

Gả Cho Lão Công Nhà Giàu

Contents

Gả Cho Lão Công Nhà Giàu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	52
15. Chương 15	55
16. Chương 16	59
17. Chương 17	63
18. Chương 18	66
19. Chương 19	70
20. Chương 20	74
21. Chương 21	78
22. Chương 22	82
23. Chương 23	85
24. Chương 24	89
25. Chương 25	94
26. Chương 26	97
27. Chương 27	101
28. Chương 28	106
29. Chương 29	109
30. Chương 30	113
31. Chương 31	117
32. Chương 32	120
33. Chương 33	125
34. Chương 34	129
35. Chương 35	134
36. Chương 36	139
37. Chương 37	144
38. Chương 38	149
39. Chương 39	154
40. Chương 40	158
41. Chương 41	165

42. Chương 42	176
43. Chương 43	184
44. Chương 44	195
45. Chương 45	204
46. Chương 46	213
47. Chương 47	222
48. Chương 48	232
49. Chương 49	242
50. Chương 50	252

Gả Cho Lão Công Nhà Giàu

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, Ngọt sủng, Sinh con, Hào môn thế gia, Cưới Trước Yêu Sau, Chủ thụ, Nhẹ nhàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-cho-lao-cong-nha-giau>

1. Chương 1

Dưới ánh sáng xanh lục sắc sỡ của đèn nê ông, chiếu rọi một gương mặt trẻ tuổi non nớt; bọn họ ở chỗ này cuồng nhiệt ca múa, phát tiết áp lực kỳ thi đại học mang đến, cùng việc sắp phải đến lúc xa nhau.

An Vô Dạng nhảy ra một thân mồ hôi, cảm thấy quá khát nước, cậu đi trở về bên cạnh bàn uống một ngụm rượu Cocktail của mình trước đó còn dư lại, sau đó đối với tiểu béo bên người đang của gái nói: “Người anh em, tớ đi toilet, lúc các cậu phải đi về đừng quên chờ tớ.”

Tiểu béo vội vàng ghẹo gái, có lệ mà vẫy vẫy tay: “Đi thôi đi thôi.”

An Vô Dạng bĩu môi, nói thầm một tiếng nhảm chán, sau đó xoay người đi.

Cua gái đối với cậu mà nói quá là nhàm chán, còn không thú vị bằng ca hát với khiêu vũ.

Ở gần đó một gã đàn ông nhìn chăm chăm An Vô Dạng đã lâu, khi thấy thiếu niên đi vào phương hướng toilet, lập tức theo đuôi đi vào.

Một giờ trước đó, một đám cậu học sinh tươi xanh mơn mơn thanh xuân dào dạt đi vào quán bar, gã đàn ông liền chú ý trong đó có một cực phẩm.

Thân thể thoát nhìn mảnh khảnh mềm dẻo, ngũ quan khuôn mặt tuần tú xuất trần, quả thực là dụ người phạm tội.

“.....” Đặc biệt là đến lúc sau đó, gã đàn ông lòng tràn đầy kích động mà nhìn chăm chăm mông An Vô Dạng, theo bản năng mà nuốt nuốt nước miếng, trong lòng nghĩ, đợi một chút nhất định phải chơi nhiều thêm mấy lần mới buông tha cái đồ tiểu lăng lợ này.

Đi thẳng hướng toilet, An Vô Dạng căn bản không biết phía sau lưng có con sói đói đang nhìn chăm chăm mình.

Cậu cảm thấy cả người đều nóng không chịu nổi, nhiệt độ càng không có giảm xuống.

“Ngô.....” An Vô Dạng đi vào căn phòng sau khi dùng nước rửa mặt, vẫn cảm thấy mồ hôi đầm đìa.

Vì thế lại đi đến bồn rửa tay trước mặt, sáng khoái mà mở ra vòi nước, đưa mặt vào rửa.

Cái động tác đáng yêu này, cũng làm người nhìn chăm chăm cậu nhiệt huyết sôi trào.

Chính là bồn rửa tay kế bên tạm thời còn có người khác, con sói háo sắc kia đành phải canh giữ ở bên cạnh yên tĩnh xem tình hình.

Gã trong lòng tính toán, chờ thiếu niên phía trước được hiệu phát tác, khi ngay cả đứng dậy cũng không nổi, mình sẽ đi qua nhất xác.

“.....” An Vô Dạng nâng mặt lên tới, ánh mắt mê ly mà nhìn chính mình trong gương, nhìn được, mặt mày đỏ hồng, biểu tình xấu xa không biết xấu hổ, người này thật là bản thân mình sao?

Quá nóng.

Cậu kéo kéo cái áo thun ôm ướt sũng của chính mình, trong lòng nhận mệnh xác nhận một việc, chính là, chính mình có thể đã uống vào thứ gì có trong rượu rồi.....

Đầu óc không rõ ràng, lập tức không dấu vết mà quan sát người ở gần đó.

Một thân ảnh lén lút, đang ở bên trong cánh cửa thứ nhất cách mình, cọt cọt cọt cọt mà không rời đi cũng không đóng cửa.

An Vô Dạng lập tức đã có thể xác định, người kia chính là người có ý định ra tay với mình.

Cậu cắn răng mắng một tiếng bản thủ, sau đó xoay người nhìn bên cạnh mình, có một người đàn ông đang chống ở bồn rửa tay.

Đối phương cho người ta ấn tượng một thân hình cao lớn, ăn mặc bảnh bao, vừa thấy đã biết là một người thành công có địa vị xã hội.

An Vô Dạng không xác định chính mình có thể đi ra cái toilet này hay không, biện pháp tin cậy cậu có thể nghĩ đến nhất chính là tìm người khác giúp đỡ.

Tay chân bắt đầu bủn rủn, tắt đi vòi nước, đi qua bên cạnh: “Ca ca, giúp một chút với?”

Hoắc Vân Xuyên nghe được một giọng nói ngọt ngào gọi “ca ca” cho rằng mình đang ảo giác, khi quay đầu vừa thấy, xác thật nhìn được gương mặt cũng giống như thanh âm ngọt như mật kia, hần hạ giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Đối phương không có say, vậy thật sự là quá tốt.

An Vô Dạng ánh mắt mờ mịt mà nâng tay lên, nắm lấy áo sơ mi đối phương: “Em bị người theo dõi, mang em đi ra ngoài.”

Hoắc Vân Xuyên nghe vậy, ánh mắt sắc bén lập tức nhìn chung quanh một vòng toilet, sau khi thấy được một gã đàn ông ở phòng thứ nhất, hần khinh thường mà thu hồi ánh mắt: “Tôi đã biết.”

An Vô Dạng muốn nói thêm gì đó, nhưng cả người khó chịu, một lời ra khỏi miệng liền biến thành tiếng rầm rì làm người cảm thấy thẹn: “.....” Càng cảm thấy ngại ngùng chính là, cậu không thể không được thân thể của mình, ngã vào đối phương.

Trong miệng hàm hồ muốn biểu đạt rõ ràng, bạn học của mình còn ở bên ngoài, chính là vào lỗ tai Hoắc Vân Xuyên, An Vô Dạng rầm rì một chữ nhỏ hần cũng nghe không hiểu, tất cả đều là lời nói mê hoặc của người say khiến lỗ tai cũng tê dại.

Hoắc Vân Xuyên thân cao gần một mét chín, nhẹ nhàng ôm dáng người mảnh khảnh, thân cao còn chưa đến 1 mét 8 của An Vô Dạng chặn ngang bề lên.

Gã đàn ông cách gian thấy thế nóng nảy, gã cực khổ nhìn chăm chăm miếng thịt non kia cả đêm, làm sao có thể dễ dàng để người phỏng tay trên.

Gã đi qua: “Tiên sinh, cậu ấy là bạn học của tôi, anh giao cậu ấy cho tôi là được.”

Hoắc Vân Xuyên mắt cũng không liếc đối phương một cái, trực tiếp từ trước mặt người ta đi qua.

“Tiên sinh.....” gã đàn ông nhất thời tình thế cấp bách, đưa tay ngăn hấn lại.

Hoắc Vân Xuyên rút cuộc không kiên nhẫn mà liếc mắt nhìn gã: “Cút.”

Ánh mắt đáng sợ đến làm người không rét mà run, thành công chấn nhiếp được lòng tham nảy lên của gã đàn ông, làm đối phương không dám đuổi theo.

“Ngô.....” An Vô Dạng ôm lấy Hoắc Vân Xuyên, bởi vì cả người cảm thấy rất không thoải mái, chỉ có thể cạo tới cạo lui muốn giảm bớt nóng bức bất an của mình: “Khó chịu.....”

Trong miệng cậu phun ra mùi rượu thoang thoảng, mang theo hương vị trong trẻo.

Tại quán bar nư long hỗn tạp, Hoắc Vân Xuyên vẫn nghe thấy được.

Không phải mùi nước hoa rẻ tiền, cũng không phải mùi thuốc lá làm cho người chán ghét, mà là đến từ hơi thở đặc biệt của thiếu niên trên người, không thể hiểu được làm khứu giác nhanh nhạy của Hoắc Vân Xuyên nghĩ tới hương vị thanh xuân cùng ánh mặt trời.

Này rất khó hiểu, thế nhưng không có làm hấn chán ghét.

Hoắc Vân Xuyên năm nay ba mươi, bởi vì nguyên nhân quá kén chọn, vẫn không tìm được đối tượng thích hợp kết thúc.

Nhóm bạn bè tốt cùng hấn lớn lên mỗi ngày cười nhạo hấn, đời này có lẽ chỉ có thể làm một lão xử nam độc thân.

May mà Hoắc Vân Xuyên không phải chòm sao sư tử, nếu không hấn nhất định sẽ cho thêm một vết đen đậm rực rỡ với bọn họ.....

Vì xác định cơ thể An Vô Dạng thật sự không làm mình chán ghét, Hoắc Vân Xuyên ôm cậu, trực tiếp đến khách sạn gần đó, dù sao hấn uống rượu xong không thể lái xe, thiếu niên trong lòng ngực mình cũng yêu cầu hoàn cảnh an tĩnh để nghỉ ngơi.

Dọc theo đường đi, Hoắc Vân Xuyên cảm giác người trong lòng ngực chính mình tựa như một con mèo hoang không ngoan, ở trong lòng ngực mình cào tới cào lui, trải ải phải cạo, muốn dùng hết mọi biện pháp khiến cho mình được chú ý.

Mà hấn trước sau đều mặt vô biểu tình, thong dong nện bước.

Cho dù là đối mặt với nghi ngờ của tiểu thư ngồi bàn tiếp tân khách sạn, cũng không chớp mắt một chút.

Vào phòng khách sạn, Hoắc Vân Xuyên trực tiếp ôm An Vô Dạng vào toilet: “.....” Sau khi tính toán một chút, thả người trong bồn tắm trước, cởi ra quần áo, dùng vòi hoa sen giúp cậu tắm rửa.

Thiếu niên phát tác được hiệu, cuộn tròn ở bên trong bồn tắm giống như một con cá sắp chết, khi thì an tĩnh khi thì làm âm ỉ.

Hoắc Vân Xuyên dùng tay cố định lại cánh tay An Vô Dạng, tránh cho lúc cậu lộn xộn đụng đau.

Khi mùi thuốc lá và rượu ở quán bar theo dòng nước bị rửa trôi đi một chút, hương vị cơ thể trên người thiếu niên càng thêm rõ ràng, lượn lờ ở trong mũi Hoắc Vân Xuyên, khiến cho ánh mắt hấn tối tăm.

“.....”

An Vô Dạng không biết mình đang gặp phải chuyện gì, cậu chỉ là đi theo khát vọng từ chỗ sâu trong nội tâm, hành động làm sao có thể để chính mình dễ chịu một chút.

Loại mời gọi như có như không này, đối với bất kỳ một người đàn ông tinh lực dồi dào nào mà nói đều là thử thách khó khăn.

“Yên tĩnh một chút.” Thanh âm Hoắc Vân Xuyên hỗn loạn khó có thể nhận ra nguy hiểm.

Mà lúc này An Vô Dạng tựa như đã mất đi lý trí, cậu lần đầu biết được hiệu lực của thuốc lại khó chịu như vậy, cậu quả thực muốn chết, muốn đâm vào tường.

Nhưng cậu là một người sợ đau, trên người đụng một chút đã bị bầm tím rồi, An Vô Dạng không có khả năng đi đâm tường, cậu chỉ biết nắm chặt người đàn ông trước mặt mình, muốn phát tiết sức lực ở trên người đối phương.

Chẳng qua một chút sức nhỏ xíu như vậy, đối với Hoắc Vân Xuyên mà nói, không hề đau đớn gì cả, bầu không khí còn tràn ngập làm cho người hiểu sai ý.

Hắn mặt không phản ứng mà buông vôi hoa sen, giơ tay ra tới, bàn tay dày rộng cầm lấy bàn tay nhỏ hơn chỉ so bằng một cái nắm tay của mình: “Đủ rồi.”

Hắn thật sự không định đối với thiếu niên thoát nhìn miệng còn hơi sữa này xuống tay, chỉ là bởi vì mùi vị trên người đối phương không làm người chán ghét, cho nên ôn nhu một chút mà thôi.

Sau khi ngăn lại hành động giống như con mèo hoang của An Vô Dạng, Hoắc Vân Xuyên từ bên cạnh rút một cái khăn tắm, động tác rất sạch sẽ nhanh nhẹn mà bế lên thiếu niên mảnh khảnh ra ngoài.

Thiếu niên vừa rồi còn rất ngoan, sau khi tới gần đột nhiên há mồm tóm được hắn cắn một ngụm: “.....” Vẫn luôn dùng sức không buông miệng.

Hoắc Vân Xuyên mày nhíu chặt một chút: “.....” Quay đầu nhìn cái đầu tròn ảm ướt trên vai mình, nhưng hắn không nói gì thêm.

Cho đến mép giường, mới dùng tay nhéo gương mặt An Vô Dạng, giải cứu miếng thịt trên cổ bản thân ra.

An Vô Dạng nức nở một chút, bàn tay to trên khuôn mặt ngũ quan vạm vỡ, đôi mắt nhắm chặt, vô luận thấy thế nào đều là biểu tình thống khổ.

Giả sử như cậu gặp được một đối tượng có tự chủ kém, nói không chừng vừa rồi ở phòng tắm đã bị ăn sạch sẽ.

Đáng tiếc cậu gặp được chính là Hoắc Vân Xuyên, một người hàng năm thanh tâm quả dục, đối với nhân loại không có ảo tưởng một lão xử nam lớn tuổi.

Đối mặt với sự xinh đẹp* tuần tú của thiếu niên, người này hô hấp cũng chưa thay đổi một chút, trực tiếp tìm ra mấy sợi, nghiêm trang mà sấy tóc cho đối phương.

*Tú sắc khả xan (sắc đẹp làm người nhìn không phân biệt được no đói)

Gió nóng ẩm áp thổi tới trên đầu, An Vô Dạng cảm thấy chính mình càng khó chịu, cậu ba chân bốn cẳng mà dọc theo cánh tay người đàn ông, cọ sát trên người người nọ.

Hoắc Vân Xuyên cảm thấy như vậy cũng tốt, thuận tay cố định thiếu niên ở trong lòng ngực chính mình, tiếp tục sấy tóc.

Khi một mảnh ướt đầm dề ẩm áp cọ trên mặt mình, hắn rốt cuộc ý thức được, muốn giải quyết vấn đề không phải đơn giản tắm rửa một lần là xong.

“Cậu tuổi còn nhỏ, nhìn một chút.” Trải qua suy xét ngắn ngủi, Hoắc Vân Xuyên không chút do dự đẩy An Vô Dạng ra, thuận tiện kéo chăn, che lại đối phương.

Thực nhanh một cánh tay tinh tế từ trong chăn vươn ra, không thuận theo không buông tha mà bắt lấy tay áo hắn: “Xin anh.....” Trong lúc thanh tỉnh ngắn ngủi An Vô Dạng mở to đôi mắt một chút, bên trong đều là nước mắt.

Hoắc Vân Xuyên thấy một màn này, trên mặt lạnh lùng hơi sững sốt.

Sau đó hơi hé môi mỏng, lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt: “Tôi không phải người tùy tiện.”

An Vô Dạng trực tiếp khóc ra nước mắt, ông trời ơi hãy nói đi, chính mình vận khí làm sao mà xui xẻo như vậy, tìm ra một người đàn ông như vậy, lúc này kêu đối phương giúp mình tìm người khác còn kịp không?

“Vây..... vậy, giúp tôi tìm một người.....”

Thanh âm thiếu niên mơ hồ không rõ, Hoắc Vân Xuyên tiến đến bên miệng đối phương nghe xong hai lần mới nghe rõ.

“.....” Nói thật hần thật thất vọng với đứa trẻ này, hoàn toàn không có hảo cảm.

PS: Anh công này cần được nhân giống nuôi trong lồng kính để...bảo tồn.

2. Chương 2

Đứng ở lập trường của An Vô Dạng, một khắc từ lúc cậu biết chính mình uống vào ly rượu có chứa chất kích thích kia, bản thân đã làm tốt chuẩn bị, nghiêm túc mà nói cậu quả thật không có quan niệm quá khát khe về trình tiết, nhưng cũng không có nghĩa cậu là một người tùy tiện.

Giả như không có bị người âm thầm hãm hại, loại chuyện đại loại như lăn giường với người khác sẽ không bao giờ phát sinh.

Không có được đáp lại của Hoắc Vân Xuyên, An Vô Dạng nhận mệnh mà bò dậy, tìm kiếm di động của mình.....

“Cậu đang làm gì?” Hoắc Vân Xuyên thật sự hiểu lầm hành động của An Vô Dạng, hần cho rằng cậu muốn đi ra ngoài tìm người, mày nhăn chặt sắp kẹp chết một con ruồi, chẳng lẽ cứ thật sự nhần nạy như vậy không được sao?

Hay là nói, thiếu niên thoát nhìn tuổi không lớn lắm này, đã là một tay chơi già đời thân kinh bách chiến?

Không thể hiểu được lý do, Hoắc Vân Xuyên cảm thấy tức giận một trận.

Hần chán ghét người không biết kiểm chế sinh hoạt cá nhân của mình, cùng với tuổi còn trẻ đã “chơi” vô số người.

An Vô Dạng không biết người đàn ông bên người mình đây đang suy nghĩ cái gì, cậu tay chân vô lực mà té ngã trở lại, nhỏ giọng cầu xin: “Giúp em gọi một cuộc điện thoại..... Gọi cho tiểu béo bạn học của em.....”

Còn tốt, ề ề a a An Vô Dạng vẫn biểu đạt hoàn chỉnh rõ ràng ý của cậu nói: “Nói bọn họ..... Không cần chờ em.....”

Sắc mặt Hoắc Vân Xuyên khó khăn lắm mới tốt hơn một chút, cầm lấy di động của thiếu niên lúc chuẩn bị gọi, đối phương lại nói: “Thuận tiện..... Giúp em tìm một tên đàn ông sạch sẽ, em sắp chết rồi.....”

“.....” Khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông đen hơn một chút, đứng lên đi qua bên cạnh gọi điện thoại.

Sau khi kết nối được, đơn giản nói rõ ràng tình huống, sau đó tắt máy.

Còn cái yêu cầu thứ hai của thiếu niên, Hoắc Vân Xuyên thực xin lỗi, hần sẽ không tìm đàn ông, không có tâm trạng cũng không có cách.

Nhưng nếu như thật sự nhần nạy không được..... Hần kéo ra cà vạt của mình, một bên lạnh mặt, một bên xoay người, đi trở về bên người thiếu niên.

Khi thân hình cao lớn rơi xuống trước mắt mình, An Vô Dạng thở dài một hơi nhẹ nhõm, rốt cuộc có thể giải thoát rồi.

“.....” Nhưng là thực mau cậu phát hiện, đây là ảo giác!!

Có đàn ông so với không có đàn ông càng thống khổ, càng muốn chết hơn!

Không, trực tiếp chết rồi, còn không ngừng đau khổ một hồi rồi mới chết!

Cầm thú..... Gia súc..... Khốn nạn..... An Vô Dạng hai mắt vô thần mà lên án, trên người tiếp tục xóc nảy, trải nghiệm tư vị thống khổ chết đi rồi sống lại.

Hoắc Vân Xuyên ngay từ đầu chỉ là đánh cuộc một hơi, cũng không có nghĩ tới sẽ làm đến cuối cùng.

Chỉ là sau đó lại phát sinh sự tình, mất khống chế.

Liên tục vài lần mặc kệ chính mình, làm ra chuyện vi phạm nguyên tắc trước nay của bản thân.

Sau khi kết thúc, An Vô Dạng không còn hơi sức mà ngủ, tay chân cũng không động một chút, vẫn là giữ nguyên tư thế như lúc đầu.

Hoắc Vân Xuyên nhìn thấy những dấu vết ghê người dưới ánh đèn, trong nháy mắt mở to hai mắt, nghi ngờ nhân sinh: “.....” Hắn không cho rằng mình vừa rồi có bao nhiêu thô lỗ, rốt cuộc tức giận rồi tức giận, lần đầu tiên thực hành loại chuyện này, trong lòng nghĩ cần ôn nhu cẩn thận, hắn cũng không tán thành thái độ khác.

Nhưng khi sự thật bày ở trước mắt, hắn, làm đối phương bị thương.

“.....” Hoắc Vân Xuyên đôi môi gắt gao mím chặt, nâng tay nhìn đồng hồ một chút, phát hiện mới rạng sáng, hắn lập tức xuống giường, mặc thêm quần áo rồi ra cửa.

Ở trên phố một đoạn thời gian, hắn tìm được cửa hàng thuốc mở cửa suốt 24 giờ.

Hắn đi vào tiệm thuốc tỏ vẻ chính mình muốn mua thuốc mỡ tiêu sưng giảm đau.

Thuận tiện cũng hỏi rõ ràng: “Miệng vết thương trầy da có thể dùng sao?”

Hắn không xác định chỗ chịu tra tấn kia của đối phương có miệng vết thương hay không, nên cần phải cẩn thận hỏi rõ ràng.

“Có thể.” Nhân viên cửa hàng không cẩn thận nhìn thấy dấu cắn trên cổ của Hoắc Vân Xuyên, cơ hồ có thể xác định mục đích mua thuốc cao của vị khách hàng này, cô chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, thuận tiện đẩy mạnh tiêu thụ áo mưa trong tiệm của mình một chút: “Tiền sinh có cần áo mưa cùng KY không?”

Hoắc Vân Xuyên sắc mặt tức khắc một trận xanh một trận trắng, bởi vì hắn đã quên sử dụng áo mưa, càng không có sử dụng KY: “Không cần.” Hắn ngũ khí cứng rắn thanh toán tiền, cầm theo thuốc mỡ vội vàng ra cửa.

Trở lại khách sạn, đã rạng sáng hơn hai giờ.

Vắt khăn lông nóng giúp đối phương lau chùi xong thân thể, bôi xong thuốc mỡ, đã rạng sáng ba giờ.

Hoắc Vân Xuyên nằm ở bên người thiếu niên đang hô hô ngủ, lại không hề buồn ngủ, rốt cuộc hắn đã chịu tra tấn, cũng không so với nam hài bên cạnh, thậm chí còn ngáy lớn nữa.....

Phải biết rằng trước hôm nay, vì xuất thân gia đình hậu đãi hắn là đại thiếu gia nhà giàu, căn bản không hề nghĩ tới khả năng chính mình là GAY.

Sự thật chứng minh, hắn không chút nào chán ghét thân thể nam tính.

Thậm chí bây giờ sau khi nhắm mắt lại, vẫn còn có thể cảm nhận được dư vị đó. Thời gian chiến đấu dài cùng cảm giác sung sướng, cùng với..... biểu hiện của đối phương.

“.....” Nghĩ đến đây, Hoắc Vân Xuyên chịu không nổi mà kéo ra khoảng cách với thiếu niên, bảo đảm chính mình sẽ không giống như trước, không báo trước mà làm cho đối phương thâm hiểm đến không nhìn thẳng.

Vừa rồi lúc bôi thuốc mỡ cho đối phương, hắn thấy được vết nứt càng nghiêm trọng kia, trong một khắc trực tiếp nghi ngờ mình có phải biến thái hay không.....

Có cái ý tưởng phức tạp này, sắc mặt Hoắc Vân Xuyên lúc xanh lúc đỏ, ở trên giường trần trọc thật lâu mới đi vào giấc ngủ.

Hắn làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, rất ít vượt qua rạng sáng mới ngủ.

Nếu không sẽ quấy rầy đồng hồ sinh học, làm cho ngày hôm sau buổi sáng dậy không nổi.

Vừa mới kết thúc kỳ thi đại học chất lượng giấc ngủ của An Vô Dạng phi thường tốt, mặc kệ là buổi tối ngày hôm trước mấy giờ đi ngủ, dù sao ngày hôm sau buổi sáng 7 giờ cũng sẽ tỉnh lại.

Sau đó nên đi học thì đi học, nếu cuối tuần thì ngủ nướng để lấy lại sức.

Buổi sáng hôm nay, An Vô Dạng cùng giống như trước nay ở trên giường tỉnh lại: “Ây da.....” Cậu phát hiện toàn thân mình đau nhức tựa như bị xe cán qua, tay tay chân chân, không có một cái nào là có sức lực.

Thậm chí cả “miệng” cũng đau.....

An Vô Dạng thất thần mười mấy giây, ngơ ngác mà nhớ tới cuộc tao ngộ tối hôm qua, tức khắc nâng lên bàn tay che hai mắt chưa xót một chút.

“A.....” Muốn chết!

Lúc trúng thuốc cũng không cảm thấy cùng người khác lăn giường có cái gì không tốt, lúc giải quyết xong nhu cầu sinh lý, đã bắt đầu ghét bỏ!

Đây hẳn là bệnh chung của đàn ông.

An Vô Dạng mới mười tám tuổi, nhưng cậu là một nam nhân hàng thật giá thật.

Sau khi dùng hết cả sức lực ngồi dậy, cậu quay đầu mắt nhìn tên đàn ông bên người, gương mặt đang ngủ say kia, ngũ quan tuần mỹ, sóng mũi cao thẳng, rất đẹp trai.

Nhưng không cản trở An Vô Dạng trợn trắng mắt với hắn, bởi vì dù soái cũng không che dấu được bản chất cầm thú của hắn, nhìn làn da trên người của mình, cơ hồ đã thành vỉ pha màu.

“Sức sinh.....” An Vô Dạng xuống giường vì cơ bắp quá đau nhức, không chịu nổi lại mắng một câu.

Thuận tiện khắp nơi tìm kiếm quần áo của mình, cuối cùng ở toilet tìm được nguyên cả bộ.

Sau khi cậu mặc vào, giống như trốn ôn dịch mà chạy khỏi khách sạn.

Mới 7 giờ, bên ngoài người không nhiều lắm.

Sáng sớm không khí tươi mát thổi tới, làm An Vô Dạng hít sâu một hơi, sau đó quần chặt áo thun trên người chính mình, sờ sờ túi tiền.

Tiền trong bóp không có bao nhiêu, chỉ có hai trăm tệ.

Đó là An Vô Dạng chuẩn bị tối hôm qua cùng với mọi người gánh vác chi phí, sau khi cậu nhớ tới chuyện này, ở lối đi bộ vừa đi, vừa gửi tin nhắn cho tiểu béo: “Người anh em, tối hôm qua chia ra một người bao nhiêu, tớ đưa qua cho cậu.”

Cậu cho rằng tiểu béo lúc này chắc chắn không tỉnh, nên cất di động vào.

Leng keng một tiếng, làm An Vô Dạng trong lòng căng thẳng, như chim nhỏ sợ cành cong.

“Sức sinh.....” Cậu an ủi thần kinh cùng trái tim nhỏ đáng thương của mình, thầm mắng tên đàn ông làm chính mình thần hồn nát thần tính kia.

- Anh em, không cần tiền, có một kẻ nhà giàu thanh toán.

- Tốt vậy sao, ai a?

- Tiểu tử Tạ Vành kia, nhà cậu ta rất có tiền.

- Cậu tối hôm qua với bạn gái kia thế nào?

-.....

Thấy tiểu béo trả lời đã biết không thể nào, An Vô Dạng không phải loại người thích cào lên vết sẹo của người khác, cậu cười cười cất di động, sau đó ở ven đường ăn bữa sáng, lấy ra hai trăm trong bóp mình.

“Cảm ơn.” An Vô Dạng tiếp nhận một đồng tiền lẻ ông chủ đưa, cẩn thận mà bỏ túi, sau đó lấy ra hai đồng tiền, đến trạm xe buýt gần nhất, ngồi xe buýt vượt qua gần nửa cái thành phố, trở lại nhà của mình ở thành nam.

Cậu từ nhỏ lớn lên ở một ngõ nhỏ trong nội thành, trong nhà không nghèo cũng không giàu, chính là một gia đình khá giả bình thường.

Phía trên có chị gái tài giỏi xinh đẹp, đang học đại học ở một trường có tiếng, phía dưới có một em trai thông minh lanh lợi, năm nay vừa lên cấp hai đang đi học ở trường trung học trọng điểm gần đây.

Người ta nói đứa thứ hai là tồn tại dư thừa, quả thật rất đúng.

Cha mẹ An Vô Dạng cũng thực buồn bực, tại sao con cả cùng con út một đứa so với một đứa càng thông minh hơn, là đứa vừa thấy đã biết tương lai sẽ là tinh anh của xã hội, đến phiên con thứ lại không được.

Muốn chỉ số thông minh không chỉ số thông minh, muốn xử xử với người khác cũng không biết cách, toàn thân dư lại chỉ có gương mặt kia lớn lên còn được.

Tính cách không thể nói đáng ghét, nhưng cũng tuyệt đối không làm cho người thích.

Dù sao chính là quá bình thường, không ưu điểm, cũng tìm không ra khuyết điểm nào quá lớn.

Hy vọng của hai vợ chồng An gia ký thác ở trên người con cả cùng con út, ngày thường hai đôi mắt cẩn thận nhìn chăm chăm, một bên đi làm kiếm tiền một bên nuôi con, sợ hai đứa con có tiềm lực nhất sẽ bước sai đường.

Nhưng thật ra đối với An Vô Dạng không sao quản thúc được, thích học bài thì học bài một lát, thích đi ra ngoài chơi thì đi ra ngoài chơi, chỉ cần đúng giờ về nhà là được.

Buổi tối không trở về nhà, An Vô Dạng vẫn là lần đầu tiên trải qua, lúc vào cửa cậu có hơi sợ hãi.

Nhưng là cậu đã suy nghĩ nhiều, bây giờ khoảng 8 giờ, cha mẹ 9 giờ rưỡi mới đi làm, bây giờ căn bản chưa có dậy.

“Anh.” Con út An Vô Phi ở phòng khách làm bài tập, ngẩng đầu nhìn thấy An Vô Dạng, nhàn nhạt kêu một tiếng.

“Ừm, học bài sớm vậy?” Bởi vì chỉ có em trai, An Vô Dạng liền thả lỏng bước chân, đứng ở huyền quan đổi giày.

“Sắp cuối kỳ.” An Vô Phi nói.

“Nga.” Cũng đúng, nghĩ đến nhiệt tình vượt trội của em trai, An Vô Dạng một tên dốt lười ngượng ngùng mở miệng tiếp: “Anh đây về phòng ngủ, không quấy rầy em.”

“Ừm.” An Vô Phi gật đầu, một dáng vẻ lòng chỉ có học tập.

Bởi vì trong nhà phòng hữu hạn, hai anh em bọn họ ở cùng một căn phòng.

Anh thì giường trên, em thì giường dưới.

Chính là hôm nay, An Vô Dạng thật sự bò không nổi lên giường ngủ của mình, cậu ở trên giường của em trai say giấc.

Nửa giờ sau, An Vô Phi đi vào lấy đồ, thấy An Vô Dạng cuộn người ở trên giường mình ngủ rồi, giống như một con tôm lột.

Vị thiên tài mười một tuổi đã lên sơ nhị này, có khuôn mặt nhỏ vừa khóc lại soái, đi qua kéo chăn, đắp lên cho tên anh trai lười nhác cả sinh hoạt cá nhân cũng không thể tự gánh vác của mình.

3. Chương 3

Khoảng 8 giờ rưỡi, An Vô Phỉ từ trong phòng ra ngoài, đụng phải ba mẹ rồi giường đi làm, ngoan ngoãn kêu một tiếng: “Ba, mẹ.”

“Sớm, anh con còn chưa có rời giường?” Đinh Vi hai mắt nhìn cửa phòng con trai, cơ hồ dùng câu khẳng định.

“Dạ.” An Vô Phỉ gật gật đầu, không nói gì thêm.

Lão ba An Thành ở một bên liền cười: “Cái thằng Vô Dạng kia tới nghỉ hè chính là như vậy, cả ngày ngủ không chịu tỉnh.” Bọn họ đều đã quen.

“Chờ anh con dậy, nấu cho nó chút đồ ăn, miễn cho nó đói chết.” Đinh Vi nói, sau đó hai vợ chồng thu xếp thỏa đáng cho mình. Đi làm đầy tớ của nhân dân.

“.....” Hoắc Vân Xuyên ở khách sạn tỉnh lại, thói quen mà lấy ra di động nhìn thời gian một chút. Đã 10 giờ sáng, so với ngày thường ngủ nhiều hơn ba giờ.

Nghĩ đến nguyên nhân mình làm việc và nghỉ ngơi hỗn loạn, hần lập tức quay đầu xem xét bên người mình..... Trống trơn hà.

Xốc lên chăn tìm kiếm, một cái giường lớn hoàn chỉnh chỉ có chính mình một người.

Hoắc Vân Xuyên rời giường, đi đến phòng tắm xem xét, không ai.

Hần hơi chau mày, rửa mặt xong cũng rời khỏi khách sạn.

Tối hôm qua vị thiếu niên không biết tên kia, không có tên, không có cách liên hệ, cũng không có địa chỉ, thực hiển nhiên chỉ là một hồi nhân duyên tựa mây khói.

Hoắc Vân Xuyên ở phụ cận bãi đỗ xe tìm được xe của mình.

Điện thoại ở ngay lúc này vang lên, người đàn ông đang trong xe, lái xe ra khỏi bãi đỗ, lại nhận được điện thoại.

“Ừ?”

“Ngày hôm qua thực sự xin lỗi.” Gọi điện thoại cho hần chính là mẹ hần Chương Nhược Kỳ: “Mẹ không nên ở dưới tình huống con không hiểu rõ, tụ tập nhiều người như vậy đến bàn bạc chuyện của con, đó là không tôn trọng con.”

“Đúng vậy.” Hoắc Vân Xuyên lạnh giọng nói: “Con đầu tiên là bản thân, sau đó mới là con trai của ngài.”

“Ai..... Cho nên hoàn toàn không cho ý kiến của chúng ta có đường sống?” Chương Nhược Kỳ nói.

“Có.” Hoắc Vân Xuyên nói: “Nhưng là có nghe hay không thì ở chỗ con, mà không phải ngài, cũng không phải cô hoặc là dì nào.”

Sau đó im lặng một hồi lâu.

Khi sắp kết thúc cuộc gọi Hoắc Vân Xuyên nói: “Qua một đoạn thời gian lại cùng con thảo luận chuyện này đi, bây giờ không thích hợp.”

Treo điện thoại, hần lái xe trở về chung cư của mình.

Thứ hai đến thứ sáu hần ở nơi này, vì cách công ty tương đối gần, thuận tiện đi làm hơn.

Đối diện phòng ở Hoắc Vân Xuyên cũng giống như mình ra vào một mình là Quý Minh Giác, hai người từ khi học cao trung đã là bạn bè, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Hoắc Vân Xuyên về nhà nhìn thấy một tên đàn ông nằm chình ình ở trên sofa của mình, còn tưởng rằng mình vào nhầm cửa.

“Không cần nhìn, đây là nhà cậu.” Quý Minh Giác ngồi dậy nói: “Mẹ cậu nói cậu đem qua cầu kính, kêu tôi lại đây nhìn cậu.”

Hoắc Vân Xuyên ném xuống tất cả đồ vật trên người mình, đối với gã làm như không thấy mà đi vào phòng ngủ.

“Uy.....” Quý Minh Giác theo sau, ngửi được một cỗ mùi rượu: “Cậu thật sự đi uống rượu? Ha ha, tức giận đến như vậy sao?” Gã dán ở trên ván cửa nói: “Còn không phải chỉ bị thúc giục kết hôn, ai không trải qua chứ, bọn họ thích nói thì mặc cho bọn họ nói đi, cậu cũng sẽ không mất miếng thịt nào.”

Điểm này gã cảm thấy Hoắc Vân Xuyên quá tích cực nhỉ.

“Tốt, buổi tối tôi kêu thêm mấy người bạn ra cùng cậu uống rượu, được không?” Dù sao một đám người bọn họ, coi như cũng đã có mấy ngày không gặp qua.

Không hề giống như trước đây, thỉnh thoảng là ra ngoài tụ hội.

Rốt cuộc đều là người ba mươi tuổi, bận sự nghiệp rồi sự nghiệp, bận gia đình rồi gia đình, quả thật.....

Áp lực tỉ lệ thuận với số tuổi mà.

**

Lại nói An Vô Dạng ngủ một giấc là ngủ đến giữa trưa, vẫn là do em trai đánh thức.

An Vô Phi đứng ở mép giường, mắt chứa lo lắng mà nhìn cậu: “Anh có phải thân thể không thoải mái hay không?”

Loại chuyện này sao có thể nói ra dọa hư em trai chứ, An Vô Dạng xua tay nói: “Không sao, anh một lát liền dậy, em nấu cơm sao?”

Ngày thường cậu cũng làm, chỉ là hôm nay chỉ sợ không có khả năng.

“Ừm, anh mau dậy ăn.”

Nhìn An Vô Dạng bò dậy, An Vô Phi mới xoay người đi ra ngoài chờ.

Ngủ một buổi sáng, An Vô Dạng cảm giác đã khá hơn nhiều, trừ bỏ chỗ nào đấy vẫn không thể tránh khỏi nhức mỏi, trạng thái tinh thần cũng không tồi.

Ăn uống cũng tốt, cậu ngồi với em trai môi hồng răng trắng, ăn ước chừng hai chén cơm lớn.

Sau khi ăn uống no đủ, gác xuống chén đũa hỏi: “Chị khi nào nghỉ, biết không?”

Đối phương cùng em út cho đến bây giờ tương đối thân thiết, muốn biết tin tức chị ấy hỏi em trai là được rồi.

Cũng không phải An Vô Ngu không thích em trai thứ hai, chỉ là..... Không có tiếng nói chung thôi.

An Vô Phi nói: “Nghỉ hè chị ấy không trở về nhà, muốn đến nước Mỹ du lịch.”

Nói xong An Vô Dạng ngơ ngác, bởi vì đi nước Mỹ phải tốn không ít tiền, đối với cha mẹ mà nói lại là một phí tổn không nhỏ.

“Khụ, trường học đưa đi sao?” Như vậy có thể tốn ít một chút.

An Vô Phi lắc đầu: “Không phải, chị ấy và bạn học cùng đi.”

An Vô Dạng cũng không nói cái gì, chủ động thu dọn chén đũa, mang đến phòng bếp rửa sạch.

“Anh buổi chiều còn ngủ sao?” Bên ngoài truyền đến thanh âm của em trai.

Cậu lau khô tay, đi qua bên người em trai đi ra ngoài nói: “Anh buổi chiều đi ra ngoài tìm việc làm thêm, làm thuê.”

Trước kia cậu cũng làm như thế này, kiếm tiền rồi chia cho em trai một chút, cho đối phương mua đồ dùng học tập.

An Vô Phi gật gật đầu, trên tay đã cầm lấy sách vở.

An Vô Dạng đi vào phòng, nâng lên cánh tay ngửi ngửi quần áo trên người của mình, một hỗn hợp mùi khói mùi rượu, vì thế phải thay ra, giặt sạch quần áo mới ra ngoài.

Việc làm thêm gì đó, phát tờ rơi, phục vụ sinh..v..v... cậu cơ hồ đều rõ như lòng bàn tay.

Loại công việc này thực dễ dàng tìm, nhưng mà kiếm không được bao nhiêu tiền cả.

Có thể kiếm được tiền nhất, chỉ có làm tiêu thụ.

An Vô Dạng trải qua một đêm ở quán bar bị người ám toán, đối với phục vụ. Trong lòng còn rất sợ hãi.

Cậu không dám tùy tiện tìm một chỗ xin việc, muốn tìm thì phải tìm câu lạc bộ cao cấp một chút.

Nhưng là loại địa phương này yêu cầu rất cao, quản lý không nhất định sẽ tiếp thu học sinh làm thêm.

Câu lạc bộ K có một nam quản lý người khác kêu là Tuyền ca, phụ trách dẫn dắt nhân viên tiêu thụ nam, doanh số mỗi tháng đều cạnh tranh quyết liệt cùng nhân viên tiêu thụ nữ bên kia.

Gần đây thuộc hạ đầu bảng của hắn đã đi rồi, hắn bên này như trứng chọi đá, làm hắn sốt đầu mẻ trán.

Cách một đoạn thời gian liền hỏi bộ phận nhân sự một chút, có nhân viên tiêu thụ nào xuất sắc tới ứng tuyển hay không.

Nhân sự trả lời có, nhưng mà không xuất sắc.

Muốn cùng thuộc hạ đầu bảng kia của Tuyền ca so sánh hóa ra là không có khả năng.

An Vô Dạng nhìn thấy thông báo tuyển dụng ở trên mạng thấy câu lạc bộ này danh tiếng không tệ đang tuyển dụng tiêu thụ, trực tiếp liền tới đây hỏi: “Chào chị, xin hỏi còn nhận người sao?”

Người trước bàn vừa thấy cậu, dáng vẻ lớn lên như vậy, cả người còn mang hương vị học sinh, nghiêm trọng nghi ngờ có phải vị thành niên hay không.....

Chị gái: “Chúng ta nơi này không tuyển vị thành niên.”

An Vô Dạng cạ lờ, từ trong ví rút ra giấy chứng nhận: “Em rất giống vị thành niên sao?” Rõ ràng thân cao cũng gần 1 mét 80 mà.

“Ồ.....” chị gái nói: “Ứng tuyển vào chức vị nào?”

Chỉ cần tròn mười tám tuổi là được, bọn họ bên này đồng ý.

“Nhân viên tiêu thụ.” An Vô Dạng nói.

“Vậy được.” Người trước bàn đánh giá cậu một chút, kỳ thật trừ khuôn mặt ngây ngô, dáng người khí chất các phương diện khác đều không tồi: “Đi theo chị.” Người nọ dẫn An Vô Dạng đi gặp bộ phận nhân sự, còn làm kinh động đến Tuyền ca, lại đây nhìn hai lần.

Nghe nói là một học sinh làm thêm, mặt Tuyền ca lộ vẻ đáng tiếc: “Chúng ta hình như không nhận bán thời gian, dễ xảy ra phiền phức.”

Khách hàng bên này, tổ chất đại đa số không có trở ngại, chính là ai có thể bảo đảm không có người xấu cá biệt chứ.

Vạn nhất học sinh làm thêm ở chỗ này gặp cái gì ủy khuất, nháo chuyện ra bên ngoài, sẽ rất khó coi.

“Tôi thực cần công việc này.” An Vô Dạng năn nỉ nói: “Cho tôi thử làm một chút được không, nếu không đạt được yêu cầu của anh, anh có thể không cần.”

Tuyền ca tâm tình phức tạp, nếu là học sinh khác tới xin việc, hắn không nói hai lời sẽ cự tuyệt, chính là vị trước mắt này..... Điều kiện thập phần xuất sắc.

Thấy ánh mắt bướng bỉnh của cậu, chắc chắn cũng không phải cái loại người trẻ tuổi đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày.

Tuyền ca nói: “Chúng ta bên này cậu cũng biết, có những khách nhân uống nhiều, sẽ không đối xử hòa nhã như vậy, chúng ta chỉ có thể tận lực tránh cho chuyện đó xảy ra, nhưng không có khả năng hoàn toàn ngăn chặn, cậu phải chuẩn bị tốt tâm lý mình sẽ bị chiếm tiện nghi.”

An Vô Dạng cau mày, nhỏ giọng nói: “Chỉ là sờ sờ eo sờ sờ tay, tôi có thể tiếp thu, mông thì không thể được.”

Đàn ông bị sờ sờ eo sờ sờ tay không quan trọng, chỉ là mông thì không được, đó thật sự là không tôn trọng.

Tuyền ca cùng người trước bàn kia đều sửng sốt: “.....” Chắc hẳn là chưa thấy qua người nào quang minh chính đại nói tới chuyện này như vậy, bất ngờ cảm thấy có chút buồn cười.

“Cái loại khách hàng đó vẫn là tương đối ít, nhưng là tôi nói, không có khả năng hoàn toàn ngăn chặn.”

Tuyền ca nói: “Có thể bị chiếm tiện nghi hay không, phải xem chính cậu làm sao nắm chắc.” Hơn nữa: “Phải đi ra ngoài mới bán được, nếu như cậu không bưng, coi như công việc này cậu cũng kiếm không được tiền.”

An Vô Dạng gật gật đầu: “Cho nên xin cho tôi một cơ hội để tôi thử xem, nếu thật sự không được, tôi sẽ tự biết khó mà lui.”

Vừa nghe đã biết là ngây thơ không tiếp xúc qua xã hội, Tuyền ca ở trong xã hội sờ bò lăn lộn mấy năm nay, phiền nhất đó là loại ngựa non háu đá này.

Vì thế tức giận mắng thăm một câu: “Cậu cho chỗ của tôi là chợ bán thức ăn?”

An Vô Dạng cũng nói thăm: “Thử việc đối với các người cũng không có tổn thất.”

Tuyền ca khụ khụ hai tiếng, nếu không phải thấy thằng nhóc này lớn lên ngoan ngoãn, hẳn cũng không kiên nhẫn cảnh cáo nhiều như vậy: “Được, cậu thật sự được, thì buổi tối 8 giờ tới đi làm.”

“Được, cảm ơn anh.” An Vô Dạng nói, hướng về phía Tuyền ca nhe răng cười.

Nhìn khuôn mặt này, Tuyền ca liền cảm thấy không mệt nữa, vạn nhất thằng nhóc này thật sự được thì sao.

Bây giờ mới bốn giờ rưỡi, thời gian còn sớm, sau khi cùng cậu lạc bộ bên này xác định, An Vô Dạng ngồi xe buýt trở về nhà.

Buổi tối cùng cha mẹ ăn cơm xong, liền nói chính mình tìm việc làm thêm vào buổi tối, một lát sẽ ra cửa.

Đinh Vi cảm thấy sửng sốt: “Nhanh như vậy đã tìm được việc?”

An Thành gật đầu: “Thành tích còn chưa có sao?”

An Vô Dạng nói: “Dù sao điểm cũng không khác lắm.” Không tốt cũng không xấu, không có gì để chờ mong: “Có thể đến khuya mới trở về.”

“Công việc gì mà về trễ như vậy?” Đinh Vi nhú mày nhìn cậu.

An Vô Dạng nói: “Câu lạc bộ”

An Thành nghe xong cũng nhú mày một trận: “Người trẻ tuổi đến nhiều nơi rất loạn, con nếu không đổi chỗ khác đi?” Hắn đề nghị nói: “Phát tờ rơi hoặc làm phục vụ sinh cũng không tồi.”

“Những việc đó con làm rồi.” An Vô Dạng nói.

Hai vợ chồng An gia mặt tức khắc lộ vẻ phức tạp, cũng không hề nói cái gì nữa.

Con thứ đi ra ngoài tìm việc, gần đây có thể rèn luyện năng lực xã giao, mở rộng kiến thức, thứ hai có thể giải quyết vấn đề tiền tiêu vặt của cậu.

Nói thật, gia đình bình thường phải gánh phí dụng của ba đứa con, bọn họ áp lực không nhỏ.

Con cả cố gắng học tập không có thời gian đi làm, chi phí bên kia là một vấn đề lớn.

Trong nhà đem toàn bộ tiền qua cho con cả, con thứ muốn tiêu tiền chỉ có thể tự mình nghĩ cách thôi.

4. Chương 4

Bởi vì buổi chiều vừa mới tối, người tiếp tân còn nhớ rõ khuôn mặt lớn lên thực trẻ con của cậu học sinh làm thêm kia.

“Tối rồi, chị mang em vào thôi, phải thay quần áo mới có thể đi làm.” Cô nói xong, để cho An Vô Dạng đi theo mình: “Một lát thay quần áo xong, sẽ có người dạy em quy củ.”

An Vô Dạng gật gật đầu: “Dạ, cảm ơn.”

Chị gái ngồi trước lại hỏi: “Em cao bao nhiêu?”

An Vô Dạng nói: “Một mét bảy tám.”

Chị gái quay đầu lại nhìn cậu một cái, cảnh đẹp ý vui eo thon cùng chân dài, rồi suy nghĩ nói: “Em gầy như vậy, cho em mặc kích cỡ mét bảy mươi lăm chắc là vừa rồi.”

Tối vẫn phòng rồi, sau khi giành trước một bộ quần áo. Kích cỡ một mét bảy mươi lăm quả nhiên thích hợp với An Vô Dạng, phác hoạ ra hình dáng eo cùng chân của cậu.

Sau đó Tuyền ca cử một người lại đây dẫn cậu đi học quy tắc, làm sao tiếp đón khách hàng, làm sao đẩy mạnh tiêu thụ rượu linh tinh, không chỉ có một mình cậu là người mới, mà còn có hai người khác nữa.

Xem ra mùa hè là thời gian cao điểm tìm công việc a.

“Mấy đứa biết được bao nhiêu chủng loại rượu?” Dẫn dắt bọn họ là một tay già đời gọi là Huy ca, phó quản lý bên tiêu thụ nam.

Hai người mới còn lại đều nhận ra được đa số rượu trên mặt bàn.

“Đây là rượu Chivas, đây là Dark Rum, đây là..... Remy Martin Louis XIII.....” Người mới dừng một chút: “Rượu này rất mắc.”

Huy ca toét miệng cười: “Có thể bán ra Louis XIII, cậu có biết trích hoa hồng bao nhiêu không?”

Mấy người mới đều lắc đầu, vênh tai nghe, bao gồm cả vô cùng muốn kiếm tiền An Vô Dạng.

“Bán một chai Louis XIII trích hoa hồng là 600 tệ.” Huy ca nói: “Câu lạc bộ của chúng ta không thiếu khách hàng có tiền, có thể bán đi hay không là dựa vào mồm mép của các cậu, biết không?”

Một chai rượu trích hoa hồng sáu trăm?

An Vô Dạng lú lẫm, vậy chai rượu này bao nhiêu tiền hả?

(Là 58tr d)

Sau đó Huy ca nói cái gì cậu cũng không cần thận nghe nữa, mà chỉ nhớ thương về Louis XIII.

Một chai 600, một đêm bán một chai, một tháng sẽ có hai vạn.....

Còn là học sinh trước nay chưa từng thấy qua nhiều tiền đến như vậy, trái tim nhỏ bắt đầu bang bang nhảy nhót.

Trong chốc lát Huy ca bắt đầu nói những việc cần chú ý: “Các cậu đều là nam, so với bên nữ tiêu thụ kia tình huống khá hơn nhiều, nhưng mà các cậu phải biết rằng, một số nam tiêu thụ đi vào bồi rượu, cũng là gay, bị chiếm chút tiện nghi là không thể tránh được, nếu như không chuẩn bị tâm lý tốt thì nhân lúc còn sớm mà rút đi, phần tiền lương này các cậu lấy không nổi đâu.”

Nói trắng ra, tiêu thụ chính là bồi rượu, bồi cười, không phải cái nghề nghiệp vẻ vang gì cả.

Rất nhiều người lựa chọn đồng ý, nếu không phải là không hiểu rõ tình huống, tùy tiện gia nhập, nếu không chính là cần dùng tiền gấp.

Dĩ nhiên, cũng có trong lòng nghĩ thoáng, có người bản thân rất hưởng thụ loại công việc này.

Hai người kia cùng An Vô Dạng đều có nghĩ qua, cậu nghĩ cùng lắm thì không làm nữa, coi tình huống rồi xác định sau.

Lại qua nửa giờ nữa, đến 9 giờ, đã có khách lục tục tới câu lạc bộ.

Khách quen thích những tiêu thụ quen biết qua bồi rượu hơn, trừ phi muốn tìm cảm giác mới mẻ, mới hỏi một câu có người mới tới hay không.

Tuyền ca đối với An Vô Dạng tốt tính, một ít khách khó chơi, hẳn không có kêu A Huy sắp xếp An Vô Dạng đến bồi rượu.

Nhóm học sinh đặc biệt phiên chính là điểm này, còn phải cẩn thận chiếu cố, khiến cho hẳn một cái thang đàn ông cường tráng lại giống như một bà mẹ già.

Qua 9 giờ, đại bộ phận nam tiêu thụ đều vào ghế lô, dư lại hoặc là dưa vẹo táo nứt, hoặc là loại như An Vô Dạng này địa phương nào cũng không dám thả ra.

“.....” Đây thứ thích mượn rượu làm càn không thích hợp, kia thứ thích trêu đùa tiêu thụ viên cũng không thích hợp, Tuyền ca vô cùng hối hận khi tuyển em trai nhỏ này vào đây.

Tuyền ca liếc mắt xem thường, An Vô Dạng vô tội mà cười đáp trả.

Lúc này, người tiếp khách dẫn một nhóm khách trẻ tuổi tiến vào, rõ ràng là mấy thiếu gia nhà giàu đã lâu không có tới kia, Tuyền ca nhớ rõ năm ngoái hay là năm trước nữa gì đó, bọn họ là khách quen nơi này.

“Quản lý Tuyền.” Quý Minh Giác lên tiếng tiếp đón hẳn.

Tuyền ca đầy mặt tươi cười: “Nha, Quý đại thiếu, Trần thiếu, còn có Tưởng thiếu, mấy vị khách quý các cậu đã lâu không có tới nha?” Nói xong mắt nhìn thấy, phía sau còn có một vị, hẳn tức khắc thu hồi cột nhả, khom người kêu lên: “Hoắc tiên sinh.”

Quý Minh Giác than thở một tiếng: “Đãi ngộ khác biệt a, quản lý Tuyền, sao mấy người chúng tôi đều là thiếu, cậu ta thì là Hoắc tiên sinh chứ?”

Trần Sơ nói: “Biết rõ còn cố hỏi, tự nhiên là bởi vì chúng ta là mấy khách hàng, Vân Xuyên là cổ đông ở đây.”

Tưởng Thiếu Phi rất phiền bọn họ đấu võ mồm, nói thẳng: “Tìm một ghế lô an tĩnh, kêu mấy cô gái nữa lại đây.”

Tuyền ca gật đầu: “Tốt, tôi mang vài người đi lên trước.”

Bởi vì Hoắc Vân Xuyên đưa lưng về phía An Vô Dạng, đồng thời lại không nói gì, cho lên cũng chưa nhìn thấy lẫn nhau.

Tuyền ca sau khi dàn xếp xong người, lại xuống ngoắc ngoắc ngón tay với An Vô Dạng: “Nhóc, hiện tại có một ghế lô toàn khách quý tiện nghỉ cho cậu, cậu phải cố gắng biểu hiện.”

“Nga, Tuyền ca.” An Vô Dạng tràn đầy thấp thỏm mà theo sau, còn rất khẩn trương.

Tuyền ca dẫn cậu đi qua bên nhân viên nữ, chọn mấy cô gái xinh đẹp.

“Ai nha? Phô trương lớn như vậy.” Mấy cô gái kia chính là đầu bảng, không nói rõ ràng nữ quản lý cũng không thả người.

Tuyền ca nói: “Hoắc tiên sinh cùng bạn của hẳn.”

Bên kia ngăn người, nhanh chóng dặn dò mấy cô gái: “Cố gắng phục vụ, đừng chỉ lo tiêu thụ, phục vụ tốt là được rồi.”

An Vô Dạng ở bên cạnh nghe, trái tim nhỏ vừa kéo xuống, đã bắt đầu run lên.

Vì thế mấy chị gái kẹp theo bên trong một người, bị Tuyền ca đưa tới ghế lô số 309.

“Em trai, học chút đi.” Các cô gái vào phòng, từng người đều đến bên người khách nhân ngồi xuống, người khui rượu thì khui rượu, người nói chuyện phiếm thì nói chuyện phiếm.

Trong đó có một cô gái điều kiện tốt nhất, đi đến bên người Hoắc Vân Xuyên, còn chưa kịp ngồi xuống, người nọ đã giơ tay lên cự tuyệt: “Không cần, cô tự tìm một chỗ ngồi đi.”

Cô gái mặt lộ vẻ mất mát, đến cách đó không xa ngồi xuống.

Quý Minh Giác thấy thế cười ha ha: “Vân Xuyên lâu lắm không có tới, mấy cô bé nơi này cũng không biết quy tắc của cậu.” Sau đó ánh mắt chợt lóe, thấy cạnh cửa còn đứng một người ngốc ngốc..... Phục vụ sinh?

“Di?” Trần Sơ bên người còn không có cô gái nào, ngẩng đầu vừa thấy cạnh cửa còn có một người, gã liền nói quản lý Tuyền không có khả năng chỉ tìm ba cô gái tiến vào.

Còn An Vô Dạng sắc mặt đã sớm thay đổi, cậu nhìn thấy Hoắc Vân Xuyên, trong lòng chửi một tiếng móa nó, đây là duyên phận gì hả?

“Đó là ai, lại đây a.” Trần Sơ thấy người ta lớn lên trắng nõn sạch sẽ, tâm sinh hảo cảm, ngoắc tay kêu lại.

Hoắc Vân Xuyên nhìn theo tay bạn tốt, lúc này mới ngẩng đầu nhìn hướng cửa, bởi vì tâm tình không tốt mà hai tròng mắt cả ngày u ám, đột nhiên thay đổi hình dạng, bắt đầu hoảng hốt.

Sau khi cùng cái tên súc sinh kia đối diện tầm mắt, khuôn mặt An Vô Dạng tách một phát hồng thấu, ngón tay nắm lấy mép quần bên chân, chân tay luống cuống.

“.....” Thật sự là hần. Quá xấu hổ.

“Lại đây.” Hoắc Vân Xuyên mở miệng nói.

Ba vị bạn tốt của hần dời đi tầm mắt quắc mắt nhìn, động tác nhất trí đến không thể tưởng mà nhìn hần: “Vân Xuyên?” Tên này không bị bệnh chứ? Chẳng lẽ là bị ép kết hôn đến choáng váng.....

Hay là bọn họ nghe lầm.

Dù sao Hoắc Vân Xuyên không có khả năng để cho người khác bồi rượu.

An Vô Dạng muốn xoay người bỏ chạy, chính là ánh mắt ghét bỏ kia của Tuyền ca còn rõ ràng trước mắt, nếu thật sự xoay người đi ra ngoài, đắc tội với khách nhân trong phòng này không nói, còn vứt bỏ cả công việc này.

Luôn mãi cân nhắc một lát, cậu mới đi qua chỗ Hoắc Vân Xuyên, căng da đầu ở bên người nam nhân ngồi xuống.

Trên người mặc tây trang vừa người, bởi vì động tác ngồi xuống của An Vô Dạng, càng thêm hiện ra đáng người quyền rũ của cậu.

Hoắc Vân Xuyên cảm lòng không đậu mà đưa tay ôm lấy eo cậu.

“.....” Ba tên bạn tốt của hần đều là một bộ biểu tình muốn chửi thề.

Thật sự, hình ảnh trước mắt thật sự quá đả kích người khác mà.

Tướng Thiếu Phi lười nhác nói: “Thì ra là thế.”

“Cái gì thì ra là thế?” Quý Minh Giác còn thất thần, ngây ngốc nhìn bạn tốt, tên kia đang bùng rệu, lười biếng mà hưởng thụ.

Nhấp một ngụm rượu, rồi nói: “Vân Xuyên thích nam.”

“Phụt.....” Trần Sơ nói: “Các cậu tưởng tượng quá trốn rồi, Vân Xuyên chỉ là ôm người bồi rượu thôi, đúng không Vân Xuyên?”

Bọn họ cũng biết Hoắc Vân Xuyên tâm trạng không tốt, muốn thả lỏng một chút cũng là bình thường.

“Đều câm miệng đi.” Hoắc Vân Xuyên dường như không có việc gì mà nói, tay như cũ gác ở bên hông thiếu niên người đã cùng mình một đêm tình ái, cảnh cáo bạn xong liền nhìn sườn mặt đối phương, hỏi: “Đi làm ở chỗ này đã bao lâu?”

An Vô Dạng cảm thấy biểu tình hiện tại của chính mình chắc chắn rất khó xem, nhưng cậu vẫn còn không chế được: “Buổi tối mới đến.”

Hoắc Vân Xuyên gật đầu: “Tên gọi là gì?”

An Vô Dạng nhìn thẳng ánh mắt táo bạo kia, lại vội dời đi nói: “Tên An Vô Dạng.....”

“Nha.” Quý Minh Giác phát biểu ý kiến: “Tên thật là dễ nghe.” Gã vui vẻ mà nâng ly uống một ngụm, cũng giống như mấy người còn lại, háo hức mà nhìn Hoắc Vân Xuyên tán tỉnh.

Nói như thế nào nhỉ, bọn họ cảm thấy so với mình tán gái càng thú vị hơn.

Hoắc Vân Xuyên lại hỏi: “Mấy tuổi?”

Thuận tiện cau mày, nghĩ đến trước đó chính mình không hỏi rõ ràng đã ngủ với nhau, vạn nhất là là vị thành niên thì.....

“Mười tám.” An Vô Dạng thanh âm nhỏ xíu mà trả lời, rũ mắt tránh né toàn bộ tầm mắt trong ghế lô, cậu không thích cảm giác trở thành tiêu điểm của người khác.

“Nghiep chương mà, mới mười tám tuổi.” Trần Sơ nhìn Hoắc Vân Xuyên nói: “Con người ta mới mười tám tuổi, cậu hãy buông tha cho người ta đi, cậu đều có thể làm ba ba người ta rồi.”

Quý Minh Giác cùng Tưởng Thiếu Phi cười một trận, than thở mà nói: “Trời ơi, hóa ra chúng ta đều đã là mấy ông già rồi sao?” Đều có thể làm chú của thiếu niên mười tám tuổi rồi.

Mười tám tuổi, rất tốt, thái dương Hoắc Vân Xuyên giật giật, hơi kéo ra cà vạt tiếp tục đặt ra câu hỏi: “Không đi học sao?”

Tuổi còn trẻ đã trà trộn trong quán bar cùng câu lạc bộ, thật là được.

“Còn đi.” An Vô Dạng nói, cậu quá khẩn trương đôi tay gác ở trên đầu gối của mình: “ Tôi nghĩ hè nên đi làm công, tháng chín sẽ học đại học năm nhất.”

Mấy người chủ ngồi ở ghế lô lại được một trận cười: “Tới câu lạc bộ làm thời vụ, má ơi ha, ha ha ha ha.....” Lại nhìn mặt An Vô Dạng, đang rất nghiêm túc, giống như thật sự không biết bọn họ đang cười cái gì.

“Cần tiền sao?” Hoắc Vân Xuyên đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Cần.” An Vô Dạng gật gật đầu, không đợi Hoắc Vân Xuyên mở miệng liền nói: “Các người muốn uống rượu gì?”

Mấy người trong phòng đều há hốc mồm, bắt đầu làm ăn rồi, ha ha ha ha.

Hoắc Vân Xuyên không chịu ảnh hưởng của tiếng cười ở khắp nơi, hỏi: “Cậu hy vọng tôi uống rượu gì?”

Mấy tên loại rượu đảo quanh ở trong miệng An Vô Dạng, nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Chính anh làm chủ, tôi không biết anh thích uống cái gì.”

Trong mắt Hoắc Vân Xuyên hiện lên ý cười, ngón tay ở trên eo thiếu niên xoa nắn: “Cho tôi số điện thoại liên lạc, tôi sẽ khui cho cậu hai chai Louis XIII.”

Mấy người bạn của hắn sợ tới mức không nhẹ, người thì phun rượu, người thì dựng ngón cái: “Đỉnh.....” Về sau không bao giờ nói Hoắc Vân Xuyên không biết tán gái nữa, rõ ràng hắn tán rất giỏi mà.

5. Chương 5

Hai chai Louis XIII, một ngàn hai trăm đang tự động xoay quanh trong đầu An Vô Dạng, tiểu tâm can lại kích động một phen, chỉ là..... Trong thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí cả.

Lúc này nói không cho, đó chính là không nể mặt khách; cho đại đi, sau đó lại kéo vào sổ đen cũng không có mất mát gì.

“Nga.” An Vô Dạng trong bụng đang có ý nghĩ xấu nổi lên, ngoan ngoãn lấy di động ra cùng Hoắc Vân Xuyên trao đổi số điện thoại.

“Đưa tôi.” Một bàn tay cầm qua di động của An Vô Dạng, ngón tay thon dài ở trên màn hình, vừa chuẩn xác vừa nhanh chóng mà lưu vào số di động của mình, rồi gọi qua.

“Được rồi.” Hoắc Vân Xuyên nhét điện thoại trở lại cho cậu, nói: “Gọi người tới mang vào đi.”

Nhìn An Vô Dạng đi ra ngoài kêu người phục vụ, các cô gái trong phòng trợn mắt một trận, đó chính là hai chai Louis XIII, hoa hồng một ngàn hai trăm tệ đó, các cô cũng muốn nữa.

“Quý thiếu, đêm nay chỉ uống hai chai Louis XIII là đủ rồi sao?” Cô gái ngồi ở bên người Quý Minh Giác, dây dưa nũng nịu mà hỏi, biểu tình thật sự mềm mại đáng yêu.

Quý Minh Giác sờ sờ mặt cô, tâm trạng rất tốt mà nói: “Mấy anh tối nay cao hứng, rượu uống tùy ý các em, có thể uống bao nhiêu đành phải xem bản lĩnh của các em đó.”

Cô gái gọi là bé thổ cao hứng một trận, chờ An Vô Dạng kêu phục vụ sinh tiến vào, sau khi ghi xong hóa đơn, liền nhắc tay: “Em không cần Louis XIII, em muốn một chai XO.”

Làm người vẫn nên biết thức thời, không thể dùng công phu sư tử ngoạn.

Quý Minh Giác: “Ai, kêu XO làm gì, nếu đêm nay bắt đầu là uống Louis XIII, vậy chỉ uống Louis XIII.”

Bé thổ hận không thể hôn Quý Minh Giác một cái, cười thật ngọt ngào nói: “Cảm ơn Quý thiếu, người ta yêu anh nhất.”

Cô gái đang ngồi bên người Tưởng Thiếu Phi, thấy thế cũng ngo ngoe rục rịch, nhả giọng ngọt ngào mà nói: “Tưởng thiếu, người ta cũng muốn một chai.”

Một chai rượu còn không phải chỉ hơn một triệu thôi sao, Tưởng Thiếu Phi trong nhà làm ăn lớn, chút tiền lẻ này căn bản không để vào mắt: “Tùy ý, em có thể uống bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu.”

Cô gái cắn môi, tròn mắt trợn tới trợn lui vẫn là không chọn hai chai.

Thảm nhất chính là cô gái ngay từ đầu bị Hoắc Vân Xuyên cự tuyệt, tuy rằng ngồi xuống bên người Trần Sơ, lại không dám làm nũng với Trần Sơ.

Nhưng thật ra Trần Sơ nổi tiếng ôn nhu, chủ động kêu cho cô một chai.

“Cảm ơn Trần thiếu.” Cô gái trong lòng mới dễ chịu chút, không đến mức bị các chị em khác cười đến chết.

Nghiêm túc mà nói người tối nay muốn cười chết chính là Tuyền ca, chỉ một mình An Vô Dạng đã gọi hai chai Louis XIII.

Tính cả toàn bộ ghế lô là gần mười vạn.

“Xin hỏi các vị, còn gọi thêm cái gì không?” Phục vụ sinh nhìn hóa đơn một chút, có hơi bị khách nhân ở ghế lô này dọa sợ, thật sự là quá chịu chi mà.

Các cô gái toàn nhìn nam nhân bên người mình, sau đó hỗ trợ chuyển đạt ý, rồi lắc đầu.

Hoắc Vân Xuyên lại mở miệng: “Lấy một bình sữa bò lên, bình lớn.”

Người trong ghế lô tối nay thấy hấn đã khác thường, vốn dĩ đã chết lặng, rồi vẫn là bị sữa bò làm cho khiếp sợ: “Không phải đâu, Vân Xuyên, chúng ta đều uống rượu, nhóc ấy uống sữa bò, có phải quá không công bằng hay không?”

Hoắc Vân Xuyên hơi liếc đôi mắt, nói: “Không phải các người nói cậu ấy mới mười tám tuổi sao? Không biết xấu hổ mà để cho cậu ấy bồi rượu?”

“Ai?” Quý Minh Giác đầy mặt đều là không tán đồng.

“Từ từ.” Tưởng Thiệu Phi giơ tay nói: “Cậu ấy uống sữa bò cũng được, đợi chút cậu ấy chơi thua, cậu phải uống nhiều gấp đôi rượu, như vậy chúng tôi liền đồng ý cho cậu ấy uống sữa bò.”

Trần Sơ vỗ tay: “Chủ ý này rất hay, tôi đồng ý. Thế nào, Vân Xuyên, dám sao?”

Hoắc Vân Xuyên nhìn mấy người bọn họ một vòng, gật đầu nói: “Được.”

An Vô Dạng ở bên cạnh gắt gao mím môi, phát hiện chính mình căn bản không có cách xen mồm, nhưng mà..... Thực sự có người giúp mình uống rượu cậu cũng vui.

Chính là đối phương vì sao phải làm như vậy?

An Vô Dạng ngược lại không cho rằng một đêm nhân duyên như mây khói, tình nghĩa giữa lẫn nhau có thể sâu đậm bao nhiêu chứ.

Cậu cho rằng mua hai chai rượu đã coi như không tồi.

Nghe thấy Hoắc Vân Xuyên giúp An Vô Dạng chặn rượu, ánh mắt của vài cô gái bồi rượu nhìn cậu lập tức bất đồng, bé thỏ thức thời lập tức nói: “Hiện tại rượu còn chưa có đem lên, nếu không chúng ta hát vài bài được không?” Cô cười mỉm mà nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt ngừng ở trên người An Vô Dạng: “Bạn nhỏ An, em hát không a?”

Vài đôi mắt lập tức rất thú vị mà nhìn An Vô Dạng.

Thật sự hát hay không hát không có ý nghĩa gì cả, bọn họ không thích hát cũng không thích nghe, chính là người này thì không giống, người Hoắc Vân Xuyên nhìn trúng, làm gì cũng rất thú vị.

“Thích hát không?” Hoắc Vân Xuyên nhàn nhạt hỏi một câu.

Nghe vào lỗ tai An Vô Dạng, ý chính là kêu mình cống hiến, cậu nghiêm túc mà nói: “Thật ra chỉ thuộc có mấy bài, cũng không thích hợp để hát.”

Trần Sơ thú vị hỏi: “Vì sao?”

An Vô Dạng giữ nguyên khuôn mặt đứng đắn mà nói: “Tôi chỉ biết hát hai con hổ cùng đèn ông sao.”

“Phốc –” Quý Minh Giác lại một lần nữa phun ra rượu vang đỏ vừa mới uống: “Ồi trời. Mẹ nó lại còn đèn ông sao..... Vậy cậu hát một bài đi.”

Tưởng Thiệu Phi phụ họa: “Hát đi.”

Trần Sơ nhìn sắc mặt Hoắc Vân Xuyên một chút, giữ lại ý kiến không dám nói ra.

Lúc này microphone đã nhét vào trong tay An Vô Dạng.

“.....” An Vô Dạng mặt đỏ không chịu nổi, cậu biết nếu như hát bài này, người trong toàn ghế lô sẽ cười chết mất, nhưng cười lên lưng cộm rồi khó có thể leo xuống, trừ mặt dày hát, cậu cũng không có biện pháp khác: “Các vị tiên sinh..... Để một người trưởng thành như tôi hát bài này cảm thấy rất thẹn thùng, có thể không hát hay không?”

Cậu vừa nghe khúc nhạc dạo cả người liền nóng đến bốc cháy, câu hát không ra khỏi miệng được.

Những lời này nếu là từ trong miệng người khác nói ra, người đang ngồi ghế lô đều sẽ không ép buộc nữa.

Vấn đề là An Vô Dạng mới qua mười tám tuổi, dáng vẻ lớn lên lại rất trẻ con, cậu lại dùng giọng điệu già dặn cường điệu chính mình là người trưởng thành có vẻ rất khôi hài.

Quý Minh Giác nói: “Không hát cũng được, vậy dùng cách giải quyết vấn đề của người trưởng thành.” Gã cười, mọi người liền biết không có chuyện tốt: “Như vậy đi, cậu chủ động hôn môi Vân Xuyên, anh liền buông tha cậu.”

Yêu cầu này..... Trần Sơ cùng Tưởng Thiếu Phi đều nhướng mày.

“Chơi lớn vậy sao?” Bọn họ một bên sợ hãi bị Hoắc Vân Xuyên tính sổ, một bên lại chờ mong xem kịch vui.

Quý Minh Giác cũng vậy, gã không xác định Hoắc Vân Xuyên có thể đánh chết mình hay không.

“..... Tôi muốn hỏi rõ ràng,” Thanh âm An Vô Dạng khiến cho mọi người chú ý: “Là hôn như chuồn chuồn lướt nước, hay là phát ra tiếng?”

Cậu không phải đang cầm microphone sao, những lời này quanh quẩn ở toàn bộ ghế lô.

Âm sắc của thiếu niên trong treo không giống người thường, không phải như đàn ông trưởng thành cũng không phải non nớt như trẻ con.

Không kể người già đời duyệt vô số người đều không chịu nổi, còn Hoắc Vân Xuyên từng cùng thiếu niên có da thịt thân thịt, bởi vì thanh âm của đối phương, lập tức từ lỗ tai một đường truyền đến địa phương không thể nói nào đó.

“Khụ.....” Quý Minh Giác âm thầm ghen ghét diễm phúc không cạn của Hoắc Vân Xuyên một chút, một bên làm mặt quỷ mà nói: “Dĩ nhiên là có tiếng động, chuồn chuồn lướt nước có ý nghĩa gì? Còn không bằng hát đầu.”

An Vô Dạng mím môi nghĩ một chút, hát nhạc thiếu nhi hay là cùng soái ca hôn nhau, thật là rất khó lựa chọn.

Trong quá trình chờ đợi thiếu niên quyết định, Hoắc Vân Xuyên hơi chút nhích lại gần trên sofa, không chỉ muốn điều chỉnh dáng ngồi, đồng thời cũng muốn điều chỉnh hô hấp cùng trạng thái, làm cho mình bình tĩnh một chút.

Một cái tay khác không có gác ở bên hông An Vô Dạng, đang đặt trên tay vịn sofa, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên tấm đệm bằng da.

Khoảnh khắc thiếu niên buông microphone trong tay, hắt hơi hạ đôi mắt.

“Tôi lựa chọn không hát.” An Vô Dạng nói, quay người chống lên sofa, ngẩng đầu đi tìm môi Hoắc Vân Xuyên.

Khi bên môi mang theo hương vị tươi mát mềm mại đi vào, Hoắc Vân Xuyên không chút do dự bắt lấy nó.

“Quao.....” Người vây xem bên cạnh đều há hốc mồm, một bên huyết sáo: “Vân Xuyên cậu quá cảm thú, người ta mới mười tám tuổi, vẫn còn là học sinh a.....”

Thật ra cũng không có bao lâu, đại khái chỉ khoảng mười giây đồng hồ.

Nhưng cũng đủ làm An Vô Dạng cảm thấy mỗi một chỗ của mình đều bị đối phương càn quét qua, thật là không thẹn với biệt danh mình đã đặt cho đối phương, trước sau vẫn là một tên cảm thú.

Ba một thanh âm hôn môi vang lên, An Vô Dạng gấp gáp không chờ nổi mà rời khỏi Hoắc Vân Xuyên.

Người phục vụ bưng rượu, đồ ăn vặt, còn có sữa bò của An Vô Dạng đem vào.

“Trước rót sữa bò, rót một ly cho cậu ấy.”

Hoắc Vân Xuyên âm sắc trầm thấp ra lệnh, người phục vụ phản ứng không kịp.

Nam nhân thấy thế, chính mình động thủ lấy ra bình sữa bò cùng một cái ly, động tác sạch sẽ nhanh nhẹn mà rót ra.

Nhiệt độ bình thường, ấm nóng vừa phải, vàng ươm mà đưa qua.

“Cảm ơn.....” Sắc mặt thiếu niên ngẹn thành màu hồng như gan heo, ở dưới ánh mắt như cười như không của mọi người, cầm lấy ly sữa bò kia.

Trên lý trí biết không uống rượu là chuyện tốt, trên tình cảm thì không thể tiếp thu được loại cười nhạo này.

“Nơi này có anh đào, ăn không?” Hành động của Hoắc Vân Xuyên nhìn như ân cần, nhưng biểu tình cùng miệng lưỡi thì vẫn nhàn nhạt, cho dù hắn mới vừa rồi còn hôn người ta.

An Vô Dạng nói: “Cảm ơn, tôi có thể tự mình lấy.” Cậu nhận lấy một quả anh đào đỏ hồng mọng nước, bỏ vào trong miệng cắn vỡ, chất lỏng ngọt ngào ở trong miệng bắt đầu tan ra, tức khắc làm cậu yêu thích loại hương vị của loại hoa quả đất đỏ này.

Một đạo tầm mắt ẩn ẩn mang theo độ ẩm, gắt gao nhìn chăm chăm môi thiếu niên, trơ mắt nhìn chất lỏng của quả anh đào nhuộm hồng hai cánh hoa mùi vị so với anh đào càng thơm càng mềm mại hơn.

Hoắc Vân Xuyên dời đi tầm mắt, lại lần nữa kéo kéo cà vạt.

Vì che dấu thất thố của mình, cũng cầm lấy một quả anh đào bỏ vào trong miệng.

Hầu kết gọi cảm ở phía trên cổ áo thoáng động, đó là bộ phận duy nhất có thể tiết lộ cảm xúc của hắn.

Các cô gái khui rượu, cũng dọn xong bàn, đề nghị chơi xúc xắc.

An Vô Dạng rất thích thú, cậu buông sữa bò trong tay, nhích nhích qua bên kia hỏi: “Cái này chơi như thế nào?”

Hoắc Vân Xuyên sững sờ, trong lòng nghĩ chính là, một người hàng năm trà trộn trong quán bar, ngay cả xúc xắc cũng không biết chơi, trừ phi cậu không phải.

“Tôi dạy cho cậu.” Hắn cầm xúc xắc lo nghiêm túc dạy dỗ, những người khác thấy thế, cũng kiên nhẫn mà ăn ăn uống uống, chờ hắn dạy xong lại nói.

An Vô Dạng rất ngốc, cậu nghe được như lọt vào trong sương mù, thực thành thật mà lắc đầu nói: “Quá phức tạp.”

Hoắc Vân Xuyên: “.....”

“Ha ha ha.” Quý Minh Giác cười đến ngã sang một bên, bọn họ đều biết Hoắc Vân Xuyên rất chán ghét những người ngu ngốc.

Trần Sơ giải vây nói: “Vừa chơi vừa học đi, có Vân Xuyên ở bên người trấn ải, còn sợ chúng ta khi dễ cậu sao?”

An Vô Dạng thật cẩn thận thở dài liếc mắt nhìn Hoắc Vân Xuyên một cái, gật gật đầu: “Có thể, dù sao thua tôi liền uống sữa bò.”

“Ha ha ha.” Lúc này là Tưởng Thiếu Phi: “Vân Xuyên, cậu nhặt được tri kỷ ngọt ngào ở đâu thế, tôi đã thấy được kết cục cậu uống đến nằm úp sấp rồi.”

Chỉ thấy Hoắc Vân Xuyên bưng rượu lên uống một ngụm, rất có dáng dấp một bộ không coi ai ra gì.

Quý Minh Giác dựng thẳng ngón cái với hắn: “Tốt, cậu ngạo mạn lắm.” Hoắc Vân Xuyên như vậy, lại làm cho bọn họ nhớ tới mấy năm trước khi học đại học ở N đại, thời niên thiếu không màn gì.

6. Chương 6

Trên mặt bàn chỉ có sáu cặp xúc xắc, cô gái bên người Trần Sơ cùng Tưởng Thiếu Phi không thể lên sân, như vậy chỉ có thể ở ngoài sòng bạc.

Ván thứ nhất Quý Minh Giác ngẩng đầu lên, nhà trên gã là Hoắc Vân Xuyên, nhà tốt nhất là An Vô Dạng, có thể nói là vị trí trận Tu La, mặc kệ An Vô Dạng kêu ra sao, Hoắc Vân Xuyên đều đến bảo bọc.

Sáu cặp trên mâm tổng cộng ba mươi sáu viên xúc xắc, đến chỗ An Vô Dạng, cậu lại thét lên hai mươi hai viên hai, đến đến không thể đen hơn.

Về mặt Quý Minh Giác cười xấu xa mà cong môi: “Đến lượt cậu, em trai.”

Nhìn dáng vẻ do dự của cậu, mấy cô gái bên ngoài đều sốt ruột thay cậu, lúc này nên mở ra a.

Tướng Thiệu Phi là nhà trên cậu, đã rót xong rượu: “Muốn mở hay không?”

An Vô Dạng nhỏ giọng hỏi Hoắc Vân Xuyên: “Có thể chọn bất luận điểm số nào cũng được, đúng không?”

Hoắc Vân Xuyên bị hơi nóng thổi nhẹ kia làm cho thất thần, chờ đối phương hỏi lại một lần mới gật đầu.

An Vô Dạng nói: “Tôi lại thêm một viên, là hai mươi ba viên hai.”

Tướng Thiệu Phi lập tức buông ly rượu xuống: “Cậu thật sự tin tưởng có nhiều số hai như vậy?”

An Vô Dạng gật gật đầu: “Mọi người cũng không thể kêu loạn nga.”

Không chỉ có người chung quanh buồn cười, ngay cả Hoắc Vân Xuyên cũng nghiêng mặt qua một bên: “.....”
Hắn không biết có nên nói cho An Vô Dạng biết hay không, chơi cái này chính là kêu loạn mà.

“Vân Xuyên!” Quý Minh Giác cười đau bụng dường như đá Hoắc Vân Xuyên một chân: “Đến cậu kìa, chuẩn bị uống rượu đi thôi!”

Mặc kệ hắn điều chỉnh ra sao đều phải uống, trong ghế lô ai không biết: “Ha ha ha.”

“Tôi cũng thêm một viên, hai mươi bốn hai.” Hoắc Vân Xuyên quay mặt đi, thong dong bình tĩnh mà nói.

Toàn bộ ghế lô lặng im một giây đồng hồ, sau đó nghe thấy thanh âm không chút do dự của Quý Minh Giác: “Cậu giỏi, thêm hai.” Nói xong mở ra đầu chung của mình, năm viên xúc xắc bên trong có ba viên hai: “Tuy rằng tôi có ba viên như vậy, nhưng mà tôi không tin tất cả mọi người đều là hai.”

Bé thổ yếu ớt mở ra trước mặt mình: “Em có bốn cái.....”

Trần Sơ: “Bốn cái.”

Tướng Thiệu Phi nhướn mày, gỡ gỡ tóc: “Minh Giác, này có hơi tà môn.....” Bởi vì hắn cũng có bốn cái.

“Cái gì?” Trần Sơ nghe vậy, thay hắn mở ra: “Đệch.....”

“Ba bốn mười hai, thêm ba cái là mười lăm cái, tôi chỗ này có năm cái.” An Vô Dạng mở ra đầu chung, rất háo hức mà nhìn Hoắc Vân Xuyên: “Anh có thể mở ra bốn cái không?”

Hai mắt thiếu niên chuyên chú tràn ngập chờ mong, nhìn đến trong lòng Hoắc Vân Xuyên đều là lửa cháy. Nóng quá.

Hắn trước nay không cảm thấy thắng xúc xắc là chuyện ghê gớm cỡ nào, mãi cho đến tối nay.....

“Mở a.” Quý Minh Giác lau mặt, gã cũng không tin Hoắc Vân Xuyên có thể mở ra bốn viên: “Được, nếu cậu có thể mở ra bốn viên, tôi sẽ uống thêm một ly!”

“Đây là cậu nói.” Hoắc Vân Xuyên mở ra trước mặt, cười đến hết sức yêu nghiệt: “Không chỉ bốn viên, tôi có năm viên.”

“Đệch!” Quý Minh Giác trừng mắt năm viên cùng một mặt kia, không thể tin được: “Cậu cậu. Mẹ nó cũng quá điên rồi! Lần này liền 5 viên, cậu!”

“Nói gì thì nói, Minh Giác lại thêm một viên cũng còn có thể thắng a?” Trần Sơ thở phào: “May mắn Minh Giác không thông minh như vậy, bằng không ly rượu này tôi nên uống rồi.”

Quý Minh Giác vốn dĩ tâm tình đã kém, anh em lại vẫn luôn nói khích: “Lão Trần, cậu có phải anh em hay không a?”

Hoắc Vân Xuyên gõ gõ xuống cái bàn: “Ít nói nhảm, hai ly.”

Ai cũng nhìn ra được, tâm tình hiện tại của hắn quả thực không tồi.

“Được, tôi uống còn không được sao.” Quý Minh Giác vẽ mặt đau khổ, một tay bưng rượu, một tay chỉ An Vô Dạng: “Giả heo ăn thịt hổ, cậu chờ đó cho tôi, đợi một lát sẽ cho cậu xinh đẹp.”

An Vô Dạng vẽ mặt vô tội, rốt cuộc người mở ra 5 viên cũng không phải là mình.

Đối với ngón tay của Quý Minh Giác, cậu chỉ cười cười không để ý.

Chờ đối phương uống rượu xong, một quả anh đào lại đưa lại đây.

“.....” An Vô Dạng áp lực đặc biệt lớn, cậu cảm thấy chính mình tựa như một cục thịt bị rình rập, sớm hay muộn cũng sẽ bị người đàn ông bên cạnh này một ngụm ăn sạch.

Căng da đầu đón nhận quả anh đào kia, An Vô Dạng quay mặt đi, lại vừa lúc để Hoắc Vân Xuyên nhìn được gương mặt phình bự của cậu, động đậy qua lại vô cùng đáng yêu.

Hoắc Vân Xuyên quả không được đầu ngón tay của mình, thường xuyên chọn một ít đồ ăn vặt để tiêu hóa đưa cho An Vô Dạng ăn.

Hai người bọn họ tương tác qua lại, tất cả mọi người đều nhìn ở trong mắt.

Một mặt cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, một mặt lại cảm thấy vui mừng không thôi, một lão xử nam trong đám bốn người đẹp trai nhiều tiền bọn họ, rốt cuộc chịu đi tìm người rồi.

“Đến đến đến, bắt đầu rồi.”

Đêm nay cao hứng như vậy, trên bàn mọi người vừa nói vừa cười.

An Vô Dạng luôn bị bọn họ trêu chọc, một chốc lát lừa cậu hôn Hoắc Vân Xuyên, một chốc lát lừa cậu thổ lộ, cũng còn được, số lần thua coi như không nhiều, trước khi tan cuộc còn không có uống xong hai bình sữa bò kia.

Nhưng thật ra Hoắc Vân Xuyên uống vào không ít, có chút men say.

Sau khi không chơi xúc xắc nữa, cảm giác đã hơi say các cô gái thì ở ghế lô bắt đầu ca hát.

An Vô Dạng nằm ở trên sofa, nam nhân bên người cậu sau khi uống say thực trầm mặc.

“Uy.” Tưởng Thiếu Phi cầm một hộp thuốc, ném cho An Vô Dạng: “Đốt cho Vân Xuyên điều thuốc.”

An Vô Dạng đón được hộp thuốc kia, ngơ ngác mà bò dậy, sau đó mở ra lấy một điếu, lấy bật lửa ở trên mặt bàn, ngậm vào miệng của mình đốt lên.

“Khụ khụ.....” Cậu không biết hút thuốc, sau khi đốt xong thì đưa vào bên miệng Hoắc Vân Xuyên: “Vân Xuyên tiên sinh, há miệng.”

Hoắc Vân Xuyên hé mí mắt, hai tròng mắt nhắm đen thâm thúy không chớp mắt nhìn chằm chằm: “.....” Há mồm nhận điếu thuốc kia, hần cũng ngồi dậy, tới gần An Vô Dạng, một tay kẹp thuốc, một tay bưng mặt thiếu niên, hôn lên.

“Ngô, uy.....”

Ở trong tiếng ca của các cô gái, An Vô Dạng bị hôn đến thất điên bát đảo cố gắng giãy giụa ra, tức giận đến đôi mắt cũng hồng hồng.

Quý Minh Giác tắc lưỡi lắc đầu nói: “Vân Xuyên, dẫn cậu ấy đi thôi.”

Hoắc Vân Xuyên lẳng lặng mà hút thuốc, lúc dư lại nửa điếu thì ấn vào gạt tàn thuốc, thu dọn đồ của mình, đứng dậy kéo An Vô Dạng: “Đi thôi.”

An Vô Dạng ngây ngốc ngẩn đầu: “Đi đâu?”

Người đàn ông trên cao nhìn xuống cậu: “Cậu nói đi đâu?”

Hiện tại An Vô Dạng là người duy nhất không uống rượu, ngượng ngùng vờ say, cậu đứng lên đi theo Hoắc Vân Xuyên ra ngoài, ở cửa lối kéo cánh tay nam nhân: “Tôi đưa anh đến dưới lầu rồi tìm taxi cho anh.”

Hoắc Vân Xuyên trở tay cầm lấy tay cậu: “Không cần, tôi tối nay ở chỗ này.”

Đối đáp rõ ràng cùng bước chân vững vàng, có thể nhìn ra được rằng hắn không hề say.

An Vô Dạng buông tay hắn ra: “Tôi đi giúp anh nhận phòng.”

Hoắc Vân Xuyên kéo cậu trở về, một tay ôm chặt vào lòng: “Không phải giúp tôi, là giúp chúng ta.”

“Ai đồng ý?” An Vô Dạng bấu môi, đem mình từ trong lòng ngực đối phương thoát ra ngoài: “Buổi tối tôi chắc chắn phải về nhà.” Hơn nữa: “Vân Xuyên tiên sinh, tôi không phải call boy, anh dùng tiền tôi cũng sẽ không theo anh ngủ. Lần trước chỉ là chuyện ngoài ý muốn, tình một đêm, hiểu không?”

Hoắc Vân Xuyên cau mày, mặt lạnh lùng bởi vì cảm giác say vốn dĩ có hơi giảm đi, nhưng bởi vì An Vô Dạng nói lại lần nữa đông lại: “Tôi không có xem cậu là call boy, cũng không nghĩ tới dùng tiền mua cậu.....”

Đã nói như vậy thiếu niên này còn nghe không hiểu sao?

“Nga, không muốn tiêu tiền là tình một đêm?” An Vô Dạng sau lưng dùng hai mắt to trừng hắn, cự tuyệt nói: “Mặc kệ anh tiêu hay không tiêu tiền, tôi đều không ngủ với anh. Đôi ta cứ thỏa thuận như vậy.” Sau đó đi nhanh đến bàn tiếp tân, trước mặt nhân viên ở đó nói: “Cho vị tiên sinh phía sau một phòng, 309.”

“Không cần.” Hoắc Vân Xuyên thanh âm lạnh lùng từ phía sau truyền đến: “Muốn phòng tôi sẽ tự mình chọn.” Hiện tại trong lòng hắn nghĩ chính là, quả nhiên là gặp dịp thì chơi, vô tình vô nghĩa.

Chờ An Vô Dạng quay đầu lại, chỉ còn nhìn thấy một cái bóng.

Tuyền ca ở trên hành lang gặp được Hoắc Vân Xuyên, sau khi thấy người lập tức bước lên tiếp đón: “Hoắc tiên sinh, đêm nay chơi vui vẻ sao?”

“Quản lý Tuyền.” Hoắc Vân Xuyên nhìn hắn: “Nhân viên tên An Vô Dạng kia, đêm nay kết toán cho cậu ấy, về sau cậu lạc bộ đừng nhận học sinh làm thêm.”

Tuyền ca mặt trắng bệch, lập tức xin lỗi: “Xin lỗi, Hoắc tiên sinh, tôi lập tức sa thải cậu ấy.”

“Không phải chuyện gì lớn.” Hoắc Vân Xuyên thấy hắn hiểu lầm, nên nói nhiều một câu: “Đừng làm khó dễ cậu ấy, tôi chỉ là không muốn cậu ấy tuổi tác còn nhỏ đã ở chỗ này làm việc.”

“Dạ.” Tuyền ca nuốt xuống ngụm nước bọt, khom người gật gật đầu.

Chờ Hoắc Vân Xuyên đi qua, hắn liền đến tìm An Vô Dạng, cuối cùng tìm được cậu ở đại sảnh.

“Tuyền ca.” An Vô Dạng cười tủm tỉm mà nói: “Tôi có phải được tan làm hay không?”

Tuyền ca tức giận mà từ trong túi móc ra một cọc tiền, đếm một ngàn hai xong: “Đúng, cậu không những có thể tan làm, ngày mai còn không cần tới nữa.” Đưa tiền cho cậu: “Đây là tiền hoa hồng tối nay, cầm lấy rồi về nhanh đi.”

An Vô Dạng ngây ngốc mà cầm số tiền kia, đầy mặt khó hiểu: “Làm sao không cần tôi nữa? Tối nay tôi làm sai gì sao?”

Tuyền ca chỉ vào chính mình nói: “Cậu không có làm gì sai, là tôi sai nè, ngay từ đầu không nên để cậu vào làm.”

An Vô Dạng vẫn rất khó hiểu: “Tôi bán rượu bán đến rất tốt mà, cũng không làm anh mất mặt.”

Tuyền ca nổi khùng: “Hoắc tiên sinh đã tự mình nói đến chuyện này, còn không làm tôi mất mặt.” Sau đó phát tay: “Đi đi đi đi, mau về nhà tìm mẹ đi.”

An Vô Dạng nắm chặt tiền, mày nhăn lại nói: “Hoắc tiên sinh? Tên đầy đủ có phải kêu Hoắc Vân Xuyên hay không?”

Tuyền ca nhăn nheo tính khí giải quyết nghi hoặc của cậu: “Đúng vậy, chính là người tối nay cậu bồi rượu đấy.”

“.....” An Vô Dạng tức giận, rồi không nhịn nổi nữa đá một chân vào bên quỳ: “Súc sinh, dám cản đường phát tài của tôi.”

Tuyền ca ngoáy ngoáy lỗ tai, cho rằng mình nghe lầm, lại có người dám mắng Hoắc tiên sinh là súc sinh?

“Tuyền ca, tôi đi đây, tối nay cảm ơn anh.” An Vô Dạng tức giận trong chốc lát, cũng đã hồi phục lại, chỗ này không lưu ta sẽ có chỗ khác lưu ta, lúc cậu đi ra đã an ủi mình như vậy.

“Đi đi.” Tuyền ca không có ghi nhớ câu nói vừa rồi kia, chỉ tưởng rằng là mình xuất hiện ảo giác.

PS: Trò xúc xắc gì đó tôi không biết gì cả, không biết có dịch sai không!?!

7. Chương 7

An Vô Dạng ngồi trên xe mới bình tĩnh lại, sờ sờ số tiền coi như không ít trong túi..... Cậu cũng cảm thấy công việc bồi rượu rất không thích hợp với mình.

Cho dù tối nay không phải tên Hoắc Vân Xuyên kia giả trò quỷ, công việc này cũng không thể làm lâu dài được.

Cho nên gặp được Hoắc Vân Xuyên, cậu cũng không nói rõ là vận khí tốt hay là vận khí xấu đây.

Dù sao sau này cũng sẽ không liên quan nữa, An Vô Dạng lắc lắc đầu không thèm nghĩ đến hần.

Sau khi về đến nhà đã 10 giờ rồi, cha mẹ có thể mới vừa ngủ không lâu, chỗ huyền quan còn sáng một bóng đèn, dĩ nhiên cũng không phải cố ý giữ lại vì An Vô Dạng.

Phòng của ba chị em bọn họ không có nhà vệ sinh riêng, bật một chiếc đèn nhỏ ở phòng khách là vì thuận tiện để bọn họ đi vệ sinh ban đêm.

An Vô Dạng đi vào phòng, phát hiện em trai đã ngủ rồi, cậu vội vàng thả nhẹ bước chân, dùng động tác chậm chạp bò lên trên giường của mình.

“.....” Tuy rằng hôm nay ngủ một buổi sáng, nhưng vẫn cảm thấy mệt mỏi quá.

Ngã đầu xuống giường chưa đến năm phút đồng hồ cậu đã ngủ mất rồi.

Ngày hôm sau là cuối tuần, Đinh Vi rời giường sớm, làm bữa sáng cho cả nhà.

Lúc tám giờ sáng, kêu mọi người thức dậy ăn cơm.

“Cùng các con nói một chuyện.” Đinh Vi cầm bánh mì trong tay, một bên chét mút trái cây một bên nói: “Chị cả các con muốn đi nước Mỹ học hè, các con có gì muốn chị mang về không?”

An Vô Phỉ lập tức nhắc tay: “Mẹ, con muốn chị cả mang về một bộ sách.”

Đinh Vi nhìn con trai: “Sách gì?”

An Vô Phỉ nhìn mẹ mình: “Con đã nói với chị.”

An Thành cười cười, yêu thương mà sờ sờ đầu con trai út: “Con thật là làm ba hổ thẹn không thôi.” Nhớ năm đó, lúc mình thi đại học thiếu chút nữa không thi đậu, sau đó nhìn con thứ tinh thần uể oải hỏi: “Vô Dạng, con thì sao?”

Phát hiện mọi người đang nhìn mình, An Vô Dạng ngáp một cái: “Không có.”

Đinh Vi cau mày nói: “Tối hôm qua về khuya lắm sao?”

“Không phải a.” An Vô Dạng dùng nửa chột chột đĩa trứng chiên trước mặt mình, mơ hồ không rõ mà nói: “Khoảng 11 giờ.”

An Thành ngẩng đầu: “Vô Dạng, đổi công việc thế nào?”

Ông thật sự không yên tâm con trai buổi tối một mình ra ngoài.

“Vâng a.” An Vô Dạng uống vào một ngụm sữa bò, cảm thấy chán ngấy: “Hôm nay con đi tìm công việc khác.”

“Như vậy là tốt nhất.” An Thành vừa lòng mà cười.

“Cổ vịt ngon tuyệt* thế nào?” An Vô Phi nghiêm túc mà bày mưu tính kế cho anh trai.

(*Juewei yabo (): là một thương hiệu đồ ăn vặt của Trung Quốc thuộc Food co, Ltd)

An Vô Dạng không lên tiếng, ăn xong một ngụm trứng rồi nói: “Anh tình nguyện đến tiệm ăn vặt làm công cũng không đi làm ở đó.”

Bởi vì mỗi lần đi mua đồ, đối phương đều sẽ thêm cho mình năm đồng mười đồng, thậm chí hai mươi đồng, sau đó nói một câu: “Cân nhiều chút không sao chứ?”

Loại văn hóa doanh nghiệp này thật làm tổn thương lòng người.

Đối mặt với loại tình huống này, An Vô Dạng sẽ lấy ra mười đồng tiền nói: “Trên người tôi có nhiều tiền như vậy, mua ít mười đồng không sao chứ?”

Nhân viên cửa hàng: “.....”

Cậu rất thích nhìn biểu tình đặc sắc của bọn họ.

“Hôm nay không được.” Đinh Vi nghĩ một chút rồi nói: “Hiếm khi cuối tuần các con đều không đi học, chúng ta trở về ngoại ô thăm bà ngoại con thôi.”

Cha mẹ Đinh Vi là người địa phương, ở tại ngoại ô thành phố.

Nhà An Thành ở ngoài tỉnh, sau khi cưới Đinh Vi hộ khẩu cả nhà đều ghi ở nơi này, quê cũ một năm không trở về quá hai lần.

Cha mẹ ông đi theo con cả cũng không ở tại quê cũ, dù sao quanh năm suốt tháng có thể đoàn tụ hai lần đã coi như nhiều.

Cha mẹ An Thành cũng đã nói, con trai mình đi ở rể, kết hôn xong đã thành con nhà người khác.

Có một lần lời này bị Đinh Vi nghe thấy, trực tiếp ở ngay mặt bọn họ nói chuyện một hồi, sau đó qua đi cũng không có người dám bàn tán loại chuyện này nữa.

Bàn về quan hệ xã hội cùng năng lực công việc, Đinh Vi nói không chừng còn có thể áp chế cả An Thành, đáng tiếc giới tính bà là phụ nữ, không chỉ phải lo công việc còn phải chăm sóc gia đình, nuôi con dưỡng cái, ở công ty tiền đồ cũng có giới hạn.

Cho nên cùng An Thành làm chung một công ty dốc sức làm mười mấy năm, An Thành đã thăng chức thành phó phòng, còn Đinh Vi vẫn là một viên chức bình thường.

Ông ngoại bà ngoại An Vô Dạng, lúc ban đầu cũng không phải ở vùng ngoại ô, bọn họ khi tuổi trẻ thì ở trong thành phố làm việc.

Hiện tại hai ông bà lão đều về hưu, trong tay có lương hưu, nên về nhà cũ ở vùng ngoại ô trồng hoa nuôi gà, cuộc sống vô cùng tiêu dao tự tại.

Nhưng An Vô Dạng không thích đến bên này, cậu chán ghét ông ngoại bà ngoại luôn luôn quan tâm thành tích mà không quan tâm đến tâm tình của chính cậu.

Hướng chi bên người còn có em trai đi theo, chắc chắn là sẽ một bên khen em trai một bên quở trách cậu lười, không ngoan, không hiểu chuyện.

Cha mẹ rồi ông ngoại bà ngoại quở trách cậu như vậy, cũng là chuyện làm cậu thấy rất phiền.

“Anh.” Cùng hai ông bà cụ nói chuyện một lát, An Vô Dạng nói muốn đi ra ngoài một chút, An Vô Phi đuổi theo ra tới, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc mà nói: “Em cũng muốn cùng anh đi chơi.”

An Vô Dạng lười nhác ngoái đầu nhìn lại, giơ tay xoa nắn mặt em trai so với mình nhỏ hơn bảy tuổi: “Anh dẫn em đi chơi, sau này em phát tài cũng đừng quên anh đó.”

An Vô Phi nói: “Nếu em phát tài nhưng không chia cho anh, anh sẽ không dẫn theo em chơi sao?”

“.....” An Vô Dạng hết nói nổi, cảm thấy mỗi người trong nhà ai cũng đều khi dễ mình: “Bạch nhãn lang*, đi thôi.”

*Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn. Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có “điều bạch nhãn” thường hung tợn hơn cả. Bạch nhãn (mắt trắng), nghĩa là không có con người không nhìn thấy gì, cũng như không có con mắt, không thấy tính người.

“Chúng ta sẽ làm gì?”

“Trộm trứng chim.”

Cũng không phải thật sự như thế, bọn họ chỉ là bò lên trên cây, dùng di động chụp ảnh trứng chim bảo bảo, không có chạm vào tổ chim cũng không có chạm vào trứng chim, đã trèo xuống.

An Vô Phi nói: “Em gửi tin nhắn cho chị xem.”

An Vô Ngu hiện tại đang ở trường học, vào giữa trưa nhận được ảnh trứng chim bảo bảo, trả lời lại: “Lại là anh em làm chuyện tốt.”

An Vô Phi: “Làm sao vậy?”

An Vô Ngu: “Hai đứa làm như vậy lỗ như quấy nhiễu đến chim mẹ, mấy trứng non này như bỏ đi.”

An Vô Phi: “Chim mẹ bay đi chúng em mới leo lên.”

An Vô Ngu: “Không rõ ham mê của mấy anh em các người, dù sao cũng chỉ hại người mà chẳng lợi mình, bỏ đi.”

Cẩn thận đọc lại từ đầu một lần nữa tin nhắn của chị gửi lại, An Vô Phi bừng tỉnh đại ngộ, rốt cuộc biết vì sao anh trai và chị gái không thân thiết, bởi vì tam quan không hợp làm sao làm chị em được.

Anh trai cảm thấy chị quá ít ki, thích so đo, chị lại cảm thấy anh trai không biết suy nghĩ, lười học hành.

An Vô Phi thích ở chung với anh vì ở bên anh rất thoải mái, còn chị bác học đa tài, nó lại rất thích cùng chị thảo luận kiến thức cùng học tập.

Đơn giản mà nói chính là anh trai gần gũi trong sinh hoạt, còn chị gái lại tràn ngập lý tưởng.

Qua cuối tuần sau khi trở lại thành phố, thời gian còn sớm, An Vô Dạng để cha mẹ thả mình ở trên đường: “Con tìm việc làm, sáu giờ con sẽ về nhà.”

An Vô Phi ngo ngoe rục rịch, cũng muốn đi theo, chẳng qua bị mẹ ấn lại: “Muốn làm gì hử, về nhà học bài.”

“Tạm biệt.” An Vô Dạng thấy biểu tình buồn bực của em trai trên cửa sổ, cười tủm tỉm mà vẫy vẫy tay.

**

Cuối tuần này Hoắc Vân Xuyên trải qua cũng không tốt lắm, hần bị ba mẹ gọi về khẩn cấp, về nhà bàn bạc một chuyện quan trọng.

“Thừa dịp cuối tuần, chúng ta ngồi xuống nói chuyện của con cho rõ ràng.” Ba ba Hoắc Kiêu triệu tập mọi người, ngồi ở thư phòng nói chuyện.

Đang ngồi có Hoắc Vân Xuyên mẹ hần Chương Nhược Kỳ, cô hần Hoắc Linh, ông nội hần Hoắc Kính Trung, thế trận rất lớn.

“.....” Hoắc Vân Xuyên sâu kín thở dài, ngồi xuống đối diện người thân.

Hoắc Kiêu nói: “Hôm nay chúng ta tập trung ở chỗ này, không phải vì trách cứ ai, cũng không phải vì cầu nhàu ai, chúng ta là muốn giải quyết vấn đề.”

Mọi người đều gật gật đầu.

Hoắc Vân Xuyên nói: “Ngài cho rằng ba mươi tuổi không kết hôn chính là có vấn đề?”

Hoắc Kiêu nghiêng đầu, nói: “Có vấn đề hay không chỉ có chính con biết, con có chịu đem vấn đề này nói ra cho chúng ta biết hay không, cũng chỉ có chính con có thể quyết định.”

Hai cha con, trầm mặc nhìn lẫn nhau.

Hoắc Vân Xuyên nói: “Được, con sẽ nói thẳng..... Con không thích phụ nữ.”

Thư phòng trong nháy mắt an tĩnh lại, những người thân của hắn sắc mặt khác nhau, nhìn đáng vẻ là không thể tiếp thu.

“Đây là sự thật?” Hoắc Kiêu hỏi.

“Là sự thật.” Hoắc Vân Xuyên cũng nhìn thẳng ánh mắt của ba mình, thái độ thản nhiên: “Con hẳn là nên nói cho mọi người biết sớm một chút, để mọi người sớm có chuẩn bị.”

Chương Nhược Kỳ: “Cái gì chuẩn bị? Giúp con tìm người mang thai hộ sao?” Bà xoa xoa cái trán vẻ mặt đau lòng: “Mẹ đã sớm nghĩ tới khả năng con không thích phụ nữ.”

Nhưng không nghĩ tới là thật sự.

Hoắc Vân Xuyên là con trai duy nhất của Hoắc gia bọn họ, là con một.

“Trừ nhờ người mang thai hộ bên ngoài chẳng lẽ không có biện pháp khác?” Cô hắn Hoắc Linh nói: “Vân Xuyên, coi như là vì trong nhà, con hãy kết hôn rồi sinh một đứa con, sau đó ly hôn, như vậy cũng được a.”

“Nói hươu nói vượn.” Hoắc Kính Trung đánh gãy lời con gái nói, cây gậy trong tay nặng nề nện trên mặt đất: “Nếu chỉ là vì sinh con mà kết hôn, tôi đây tình nguyện để Vân Xuyên cả đời cô đơn.”

“Ba!” Nhóm phụ nữ trong nhà cao giọng kháng nghị: “Ngài làm sao có thể nói như vậy chứ?”

“Được rồi.” Hoắc Kiêu gõ gõ cái bàn, để cho cả nhà yên tĩnh lại: “Lão gia tử nói đúng, tôi cũng không tán thành Vân Xuyên làm như vậy, thứ nhất là đối với nhà gái không tôn trọng, thứ hai là không tôn trọng Vân Xuyên.”

Hoắc Kính Trung nói: “Mấy năm nay sự nghiệp của Vân Xuyên càng phát triển..... Nghe nói gần đây con lại thu mua một công ty tài chính, chuẩn bị mở rộng việc làm chứng khoán, hay là giữ nguyên nghiệp vụ kinh doanh của công ty?”

Nói đến chuyện làm ăn, Hoắc Vân Xuyên ngẩng đầu: “Điều chỉnh tài nguyên, coi tình huống phát triển, cũng có khả năng khai thác hạng mục mới, cho nên, nhân viên cũ của công ty có thể sẽ phải giảm biên chế.”

Gần đây, Hoắc Vân Xuyên trừ phiền não vì áp lực gia đình, cũng là vì chuyện này mà phiền não.

“Nếu năng lực xuất chúng, có thể điều đến công ty khác.” Hoắc Kính Trung nói.

“Lão gia tử.” Chương Nhược Kỳ chịu không nổi hai ông cháu này: “Chúng ta hiện tại đang thảo luận chuyện gia đình, không phải chuyện công việc. Mấy thứ này các người có thể sau đó hãy tiếp tục bàn bạc.”

Hoắc Kính Trung: “Xin lỗi, khụ khụ, ba nói vấn đề khác, vậy tiếp tục nói thôi.”

Hoắc Kiêu: “Vân Xuyên, ranh giới giữa nghĩa vụ cùng trách nhiệm gia đình quá mức mơ hồ, chúng ta tạm thời không đề cập tới, hiện tại muốn nói chính là, sinh lão bệnh tử, giả như sau này chúng ta đều qua đời, trong nhà chỉ còn lại có một mình con, có lẽ sau này sẽ không còn Hoắc gia nữa, con có suy xét qua cảm thụ của chúng ta sao?”

Hoắc Vân Xuyên: “Vậy mang thai hộ.”

“Không đến tình huống không thể thay đổi, ba không đồng ý mang thai hộ.” Hoắc Kiêu nhìn hắn, ánh mắt cũng thực do dự: “Vân Xuyên, ba lại cho con thời gian hai năm, con suy nghĩ một chút, như thế nào?”

Chương Nhược Kỳ: “Chuyện này.....”

Hoắc Kiêu xua xua tay: “Tạm thời đừng nóng nảy.”

Ánh mắt mọi người tập trung ở trên người Hoắc Vân Xuyên.

“.....” Hoắc Vân Xuyên nắm chặt nắm tay, tâm tình vô cùng rối rắm.

Mỗi lần nhìn qua cha mẹ tuổi đã nửa trăm, ông nội đi đứng không tiện, những người thân quan tâm mình, vì chuyện của mình hao phí tâm lực, bản thân hẳn cũng thật không dễ chịu.

Nghiêm túc mà nói tiếp hẳn quả thật không xác định mình có phải là GAY hay không, chỉ biết là nguyên nhân đã nhiều năm như vậy không tìm được bạn đời, cũng không liên quan đến giới tính.

Thời gian qua mấy năm nữa, có khi thật sự sẽ tìm được nữ nhân làm mình không chán ghét thì sao..... Ai mà biết được.

Giống như chịu tội hẳn khép lại mi mắt, gật gật đầu: “Có thể.”

Hoắc Kiều nói: “Điều kiện chính là, con phải tích cực phối hợp với người trong nhà tìm kiếm đối tượng, có thích hay không con cũng cần phải tiếp xúc thực tế, mà không phải từ lúc bắt đầu là cự tuyệt.”

Hoắc Vân Xuyên cắn răng nói: “..... Được.”

8. Chương 8

Trên đường hoa hòe loè loẹt việc làm thêm quá nhiều, đó không phải trọng điểm, trọng điểm là những công việc đó đều không dễ kiếm tiền.

Lĩnh hội qua sự hào phóng của câu lạc bộ K một đêm là có thể kiếm một ngàn hai trăm tệ, An Vô Dạng đối mặt với những công việc không lớn không nhỏ khác: “.....” Giống như căn bản không cách nào có hứng thú.

Cho đến khi, cậu đi ngang qua một khách sạn xa hoa, chỉ là khoảng cách từ cửa trước đến đường cái, liền tương đương với một cái quảng trường nhỏ, có thể nói là thập phần khoe khoang thô thiển*.

*Tài đại khí thô

An Vô Dạng nâng lên đôi mắt, mặc niệm: khách sạn trước mặt hình như là Castle La Fayette.

Phong cách phương Tây lại vô cùng phá cách.

Nghỉ hè năm trước cậu đã từng làm công việc của người phục vụ, đối với phục vụ bây giờ đã có chút chán ngấy.

“Chẳng lẽ lại làm người phục vụ a.....” An Vô Dạng đứng ở cửa suy xét nửa ngày, lựa chọn phương thức may rủi, từ trong túi móc ra một đồng tiền xu: “Ném được mặt hình tôi sẽ đi.”

Ánh sáng lấp lánh của một đồng tiền xu từ trong tay thiếu niên bay lên giữa không trung, khi cõi lòng cậu đang tràn đầy tin tưởng chuẩn bị đi đón lấy, lại bị ánh mặt trời chiếu vào đôi mắt, cũng không có đón được.

“A, một đồng tiền của tôi.....” An Vô Dạng sốt ruột mà chạy theo chỗ tiền xu rơi xuống, đuổi theo.

Một đồng tiền tròn tròn lăn lộn ở trên mặt đất bằng phẳng, An Vô Dạng đuổi theo tới thở hồng hộc, chờ tiền xu dừng lại, cậu vui vẻ mà ngồi xổm xuống định nhặt.

Nhưng mà, đột nhiên xuất hiện trước mắt một đôi giày da đập lên phía trên.

“.....” An Vô Dạng tay cứng đờ ở giữa không trung, không quá vui vẻ mà nói: “Anh dẫm lên tiền của tôi rồi, tiền sinh.”

Nói như vậy chỉ cần không phải người lỗ tai điếc, nghe được An Vô Dạng hung hăng nhắc nhở như vậy, đại bộ phận đều sẽ lập tức dời ra chân.

Nhưng chủ nhân của đôi giày da lại không hề phản ứng.

An Vô Dạng theo đôi giày da cao cấp này hướng lên trên nhìn, cậu thái dương thắm mồ hôi khuôn mặt bị phơi đến đỏ bừng, khi cậu nhìn thấy chủ nhân của đôi giày da trong nháy mắt, biểu tình tức khắc từ hung ác biến thành ngơ ngác ngu ngốc: “Louis XIII.....”

Hoắc Vân Xuyên vốn dĩ tâm tình rất kém, gặp được oan gia ngõ hẹp tâm tính đang thờ ơ lạnh nhạt, chính là, một câu Louis XIII làm hắn bùng nổ, mặt đều đen: “Tôi ở trong mắt cậu giá trị chỉ hai chai Louis XIII?”

Bị đối phương tra hỏi, An Vô Dạng mặt liền đỏ lên, cậu phát hiện mình gần đây tham tiền, sắp biến thành ngu si rồi.

“Thực xin lỗi a, tôi không phải có ý đó.....” Nhưng mà: “Anh mau nhắc chân lên, một đồng tiền của tôi còn ở dưới chân anh.”

“Không phải có ý đó thì có ý gì?” Hoắc Vân Xuyên cảm thấy chính mình đang bị kích thích: “Nếu chướng mắt tôi vì cậu tiêu tiền như vậy, hà tất gì nhớ thương Louis XIII?”

“Anh nói như vậy là không đúng rồi.” An Vô Dạng ngồi xổm trên mặt đất, nhưng là thực nhanh lại bò dậy, bởi vì mặt đất làm nóng mông: “Tôi dùng bản lĩnh bán ra, tiền thu rất yên tâm thoải mái, đâu ra cách nhìn với cách nói không biết điều như thế?”

Đứng lên vỗ vỗ mông: “Nhưng thật ra là anh, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, cưỡng ép không thành bị tôi cự tuyệt sau đó liền tìm Tuyên ca sa thải tôi, có người nào như vậy sao, lẽ như tôi có người nhà chờ tiền cứu mạng, lương tâm của anh sẽ không cắn rứt sao?”

“Buồn cười, chờ cứu mạng không thêm nghĩ biện pháp khác, nhưng lại tới câu lạc bộ làm công?” Hoắc Vân Xuyên đỉnh thái dương nóng bừng, cũng không rõ chính mình vì cái gì phải đứng ở chỗ này cùng một thiếu niên không quen thuộc cãi nhau, quả thực ấu trĩ: “Vậy đi, cùng cậu nói chuyện chẳng có ý nghĩa.”

Hắn tự cưỡng ép chính mình phải bình tĩnh bước trước một bước.

An Vô Dạng bị ghét bỏ gương mặt đỏ bừng, thấy đối phương dịch chân ra, rất vui vẻ, vội vàng ngồi xổm xuống đến nhặt lên tiền xu.

“Không phải chứ, là mặt hình sao.”

Cậu còn nhớ rõ mình vừa rồi đã hạ quyết tâm.

Nhận thấy được phía sau có người đi theo mình, không cần nghĩ cũng biết là thiếu niên kia.

Hoắc Vân Xuyên tâm trạng phức tạp, sắp đi gần đến cửa khách sạn, hắn rút cuộc nhịn không được quay đầu lại, ngữ khí vô cùng hoang mang ngạo mạn: “Cậu vì sao đi theo tôi?”

Chẳng lẽ rút cuộc ý thức được chính mình đã bỏ lỡ một người đàn ông ưu tú?

“Anh thật khôi hài.” An Vô Dạng lăm bắm một tiếng, từ bên người hắn chạy về phía trước, thân ảnh mảnh khảnh lập tức biến mất ở bên trong khách sạn.

Hoắc Vân Xuyên đứng ở tại chỗ: “.....” Sắc mặt một trận trắng một trận xanh, không thể tin được chính mình ở trong vòng vài ngày ngắn ngủn, lại ở trên cùng một người liên tiếp gặp được lạnh nhạt như thế.

“Xin chào.” An Vô Dạng đi đến trước quầy tiếp tân, ôm suy nghĩ muốn thử một lần hỏi: “Xin hỏi mọi người ở đây còn nhận người phục vụ không?”

Chị gái mặc trên người đồng phục đẹp dễ tính xảo ngẩng đầu lên, dung mạo xinh đẹp nét mặt lộ mỉm cười lắc đầu: “Thực xin lỗi, chúng tôi tạm thời không nhận người.”

An Vô Dạng mặt lộ vẻ thất vọng, nhưng cũng không phải quá thất vọng, vốn dĩ cũng chỉ là suy nghĩ muốn thử một lần, cậu gật gật đầu: “Vâng, cảm ơn chị.”

“Cậu đang tìm việc làm thêm?” Một đạo thanh âm ở sau lưng cậu lạnh lùng truyền đến.

“.....” An Vô Dạng tức giận gật gật đầu, cậu định ở chỗ này hưởng thụ điều hòa một chút, sau đó tiếp tục đi ra ngoài tìm công việc.

Đến nỗi chuyện đối phương hại chính mình bị câu lạc bộ K sa thải, thực sự mà nói trắng ra, cậu cũng không có mang thù.

“Nếu như tôi cho người sa thải cậu, tôi có thể cho cậu một phần việc khác.” Hoắc Vân Xuyên nói, hắn ở dưới ánh mắt kinh ngạc của An Vô Dạng, lấy bút máy từ trong túi ra, đi về phía trước bàn muốn lấy một tờ ghi chú, viết xuống một số dãy số điện thoại, đi ra ngoài: “Sáng đi chiều về, lương tháng 4000, không chê tiền ít có thể đi tìm người này.”

“Chỗ nào?” An Vô Dạng ngơ ngác hỏi.

Hoắc Vân Xuyên cất vào bút máy: “Văn phòng luật sư, Trần Sơ, cậu đã gặp qua.”

Hắn vừa nói, An Vô Dạng lập tức có ấn tượng: “Là người kia..... Người tương đối ôn nhu?” Buổi tối ngày đó là một trong số ít người không có giờ trò gian ác với cậu.

Hoắc Vân Xuyên cười nhạt, xác thật, Trần Sơ thoát nhìn so với bọn hắn bình dị gần gũi hơn nhiều: “Tôi còn bận việc, tự cậu đi tìm cậu ta đi.” Dứt lời, Hoắc tổng tài vô cùng tiêu sái mà xoay người rời đi.

“Từ từ, Hoắc tiên sinh.....” An Vô Dạng ở sau lưng nói: “Anh vì sao muốn giúp tôi?”

Hoắc Vân Xuyên dừng lại nhưng không có quay đầu: “Tôi vừa rồi không phải đã nói sao? Là tôi cho người sa thải cậu.”

“Chính là.....” An Vô Dạng cau mày, cảm thấy hắn là mình nên nói: “Tôi không có trách anh cho Tuyền ca sa thải tôi, cho dù anh không làm như vậy, tôi cũng sẽ nghĩ thông suốt vì nơi đó không thích hợp với tôi.”

Nghe thấy thiếu niên đáp lời, Hoắc Vân Xuyên hơi kinh ngạc, nhưng như thế cũng không thể ảnh hưởng tới cảm nhận của hắn, An Vô Dạng vẫn là một người không cùng một thế giới với mình, nhận thức của hắn vẫn không thay đổi: “Suy nghĩ của cậu tôi đã biết, gặp sau.”

Khách sáo mà nói xong câu đó, hắn lại lần nữa nện bước thong dong ổn trọng, từ trước mặt An Vô Dạng rời đi.

Dù không gặp qua việc đời thiếu niên cũng nhìn ra được trang phục đối phương đang mặc rất sang quý, bao bọc lấy thân ảnh cao lớn khôi ngô, tựa như công tử trong giới thượng lưu trên TV.

“.....” Người như An Vô Dạng gặp phải loại người này, vừa không muốn nịnh bợ cũng không có tự ti, chỉ là thật lòng thừa nhận người khác thực ưu tú.

Nghiêm túc mà nói tiếp, hướng tới kẻ mạnh vốn dĩ chính là bản tính tự nhiên của đa số người, An Vô Dạng cảm thấy chính mình sở dĩ có thể thản nhiên tiếp thu sự thật mình lên giường với Hoắc Vân Xuyên, phần lớn là bởi vì đối phương quá ưu tú.

Nhưng cậu biết rõ, đến đó dừng bước là đủ rồi.

Hoắc Vân Xuyên cho số điện thoại kia, cậu không có gọi.

Cuối cùng chịu không nổi chính mình, An Vô Dạng ở gần nhà tùy tiện tìm một tiệm bánh mì có quy mô tạm được, vừa làm công vừa chờ kết quả thi.

“Được bao nhiêu điểm?” Hai ngày trước đã có thể tra ra thành tích, Đinh Vi nhần nại tính tình không hỏi.

Từ tiệm bánh mì mang về một ít bánh bị dư, chuẩn bị cho em trai chấm sữa bò ăn, An Vô Dạng đang mân mê nghe thấy mẹ hỏi như vậy, lập tức cứng đờ: “Con còn chưa có tra điểm.....”

Gần đây vội vàng chuyện làm thêm, chuyện đọc sách phẳng phất như là chuyện của một thế kỷ trước rồi.

“Lấy giấy dự thi của con đem ra, tra ngay bây giờ.” Đinh Vi nói.

“Dạ.....” An Vô Dạng ứng tiếng.

Thiếu niên học dở áp lực rất lớn, cậu trời sinh đã không thích đi đọc, có thể làm đúng bao nhiêu trong lòng tự mình hiểu rõ.

Đinh Vi cũng không muốn làm cậu khó xử, yêu cầu đối với cậu có thể nói là thấp đến không thể thấp hơn nữa: “Mẹ không hy vọng xa vời con đậu trường top đầu, có thể đủ đậu trường top hai là được rồi.” Ít nhất sau khi hoàn thành việc học, có thể tìm một công việc ổn định nuôi sống chính mình.

Còn chuyện mua phòng ở Bắc Kinh rồi cưới vợ nuôi con, bà cảm thấy có hơi hão huyền.

An Vô Dạng tra ra điểm, số điểm so với chính mình suy nghĩ đã cao hơn một chút ít, với cậu mà nói là cố gắng đã vượt xa người thường, nhưng đối với Đinh Vi mà nói là thăm đến không nở nhìn.

Số điểm thật là không bao nhiêu.

Trường đại học top hai, chắc là miễn cường cũng có thể.

Bà cùng An Thành năm đó đều là học bá, tốt nghiệp với số điểm cũng không tồi, nếu không cũng không có khả năng ở một công ty lớn trong thành phố tìm được một công việc thế này.

Chỉ là một hai năm gần đây, hiệu quả kinh doanh và lợi nhuận của công ty đang có dấu hiệu giảm.

Đinh Vi làm một viên chức bình thường, áp lực rất lớn, làm bà nghĩ tới nguy cơ mình bị mất việc khi chưa đến tuổi về hưu.

Con thứ vào đại học phải tốn kém một khoản, con cả thi lên thạc sĩ cùng đi Mỹ học tập cũng phải cần rất nhiều tiền.

Bà hiện tại chỉ đành cầu nguyện, tin tức công ty bị thu mua không phải là sự thật.

Thấy con út ra tới, Đinh Vi đứng dậy nói: “Các con ăn đi, mẹ đi ngủ một lát.”

An Vô Phi nói: “Mẹ làm sao vậy?”

“Không biết.” An Vô Dạng nói: “Có thể là bị số điểm của anh đả kích rồi.”

Em trai không tin mà nhú nhú mày: “Điểm của anh còn có thể đả kích đến mẹ?” Năm đó mẹ thi đại học chính là thủ khoa đấy.

“Cũng không phải, mẹ vĩnh viễn cũng không thi được số điểm của anh đâu.” An Vô Dạng cất di động, không muốn nhìn điểm của những thiên tài trong lớp mình, cậu chỉ muốn cùng em trai ăn sạch sành sanh tô bánh mì thôi.

An Vô Phi mặt rất nghiêm túc nói: “Ngược lại cũng phải, nhà của chúng ta có thể thi điểm này cũng chỉ có anh.”

“Ăn bánh của em đi.” An Vô Dạng nhét bánh mì đã chấm qua sữa vào trong miệng em trai.

Trong lòng cậu cũng không thoải mái chút nào, cảm thấy chính mình thực vô dụng.

Tựa như Đinh Vi nói, ngoan ngoãn học đại học trước, sau khi tốt nghiệp ra trường tìm một công việc ổn định, lương bốn năm ngàn, hoặc cao nhất là bảy tám ngàn, mặc kệ nói ra sao cũng cơm no áo ấm.

Làm buôn bán thì không có đầu óc cùng tài chính, phương diện tài năng cũng không có sở trường nào đặc biệt.

“.....” An Vô Dạng lặng lẽ thở dài một hơi, may mắn chính mình đi học vẫn còn tạm được.

Về sau có cơ hội rồi nói, có lẽ có thể mở một cửa tiệm bán điểm tâm, cậu nghĩ thầm, sau đó kéo lên tinh thần, ngày hôm sau tiếp tục nguyên khí tràn đầy mà đi làm.

Lại nói, Hoắc Vân Xuyên sau khi gọi điện thoại ra ngoài, mấy ngày nay cố ý vô tình mà chờ điện thoại của Trần Sơ, nhưng Trần Sơ vẫn luôn không có động tĩnh.

Hắn cảm thấy hoang mang, cho dù cá tính Trần Sơ không giống như Quý Minh Giác thích làm to chuyện, cũng không có khả năng cả cú điện thoại đều không có.

Nghĩ một chút, chính hắn đã chủ động gọi một cuộc đi qua: “Khụ, lão Trần.”

“Vân Xuyên?” Trần Sơ vô cùng kinh ngạc, có thể thấy được Hoắc Vân Xuyên gọi điện thoại cho mình tần suất ít bao nhiêu: “Chuyện gì? Nhà cậu làm hỉ sự hay là cắt băng khai trương?”

“.....” Có thể thấy được chỉ có khi có chuyện quan trọng Hoắc Vân Xuyên mới gọi điện thoại cho Trần Sơ: “Không phải,..... Văn phòng cậu gần đây có nhân viên mới đến không?”

“Sao?” Trần Sơ nhìn trời một chút, nhìn xem có phải bầu trời có mưa bão hay không, Hoắc tổng trăm công ngàn việc mà lại có lúc rảnh rỗi quan tâm tình huống công việc của mình: “Báo cáo Hoắc tổng, không có nhân viên mới.”

Anh lần này thực vui vẻ trả lời, lại không biết tâm tình bạn tốt có bao nhiêu buồn bực.

Lúc này Hoắc Vân Xuyên có một loại suy nghĩ..... Thật sự cảm thấy vô lực.

9. Chương 9

Nếu thiếu tiền, đối phương vì sao không đến văn phòng làm?

Hoắc Vân Xuyên cau mày nghĩ thầm, là ghét bỏ tiền lương quá thấp, hay là tìm được nơi càng tốt hơn rồi?

Chính là hắn không cho rằng một học sinh đi làm thêm có thể tìm được việc nào tiền lương cao hơn 4000, trừ phục vụ. Ở bên ngoài, cơ hồ là không có khả năng.

Chẳng lẽ đối phương lại đi bồi rượu?

“.....” Suy nghĩ này ở trong lòng chợt lóe qua, Hoắc Vân Xuyên sắc mặt càng thêm khó coi, hắn lập tức lục ra số điện thoại ngày đó lưu lại, gọi điện thoại qua.

Nguyên nhân là để làm cái gì vậy? Dĩ nhiên là cứu vớt thiếu niên sắp bước chân sa ngã.

“Uy?” Thanh âm trong trẻo của thiếu niên truyền đến, cái loại âm sắc đặc thù cùng hương vị ngây ngô, thực nhanh khiến cho nam nhân đang gọi điện thoại nhớ lại hình ảnh thân mật của bọn họ.

“Là tôi.” Hoắc Vân Xuyên cố gắng duy trì thanh âm bình tĩnh của mình, hơi mang chất vấn nói: “Cậu không đi văn phòng luật sư?”

“À..... Nga không phải, Hoắc tiên sinh.....” An Vô Dạng đặc biệt khiếp sợ, vị tổng tài này sao lại gọi điện thoại cho mình chứ, cậu nói: “Ừm, tôi không có đi văn phòng.”

Hoắc Vân Xuyên trầm giọng hỏi: “Vì sao không đi?”

An Vô Dạng hình cái mũi, hơi thấp thỏm mà nói: “Bởi vì..... Tôi tìm được công việc càng thích hợp với tôi hơn, nga, còn văn phòng luật sư tôi lại dốt đặc cán mai.”

Đây cũng là nguyên nhân cậu nghĩ không nhận công việc này.

“Lại không cần cậu làm gì, chỉ là chạy vặt cùng tạp vụ mà thôi.” Hoắc Vân Xuyên nói: “Công việc gì thích hợp?”

Hóa ra là thật sự tìm được công việc khác rồi sao.

“Ồ, là một tiệm bánh ngọt, ở đường Dương Xuân, Hoắc tiên sinh muốn ăn điểm tâm có thể lại đây mua a, gọi là bánh ngọt Hoa gia, ăn rất ngon.” An Vô Dạng nói lên thứ mình thích, thanh âm tràn ngập sức sống.

Cái loại nháy nhót này làm Hoắc Vân Xuyên có trong nháy mắt hoảng hốt, hắn rõ ràng biết chính mình cùng An Vô Dạng không có tiếng nói chung, tuổi cũng kém nhau một khoảng lớn, lại vẫn cứ cứng rắn duy trì liên hệ, làm người khó chịu: “Không, tôi đối với đồ ngọt ngào dính dính không có hứng thú.”

Hắn không biết chính mình làm sao nữa.

An Vô Dạng ngay thẳng mà nói: “Chính là ngày đó anh ăn không ít anh đào nha.”

“.....” Đúng vậy, hình ảnh đôi môi mềm mại ngậm anh đào lại hiện lên ở trước mắt, lần thứ N trong tuần này.

Hầu kết trên cần cổ Hoắc Vân Xuyên giật giật, không nghĩ tiếp thu thiếu niên cố ý vô tình trêu chọc, hần lạnh giọng nói: “Tôi treo điện thoại, gặp sau.”

Nói cúp liền cúp nhanh chóng hành động, thời gian để cho người khác nói một tiếng tạm biệt đều không cho, An Vô Dạng bĩu môi: “Tên đàn ông tính tình xấu xa.”

Có phải đàn ông có tiền có địa vị đều như vậy hay không a?

Cậu không rõ ràng lắm, đời này tiếp xúc qua người trong giới thượng lưu chỉ có một người là Hoắc Vân Xuyên.

*

“Tổng tài, đây là danh sách giảm biên chế cùng điều nhiệm nhân sự của công ty mới thu mua.” Thư ký A Nam tiến vào, cầm trong tay folder đưa đến trước mặt Hoắc Vân Xuyên: “Phía trên có tư liệu đơn giản của bọn họ, mời ngài xem qua một chút.”

Công ty mới sau khi trải qua một vòng bàn luận cùng hoạch định, chuẩn bị kinh doanh hạng mục mới, nên chỉ lưu lại một số nhân viên còn một phần phải bị giảm biên chế, có một số còn lại là tiếp nhận chuyển công tác.

“Ừm, đi ra ngoài đi, chốc lát tôi lại xem.” Hoắc Vân Xuyên nói, hần vội vàng chuyển chú làm chuyện quan trọng trong tay mình.

Mãi cho đến khi công việc kết thúc, mới cầm lấy danh sách của thư ký xem xét.

Sau khi hần xác nhận không có vấn đề, liền giao cho cấp dưới cầm đi chấp hành.

Ngày thứ hai này đối với vợ chồng An Thành mà nói đặc biệt gian nan, bọn họ thứ sáu đã nghe nói công ty muốn giảm biên chế, khiến trong lòng mọi người đều hoảng sợ, vẫn luôn lo lắng đề phòng chính mình có thể trở thành một người trong những người bị giảm biên chế hay không.

Buổi chiều khoảng 3 giờ rưỡi, bên tổng công ty kia có người cầm một phần danh sách lại đây tuyên bố.

An Thành cùng Đinh Vi cùng làm việc trong một bộ phận, ông đứng ở bên người vợ mình, lặng lẽ đung tay vợ một chút, nhỏ giọng cổ vũ: “Mặc kệ kết quả thế nào, cũng không cần sợ, cùng lắm thì chúng ta một lần nữa lại tìm công việc khác.”

Đinh Vi lại không lạc quan như vậy: “Chỉ sợ khó có thể tìm được công việc nào có tiền lương tương đương.”

Hiện tại tiền lương của bà cùng chồng được tăng thêm, là một con số không nhỏ, nếu không cũng không có khả năng ở một thành phố lớn như Bắc Kinh nuôi được ba đứa con đến bây giờ.

Sau khi danh sách giảm biên chế đọc xong, hai vợ chồng An Thành thở phào nhẹ nhõm một hơi, bởi vì danh sách giảm biên chế không có bọn họ.

Chính là, ngay sau đó đọc lên danh sách điều nhiệm, lại có tên Đinh Vi.

Mọi người đều biết, sau khi tiếp thu điều nhiệm, tất cả phúc lợi cùng tiền lương cũng không biết là bao nhiêu, so sánh với giảm biên chế, điều nhiệm có khả năng chỉ là một lựa chọn râu ria.

Một lần nữa ký hợp đồng lao động, không biết tổng công ty cho bọn họ tiền lương cao thấp ra sao: “.....” Trên mặt hai vợ chồng họ suy sụp tằm tối, về đến nhà cơm cũng không làm, quần áo cũng không thay, chỉ ngồi ở trên sofa phát ngốc.

Trên lý trí bọn họ đều rõ ràng, cứ tiếp tục lấy tiền lương cao như trước kia là không có khả năng, trừ khi phải ở công ty mới cố gắng biểu hiện, mất thêm hai ba năm mới có thể tăng bằng với tiêu chuẩn.

Trên tình cảm không thể tiếp thu được chuyện đột nhiên tiền lương bị rút bớt, đó cũng có nghĩa chất lượng sinh hoạt của cả nhà sẽ giảm xuống.

Thậm chí có khả năng ảnh hưởng đến chất lượng giáo dục của bọn nhỏ.

“Ba, mẹ?” An Vô Dạng làm thêm trở về, thấy còn không có nấu cơm liền chính mình chủ động vo gạo nấu cơm, rửa rau dọn dẹp nhà cửa.

“.....” An Thành vỗ bả vai vợ mình: “Ai, đừng nghĩ nhiều, kéo tinh thần lên thôi, không cần ảnh hưởng bọn nhỏ.”

“Ừm.” Đinh Vi gật gật đầu, ngồi dậy giúp đỡ nấu cơm.

“Hai người làm sao vậy?” An Vô Dạng hỏi, cậu vừa rồi đã chú ý tới sắc mặt không tốt của ba mẹ mình, trong lòng hơi thấp thỏm: “Có phải..... Cãi nhau hay không a?”

Theo lý thuyết thì không, cha mẹ cảm tình luôn luôn rất tốt, sẽ không như người khác.

Đinh Vi lắc đầu nói: “Không cãi nhau, buổi tối sẽ nói với các con.”

“Nga.” An Vô Dạng nghe lời mà ngậm lại miệng, chuyên tâm nấu cơm.

Chừng 7 giờ rưỡi, em trai tham gia lớp học thêm trở về, An gia mới có thể ăn cơm.

An Vô Dạng không tìm không phổi đã sớm quên mất cha mẹ trước đó có khác thường, cho nên nghe được cha mẹ nói công ty bị thu mua, tiền lương hai người sẽ giảm xuống, tâm lý một chút chuẩn bị đều không có.

Theo cậu biết, trong nhà tiền dư không nhiều lắm.....

An Thành kéo lên gương mặt tươi cười: “Các con cũng không cần quá lo lắng, ba mẹ sẽ ở công ty mới cố gắng biểu hiện, tranh thủ sớm ngày nâng tiền lương lên.”

An Vô Phỉ buông chén đũa: “..... Con hiện tại tham gia lớp học thêm học phí thực mắc, ba mẹ, con không muốn đi nữa, con có thể ở nhà tự mình học.”

“Như vậy sao được.” Đinh Vi là người phản đối đầu tiên: “Lớp học thêm không thể ngừng, các con nên thế nào thì cứ như thế, mẹ cắt cái gì cũng sẽ không cắt tài nguyên giáo dục của các con.”

“Đúng vậy.” An Thành nói: “Ba mẹ vất vả làm việc như vậy, còn không phải là vì muốn các con học hành thành tài sao.”

Nghe thấy cha mẹ cùng em trai nói chuyện, trong lòng An Vô Dạng rất khó chịu, rốt cuộc chị cả cùng em út đều có khả năng thành tài, chỉ có chính mình, quả thực lãng phí tài nguyên giáo dục, dùng nhiều tiền như vậy không biết có thể vào trường học top hai không, kết quả còn không phải tìm không được công việc tốt hay sao.

Một cái ý tưởng lớn mật ở trong lòng cậu lặng lẽ nảy ra ngoài, nhưng là sợ uy nghiêm của ba mẹ, cậu cũng không dám nói.

Thiếu niên tâm sự nặng trĩu, tháng 7 nóng bức rất nhanh mà đi qua.

Bánh ngọt điểm tâm Hoa gia vào đầu tháng tám đã phát tháng lương trước đó cho bọn học sinh làm thêm, có thể nói là rất có lòng người, ông chủ rất được nhóm học sinh kính yêu.

Tiểu Lâm cùng An Vô Dạng làm thêm sau khi tan việc thò qua nói: “Vô Dạng, nếu không chúng ta làm xong rồi mời mọi người đi ăn đồ nướng BBQ thế nào?”

Cũng đã phát tiền lương xong, An Vô Dạng gật gật đầu: “Được a.” Hai người cùng nhau chia ra, như vậy càng có lời.

Buổi tối nhân viên cửa hàng có rảnh đều đi, tổng cộng có sáu người, ở một cửa hàng đồ nướng tương đối nổi danh cũng rất gần cửa tiệm bánh ngọt, chọn một bàn đồ ăn ngon.

Vào mùa hè mọi người cùng nhau ăn đồ nướng BBQ uống bia, tư vị rất không tệ, An Vô Dạng vẫn luôn rất thích như vậy.

Trên bàn sau khi nướng BBQ, cậu một tay cầm chai bia, một tay cầm thịt dê nướng, nghiêng đầu bắt đầu ăn.

Mới ăn vào hai ngụm, An Vô Dạng đột nhiên nhú mồm một chút, lộ ra biểu tình buồn nôn, buông xuống xúc xích dê kia rồi nói: “Hôm nay xúc xích dê có phải không tươi lắm hay không? Tôi làm sao cảm thấy hơi buồn nôn.....”

“A?” Tiểu Lâm lau lau dầu mỡ đầy miệng, nghi hoặc nói: “Không có a, tôi ăn rất ngon mà, chính là cái mùi vị này.”

An Vô Dạng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, một lần nữa lấy qua một xúc xích khác: “Có thể do xúc xích kia không phải xúc xích tươi rồi.....” Cậu bẹp bẹp ăn một lát, cái loại cảm giác buồn nôn kia lại tới nữa, cậu nhanh chóng buông xúc xích dê xuống: “Mọi người ăn đi, tôi đi toilet.”

Sau khi ở toilet trong chốc lát, cảm giác buồn nôn mới chậm rãi biến mất, chẳng qua chờ An Vô Dạng đi ra, ngửi được mùi thịt nướng cùng mùi dầu mỡ, cậu lại muốn nôn tiếp.

“.....” Khả năng hôm nay cùng đồ nướng có thù rồi, cậu nghĩ thầm.

Vì không muốn ảnh hưởng đến hứng thú ăn uống của mọi người, An Vô Dạng đành phải rời đi trước, để cho Tiểu Lâm trả tiền, ngày mai lại chia ra với cậu sau.

Trên đường trở về, An Vô Dạng mua đồ ăn vặt hoa quả cho em trai.

An Vô Phi thực vui vẻ, nó giống như là một con chuột, gặm gặm đồ ăn vặt của anh trai mua xong mới tiếp tục làm bài tập.

“Chờ em lên cao trung, em cũng đi làm thêm.”

Khi An Vô Dạng mơ mơ màng màng trong mộng, cậu nghe thấy em trai đột nhiên nói ra một câu, cậu mỉm cười.

“Anh, anh, anh bị muộn rồi.” Buổi sáng 7 giờ, An Vô Phi phát hiện anh trai còn ăn vạ trên giường, nó bò lên trên dùng tay đẩy đẩy đối phương: “Mau tỉnh lại!”

An Vô Dạng lúc này mới mở to mắt, chính là cậu cảm thấy mình thực khó chịu rất lười, lại trở mình tiếp tục ngủ.

“Ừ, hôm nay anh không tới cửa hàng sao?” An Vô Phi nghi hoặc nói.

“Đi làm.....” Ai nói không tới cửa hàng a, An Vô Dạng lập tức từ trên giường bò dậy, nhưng mà thực mau lại nằm trở xuống, bởi vì đầu cậu choáng váng, rất muốn ới, rất buồn nôn!

Bệnh trạng này kéo dài khoảng mười phút, qua mười phút đã không còn, chỉ là cảm thấy mệt mỏi.

An Vô Phi nghiêm túc mà nói: “Anh nên gọi điện thoại xin nghỉ thôi.”

An Vô Dạng uể oải ừ ừ nói: “Xin nghỉ sẽ trừ tiền.” Vì tiền, cậu dùng nghị lực mười phần mà bò dậy, mặc quần áo rửa mặt đi làm.

Thời điểm ngồi xe buýt ôm chặt cây cột, để tránh cho mình đứng không vững mà té ngã.

Đối An Vô Dạng mà nói, chỉ có xác thật không quan tâm, mới có thể mặc kệ bản thân mà nghỉ ngơi, nếu lãng phí thời gian quý giá làm chuyện không hề có ý nghĩa, cậu cảm thấy rất khó chịu.

Trong việc học tập rốt cuộc chính mình đã nát như vậy rồi, nếu như phương diện khác lại không nỗ lực, sẽ chân chính trở thành một kẻ vô dụng.

10. Chương 10

Tám giờ đến tiệm điểm tâm, đã rất muộn, nhưng vẫn còn tốt, cửa hàng trưởng ngày hôm qua cũng biết, thân thể An Vô Dạng không thoải mái, thấy cậu lại đây, chỉ là hỏi một câu: “Không sao chứ?”

“Thực xin lỗi cửa hàng trưởng, em đến muộn.” An Vô Dạng đầy mặt xin lỗi, đặc biệt là sau khi được quan tâm, có vẻ càng thêm vô cùng áy náy: “Dựa theo quy củ là trừ tiền đúng không, cửa hàng trưởng.”

Bên kia chỉ cười cười, rộng lượng mà xua xua tay nói: “Làm ơn không cần nghiêm túc như vậy được không, cậu một đứa học sinh vừa học vừa làm, tôi sao có thể không biết xấu hổ mà trừ tiền của cậu.”

Hơn nữa bạn nhỏ này lớn lên đẹp trai làm việc lại cần mẫn, từ khi vào trong tiệm sau đó biểu hiện thực tốt, nếu không phải đối phương là học sinh, cửa hàng trưởng đều hy vọng cậu có thể ở lại đây làm việc lâu dài.

“Cảm ơn cửa hàng trưởng.” An Vô Dạng đặc biệt ngưỡng ngùng, cảm giác chính mình đã chiếm tiện nghi của người ta: “Hôm nay em sẽ tan việc trễ một chút, giúp mọi người làm thêm việc.”

Nếu không dựa theo cá tính của cậu, trong lòng sẽ không thoải mái.

Cửa hàng trưởng nhìn cậu, rất bất đắc dĩ mà nói: “Cậu đã kiên trì, thì tùy cậu.”

“Vâng.” An Vô Dạng gật đầu: “Em đi làm việc đây.”

Sau đó đi phòng thay quần áo thay đồng phục nhân viên, rồi đến sau bếp tìm Tiểu Lâm, đưa tiền tới qua ăn món nướng BBQ cho đối phương.

“Cảm ơn, anh Tiểu Lâm.” An Vô Dạng nói.

“Khách khí cái gì.” Tiểu Lâm mang khẩu trang, dùng khuỷu tay đẩy An Vô Dạng một chút: “Cậu chuẩn bị làm thêm bao lâu nữa?”

An Vô Dạng cúi đầu bắt đầu làm việc, nghe vậy suy nghĩ: “Khoảng hai mươi lăm cuối tháng.”

Dù sao cậu là học sinh ở địa phương, khoảng cách trong nhà đến trường học lâu lắm cũng chỉ khoảng một giờ ngồi xe, dành ra mấy ngày thời gian cũng đủ rồi.

“Uy, các người có đói bụng không a? Nơi này có bánh mì nướng bơ mới ra lò nè.” Một cô gái trong cửa hàng bưng một cái khay lại đây, đi đến chỗ trước mặt Tiểu Lâm cùng An Vô Dạng để cho bọn họ lấy.

“Cảm ơn chị Tiểu Phương.” Tiểu Lâm lập tức cầm một cái.

Còn An Vô Dạng, cậu ngửi được một cổ nồng đậm hương vị bơ ập vào trước mặt, mang theo mùi khét của bánh mì nướng, lập tức giống như gặp quỷ quay đầu đi.

Cô gái trong tiệm tò mò mà nói: “Di, Tiểu An, em không ăn sao?”

An Vô Dạng đem khẩu trang che mũi, lắc đầu nói: “Ngô, em không ăn đâu, cảm ơn.....” Bởi vì đừng nói ăn bánh mì, ngay cả ngửi thấy hương vị cậu đã muốn ói, còn buồn nôn.

Cảm giác y hệt như buổi sáng, làm người buồn bực.

“Vậy đi, chị đi hỏi những người khác một chút đây.” Sau khi cô gái kia đi rồi, Tiểu Lâm chép miệng mà đến sát vào cậu: “Bánh mì nướng bơ thơm ngào ngạt, cậu lại không ăn?”

Đây chính là miễn phí, không ăn rất lãng phí.

“Uy.....” Người này mang theo mùi dầu mỡ vẫn luôn dựa lại đây, An Vô Dạng thật muốn đánh y: “Mùi dầu mỡ quá nhiều, anh đến bên cạnh ăn xong hãy trở về, đừng ảnh hưởng em làm việc.”

Tiểu Lâm oan uổng đến không chịu nổi: “Dầu mỡ ở đâu, rõ ràng rất thơm.”

Y nhớ rõ An Vô Dạng lần trước rất thích ăn mà.

“Có thể do gần đây thân thể em không thoải mái, không ngửi được đồ ăn có dầu mỡ.” An Vô Dạng nhú cái mũi, vẫn luôn nỗ lực mà đè nén cái cảm giác ghê tởm kia.

“Ha ha.” Tiểu Lâm nói: “Bệnh trạng này của cậu, không phải là mang thai chứ hả?”

“Cái quỷ gì?” An Vô Dạng thực tức giận cười một chút: “Em còn mệt rồi hay buồn ngủ nữa, nếu không buổi sáng làm sao sẽ đến trễ chứ.”

Hai người thiếu niên mười tám mười chín tuổi ở phía sau bếp nói chuyện phiếm vô nghĩa, tâm sự trong chốc lát đã đến cuộc sống đại học, trong chốc lát đã đến công việc rồi gia đình con cái.

Thời gian trôi qua nhanh.

Giữa trưa tiệm điểm tâm bao một bữa cơm, không phải cơm hộp, là đồ tự nấu có khi là thịt ba chỉ xào rau xanh, hoặc là rau củ khác, thỉnh thoảng cũng làm cà chua xào trứng gà, hoặc cá chưng gì đó.

Tuy rằng thịt không nhiều lắm, nhưng là dinh dưỡng đầy đủ, so với ăn cơm hộp ngon hơn cả trăm lần.

An Vô Dạng trước kia thích chọn thịt ba chỉ xào để ăn, mùi thịt cùng mùi gia vị đặc biệt hấp dẫn, nhưng là hôm nay cậu một miếng cũng không muốn chạm vào, chỉ muốn chọn rau xanh ăn.

Sau khi cơm nước xong có thể ghé vào phòng nghỉ ngơi khoảng nửa giờ, rồi lập tức đưa bánh hoặc là xử lý đơn đặt hàng của khách hàng.

Giống như chân chạy việc đưa hàng này, bởi vì An Vô Dạng là người địa phương, biết rõ đường xá, hình tượng lại tốt, cửa hàng trưởng luôn thích sai sử cậu.

Hôm nay lúc nghỉ ngơi qua đi cậu lại bị cửa hàng trưởng kêu đi đưa hàng, An Vô Dạng đầu choáng váng, bởi vì cậu cảm thấy chính mình đôi mắt đều không mở ra nổi, rất muốn ngủ, rất muốn rất muốn ngủ.

Cửa hàng trưởng thấy thế lập tức kêu nhân viên khác của cửa hàng đi: “Tiểu An, nếu như thân thể cậu không thoải mái có thể xin nghỉ, không cần miễn cưỡng đi làm.”

An Vô Dạng mặt đỏ tới mang tai, dùng sức xoa xoa đôi mắt không mở ra được của mình, nói: “Thân thể em không sao, chỉ là cảm giác hơi mệt mỏi.....”

Cậu cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, lập tức đứng lên muốn đi toilet rửa mặt, làm cho mình thanh tỉnh một chút.

Ai biết lúc đứng lên trời đất quay cuồng, đầu vầng mắt hoa, cảm giác giống như chính mình tùy thời đều có thể té xỉu, cậu chịu không nổi mà ngồi trở lại trên ghế.

“Tiểu An, làm sao vậy?” Cửa hàng trưởng thấy cậu ngồi một chỗ không động đậy, vội vàng vỗ vỗ bờ vai của cậu dò hỏi.

An Vô Dạng lắc đầu, một lát sau cảm thấy đã tốt hơn một chút, rồi nói với cửa hàng trưởng: “Cửa hàng trưởng, em thấy em hôm nay vẫn nên xin nghỉ, không cần tính ngày công hôm nay của em.”

Cậu cảm giác chính mình thật sự không được, thân thể có thể đã xảy ra vấn đề nào đó.

“Thật là, trở về nghỉ ngơi đi, tính cho cậu nửa ngày.” Cửa hàng trưởng có lòng tốt mà đỡ An Vô Dạng đi ra ngoài, ở ven đường giúp cậu kêu xe, thuận tiện dặn dò nói: “Thời tiết quỷ quái này quá nóng, người bị cảm nắng đặc biệt nhiều, nếu như cậu cảm thấy ngày mai còn không đi được, vậy thì hôm sau nữa hãy đến làm.”

“Cảm ơn cửa hàng trưởng.” An Vô Dạng liên tục nói lời cảm tạ.

Cậu ngồi vào trong xe, tình huống thoát nhìn xác thật không tốt, cả người hữu khí vô lực.

Tài xế lái xe nói: “Bị cảm nắng a? Muốn đi bệnh viện xem một chút hay không?”

Thật lâu sau này An Vô Dạng nhớ lại sự tình hôm nay, cậu nhận không được mà nghĩ, nếu như lúc ấy chính mình nói không đi, hậu quả sẽ thế nào nhỉ?

An Vô Dạng không biết.

Cậu hiện tại chỉ biết là bệnh trạng của chính mình giống như không phải bị cảm nắng, chỉ là không biết vì sao tình trạng thân thể lại trở nên suy yếu thế này.

Tuy rằng đến bệnh viện kiểm tra phải bỏ tiền, nhưng mà, cậu sờ sờ tiền lương mới vừa phát trong túi của mình, nghĩ đi kiểm tra một chút mới an tâm hơn.

“Vâng, đi bệnh viện thôi.”

Bác tài xế có lòng tốt, đưa người đến cửa bệnh viện, lòng còn nhiệt tình mà nói: “Chính cháu có thể đi đăng ký hay không, cần bác đưa cháu đi hay không?”

An Vô Dạng nhanh chóng xua xua tay: “Cảm ơn bác, cháu tự mình có thể.”

Thanh toán tiền xong cậu liền xuống xe, rút cuộc tất cả mọi người đều là vất vả tìm kế mưu sinh như nhau, cậu không có lý do gì chiếm dụng thời gian của người khác.

Vì thế An Vô Dạng một mình đi đăng ký, đóng tiền, kiểm tra, bác sĩ khám cho cậu là một bác sĩ trung niên, đầu tóc hoa râm, đã hơi lớn tuổi.

“Bạn nhỏ.” Thấy trên giấy đăng ký viết mười tám tuổi, bác sĩ trực tiếp gọi như thế: “Chỗ nào không thoải mái a, nói bệnh trạng một chút?”

An Vô Dạng: “..... Choáng váng đầu, buồn nôn, muốn ói, mệt rã rời, tinh thần không thoải mái.”

Ánh mắt bác sĩ nhìn cậu một trận, lập tức đánh giá trên dưới, phát hiện chính mình không nhìn lầm, là một đứa bé trai: “Bệnh kén ăn sao?”

Thiếu niên trắng nõn sạch sẽ lắc đầu: “Không có kén ăn, chỉ là không muốn ăn đồ có nhiều dầu mỡ, ví như đồ nướng BBQ, bánh mì bơ, nghĩ được liền muốn ói, có phải khẩu vị có vấn đề hay không? Hay là do thay đổi thời tiết?”

“Vươn lưỡi. Cho tôi nhìn xem.” Sau khi xem xong, bác sĩ lại nói: “Đưa tay, tôi xem mạch cho cháu.”

Lòng bàn tay khô ráo ấm áp, đặt ở trên cổ tay trắng nõn mảnh khảnh của An Vô Dạng, một lát sau, bác sĩ hỏi: “Chuyện phòng the gần đây nhất là khi nào?”

Mới đầu An Vô Dạng còn tưởng rằng chính mình nghe lầm, bác sĩ xem bệnh lại đi hỏi chuyện phòng the, mình lại không phải nửa người dưới có tật xấu.

Ở trước mặt người lớn tuổi da mặt thiếu niên có hơi mỏng, sờ sờ lỗ tai nóng bừng, nhỏ giọng trả lời: “Một tháng trước, chỉ có một lần như vậy ”

Bác sĩ gật gù: “Cháu chờ một lát, tôi viết mấy tờ giấy, cháu cầm đi làm kiểm tra.”

“Vâng.”

Trong chốc lát sau, An Vô Dạng lấy qua đơn vừa thấy, là thử máu, trong lòng cậu thực thấp thỏm hỏi: “Bác sĩ, cháu không có bệnh gì nặng đúng không?”

Bác sĩ nói: “Kiểm tra thông thường thôi, không phải sợ, cháu đi qua kiểm tra xong sau đó tôi sẽ nói với cháu.”

Lòng mang cảm xúc bất an, An Vô Dạng tìm được phòng thử máu, xếp hàng chờ kêu tên.

Thử máu xong một lát đã có kết quả, vẫn là rất nhanh, An Vô Dạng muốn tìm bác sĩ xem báo cáo cho mình, do đó xem nhẹ biểu tình trợn mắt há hốc mồm của y tá.

An Vô Dạng cầm báo cáo kiểm tra xét nghiệm vừa đi vừa xem, xét nghiệm máu báo cáo kết quả là 3255.500*, đây là có ý gì nhỉ cậu không hiểu.

“Có kết quả?” Bác sĩ giơ lên cánh tay dài, cũng có chút gấp không chờ nổi muốn nhìn kết quả ra sao: “Tôi nhìn xem.”

Tuy rằng ông không phải bác sĩ chuyên khoa phụ sản, chính là làm y nhiều năm, vẫn có thể liếc mắt một cái là nhìn ra được, kết quả xét nghiệm máu của thiếu niên này, là mang thai, thai nhi đã khoảng năm tuần.

Thiên hạ to lớn, việc lạ gì cũng có.

Giống như loại này bề ngoài thoạt nhìn đáng vẻ là nam, lại có thể mang thai sinh con, bác sĩ trước kia đã gặp qua.

Sau khi ông buông báo cáo xuống, mới nghiêm túc thông thả mà nói: “Cháu mang thai, thai nhi đã lớn khoảng năm tuần, ngày tháng cùng với lần quan hệ cuối cùng của cháu trùng khớp.”

An Vô Dạng sửng sốt, giống như nghe sét đánh bên tai.

Cái gì mang thai.....

Cậu há miệng ra rồi khép lại, lắp bắp nói: " Có..... có... có thai....." Tuy rằng không phải có lòng nghi ngờ bác sĩ nhìn lầm, chỉ là: "Bác sĩ, cháu là nam a, thật sự."

"Tôi biết cháu là nam." Bác sĩ lông mày cũng gắt gao nhăn lại, ông cảm giác đứa nhỏ này có thể sống không được: "Vừa rồi lúc tôi xem mạch cho cháu tôi liền biết cháu mang thai, hơn nữa báo cáo xét nghiệm máu, kết quả này không có sai."

Nhìn sắc mặt trắng bệch của thiếu niên, bác sĩ có chút không đành lòng, nhưng là có mấy lời nói vẫn phải đúng lúc nói ra: "Hiện tại thai nhi mới năm tuần, ở trong bụng cháu chỉ nhỏ xíu một chút, cháu muốn làm giải phẫu cũng không phải không được, nhưng là tôi nhắc nhở cháu, nguy hiểm so với phụ nữ làm giải phẫu, sẽ càng cao hơn một chút, hơn nữa yêu cầu làm phẫu thuật đặc thù, cần có cha mẹ cháu ký tên, bệnh viện chúng ta mới dám giúp cháu làm."

"....." Từng đồng tin tức đối với An Vô Dạng mà nói giống như bom nổ, oanh tạc đến đầu óc cậu trở nên ngu ngốc, trống rỗng hoàn toàn.

Những thứ hoàn toàn không có khả năng phát sinh, bác sĩ lại nói cho cậu là thật sự.

An Vô Dạng trước tiên nghĩ đến chính là, nếu cha mẹ biết tới mà nói, sẽ có bao nhiêu tức giận, sẽ thất vọng đến cỡ nào.

Cái thứ hai nghĩ đến chính là, làm giải phẫu đặc biệt sẽ phải tốn bao nhiêu tiền?

(*) Chỉ số hCG trong máu. Nguyên lý hoạt động là dựa vào sự phát hiện nồng độ nội tiết hCG, một loại nội tiết chỉ xuất hiện khi cơ thể người phụ nữ mang thai. Được sản xuất bởi các tế bào hình thành nhau thai và có chức năng nuôi dưỡng trứng sau khi đã thụ tinh. Dựa vào nồng độ hormone này sẽ biết thực sự đã có thai hay chưa như sau:

$hCG < 5 =$ " " mlu/ml: " " chưa " " thể " " kết " " luận " " đã " " mang " ">

$hCG > 25 \text{ mIU/ml}$: kết luận đã mang thai.

hCG từ 5 mIU/ml đến nhỏ hơn 25 mIU/ml : cần thực hiện các xét nghiệm khác.

11. Chương 11

Bác sĩ nhìn thiếu niên mắt hồn mất vía, ở trong lòng thở dài, hiện tại người trẻ tuổi làm việc đều không kể hậu quả, thật là làm người lo lắng: "Thế nào, là có chuyện gì khó xử sao? Cháu có thể nói với tôi một câu."

Mười tám tuổi thôi, không chừng là một đứa trẻ còn đang học cao trung.

"Bác sĩ, nhất định phải cha mẹ ký tên mới được sao?" An Vô Dạng sắc mặt trắng bệch, cậu ngồi ở trên ghế, cảm giác toàn thân mình lạnh lẽo: "Cha mẹ cháu nếu như biết, chắc chắn sẽ đánh chết cháu." Nếu không chính là bị cậu làm tức chết.

Phải biết rằng, bản thân mình từ khi sinh ra vẫn luôn làm cha mẹ thất vọng.

Hiện tại lại xảy ra loại sự tình này, An Vô Dạng cho dù bị đánh chết cũng không dám nói.

"Đúng vậy, nhất định phải cha mẹ mới được, hoặc là bạn đời hợp pháp." Bác sĩ nói đến cái này, liền khuyên nhủ An Vô Dạng: "Lấy tình huống thân thể của cháu, không khuyến khích cháu dấu diếm cha mẹ, cháu nhất định phải nói với cha mẹ mới được."

Ông thực lo lắng cho đứa nhỏ này, sợ đối phương không hiểu chuyện sẽ đưa ra quyết định sai lầm.

"Bạn đời hợp pháp? Là chỉ đối tượng đăng ký kết hôn sao?" An Vô Dạng cau mày, cậu nghĩ tới Hoắc Văn Xuyên, chính là đối phương cùng mình chỉ là một đoạn nhân duyên như sương sớm, cũng không có quan hệ ràng buộc gì cả.

“Đúng vậy, hôn nhân đồng tính cũng có thể.” Năm năm trước trong nước đã thừa nhận hôn nhân đồng tính là hợp pháp, hơn nữa đem tuổi kết hôn hạ thấp xuống còn mười tám tuổi, thời gian năm năm trong nước đã đưa ra rất nhiều chính sách về hôn nhân đồng giới, bác sĩ cho rằng An Vô Dạng có bạn trai: “Tôi đề nghị cậu hoặc là nói cho cha mẹ, hoặc là thương lượng với bạn trai, có lẽ sẽ có biện pháp.”

Nói nhiều như vậy, An Vô Dạng trong lòng vẫn buồn bực đến không thở nổi, trong khoảng thời gian ngắn không ngừng nghĩ ra nhiều chủ ý.

Trước mắt mà nói chắc chắn là không thể nói với ba mẹ, sau đó lại có ý nghĩ tìm một phòng khám nhỏ làm phẫu thuật, ở trong đầu An Vô Dạng chợt lóe qua, lại bị cậu trực tiếp bác bỏ.

Nếu bác sĩ đã nói rất nguy hiểm, lỡ như chính mình chết ở trên bàn giải phẫu, tiền bồi thường cha mẹ một đồng đều lấy không được.

Tựa hồ chỉ còn lại có một biện pháp không thể không làm.....

An Vô Dạng khó chịu mà ôm đầu, lại đột nhiên ý thức được chính mình đã làm chậm trễ công việc của bác sĩ thật lâu, cậu nói: “Cảm ơn bác sĩ, cháu trở về sẽ suy nghĩ lại.”

Ngoài cửa bệnh viện, mặt trời chói chang nhô lên cao.

Rõ ràng là nắng chói chang ngày mùa hè, nhưng thiếu niên đứng ở dưới ánh mặt trời lại cảm thấy như tuyết rơi vào tháng sáu, cảm giác chính mình đang lạnh đến thấu xương.

Cầm lấy báo cáo xét nghiệm máu của cậu, khắp đầu óc đều chỉ có một ý nghĩ là, mình sao có thể mang thai chứ? Cần phải đi kiểm tra lại một lần nữa hay không?

Chính là cảm giác buồn nôn không ngừng truyền đến, lại làm cậu không nhắc nổi dừng khí để đi kiểm tra lần nữa.

Chuyện đàn ông mang thai kỳ quái như thế này, không phải mỗi người bác sĩ đều sẽ giống như bác sĩ vừa rồi bình tĩnh hiền hòa.

Lỡ như gặp được người lòng dạ bất chính, chính mình có thể gặp nguy hiểm hay không còn không thể biết được.

“.....” An Vô Dạng lấy ra di động, suy nghĩ trong chốc lát lại dẹp trở vào, cậu không muốn tìm người đàn ông kia.

Nhưng là không đi tìm hấn, một mình mình đối mặt như vậy lại rất hoang mang lo sợ.

Xảy ra kết quả mang thai thể này đối phương cũng có trách nhiệm.

An Vô Dạng cắn cắn khóe môi, lại lần nữa lấy điện thoại ra ngoài.

Cậu nhớ rõ ngày đó đối phương giúp chính mình lưu số điện thoại, chắc là ở bên trong bộ nhớ điện thoại.

Còn tốt, vì số người An Vô Dạng liên lạc không nhiều lắm, ngón tay cậu run rẩy kéo đi xuống vài lượt liền thấy được chữ ‘ Hoắc Sinh ’.

Hạ quyết tâm ấn nút gọi.

Thời tiết nóng bức vào giữa trưa, Hoắc Vân Xuyên 12 giờ đã ăn cơm xong, liền dựa vào ở trên sofa nghỉ ngơi.

Số di động cá nhân kia ở bên người vang lên, hấn trước nhất nghĩ đến có thể là cha mẹ, hoặc là bạn hấn.

Vì thế bắt đầu vươn một cánh tay dài rần chắc lộ ra một nửa do tay áo sơ mi xoắn lên, cầm điện thoại lên trước mặt, trên màn hình là những chữ xa lạ, làm hấn nhíu mày.

An Vô Dạng.

Qua lâu như vậy, hấn đã dần dần sắp quên mất người này.

Nói thật lòng, cuộc điện thoại này Hoắc Vân Xuyên không phải rất muốn nhận.

Không liên quan đến giận chó đánh mèo, chỉ là hấn biết rõ chính mình cùng đối phương tiếp tục tiếp xúc cũng không có ý nghĩa.

Hậu quả chắc chắn nếu hấn tiếp tục, chính là làm mình rước lấy một vài phiền não mà thôi.

Cho nên Hoắc Vân Xuyên buông điện thoại xuống, để đối phương thức thời mà biến mất khỏi mình.

“.....” Không có người nhận điện thoại, An Vô Dạng đứng ở ven đường không biết vì sao lại đỏ hốc mắt.

Cậu muốn tiếp tục gọi đến lần thứ hai, chính là xe buýt đã lại đây rồi.

Vì lên xe, An Vô Dạng nhanh chóng cắt điện thoại vào túi, đi theo dòng người lên xe.

Bởi vì tay chân nhũn ra, lúc bị người đụng đến thiếu chút té ngã, lòng cậu mới sợ hãi mà bình tĩnh, mình hiện tại là người có thai, lỡ như một giây té ngã sẽ gây ra án mạng đó.

Cho nên đứng ở dòng người đông đúc trên xe buýt, An Vô Dạng hối hận đến ruột xanh lè.

Việc duy nhất cậu có thể làm chính là tìm được vị trí có tay vịn, cẩn thận phòng ngừa để mình không té ngã.

Trong văn phòng Hoắc Vân Xuyên, di động trên mặt bàn vang lên một lần xong, lại yên tĩnh như tờ.

Lặng lặng nhìn điện thoại nam nhân lạnh lùng suy đoán, đối phương cũng không phải không tìm mình thì không thể, cho nên chỉ gọi một lần liền không gọi nữa.

Nếu An Vô Dạng biết ý nghĩ của hấn, nhất định sẽ hộc máu mà chết.

Nhưng mà ngồi xong một chuyến giao thông công cộng, sau khi xuống xe An Vô Dạng cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Cậu ngồi xổm ở ven đường ới đến kinh thiên động địa.

Nhóm người qua đường lần đầu tiên thấy người ngồi xe buýt mà có thể ới thành như vậy.

“Uy, anh?”

Điện thoại gọi cho em trai, An Vô Dạng dùng giọng nói hữu khí vô lực mà nói: “Xuống dưới cửa tiểu khu đỡ anh lên, anh sắp chết rồi.”

An Vô Phỉ sau khi nghe thấy, bịch bịch không kịp suy nghĩ dậm chân thùng thùng chạy xuống lầu.

Được em trai đỡ về nhà, An Vô Dạng đầu chui vào giường, ngủ đến trời tối khi đói bụng mới dậy.

“Vô Dạng, em con nói con hôm nay không thoải mái, làm sao vậy?” Đinh Vi mở ra đèn trong phòng, mang dép lê đi vào.

Trên người vẫn còn mặc đồ công sở chưa thay ra, hiển nhiên là vừa về đến nhà.

An Vô Dạng nằm giường em trai, dùng tay che khuất ánh đèn chói mắt nói: “Không sao, con hiện tại đã khá hơn nhiều, buổi trưa có hơi bị cảm nắng.”

Đinh Vi lập tức lại đây sờ sờ cái trán cậu, độ ẩm hơi cao, nhưng cũng không có sốt: “Thật sự không sao chứ?”

“Vâng, con hiện tại thực tốt, chỉ là đói bụng.....” An Vô Dạng nói xong lại bò dậy, động tác nhanh nhẹn nói cho đối phương chính mình rất mạnh khỏe.

“Vậy ra ngoài ăn cơm thôi.” Đinh Vi nhẹ nhàng thở ra, nói: “Ba ba con đang xào rau, em con nấu canh.”

“Được ạ.” An Vô Dạng ứng tiếng.

Cậu chột dạ không dám nhìn thẳng ánh mắt ba mẹ, khi ra ngoài ăn cơm cũng vẫn cứ cúi đầu.

Cả nhà cho rằng cậu vẫn không thoải mái, ăn cơm chiều xong để cho cậu đi tắm nước nóng trước, sớm một chút lên giường nghỉ ngơi.

Một thân thoải mái sạch sẽ nằm ở trên giường của mình, An Vô Dạng trần trọc khó ngủ, cứ mãi nghĩ đông nghĩ tây.

Sau khi về đến nhà càng thêm rõ ràng sự nghiêm trọng của sự tình, trước mắt trong nhà nhất định chịu đựng không nổi đả kích như vậy.

Cách duy nhất có thể làm chính là lén lút bỏ đi đứa trẻ trong bụng.....

“Ai.” An Vô Dạng bực bội mà sờ sờ bụng, nói thầm: “Ba không phải không muốn con, chỉ là.....” Cậu nghĩ đến, mình chỉ là một người mới mười tám tuổi mà thôi, trước mắt còn không có biện pháp tự lập.

Hoàn toàn không đủ sức chịu trách nhiệm làm một ba ba.

Muốn nói người có thể nhẹ nhàng nuôi nấng được đứa trẻ..... Chỉ có thể là một người ba ba khác của bảo bối thôi.

An Vô Dạng lấy ra di động, một lần nữa gọi vào dãy số buổi trưa hôm nay mình vừa gọi đến.

Ở một chung cư xa hoa cách đó ba mươi km, di động ở trên mặt bàn ong ong rung động, nhắc nhở người đàn ông đang lau tóc ở bên cạnh, báo có cuộc gọi.

Hoắc Vân Xuyên cầm lấy di động xem xét, động tác lau tóc lập tức ngừng lại: “.....” Bởi vì cái tên trên màn hình, lại là ba chữ kia.

Ngón tay của hắn ở trên màn hình do dự hồi lâu, cuối cùng cau mày, lựa chọn cắt đứt.

Lần này không phải không có người nhận, mà là bị đối phương trực tiếp cắt ngang.

An Vô Dạng ngơ ngác mà trừng mắt nhìn màn hình, cảm thấy không thể tưởng tượng, thì ra đối phương căn bản là không muốn nghe điện thoại của mình..... Nếu như ngày thường nhận được ý này, cả đời này cậu đều sẽ không lại tự mình tìm mất mặt nữa.

Chính là, mọi chuyện đã không như xưa.

Hiện tại không phải là lúc lòng dạ hẹp hòi như vậy.

— Hoắc tiên sinh, tuy rằng quấy rầy anh thật ngượng ngùng, nhưng là tôi thật sự có chuyện quan trọng muốn tìm anh.

Leng keng một tiếng, di động nhắc nhở nhận được tin nhắn.

Hoắc Vân Xuyên ngồi ở trên mép giường, mở ra di động xem.

— Chuyện quan trọng gì?

Hắn trả lời.

An Vô Dạng nhận được tin nhắn gửi lại, lập tức thở phào một hơi nhẹ nhõm, ít nhất đối phương còn nguyên ý cùng mình nói chuyện, mà không phải trực tiếp kéo số điện thoại vào sổ đen.

— Chúng ta có thể gặp mặt nói không, chuyện này tương đối nghiêm trọng, dăm ba câu nói không rõ được.

Hoắc Vân Xuyên nhận được tin nhắn, trầm mặc thật lâu.

Hắn cũng không muốn gặp An Vô Dạng.

— Đòi tiền hay là làm việc?

Hắn trực tiếp trả lời tin nhắn như thế.

Đối phương đột nhiên tìm tới chính mình, đơn giản là chỉ có thể vì hai loại chuyện này.

— Chúng ta gặp mặt nói được không, khách sạn Castle La Fayette, ngày mai tôi đến nơi đó chờ anh, hoặc là anh nói một thời gian nhất định. Làm ơn, rất quan trọng.

Tin nhắn này đối phương không trả lời lại.

An Vô Dạng nằm ở trên giường thờ dãi, nhưng là không có từ bỏ ý định tiếp tục tìm Hoắc Vân Xuyên.

Nếu đối phương không chịu giúp đỡ, chính mình chỉ có thể đi phòng khám phá thai.

Trước khi ngủ, An Vô Dạng gọi điện thoại cho cửa hàng trưởng, nói với đối phương mình ngày mai không thể đi làm.

Sau khi nói chuyện phỉm vài câu, cậu mỗi một buồng đi động, rơi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau buổi sáng tám giờ rưỡi mới tỉnh lại, vẫn rất mệt mỏi.

An Vô Dạng cố gắng lên tinh thần, bò dậy mặc quần áo rửa mặt.

“Em mua bữa sáng.” Em trai ở phòng khách học bài, ngẩng đầu nhìn cậu liếc mắt một cái.

“Được.” An Vô Dạng sau khi ra khỏi phòng, ăn luôn bữa sáng cùng sữa đậu nành em trai mua, lấy tiền ví cùng chìa khóa xong, mang mũ lưỡi trai vào: “Anh đi ra ngoài một chuyến, buổi trưa có thể sẽ không trở lại.”

An Vô Phỉ gật gật đầu, nhìn theo anh trai ra cửa, trên mặt có chút lo lắng.

Khách sạn Castle La Fayette.

Ngoài cửa quảng trường nhỏ dừng lại vô số siêu xe, trong đó có một chiếc bên trong vẫn luôn ngồi một người như thế, thỉnh thoảng lại nhìn ra ven đường xem một lát.

Rất cuộc, một thân ảnh mảnh khảnh xuất hiện ở giao lộ, hướng qua bên này chậm rãi đi tới.

Chờ sau khi đối phương tiến vào khách sạn, người đàn ông trên xe mới mở cửa xe, nện đôi giày da đập lên mặt đường nóng bỏng, trầm ổn trịnh trọng đi vào.

12. Chương 12

An Vô Dạng đi vào trong khách sạn nhiệt độ đột ngột giảm xuống, một cỗ khí lạnh ập vào trước mặt, thổi hai tay cậu đến lạnh run, trên làn da tức khắc nổi đầy da gà.

Đây là một trong những N cái bệnh trạng cậu phát hiện sau khi mình mang thai, đối với sự thay đổi của nhiệt độ không khí vô cùng mẫn cảm.

Bởi vì không xác định có thể tạo thành nguy hại gì hay không, sau khi cậu đi được vài bước, quyết định quay ngược trở ra đứng dưới mái hiên, để không bị thái dương phơi nóng là tốt rồi.

Trên đầu mũ lưỡi trai che khuất một phần tầm mắt, An Vô Dạng không có chú ý tới hướng đối diện với mình có một tiên sinh đang đi đến, trực tiếp đụng phải đối phương.

“Xin lỗi.....” An Vô Dạng hoảng loạn mà ổn định cơ thể, lui về phía sau vài bước.

Đây cũng là một trong những di chứng do mang thai, cậu vô cùng sợ hãi mình bị té ngã.

Đụng vào cậu là một thân thể cao gầy rắn chắc, đối phương đứng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích, không chịu ảnh hưởng một chút nào cả.

“Cậu tìm tôi làm gì?”

Một thanh âm quen thuộc vang lên ở đỉnh đầu An Vô Dạng, cậu ngơ ngác mà ngẩng đầu, kinh ngạc thốt lên: “Hoắc tiên sinh?”

Có cái gì để kinh ngạc chứ.

Hoắc Vân Xuyên cau mày nói: “Không phải cậu tìm tôi sao?”

“Ồ, đúng vậy.” An Vô Dạng gật đầu, bất ngờ là bởi vì đêm qua không có nhận được hồi đáp, dựa theo ý trên mặt chữ, tỷ lệ đối phương sẽ không tới lên tới 99%: “Cảm ơn anh đã đến nơi hẹn.” Nếu tới, cậu liền không dong dài: “Chúng ta hiện tại tìm một nơi an tĩnh kín đáo nói chuyện thôi.”

Chỉ thấy trên mặt đối phương không có nụ cười, mặt tối xuống vài phần, nhưng chưa nói cái gì cả, trực tiếp vòng qua An Vô Dạng, đi đến phía trước bàn tiếp khách.

Cần một gian ghế lô.

“Đi thôi.” Hoắc Vân Xuyên lạnh giọng nói, nện bước sạch sẽ lưu loát mà đi, cảm giác so với ngày thường nhanh hơn vài phần.

Hiển nhiên là mang theo cảm xúc, không quá vui sướng.

An Vô Dạng nghĩ tới sắp phải nói mọi chuyện liền rất khẩn trương, cậu đi theo ở phía sau, một dáng vẻ như nước sôi lửa bỏng.

Không có người khác bên trong thang máy, Hoắc Vân Xuyên từ trên tường phản chiếu nhìn thấy trạng thái của thiếu niên đứng bên cạnh, cũng không phải quá tốt.

Kỹ càng tỉ mỉ mà nói chính là dáng vẻ quá miễn cưỡng.

“.....” Rốt cuộc, là ai chủ động yêu cầu gặp mặt?

Nếu đã như vậy, hiện tại lại bày ra dáng vẻ không tình nguyện này cho ai xem?

Hoắc Vân Xuyên cảm thấy kiên nhẫn của mình đã bị đối phương thổi bay không còn, hoặc là nói buổi sáng hôm nay không nên trời tờ mờ sáng đã tới đây.

Quả thực là, tự rước lấy nhục.

Đình một tiếng, đã tới tầng trên.

Hoắc Vân Xuyên đi nhanh bước ra thang máy, người phục vụ đi tới báo ra số phòng; đối phương vì bọn họ mở cửa, rồi pha trà.

Vào thời gian lúng ta lúng túng này, hỏi bọn họ sẽ ăn bữa sáng hay là ăn cơm trưa.

Thực đơn đặt ở trước mặt Hoắc Vân Xuyên, hắn tùy ý quét mắt, lại tùy ý chọn mấy món nổi tiếng ở đây.

Chỉ có hai người mà nói, phân lượng rất dư dả.

“Cô có thể đi ra ngoài, không có việc gì không cần tiến vào.” Sau khi chọn xong đồ ăn, Hoắc Vân Xuyên liếc mắt nhìn người phục vụ một chút.

“Vâng, thưa tiên sinh.” Người phục vụ mỉm cười mà rời đi, còn giúp bọn họ đóng lại cửa phòng.

Ngồi ở gần đó An Vô Dạng thở dài ra một hơi, đôi tay ở phía dưới cái bàn siết chặt, cậu ngẩng đầu hai mắt nhìn thẳng Hoắc Vân Xuyên: “Hoắc tiên sinh, chuyện tôi nói tiếp theo đây có thể thực vớ vẩn, nhưng tuyệt đối là sự thật.”

Cậu nói xong, từ trong túi móc ra báo cáo xét nghiệm máu ngày hôm qua, phía trên có kết quả chẩn đoán của bác sĩ, đặt ở trên mặt bàn đẩy cho đối phương: “Anh nhìn trước đi.”

Hoắc Vân Xuyên không có lập tức đưa tay ra lấy, mà là nhìn cách hành sự kỳ quái của thiếu niên: “Kỳ thật cậu hôm nay cũng không muốn đến tìm tôi.”

Nhưng là giống như đã xảy ra chuyện gì đó bất đắc dĩ, cho nên đối phương mới tới.

An Vô Dạng không nói gì: “.....” Rất nhiều lúc cậu đều cảm thấy vị Hoắc tiên sinh này chú ý điểm thực lực, thật sự luôn.

Cũng còn tốt, bởi vì đối phương tựa hồ cũng không phải rất chấp nhất đáp án, sau khi hỏi xong không bao lâu, liền đưa tay lấy qua báo cáo, ở trước mắt xem xét.

Từ trên tiêu đề, có lẽ là một tờ báo cáo kiểm tra sức khỏe.

Lại nhìn kỹ, là báo cáo kiểm tra sức khỏe của thiếu niên, hạng mục là xét nghiệm máu, cụ thể những số liệu nhìn thấy cũng không hiểu, trực tiếp nhìn kết quả chẩn bệnh phía dưới của bác sĩ.

Khi nhìn đến chữ có thai, ấn đường Hoắc Vân Xuyên hung hăng nhảy dựng, cho đến khi nhanh chóng xem hoàn chỉnh đoạn chữ kia, hần bang một tiếng đập báo cáo ở trên bàn, ầm ầm tức giận hỏi: “Cậu có ý gì?”

Hắn cho rằng An Vô Dạng làm một báo cáo hoang đường giả dối tới lừa gạt mình.

Đối phương quả nhiên không tin, giống như trong dự kiến của cậu.

“Cho nên tôi mới nói thực vớ vẩn,” An Vô Dạng căng thẳng nói: “Nếu như anh không tin, có thể lập tức dẫn tôi đi kiểm tra, tôi cũng không thể mỗi một bệnh viện đều thông đồng được, có đúng không?”

Một học sinh bình thường, hoàn toàn không có loại năng lực này.

“Mang thai? Năm tuần?” Hoắc Vân Xuyên gắt gao trừng mắt nhìn tờ báo cáo trước mặt mình, cảm thấy thực không thể tưởng tượng: “..... Coi như cậu mang thai, cậu muốn nói với tôi, đứa nhỏ này là của tôi?”

An Vô Dạng gật đầu: “Vốn dĩ chính là của anh mà, tôi cũng chỉ cùng anh lên giường.”

“.....” Trong khoảng thời gian ngắn Hoắc Vân Xuyên nói không nên lời dù là nửa chữ, hần vẫn là không tin, quá vớ vẩn, có lẽ đối phương chỉ là cùng mình tạo ra một trò đùa ác liệt thôi.

Nếu thật sự là như vậy..... Hắn quả thực sẽ giết người.

Đối phương hiện tại nên cầu nguyện tốt nhất mình không nói dối.

“Tôi không cần thiết lừa anh, chúng ta có thể bây giờ liền đi kiểm tra, bệnh viện tùy anh chọn.....” An Vô Dạng chịu không nổi sự im lặng này, cũng chán ghét bị người không tin tưởng, biện pháp chứng minh tốt nhất chính là để cho đối phương đi cùng mình một chuyến, lại kiểm tra thêm một lần nữa.

“Vì cái gì đột nhiên đi làm xét nghiệm máu?” Hoắc Vân Xuyên chất vấn.

An Vô Dạng đỏ mặt, trả lời: “Bởi vì do phản ứng mang thai, buồn nôn ói mửa, thích ngủ, té xỉu..... Nên mới đi kiểm tra, bác sĩ thay tôi bắt mạch phát hiện.”

Hoắc Vân Xuyên không thể ngờ hơi hơi thở hỗn hển, nỗ lực bảo trì bình tĩnh: “Theo như cậu nói như vậy, cậu tới tìm tôi là muốn tôi phụ trách?”

Cũng không phải không thể, nếu.....

“Bác sĩ nói nếu muốn người ta giải phẫu cho cần phải có cha mẹ ký tên, tôi không muốn để cha mẹ biết,” An Vô Dạng nhỏ giọng nói: “Tôi nghĩ anh quen biết rộng hơn, cũng so với tôi có chủ ý hơn, cho nên muốn xin anh giúp đỡ, ký tên cho tôi làm phẫu thuật.”

“..... Cái gì?” Hoắc Vân Xuyên bàn tay gác lên mặt bàn gắt gao nắm chặt, không thể tưởng tượng mà trùng mắt với thiếu niên, tức giận đến gan hần cũng đau: “Cậu muốn để người ta phẫu thuật? Phá bỏ con của tôi?”

Nắm tay nện ở trên bàn vang lên tiếng động mạnh, dọa An Vô Dạng nhảy dựng.

“.....” Mặt cậu trắng bệch nói: “Anh, anh muốn sao?”

Hoắc Vân Xuyên nổi nóng rồi: “Vô nghĩa!” Đối phương quả thực vô tri, ngu xuẩn! “Cậu có biết đứa nhỏ này có bao nhiêu quý giá hay không?” Trên dưới Hoắc gia vì hần lao tâm tổn sức, mà đối phương lại dám có cái loại ý nghĩ này.....

Phanh!

Lại thêm một quyền nện ở trên cái bàn, người đàn ông lòng còn sợ hãi gằm nhẹ nói: “Sinh con ra, cậu muốn tôi phụ trách ra sao đều được!”

Sao cũng được hết, hần không hề đắn đo.

Cho dù đối phương dùng công phu sư tử ngoạm, đưa ra chút yêu cầu vô lý, trừ bỏ đáp ứng hần còn có thể thế nào?

“Tôi sẽ sinh con ra cho anh” Ngón cái An Vô Dạng quét qua bụng một chút, nghĩ thầm đối phương tình nguyện muốn cũng tốt, nói làm sao cũng là một sinh mệnh nhỏ, có thể đi vào thế giới này dĩ nhiên là tốt nhất: “Chính là tôi lập tức phải khai giảng.....”

Hiện tại đều đã tháng tám.

“Tạm nghỉ học.” Hoắc Vân Xuyên lập tức nói, thái độ rất cứng rắn, ngữ khí chân thật đáng tin: “Trong lúc mang thai, tôi không có khả năng cho cậu đi học.” Có nhiều nguy hiểm, khi ra ngoài cũng như vậy.

Gần đây trong nhà khó khăn như vậy, tạm thời không đi học cũng tốt, nhưng mà An Vô Dạng lại nghĩ tới một sự kiện, nói: “Tạm nghỉ học hình như cũng phải có cha mẹ ký tên.” Nếu bị cha mẹ biết tạm nghỉ học, chắc chắn sẽ hỏi lý do.

Đến lúc đó mình nên làm sao dấu diếm?

“Chuyện đó cậu không cần nhọc lòng, tôi sẽ xử lý.” Hoắc Vân Xuyên một lần nữa điều chỉnh tốt dáng ngồi do vừa rồi quá kích động làm cho thất thố, nỗ lực thả lỏng mà nói: “Hiện tại việc quan trọng là xác định cậu không có nói dối.”

“Hiện tại liền có thể đi làm kiểm tra.....” An Vô Dạng há miệng nói.

“Cơm nước xong lại nói.” Hoắc Vân Xuyên đánh gãy lời đối phương, nói lỏng cả vạt làm chính mình hít thở không thông: “Một hai giờ sau, chờ đến đó rồi đi.”

Nếu đối phương đều nói như vậy, An Vô Dạng đành phải ngậm miệng.

Trên thực tế trong đầu cậu rất lộn xộn, cảm thấy chính mình đã đáp ứng một chuyện không thể tưởng nổi.

Nhưng mà, có thể giữ được sinh mệnh nhỏ này dĩ nhiên là chuyện tốt, hơn nữa Hoắc Vân Xuyên thoát nhìn có tiền như vậy, bảo đảm đi theo hẳn chắc chắn sẽ có cuộc sống tốt nhất.

Nghĩ đến đây, An Vô Dạng cơ hồ liền kiên định, muốn đem bảo bảo sinh ra rồi để cho Hoắc Vân Xuyên nuôi nấng.

Trong lúc An Vô Dạng đang rũ mắt rồi rầm, một tầm mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm cậu, hoàn toàn không buông tha từng cái biểu tình trên mặt cậu, từng động tác nhỏ.

Mãi cho đến khi người phục vụ gõ cửa tiến vào, không khí trong ghế lô lại trở nên trầm mặc.

Món ngon xinh đẹp mỹ vị được mang lên bàn, tản ra mùi hương dụ người khiến lòng người động đậy.

Không phải hương vị dầu mỡ, chỉ là mùi thơm đơn thuần của đồ ăn.

“Những món ăn này, người mang thai có thể ăn sao?” Hoắc Vân Xuyên quay đầu nhìn người phục vụ, hỏi rõ ràng.

Xét thấy trên mặt bàn chỉ có hai vị khách, giới tính đều là nam, người phục vụ vô cùng kinh ngạc, nhưng tinh thần thì hỏi gì đáp nấy, cô xem xét một lần, cẩn thận trả lời: “Tiên sinh, trừ thịt cua hấp có tính hàn, những món khác đều có thể ăn.”

“Vậy đem xuống đi.” Hoắc Vân Xuyên lập tức nói.

Người phục vụ lại là sững sờ: “Vâng, được.” Cô bưng đĩa cua đi xuống, lòng nghĩ thầm, có thể là trong chốc lát sẽ có thai phụ tới.

Không nghĩ tới thiếu niên trên chỗ ngồi đã mặt đỏ tới mang tai, hận không thể tìm một khe hở để chui vào trốn đi.

Bởi vì cậu cảm thấy rất khó chịu, chính mình là người đặc thù ở bên trong ngàn vạn người, thân là đàn ông lại mang thai, người khác sau khi biết sẽ coi mình trở thành quái vật.....

Đây cũng là nguyên do An Vô Dạng không dám nói cho cha mẹ, cậu nói ra cũng không phải chuyện tốt gì, xảy ra chuyện như vậy, nói không chừng sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.

“Không cần quá câu nệ, chọn món cậu thích ăn.” Hoắc Vân Xuyên chuyên chú như cũ mà nhìn cậu.

Người đàn ông biểu tình nghiêm túc làm người ta cảm thấy rất áp lực, cơ hồ làm người nghĩ không ra, lúc ở câu lạc bộ chơi, người đàn ông này cũng sẽ cười, cũng sẽ đùa cợt người khác.

Chuyện kia phẳng phất đã thật lâu trước đây rồi, ấn tượng An Vô Dạng rất mơ hồ.

“Cảm ơn.” Cậu cầm lấy chiếc đĩa, đối với đồ ăn cảm thấy tương đối hứng thú trước mặt mình xuống tay.

Ăn vào một ngụm, kinh ngạc cảm thán với trù nghệ của khách sạn lớn, chính là cùng những chỗ khác không giống nhau, ăn rất ngon.

“Bên tay trái là món canh cậu ném thử.” Thanh âm Hoắc Vân Xuyên lại vang lên.

“Được.....” An Vô Dạng buông chiếc đĩa, sờ sờ cái nắp không quá nóng liền đem nó mở ra, cầm lấy muỗng sứ bên cạnh, bắt đầu múc một muỗng ném thử một chút, hương vị thực nhạt, không có mùi tanh và dầu mỡ.

13. Chương 13

Đồ ăn ngon có thể làm lòng người thả lỏng, đặc biệt là trải qua phản ứng tra tấn khi có thai, cậu có thể ăn được đồ ăn và món canh mình không phản cảm, cơ hồ làm An Vô Dạng buông xuống đề phòng, lòng biết ơn mà ăn uống ngon lành.

Một lát sau mới rút cuộc nhìn tới, người đàn ông ngồi ở đối diện vẫn đang nhìn mình ăn.

Trên bàn có nhiều đồ ăn như vậy, một người căn bản ăn không hết.

An Vô Dạng buột miệng thốt ra câu hỏi: “Hoắc tiên sinh, anh không đói bụng sao?”

Nghênh đón ánh mắt nghi hoặc của thiếu niên, Hoắc Vân Xuyên dường như không có việc gì mà dời đi đôi mắt, đôi tay ở trên mặt bàn tìm được đôi đĩa, vô cùng có hiệu suất nhưng không kém phần tao nhã mà ăn vào.

An Vô Dạng thấy thế, ngậm lại miệng. Cúi đầu yên lặng mà ăn.

Không biết lúc nào liền đem một chén cơm cùng nửa chén canh trước mặt mình giải quyết sạch sẽ.

“Hoắc tiên sinh, tôi ăn xong, anh từ từ ăn.” Cậu buông đĩa xuống.

Hoắc Vân Xuyên nhìn cậu một chút, chưa nói cái gì, chỉ là động tác ăn cơm hơi nhanh hơn, sau đó cũng buông đôi đĩa, dùng khăn ướt át lau miệng, lau tay.

“Có phải thật sự no rồi hay không?” Nhìn kỹ thiếu niên một lát, hần mở miệng hỏi.

An Vô Dạng vội vã gật đầu không ngừng: “Thật sự no rồi.” Tuy rằng cơm mới ăn một chén, nhưng là hôm nay ăn rất nhiều đồ ăn.

“Có thể ăn chút hoa quả.” Hoắc Vân Xuyên ánh mắt nhìn lướt qua mâm đựng trái cây.

Ở bên tay phải An Vô Dạng.

Trên đĩa có anh đào tươi ngon mọng nước, còn có măng cụt, việt quất.

An Vô Dạng cầm hai quả anh đào, hai quả việt quất, cũng không dám ăn nhiều.

Hoa quả trong khách sạn toàn là hàng nhập khẩu, cùng với trên thị trường giá cả không giống nhau, mùi thơm cùng vị đều thập phần tươi ngon.

An Vô Dạng ăn thật sự thỏa mãn, lại có hơi ngượng ngùng.

Khi cậu phát hiện tầm mắt đối phương luôn luôn cố ý vô tình ở trên người mình rà soát, có chút không được tự nhiên mà rũ mắt xuống, nhét vào trong miệng một quả cherry cuối cùng.

Thanh âm Hoắc Vân Xuyên không có phập phồng mà nói: “Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

An Vô Dạng lắc đầu: “Không có.” Chỉ là ăn no nên hơi mệt rồi, ngồi ở ghế trên đặc biệt thoải mái không muốn nhúc nhích.

Hoắc Vân Xuyên dừng một chút, gọi người tiến vào tính tiền.

Sau đó uống vào một ngụm nước, rồi đứng lên nói: “Đi bệnh viện.”

Đôi mắt nheo lại thấy An Vô Dạng mở choàng mắt, gật gật đầu đứng lên, ở bên cạnh ghế dựa lặng lẽ hoạt động tay chân một chút.

Cậu muốn chờ Hoắc Vân Xuyên đi ra cửa chính mình lại đuổi theo, kết quả đối phương đứng ở tại chỗ chờ, một dáng vẻ muốn để cho cậu đi trước.

An Vô Dạng ngăn người, đành phải đi ở phía trước.

Cho dù nhìn không thấy hình ảnh ở phía sau, cậu cũng có thể cảm nhận được một đạo ánh mắt gắt gao cản thận cố định trên người mình.

Cho người ta cảm thấy chính là..... Sợ mình không thể tự đi đường hay sao?

An Vô Dạng mặt nóng bừng mà đi vào thang máy, cảm giác Hoắc Vân Xuyên như vậy giống như hơi quá đáng, tuy rằng mình mang thai, nhưng là cũng không đến mức đi cũng không xong chứ.

Trong thang máy lúc này, người không ít.

Hoắc Vân Xuyên đi vào tới, cố ý vô tình mà đem người chung quanh ngăn cách ra, để cho An Vô Dạng đứng ở trước mặt mình.

Hiện tại là khoảng 11 giờ bốn mươi, bên ngoài ánh mặt trời chiếu gọi khắp nơi, nhiệt độ rất cao.

“Đứng ở chỗ này chờ tôi.” An Vô Dạng nghe thấy người đàn ông bên cạnh nói, sau đó trở mắt nhìn đối phương đi vào ánh mặt trời.

Cậu không rõ Hoắc Vân Xuyên dặn dò như vậy có nghĩa là sao, khi thấy đối phương lái xe chạy đến phía trước: “.....” Vô cùng vô cùng, không thích ứng mà rõ ràng.

Hoắc Vân Xuyên xuống xe mở ra cửa xe ở ghế sau, để cho An Vô Dạng ngồi ở đây.

Người có giao thiệp trong xã hội đều biết, lúc trên xe chỉ có hai người, xếp người đi nhờ ngồi ở ghế sau là đối với người ta không tôn trọng.

Nhưng mà ghế sau sẽ an toàn.

Hoắc Vân Xuyên an trí xong cho An Vô Dạng, trở lại ghế điều khiển, mang lên tai nghe Bluetooth, kéo đến số điện thoại của Tưởng Thiếu Phi, lái xe lên đường.

“Uy, Vân Xuyên?” Lúc này nhận được điện thoại của Hoắc Vân Xuyên, Tưởng Thiếu Phi cũng rất bất ngờ.

Mấy người bọn họ ngày thường liên lạc coi như cũng không thường xuyên, chỉ là tình cờ tụ hợp lại một chút.

Hoắc Vân Xuyên nói: “Thiếu Phi, cậu ở bệnh viện sao?” Trong lúc hấn đang cùng bạn trò chuyện, đôi mắt từ kính chiếu hậu âm thầm nhìn trộm đến ghế sau.

Phát hiện không có khác thường mới yên tâm mà dời đi, thuận tiện đem tốc độ xe giữ nguyên ở mức khoảng 40 km/h.

“Ở đây, làm sao vậy?” Tưởng Thiếu Phi hiện tại đang ở bệnh viện, trên người mặc áo blouse trắng, trên mặt đeo một cái kính gọng vàng, cùng với lần đầu tiên An Vô Dạng thấy hấn khác nhau như trời với đất.

Đây mới là tư thái bình thường của Tưởng Thiếu Phi, thân là người thừa kế nắm giữ số tài sản lên đến hàng chục tỷ, nghề nghiệp của hấn là bác sĩ.

Hoắc Vân Xuyên trong lúc hấn đột nhiên không kịp phòng ngừa nói ra: “Tôi hiện tại mang người đến đó khám thai, cậu giúp đỡ sắp xếp một chút.”

“Phụt.....” Đang lúc uống nước Tưởng Thiếu Phi phun ra nước trà trong miệng, huỷ hoại tài liệu trên bàn làm việc của mình: “Đờ mờ.....” Hấn lau miệng tức giận mà mắng: “Cậu mẹ nó có thể để cho tôi chuẩn bị tâm lý một chút hay không!”

Một trong bốn người đàn ông độc thân kim cương bọn họ, đột nhiên phải làm ba ba, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút xem có mưa to hay không.

“Ít nói nhảm, nhanh chóng sắp xếp.” Hoắc Vân Xuyên trầm giọng nói: “Tốt nhất là do tự cậu làm, tôi không tin được người khác.”

Tưởng Thiếu Phi sững sốt, hiểu lầm nói: “Còn không phải là kiểm tra mang thai thôi sao, chuyện có bao lớn chứ.” Trong bệnh viện tùy tiện là ai cũng kiểm tra ra, bác sĩ chỉ xem kết quả là được.

“Cứ như vậy, đợi lát nữa gặp.” Hoắc Vân Xuyên cúp điện thoại.

Lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn kính chiếu hậu, hấn phát hiện thiếu niên ngồi ở ghế sau hai mắt nhắm nghiền, mơ mơ màng màng mà ngủ.

Hoắc Vân Xuyên cắn chặt răng, cố gắng giảm tốc độ xe đến 30 km/h.

Đây có lẽ đã là tốc độ lái xe chậm nhất trong mười năm gần đây của hấn, không gì sánh nổi.

Ăn no buồn ngủ là chuyện thường tình trong thiên hạ, hướng chi hiện tại tình huống không giống trước, An Vô Dạng ngồi trên xe có thể nói là một giây đã ngủ.

Sau khi lái xe đến địa điểm, người đàn ông lái xe quay đầu lại nhìn người ở ghế sau đang ngủ say sưa, bó tay không biện pháp xuất hiện trong ngăn ngủ.

Cuối cùng nghĩ một chút, Hoắc Vân Xuyên vẫn là mở cửa xe, bày ra một cái dáng vẻ ‘tôi vô cùng hung ác’, lạnh lùng vô tình mà đánh thức đối phương.

“Dậy, tới rồi.”

Âm lượng thế này, lạnh lùng vô tình? Nghiêm túc chứ?

Sau khi lặp lại đến lần thứ N, đối phương mới tỉnh dậy.

“Nếu cậu thật sự buồn ngủ như vậy, sau khi kiểm tra xong rồi ngủ tiếp.” Hoắc Vân Xuyên đứng ở bên cạnh, có lý lẽ mà nói như thế.

“Xin lỗi, tôi ngủ quên.” An Vô Dạng dụi dụi mắt, từ trên xe đi xuống dưới.

Sau khi được đỡ xuống, cậu thực bất ngờ nói: “Cảm ơn.” Phát hiện cửa xe cũng là đối phương đóng lại, chăm sóc như thế làm cậu chân tay luống cuống, bởi vì chưa từng có hưởng thụ qua sự chăm sóc tỉ mỉ như vậy bao giờ.

Nơi này chính là bệnh viện.

Cũng là một bệnh viện rất nổi tiếng.

An Vô Dạng có hơi mơ màng màng, được Hoắc Vân Xuyên dìu tay, mang vào bên trong bệnh viện.

Không có trải qua quá trình đăng ký giao tiền, cậu trực tiếp được đưa tới văn phòng của Tưởng Thiếu Phi.

“Đứng dậy.” Hoắc Vân Xuyên đi đến bên người, đá một chân vào ghế dựa của hấn nói, bởi vì chung quanh không có ghế trống có thể cho An Vô Dạng ngồi.

Tưởng Thiếu Phi ngẩng đầu, lúc thấy An Vô Dạng thì sững sốt, đây không phải em trai nhỏ Hoắc Vân Xuyên buổi tối ngày đó liều mạng ve vãn sao?

Sau đó cũng không có nghe nói đến, không nghĩ tới hôm nay lại lần nữa chạm mặt.

“Như thế nào, các người còn liên hệ sao?” Hấn đẩy mặt trên chọc hởi Hoắc Vân Xuyên.

“Đứng lên rồi nói được không?” Hoắc Vân Xuyên vẻ mặt không kiên nhẫn, muốn lôi Tưởng Thiếu Phi ra, kéo qua ghế dựa cho người bên người mình ngồi xuống.

Thao tác này làm An Vô Dạng xấu hổ muốn chết, đồng thời cũng thực kinh ngạc mà đánh giá Tưởng Thiếu Phi, người này tựa hồ so với trong ấn tượng của mình không giống nhau, thì ra lại là một bác sĩ.

“Chuyện gì xảy ra?” Tưởng Thiếu Phi không hiểu ra sao mà đứng ở bên cạnh, sờ không ra nguyên do: “Cậu không phải nói mang người đến đây khám thai sao?”

Mang em trai này lại đây làm gì?

Hoắc Vân Xuyên đối mặt với nghi hoặc của anh em, cũng bất đắc dĩ mà im lặng một chút, hẳn biết chuyện này thực vớ vẩn, lại vẫn phải lấy ra tờ báo cáo xét nghiệm máu kia, mở ra đưa cho Tưởng Thiếu Phi: “Cậu nhìn xem, thứ này là thật giả.”

Tưởng Thiếu Phi là bác sĩ, đối với báo cáo kiểm tra so với ai khác đều miễn cảm hơn, về mặt hẳn từ nghi hoặc xem đến da đầu tê dại, trợn mắt há hốc mồm, cho đến không thể tin tưởng nổi: “.....”

“Thế nào?” Hoắc Vân Xuyên cầm đi tờ giấy kia, sốt ruột hỏi hẳn.

“Tôi không tin.” Tưởng Thiếu Phi đẩy đẩy mắt kính, không tin là thật nói: “Trừ khi tôi tự mình kiểm tra xét nghiệm lại một lần.” Nếu không hẳn sao có thể tin tưởng một chàng trai lại có thể mang thai.

Trừ khi giới tính của An Vô Dạng không phải nam, cậu là con gái.

Rốt cuộc người biết chỉ có Hoắc Vân Xuyên, loại chuyện này phải hỏi hẳn.

“Vân Xuyên,” Tưởng Thiếu Phi hơi lui qua bên cạnh một chút, trực tiếp hỏi: “Phía dưới cậu ấy có bộ phận của con gái?”

Hoắc Vân Xuyên nhìn hẳn, lắc đầu: “Không có.” Điểm này hẳn rành nhất, sẽ không nhìn lầm.

Ngược lại cũng đúng, Tưởng Thiếu Phi nghĩ thầm, Hoắc Vân Xuyên cũng sẽ không thể chính mình tiến vào cái động nào cũng quên mất.

Vậy quá hão huyền.

“Vậy đi, trực tiếp thử máu, mười phút ra kết quả.” Tưởng Thiếu Phi nói, sau đó nhập vai vào bác sĩ đứng đắn tươi cười, chuyển qua tiếp đón An Vô Dạng.

Hoắc Vân Xuyên cũng theo sát lại đây, lại bị Tưởng Thiếu Phi tổng cổ đi ra ngoài đăng ký: “Mau đi đi, nếu như là thật sự, các người về sau còn phải luôn lại đây khám thai, cũng không thể vắng luôn để cho tôi mở cửa sau.”

Dù sao hiện tại lại không vội.

Phát hiện Hoắc Vân Xuyên do dự, Tưởng Thiếu Phi hài hước nói: “Cậu lo lắng cái trứng, tôi còn có thể ăn cậu ấy sao?”

Đã nói đến như thế, Hoắc Vân Xuyên đành phải gật đầu.

“Đưa giấy chứng nhận thân phận của cậu cho tôi.” Hẳn nói với An Vô Dạng.

Ngồi ở bên này, mơ hồ nghe bọn họ hai người khe khẽ nói nhỏ, An Vô Dạng rất buồn bực, nhưng là vì bảo bảo trong bụng, cũng chỉ có thể dùng tâm trạng bình thường đối đãi.

Nhiều nhất chỉ nhịn một năm mà thôi, cậu nghĩ thầm.

Móc ra chứng nhận thân phận của mình, không tiếng động giao cho Hoắc Vân Xuyên.

Đối phương nhận lấy, cầm ở trong tay, lại nhìn Tưởng Thiếu Phi liếc mắt một cái, dặn dò: “Có chuyện gì chờ tôi trở lại rồi nói.”

Tưởng Thiếu Phi tức giận mà nói: “Cậu mẹ nó thật phiền.” Nhưng mà đối diện với đôi mắt nghiêm túc của Hoắc Vân Xuyên, hẳn vẫn gật gật đầu, tỏ vẻ chính mình có chừng mực.

Hoắc Vân Xuyên lúc này mới quay đầu nhìn An Vô Dạng, nói: “Tôi đi ra ngoài giúp cậu đăng ký, sẽ lập tức quay lại.”

An Vô Dạng đáp lại: “Vâng.”

Tướng Thiếu Phi ôm cánh tay, nhìn theo Hoắc Vân Xuyên đi ra ngoài, khẽ thở dài, dùng ánh mắt phức tạp nhìn An Vô Dạng.

Hắn trong lòng nghĩ chính là, nếu em trai nhỏ này thật sự có con của Hoắc Vân Xuyên, vậy có thể nói là một bước lên trời.

Coi như cuối cùng vào không được cửa Hoắc gia, cũng không thay đổi được sự thật đối phương vì Hoắc gia sinh một đứa cháu bảo bối.

14. Chương 14

Dư lại bản thân một mình đối mặt với Tướng Thiếu Phi không tính hoàn toàn xa lạ, cũng không phải thập phần quen thuộc, làm An Vô Dạng có hơi câu nệ, cậu lựa chọn mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cứ như vậy vẫn luôn chờ đợi Hoắc Vân Xuyên trở về.

“Ngày thường thân thể thế nào? Dễ dàng sinh bệnh không?” Tướng Thiếu Phi dựa vào trên bàn làm việc của mình, nhìn cậu.

“Còn tốt.” An Vô Dạng nỗ lực thả lỏng chính mình, trả lời: “Thỉnh thoảng sẽ cảm mạo phát sốt, một năm khoảng hai lần.”

“Thành tích học tập thế nào?” Tướng Thiếu Phi lại hỏi.

Đây là vấn đề làm An Vô Dạng đau lòng nhất, cậu không quá tình nguyện mà trả lời: “Bình thường.”

“Phụt,” Tướng Thiếu Phi lập tức nói: “Vân Xuyên là học bá, hy vọng bảo bảo của các người cũng là một học bá.”

“.....” Quả nhiên toàn thế giới đều đối với người học dốt có ý kiến.

Nhưng là nói thực ra, nếu như có thể, An Vô Dạng cũng hy vọng bảo bảo là học bá.

Tướng Thiếu Phi nói: “Ba mẹ biết không?”

Chuyện này không tốt lắm, hắn nghĩ thầm.

Thấy thiếu niên lắc đầu, dáng vẻ cảm xúc đang suy sụp, hắn nhún nhún vai không có hỏi lại.

Hoắc Vân Xuyên trở về, cầm trong tay sổ khám bệnh màu trắng, hắn trước tiên xem xét trạng thái của An Vô Dạng, xác định không có khác thường, mới nói với Tướng Thiếu Phi: “Sắp xếp lấy máu đi, không cần rút quá nhiều, đủ kiểm tra là được.”

Tướng Thiếu Phi làm cái thủ thế OK, lười mở miệng nói chuyện.

Bệnh viện lấy máu người bệnh kiểm tra không phải ít, có mấy cô gái thân thể không tốt, trực tiếp bị lấy một ít làm kiểm tra máu đến ngất xỉu, thật là chịu tội.

An Vô Dạng hôm qua mới lấy xong, hôm nay thấy ống tiêm cũng có chút sợ.

Hoắc Vân Xuyên đứng ở bên cạnh nhìn, ngón tay hơi nắm chặt.

Thấy bông gòn tẩm cồn i-ốt lau trên cánh tay mảnh khảnh, mạch máu có thể nhìn thấy đến rõ ràng, đối lập một cách bén nhọn.....

“.....” Trong nháy mắt làn da bị đâm thủng, An Vô Dạng xoay đầu qua một bên, ở góc chết tầm mắt nhúu mày mím chặt môi.

“Xong rồi.” Tướng Thiếu Phi buông kim tiêm ra, cho cậu một miếng bông gòn để chính cậu ấn giữ: “Trong một lát không chảy máu là có thể buông ra.”

Còn hần, tay trái cầm ống nghiệm chứa máu, tay phải vỗ vỗ bả vai Hoắc Vân Xuyên: “Ổ chỗ này chờ, mười phút sau tôi trở về.” Thuận tiện chỉ bình nước uống một chút: “Tốt nhất rót cho cậu ấy ly nước ấm.”

Hoắc Vân Xuyên nghe vậy, buông sổ khám bệnh, không coi như luống cuống tay chân mà tìm ra ly giấy đựng nước dùng một lần: “.....”

“Cảm ơn.” An Vô Dạng nói, cậu rất khát bưng cái ly uống một hơi hết nửa ly.

Hoắc Vân Xuyên nhìn chằm chằm bông gòn trên cánh tay cậu, cuối cùng vẫn chưa nói cái gì.

Đối với cái này An Vô Dạng rất có kinh nghiệm sau khi ẩn trong chốc lát, thì đem bông gòn vứt bỏ.

Mười phút nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, chỉ là trong lúc im lặng cảm thấy đặc biệt dài lâu.

An Vô Dạng nhìn chằm chằm ly nước trong tay, nhỏ giọng dò hỏi: “Anh thật sự muốn đứa nhỏ này sao? Sẽ đối xử tốt với nó sao?” Kỳ thật cậu đang sợ hãi, về sau Hoắc Vân Xuyên cưới vợ, có thể ghét bỏ bảo bảo do mình sinh hay không.

“Cậu lo lắng là dư thừa, không có ai sẽ không tốt đối với nó.” Hoắc Vân Xuyên trả lời vấn đề của thiếu niên, trong lòng nghĩ đến những người thân của mình, nếu biết có bảo bảo bọn họ hẳn là sẽ điên mất.

Nhưng là cũng có thể lý giải, An Vô Dạng đối gia đình mình không chút nào hiểu biết.

“Vậy nếu về sau anh có đứa con thứ hai.....” An Vô Dạng lo lắng nói.

“Cái gì đứa con thứ hai?” Hoắc Vân Xuyên tự giễu mà cười cười: “Cậu suy nghĩ nhiều.” Hần đời này hẳn là sẽ không có đứa con thứ hai.

“Chẳng lẽ anh là gay sao?” An Vô Dạng nhỏ giọng hỏi.

Hoắc Vân Xuyên muốn đáp lời nhưng lại không nói, đôi mắt liếc bụng cậu nói: “Lạnh hay không?”

An Vô Dạng cầm ly nước dần dần nguội lạnh, gật gật đầu: “Có một chút.”

Giọng nói cậu hơi run, liền nhìn đến người đàn ông kia tìm điều khiển điều hòa, đem độ ấm chỉnh đến ba mươi độ.

Thông thường mà nói nhiệt độ cơ thể của thai phụ sẽ tăng cao, không sợ lạnh như vậy.

An Vô Dạng tình huống đặc thù, cậu cảm giác sau khi mình mang thai trở nên tương đối sợ lạnh, hơn nữa đối âm thanh thực nhạy cảm, đột nhiên có tiếng động mạnh sẽ làm trái tim cậu run rẩy, đập rất mạnh.

Những thay đổi đó mắt thường đều có thể thấy được, cho nên cậu tin tưởng bác sĩ không có khám sai.

“Vân Xuyên!” Tưởng Thiếu Phi người chưa tới giọng nói đã tới trước.

Nghe thấy thanh âm cao vút như thế, Hoắc Vân Xuyên trong lòng chấn động, đã có vài phần đoán được kết quả.

Sau khi đầy mặt tươi cười mà tiến vào, một phen nắm chặt tay hắn liền thanh chúc mừng: “Chúc mừng cậu, sắp được làm ba ba.”

Sau đó buông ra tên đàn ông ngu xuẩn này, quay đầu nói với An Vô Dạng: “Cũng chúc mừng cậu, trong bụng cậu chính là cháu đích tôn đó, hiện tại khoảng năm tuần, phôi thai còn rất nhỏ, kiểm tra khác không cần vội vã, chờ cậu thích ứng vài ngày rồi nói, hiện tại quan trọng nhất là duy trì tâm trạng thoải mái, ăn ngon ngủ ngon, những chuyện khác không cần nghĩ tới.”

An Vô Dạng lẳng lặng mà nghe dặn dò, đúng lúc gật gật đầu, cuối cùng nói câu: “Cảm ơn bác sĩ Tưởng.”

“Không cần khách sáo.” Tưởng Thiếu Phi nói: “Cậu nhưng còn nhớ rõ tôi họ Tưởng, trí nhớ khá tốt đấy mà, vậy tại sao thành tích học tập không thể tiến bộ?”

“.....” An Vô Dạng đặc biệt không còn gì để nói mà quay đầu qua một bên, thừa nhận không nổi ác ý này.

Hoắc Vân Xuyên nghe vậy nhìn bọn họ, không rõ lắm, chính mình rời đi trong nháy mắt, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cuộc An Vô Dạng thoát nhìn không phải người nói nhiều, đáng vẻ cùng Tưởng Thiếu Phi tán gẫu đến khá tốt.

“Thiếu Phi, có bảo bảo phải chú ý cái gì?” Hoắc Vân Xuyên bình phục lại tâm tình một chút, tạm thời đem những việc vặt vãnh đó đè ép ở trong lòng.

“Thai phụ những việc cần chú ý rất nhiều, ngoài miệng nói một chốc lát cũng không hết.” Tưởng Thiếu Phi nói: “Tôi nhanh chóng soạn một phần tài liệu đưa cho cậu” dừng một chút, hần chằm chước câu từ, uyển chuyển biểu đạt: “Dù sao cũng là thân thể đàn ông mang thai, rất nhiều tư liệu tôi cần phải đi tra cứu thêm, trước đó thì phải cẩn thận bảo trọng thân thể, tốt nhất nên có người phụ trách chăm lo ăn uống cùng cuộc sống hàng ngày của cậu ấy.”

Hoắc Vân Xuyên lập tức nói: “Tôi sẽ sắp xếp.”

An Vô Dạng minh bạch ý của bọn họ, chính mình khẳng định không thể tiếp tục cùng người trong nhà ở với nhau, chuyển nhà cùng tạm nghỉ học những việc này đè nén nặng trĩu ở trong lòng cậu.

Không thể có biện pháp nào có thể hoàn toàn dấu diếm khi ở cùng ba mẹ.

Tưởng Thiếu Phi thấy An Vô Dạng nhú mày, nhắc nhở nói: “Uy, mới nói cậu nên duy trì tâm trạng thả lỏng, làm sao liền nhú mày?” Sau đó chỉ chỉ Hoắc Vân Xuyên: “Có chuyện gì trực tiếp nói với hần, trừ sao trên bầu trời không hái xuống được, còn lại hết thấy đều có thể thỏa mãn cậu.”

Thiếu niên theo tầm mắt nhìn nhìn một lát, làm Hoắc Vân Xuyên lằng lằng mà nhìn lại, hỏi: “Chuyện gì, cậu nói đi.” Muốn hái sao hần cũng không có biện pháp, trừ nghĩ cách hái xuống còn có thể thế nào?

An Vô Dạng nói: “Tôi không muốn để cha mẹ biết chuyện này, muốn âm thầm sinh bảo bảo, nhưng là không biết làm sao dấu diếm.”

Cả một năm không gặp ba mẹ, đối phương khẳng định sẽ hoài nghi.

“Vậy còn không quá đơn giản.” Tưởng Thiếu Phi nói: “Không phải cậu tháng chín sẽ khai giảng sao? Ở nhà chịu đựng mấy ngày nay, làm bộ đi học, hiện giờ trước có thể về nhà ăn cơm, sau khi mùa đông đến, quần áo bọc kín, cẩn thận chút cũng không sao.”

Hoắc Vân Xuyên càng nghe càng nghĩ không phải ý kiến hay: “Mang thai nên ít đi ra cửa, muốn gặp mặt có thể gọi video nói chuyện phiếm.” Cùng với: “Trong hôm nay tôi sẽ để cho người thu dọn tốt phòng ở, cậu tìm một cái cơ nói thay đổi việc làm thêm, nói không gần nhà, liền có thể dọn ra ngoài.”

An Vô Dạng trầm mặc, lắc đầu: “Thời gian nghỉ hè không còn nhiều lắm, ba mẹ tôi sẽ nghi ngờ, ý tôi là, trước khai giảng mấy ngày tôi lại dọn đi.”

“Tôi không đồng ý.” Hoắc Vân Xuyên nói: “Cậu thai ngén sẽ bị phát hiện, hơn nữa không ai chăm sóc cậu.”

“Tôi có thể đi sớm về trễ, tiếp tục giấu giếm việc nghỉ làm thêm.” Như vậy sẽ không lưu lại ấn tượng không đáng tin cậy cho ba mẹ, An Vô Dạng thực để ý điểm này.

“Cũng là một biện pháp a.” Tưởng Thiếu Phi kiến nghị nói: “Buổi sáng Vân Xuyên cho tài xế qua đón cậu, buổi tối lại đưa trở về, như vậy liền không có gì thay đổi*.”

(*) Thiên Y Vô Phùng

Nghĩa đen là áo tiên không một đường may.

Nghĩa bóng là những gì tự nhiên chưa có tác động của con người đều hoàn hảo và hoà hợp với tổng thể.

An Vô Dạng gật gật đầu: “Đúng.”

“Nhưng là các người phải biết rằng, mỗi ngày hai lượt chạy qua chạy lại ở trên đường có bao nhiêu nguy hiểm?” Hoắc Vân Xuyên cố gắng nhấn nhin tính tình, nếu như ở công ty có người đưa ra phương án giải quyết ngu ngốc như vậy, hần sẽ lập tức động thủ đánh người.

Tướng Thiếu Phi có thể lý giải sự khẩn trương của Hoắc Vân Xuyên, hần khuyên nhủ: “Cậu lập tức yêu cầu người ta dọn qua ở với cậu, cũng không phải là chuyện tốt, cho cậu ấy chút thời gian thích ứng đi.” Còn bổ sung: “Tâm trạng của người mang thai rất quan trọng, nghiêm trọng cũng có thể ảnh hưởng đến sự khỏe mạnh của thai nhi.”

Hoắc Vân Xuyên ở tại chỗ dạo bước, tưởng tượng một chút hiện tại đưa An Vô Dạng về nhà, chính mình có thể yên tâm làm việc hay không?

“Còn có hai mươi mấy ngày mà thôi, tôi có thể nói với ba mẹ muốn đi trường học trước.” An Vô Dạng nhỏ giọng nói ra, cậu từ nhỏ đến lớn chưa từng rời khỏi ba mẹ, muốn bước ra bước đầu tiên vẫn cần có thời gian.

Tướng Thiếu Phi giúp khuyên nhủ: “Từ từ đến đi, Vân Xuyên, tạo thành áp lực sẽ hoàn toàn ngược lại.....” Quan trọng nhất chính là người ta mới mười tám tuổi, nghiêm khắc mà nói vẫn là một đứa trẻ.

Gặp được loại sự tình này không chừng trong lòng hoảng loạn biết bao nhiêu, để người trong nhà chuẩn bị tâm lý thật tốt cũng nên.

“Có thể.” Hoắc Vân Xuyên mở miệng: “Tôi tự mình đi đón cậu, sáng 7 giờ chiều 6 giờ.”

An Vô Dạng gật gù đầu, lộ ra một chút nhẹ nhàng.

Hiện tại mới hơn hai giờ còn chưa đến ba giờ, Hoắc Vân Xuyên cùng Tướng Thiếu Phi nói mấy câu: “Hôm nay cảm ơn cậu, tôi dẫn cậu ấy đi về trước đây.”

“Được rồi, nói chuyện đó làm gì.” Tướng Thiếu Phi vỗ vỗ bờ vai của hần: “Đi thôi, cẩn thận chút, đến lúc đó tôi báo cho hai người đến đây khám thai.”

“Được.” Hoắc Vân Xuyên đáp tiếng, nắm tay định dìu An Vô Dạng.

An Vô Dạng nói thầm: “Tôi không cần.” Sau đó tự mình đứng lên, cùng Tướng Thiếu Phi từ biệt: “Hẹn gặp lại bác sĩ Tướng.”

“Hẹn gặp lại.” Tướng Thiếu Phi nói.

Thiếu niên ra về tự nhiên mà đi ở phía trước, làm bộ như mình và người bình thường không khác gì nhau.

Hoắc Vân Xuyên đi ở phía sau gắt gao theo sát cậu, không quấy rầy cũng không can thiệp, đây là kết quả vừa rồi Tướng Thiếu Phi cố tình dặn dò, nói là không thể nắm quá chặt.

15. Chương 15

Đối phương tuổi quá nhỏ, rất nhiều thường thức cơ bản đều không biết chuẩn bị, đây là chỗ bất đắc dĩ nhất; nếu không Hoắc Vân Xuyên hoàn toàn có thể dựa theo thói quen của mình đi an bài mọi chuyện.

Nhưng khi đối mặt với An Vô Dạng, thiếu niên này thoát nhìn một chút đều không thành thực, cơ bản chỉ có thể dụ dỗ.

Đừng nói nghiêm túc mà nói chuyện với đối phương, chỉ sợ đối phương căn bản còn không biết sinh đứa trẻ có ý nghĩa là gì nữa, sau khi mang thai chỉ lo dấu giếm cha mẹ, một chút đều không quan tâm đến thân thể của mình cùng đứa trẻ.

Hoắc Vân Xuyên thật sự vô lực muốn chửi thề, nhưng là trừ tiếp thu, hần còn có thể thế nào.

“Lên xe.” Hoắc tổng tài mở ra cửa xe sau, đón tiếp đối phương đi lên: “Cẩn thận một chút.” Hần nhíu mày nói, đi trên đường cũng không biết có ngã xuống đất không, hoàn toàn làm người không thể yên tâm.

Vừa rồi ở bên trong nên lấp kín miệng của Tướng Thiếu Phi, Hoắc Vân Xuyên nghĩ thầm.

“Nhà tôi ở tại nội thành đối diện với viện kiểm sát cũ.” An Vô Dạng nói, nhưng là nghĩ một chút, lại thay đổi chủ ý một chút: “Nếu không anh đưa tôi đi trước đến cửa hàng bánh mì trên đường Dương Xuân trước, tôi tiện đường đi xin nghỉ việc.”

Hoắc Vân Xuyên đeo lên đai an toàn, nghe vậy nói: “Trời nóng như vậy sao phải lặn lội bên ngoài, gọi cuộc điện thoại là được.”

An Vô Dạng lắc đầu: “Như vậy đối với cửa hàng trưởng không tôn trọng, anh ấy đối với tôi thực tốt, tôi muốn tự mình đi.”

Hoắc Vân Xuyên không nói nên lời, lúc lái xe lên đường thuận miệng hỏi một câu: “Tốt bao nhiêu?” Bởi vì hẳn thật sự tò mò.

Tốt thế nào, mới có thể làm An Vô Dạng nói ra đánh giá là tốt với.

“Cho chúng tôi ăn điểm tâm miễn phí trong tiệm, ngày thường đến trễ cũng không mắng chửi, còn thực dễ xin nghỉ.” An Vô Dạng nhớ kỹ nói: “Ngày đó tôi bị choáng đầu còn giúp tôi gọi xe, để cho tôi nghỉ ngơi tốt rồi mới đi làm.”

Hoắc Vân Xuyên giật giật khoe miệng, thiếu chút nữa không khống chế tốt tay lái: “Cái cậu gọi là thực tốt, chỉ như vậy?”

“Ừm.” An Vô Dạng thốt lên thanh âm, tỉ mỉ kỹ càng mà giải thích: “Tôi muốn nói chính là, cửa hàng trưởng làm người nhiệt tình, là người hiền lành, rất quan tâm người bên cạnh.”

Không biết người đàn ông lái xe có hiểu ý hay không, cậu điều chỉnh dáng ngồi một chút, làm mình ngồi được thoải mái hơn: “Ví dụ mà nói, một phú ông tài sản trăm vạn tâm tình tốt cho tôi một trăm tệ, tôi sẽ rất cảm ơn, bởi vì ông ấy rất hào phóng; chính là một người lại rất nghèo lúc tôi cần chỉ cho tôi mười đồng tiền, tôi cũng sẽ nhớ kỹ ơn ông ấy, kính nể ông ấy.”

“.....” Hoắc Vân Xuyên cảm giác chỉ số thông minh của mình đã chịu vũ nhục, hẳn căn bản không cần nêu ra ví dụ này nọ như thế.

Tuy rằng hẳn không phủ nhận vị cửa hàng trưởng kia hiền lành, nhưng là khoảng cách từ hiền lành cho đến rất tốt còn cách nhau một đoạn, cũng chỉ có tuổi tác như An Vô Dạng không tiếp xúc qua xã hội mới có thể coi nhỏ thành to mà phóng đại thiện ý của người khác đối với cậu.

Tóm lại, không thể nào giống nhau.

“Anh hiểu rõ ý của tôi không?” An Vô Dạng hỏi.

Hoắc Vân Xuyên nói: “Cách 6 giờ còn một đoạn thời gian, tôi phải về công ty một chuyến, 5 giờ mang cậu đi ra ngoài ăn cơm.”

An Vô Dạng thô sơ giản lược tính toán, cảm thấy không đúng: “Đúng 5 giờ ăn cơm, làm sao phải ăn đến sáu giờ, thời gian không đủ.” Như vậy sáu giờ sẽ không tới nhà kịp.

Hoắc Vân Xuyên chỉnh xong điều hòa, mình thì tình nguyện cởi bỏ cổ áo, cũng không muốn nhiệt độ trong xe quá lạnh: “Tôi nói sáu giờ đưa cậu về nhà, nhưng chưa nói để cho cậu đúng sáu giờ về đến nhà.”

“.....” Thiếu niên há miệng rồi khép lại, dù sao nhà bọn họ 7 giờ ăn cơm tối, đến lúc đó lại cùng ba mẹ em trai ăn một chút.

Từ bệnh viện đến công ty mất nửa giờ.

Lắc lư một hồi, An Vô Dạng thiếu chút nữa lại ngủ.

Đối phương mở cửa xe, mặt nghiêm túc tiến vào nhìn cậu: “Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

An Vô Dạng dụi mắt, lộ ra một khuôn mặt khó chịu: “Cả người đều không thoải mái.” Cậu rất rất không cao hứng mà nói: “Anh nói kiểm tra xong là có thể ngủ, tôi hiện tại đặc biệt đặc biệt muốn ngủ.” Ngủ đến một nửa lại không thể tiếp tục ngủ, cái loại tư vị này tất cả mọi người đều hiểu mà.

“Hò.....” Hoắc tổng tài chống cửa xe, thở hắt ra.

Tưởng Thiếu Phi cũng không có nói cho hắn khi người mang thai cấu kính nên làm cái gì bây giờ.

Hắn trầm giọng nói: “Cậu ra ngoài trước.”

An Vô Dạng từ trong xe bò ra, trên mặt vừa rồi xoa quá mạnh, đôi mắt đã hồng hồng.

Hoắc Vân Xuyên đỡ lấy cậu, một cái tay khác đóng cửa xe, sau đó đôi tay hạ xuống, chặn ngang đem đối phương bế lên: “Ngủ đi.”

An Vô Dạng kinh hoảng một chút, gương mặt dán trên khuôn ngực ấm áp dày rộng của đối phương, dựa đến rất vững vàng, thậm chí so với ngủ ở trên xe càng thoải mái hơn.

Đôi mắt cậu mệt mỏi rồi chịu đựng không nổi, cũng lười nhúc nhích, cuộn tròn cứ như đã điểu vậy.

Ngay cả mặt mũi gì đó, cũng không để bụng.

An Vô Dạng cảm thấy chính mình từ nhỏ đến lớn am hiểu nhất chính là mất mặt, loại chuyện này cậu ngựa quen đường cũ mất rồi.

Một đường từ bãi đỗ xe đến thang máy lên tầng không có người, sau khi đi lên mới lục tục có người tiến vào.

Hoắc Vân Xuyên mất nhìn thẳng, chỉ nhìn chăm chăm chung quanh không cho người nào tới gần mình, một khi vừa lại gần liền nhắc nhở: “Thỉnh không cần dán đến gần như vậy, cảm ơn.”

Người chung quanh về mặt tuy không hiểu hắn đang nói cái gì*, rõ ràng còn một khoảng cách không nhỏ, căn bản không có dễ dàng đụng tới như vậy.

(*) Mụ bán phê () : Phát âm là MA-MAI-PI, có thể viết thành từ viết tắt MMP.

Rốt cuộc tới tầng cao của công ty, Hoắc Vân Xuyên lại một lần nữa nhắc nhở mọi người tránh ra.

Cả một tầng hoàn toàn đều là không gian của Hoắc thị, đại sảnh đặc biệt rộng rãi sáng ngời, nhóm chị gái đón khách cũng mỹ mạo động lòng người.

Nhưng là các cô tươi cười sáng lạn, Hoắc Vân Xuyên một lần cũng không có nhìn đến.

Nhóm chị gái trước bàn tiếp khách đều đứng lên đồng thời cúi chào trước, Hoắc Vân Xuyên liếc mắt nhìn các cô một lần: “Im miệng.”

“.....” Mấy chị gái trên mặt tươi cười xinh đẹp bỗng chốc hóa đá.

Tổng tài anh tuấn tiêu sái đẹp trai cường tráng đang ôm một người vợ vàng đi ngang qua, trên đường gặp được người tất cả đều bị hắn dùng ánh mắt cản lại, không dám tới gần.

Thư ký Trần Phóng thức thời, vợ vàng lại đây giúp đỡ mở ra cửa văn phòng, lúc đi qua đối phương nhỏ giọng hỏi: “Hoắc tổng, muốn giúp đỡ hay không?”

Thấy đối phương lắc đầu, liền nhanh chóng đóng cửa lại, nên làm gì thì làm đi.

“Tình huống như thế nào?” Người bên ngoài hỏi.

“Không biết.” Trần Phóng trợn trắng mắt với bọn họ: “Chuyện của Lão tổng, các người tìm tòi nghiên cứu nhiều như vậy làm gì? Nhiều chuyện.”

Tuy rằng chính y cũng rất hiếu kỳ, dựa theo liếc mắt một cái là thấy vừa rồi, lão tổng ôm người kia 90% là nam.

Bởi vì thân hình thon dài, nữ nhân giống như không có cao như vậy.

“.....” Nói cách khác, lão tổng của bọn họ có thể nhẹ nhàng bế lên một người đàn ông, mà còn có thể bước đi như bay.

Nghiêm túc mà nói tiếp, đây là lần thứ hai Hoắc Vân Xuyên ôm An Vô Dạng, lần đầu tiên hắn ôm cũng không có cảm thấy An Vô Dạng gây có gì không tốt, rốt cuộc thân hình thon dài mềm dẻo càng làm người vui vẻ hơn.

Chính là lần thứ hai này, hấn lại cau mày: Ăn cơm ra sao vậy?

Thế trọng lại nhẹ như vậy, vừa thấy đã khiến cho người không yên tâm.

Hoắc Vân Xuyên ôm thiếu niên, đi vào căn phòng mình thường xuyên nghỉ ngơi, nhưng là dừng một chút, không có đem người buông xuống.

“.....” Bên ngoài có một sô pha không gian cũng đủ rộng, hấn do dự một lát, lựa chọn để cho An Vô Dạng ngủ trên sô pha.

Sau đó lấy thăm lấy ra ngoài, đắp lên cho đối phương.

Làm xong này nọ, Hoắc Vân Xuyên đứng ở bên cạnh chăm chú nhìn một lát, sau khi xác nhận hết thấy không có vấn đề, mới trở lại trước bàn làm việc, tăng tốc độ xử lý công việc hôm nay bởi vì có hẹn mà chậm trễ.

“Hoắc tổng.” Thư ký Trần cầm văn kiện trong tay, ở bên ngoài gõ cửa.

“Tiến vào.” Hoắc Vân Xuyên lên tiếng.

Sau khi thư ký Trần mở cửa đi vào, mắt nhìn thẳng, trực tiếp đi đến trước bàn làm việc của tổng tài, đem văn kiện trình lên: “Xin ngài ký một chút.”

Hoắc Vân Xuyên đôi mắt hơi liếc, nhìn lướt qua nội dung, là một phần văn kiện thường quy, hấn nhắc bút lên xoát xoát ký xuống ba chữ ‘Hoắc Vân Xuyên’, rồng bay phượng múa, cứng cáp có lực.

“Ngày mai giám đốc mới của Hoa Thụy đến?” Hấn hỏi.

Hoa Thụy chính là công ty gần đây hấn mới thu mua.

Trần Phóng nói: “Đúng vậy, Cao tiên sinh ngày mai buổi sáng tới bên này trước, cậu ấy muốn gặp ngài một lần.” Còn có chính là, y có chút cẩn thận mà thuật lại: “Tiểu thư Lam Vi Vi hẹn ngài dùng bữa tối, cô ấy nói ngài vẫn luôn tắt máy, liên hệ không thông, để tôi thấy ngài lại đây, thì nói với ngài một tiếng.”

Lam Vi Vi, một vị thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối với Hoắc Vân Xuyên.

Gần đây Hoắc gia thực xem trọng cô ta, cố ý tác hợp việc hôn nhân này.

“Anh nói hôm nay tôi không tới.” Hoắc Vân Xuyên nói, nói xong về sau biểu tình hơi dừng lại, giơ tay ngăn Trần Phóng: “Vẫn là tôi tự mình nói đi, anh có thể đi ra ngoài.”

Trần Phóng thu hồi văn kiện, gật gật đầu: “Vâng.” Xoay người rời đi là lúc tầm mắt cả gan lệch khỏi quỹ đạo một chút, khẽ liếc. Liếc nhìn gương mặt của người ngủ trên sô pha một cái.

Nhưng là như cũ vẫn nhìn không thấy mặt, y tiếc nuối mà mở cửa đi ra ngoài.

Hoắc Vân Xuyên cầm lấy một chiếc điện thoại khác, khởi động máy, gọi vào số di động Lam Vi Vi.

Đôi mắt hấn thì vẫn luôn nhìn An Vô Dạng ngủ trưa ở sô pha, nhìn nhìn hơi xuất thần, chờ điện thoại bên kia gọi vài tiếng mới tỉnh lại.

“Hoắc tiên sinh? Hoắc tiên sinh?”

Lam Vi Vi nghe thấy một tiếng trầm thấp: “Xin chào.” Tiến vào lỗ tai của mình, tức thì thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Anh rốt cuộc cũng khởi động máy, Hoắc tổng tài.”

Lời trong lời ngoài oán trách không cần nói cũng biết.

“Xin lỗi.” Hoắc Vân Xuyên chuyển tới bên kia, hạ giọng nói: “Lam Vi Vi tiểu thư, tôi đã tìm được người mình ái mộ, chúc cô sớm ngày tìm được ý trung nhân của mình.”

“.....” Lam Vi Vi chuẩn bị cố gắng thảo phạt, nhưng chưa gì đã bị lời chúc phúc của người đàn ông này trực tiếp phá nát.

Móng tay tinh mỹ trên bàn tay gắt gao cầm chặt di động, chất vấn: “Ai?”

Những tiểu thư danh môn ở thành phố này, cô đều biết rõ.

Hoắc Vân Xuyên nói: “Chuyện này thứ tôi không thể phụng cáo.”

“Tôi có điểm nào không bằng cô ấy?” Lam Vi Vi không cam lòng hỏi, vừa bắt đầu cô đã coi trọng con trai độc nhất của Hoắc gia, thật vất vả mới tìm được cơ hội gần gũi với đối phương.

Vào cuối tuần gặp mặt một lần, cô cảm giác thực thích hợp, đối phương hoàn toàn giống với trong tưởng tượng của mình, thậm chí so với trong lý tưởng càng ưu tú hơn.

“Người ấy đã có con của tôi.” Hoắc Vân Xuyên nói.

“.....” Lam Vi Vi trong nháy mắt cảm nhận được cái gì gọi là lạnh lẽo, nếu như đưa gia thế đưa sắc đẹp, cô sẽ đưa đến cùng, chính là đưa bụng, được rồi, cô không thể nể hà mà thừa nhận mình đã thua rồi.

Kết thúc cuộc trò chuyện cùng Lam Vi Vi, Hoắc Vân Xuyên quay lại, ánh mắt lảng lạng nhìn sô pha.

Hắn biết hôm nay công việc là không có khả năng hoàn thành, cố đuổi nhanh ra sao cũng không xong kịp.

Làm đến bốn giờ rưỡi, đem vài việc gấp gấp làm xong trước, dư lại việc vặt thì để sau, trước tiên phải tan việc.

“Uy.....” Hoắc Vân Xuyên đứng ở cạnh sô pha, trên cao nhìn xuống, đôi mắt liếc khuôn mặt của người ngủ đến đỏ bừng, nhẹ gọi vài tiếng nhưng không để ý đến hắn.

“An Vô Dạng.” Ba chữ này, từ đôi môi hơi mỏng của Hoắc tổng tràn ra ngoài, hết sức có lân diệu.

16. Chương 16

Từ ba giờ ngủ đến hơn bốn giờ, thời gian một giờ, tuy rằng vẫn là thực ngắn, nhưng ít nhất sẽ không lại làm đôi mắt cậu cảm thấy nóng rất nữa.

Sau khi An Vô Dạng dậy, ở trên sô pha an tĩnh ngồi vài phút, tinh thần mới tỉnh táo lại.

“.....” Văn phòng này đối với cậu thực xa lạ, hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

Hoắc Vân Xuyên đứng ở bên cạnh chờ, không thúc giục cũng không nói lời nào, cách một khoảng không xa cũng không gần.

Bất quá một khắc An Vô Dạng đứng lên kia, hắn theo bản năng mà tới gần một chút, bảo trì một cánh tay, mặc kệ phát sinh chuyện gì đều có thể đứng lúc cứu kịp.

“Chúng ta đi đâu?” An Vô Dạng đi ra lối đi nhỏ, thoáng quay đầu lại nhìn Hoắc Vân Xuyên.

Bởi vì phía trước rất nhiều người, cậu không muốn cúi đầu, cũng không muốn đối diện với tầm mắt người khác chạm vào mình.

“Đi ăn cơm.” Hoắc Vân Xuyên nhìn kỹ cậu, tiến lên đây ôm bờ vai của cậu, tựa hồ nhìn ra cậu không được tự nhiên.

Mấy nhân viên tò mò thấy được ánh mắt cảnh cáo của lão tổng, sôi nổi tìm chỗ trốn đi.

Thời gian này thang máy xuống lầu, so lúc trước rộng rãi không ít, An Vô Dạng thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Cậu mới vừa tỉnh ngủ vẫn còn hơi mơ màng, ở thang máy ngáp một cái, khóe mắt瞥见 hồng nhô ra một chút nước mắt sinh lý.

Mùa hè ngủ điều hòa chính là thoải mái, ở nhà vì muốn tiết kiệm điện, không phải lúc đặc biệt đặc biệt nóng, hai anh em bọn họ sẽ lựa chọn bật quạt.

Hoắc Vân Xuyên đứng ở phía sau cậu, vừa gọi điện thoại đặt cơm, vừa trộm nhìn chăm chăm cậu.

Một tháng trước, tình cảnh bị cự tuyệt ở câu lạc bộ còn rõ ràng trước mắt.

Kiều ngạo như Hoắc Vân Xuyên, bên trong từ điển của hắn không hề có từ lì lợm la liếm, cho nên hắn hiện tại chỉ là chăm sóc An Vô Dạng một cách trong sáng, trừ lần đó ra không có ý nghĩ không an phận nào.

Trừ khi đối phương chủ động thì tốt, bắt quá đó là không có khả năng.

Thiếu niên chưa đủ lông đủ cánh, tư tưởng ấu trĩ làm người giận sôi máu, căn bản cái gì cũng đều không hiểu.

Hoắc Vân Xuyên lại không phải điên, coi như là thật điên rồi, cũng sẽ không chờ mong cùng một người nhỏ hơn mình một thiếu niên chỉ mới mười tám tuổi nói chuyện tình cảm.

“Minh Giác.” Gọi xong điện thoại đặt cơm, Hoắc Vân Xuyên lại gọi điện cho Quý Minh Giác: “Tôi muốn hỏi cậu một chuyện, lần trước quản gia của nhà chị cậu, có cách nào liên hệ không?”

Quý Minh Giác kinh ngạc, nói: “Trên tay tôi không có, bắt quá có thể hỏi chị của tôi một chút, làm sao vậy?”

“Vậy cậu hỏi giúp tôi.” Hoắc Vân Xuyên nói, hiện tại đang đi ở trên đường, hắn vươn tay cánh tay đỡ thiếu niên đi đường cho nhanh hơn, dùng ánh mắt cảnh cáo đối phương một chút, tiếp tục cùng Quý Minh Giác trò chuyện: “Tôi cần một người nấu cơm, thương lượng càng nhanh càng tốt.”

Quý Minh Giác nói: “Được, tôi hiện tại liền giúp cậu hỏi đây.”

Chị gã là một người chu đáo, lúc trước ở Nhật Bản du học, tính cách có phần theo chủ nghĩa hoàn mỹ.

Người quản gia có thể làm chị Quý Minh Giác khen không dứt miệng, năng lực nhất định là trên cả tiêu chuẩn.

Nếu không phải cả nhà chị Quý Minh Giác ra nước ngoài định cư, quản gia không muốn theo ra nước ngoài, chỉ sợ không tới lượt Hoắc Vân Xuyên đào về.

“Sao đột nhiên lại tìm quản gia?” Trong chốc lát sau, Quý Minh Giác gọi điện trả lời hắn, thuận tiện hỏi thăm.

Trong ghế lô tinh xảo thoải mái, An Vô Dạng đang uống một ly nước ấm áp, lỗ tai nghe đối phương cùng bạn trò chuyện.

“Có chuyện đột xuất, về sau lại giải thích với cậu.” Người đàn ông kia thanh âm nồng hậu trầm thấp, cùng bạn nói chuyện sẽ nhu hòa hơn, mỗi lần cùng mình nói chuyện lại có vẻ hơi lạnh nhạt.

An Vô Dạng cũng không thèm để ý, cậu cùng vị tiên sinh này vốn dĩ chỉ là người xa lạ.

Lần này đồ ăn cũng thực ngon miệng, người phục vụ sau khi bê đồ ăn lên, bụng thiếu niên đã bắt đầu bồn chồn, mắt trông mong nhìn bàn ăn.

“Ăn đi.” Hoắc Vân Xuyên nhìn mặt cậu, cầm lấy đôi đũa.

An Vô Dạng nói một tiếng cảm ơn, ngồi ở chỗ cách đối phương không xa không gần tự mình ăn, trong lòng nghĩ, mình không cần quá áp lực, chờ bảo bảo sinh mình trở về cuộc sống bình thường thì tốt rồi.

Tự cổ vũ chính mình, nếp gấp trong ánh mắt thiếu niên buông ra, toàn tâm toàn ý dứt no chính mình.

Cơm viên trong suốt vừa thơm vừa mềm, ăn vào trong miệng vô cùng ngon, lấy phúc khí của bảo bảo, An Vô Dạng trải qua sinh hoạt của kẻ có tiền đến nghiện rồi.

Cậu cho rằng sau khi cơm nước xong sẽ trực tiếp về nhà, kết quả vị Hoắc tiên sinh kia không rên một tiếng mà đưa cậu tới cửa hàng cậu chưa từng đi qua, mua một đồng đồ ăn.

Tốn không ít tiền, An Vô Dạng muốn nói không cần đâu, nhưng là suy nghĩ lại, Hoắc Vân Xuyên làm như vậy chỉ là vì bảo bảo trong bụng của mình.

“.....” Cậu liền ngậm miệng lại, không vô vị mà làm ra vẻ.

Tới cửa tiểu khu rồi, Hoắc Vân Xuyên đem xe dừng lại, ở trên chỗ ngồi hỏi: “Nhà cậu hiện tại có người hay không?”

An Vô Dạng lấy ra di động vừa thấy thời gian, gật gật đầu: “Có, ba mẹ tôi đang ở nhà.”

Hoắc Vân Xuyên nhú nhú mày: “Ồ lâu mấy?”

An Vô Dạng nói: “T2,2203.”

Hoắc Vân Xuyên cởi bỏ đai an toàn xuống xe, mở ra cốp xe đem ra mấy thùng đồ vật, phát hiện thiếu niên đã đứng ở bên người, vươn tay về phía mình.

Biểu tình của hắn dừng một chút, miệng lưỡi nhàn nhạt nói: “ Tôi đưa cậu đến lầu 22.”

An Vô Dạng mặt lộ vẻ do dự, quay đầu nhìn phòng bảo vệ ở cửa tiểu khu một chút, không quá nguyện ý bị người nhìn thấy mình cùng Hoắc Vân Xuyên cùng ra cùng vào.

Lỡ như bị cha mẹ biết, chắc chắn sẽ bị hỏi.

Cậu liền nói: “Đồ cũng không nhiều lắm, tôi tự mình mang được.”

Lại lần nữa vươn tay ra, tức khắc bị Hoắc Vân Xuyên tránh đi, đối phương xoát một phát hiện ra gương mặt dọa người, trầm giọng nói: “Dẫn đường.”

Làm một thiếu niên chỉ biết xã giao đơn giản bình thường, An Vô Dạng lần đầu tiên tiếp xúc với loại người bản thân mang lực uy hiếp giống như Hoắc Vân Xuyên, bị đối phương hung ác mà nhìn một chút, trái tim của cậu liền hoảng hốt.

Vì thế ngậm lại miệng, xoay người dẫn đường cho đối phương.

Hoắc Vân Xuyên theo sau, thấy người phía trước vội vàng vàng, hắn trong lòng lộp bộp một chút, tức khắc nhắm mắt lại thở dài, rất là ảo não rất là không biết nói gì.

Theo vào thang máy, hắn thấp giọng nói một câu: “Tôi chỉ là không yên tâm.”

“Không có gì.” An Vô Dạng ôm lấy cánh tay mình, đôi mắt nhìn số báo tầng đang thay đổi, trong lòng chỉ có một ý tưởng đơn giản, nhanh lên về nhà thôi.

Hoắc Vân Xuyên miệng lưỡi đông cứng mà nói: “Tôi không có ác ý đối với cậu.”

Lần này An Vô Dạng cũng không muốn trả lời, khi vừa đến số tầng của mình, liền nhìn chằm chằm cửa thang máy.

Hoắc Vân Xuyên không có biện pháp, đem đồ trong tay giao cho cậu: “Trở về thôi, chính mình cẩn thận một chút, chú ý thân thể, không được để cảm lạnh, có việc bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho tôi.”

“Cảm ơn.” An Vô Dạng nóng lòng về nhà, đôi mắt vẫn luôn không nhìn hắn.

Hoắc Vân Xuyên nhìn cửa thang máy khép lại, sau khi im lặng trong chốc lát, xoay người đá một chân vào tường thang máy vô tội, lòng thấy không yên.

An Vô Dạng móc ra chìa khóa chuẩn bị mở cửa, trong lòng cũng không bình tĩnh.

Cậu nhìn đồ vật bên chân, bao bì được đóng gói tinh xảo xa hoa, vạn nhất cha mẹ hỏi đây là từ chỗ nào tới, mình làm sao trả lời?

Đầu gác ở trên ván cửa suy nghĩ trong chốc lát, An Vô Dạng nghĩ đến một biện pháp, cứ nói là rút thăm trúng thưởng được tặng đi.

Sau khi vào cửa cậu phát hiện, phòng khách TV đang bật, nhưng một người đều không có.

Mẹ mơ hồ đang ở phòng bếp nấu cơm, ba ba thì có vẻ ở toilet.

An Vô Dạng lặng lẽ trở về phòng, đem đồ vật giấu vào trong ngăn tủ.

Chỉ chốc lát sau, An Vô Phi đã trở về, đi vào phòng cất cặp sách, phát hiện anh cũng ở phòng, nó nói: “Anh hôm nay đi đâu? Không thoải mái còn chạy khắp nơi?”

Lớp học bỏ tức của bọn nó buổi chiều mới đi học, giữa trưa ở nhà làm cơm xong, anh lại không trở về.

“Không làm gì, anh chỉ là đi ra ngoài dạo thôi.” An Vô Dạng nói, đôi mắt nhìn ngăn tử, dán lại gần: “Chốc lát anh lấy đồ ăn ngon cho em ăn.”

An Vô Phỉ nhìn cậu, trên mặt rất nghiêm túc nói: “Cũng chia cho ba mẹ một phần thôi, chúng ta ăn mảnh không tốt đâu.”

“.....” An Vô Dạng há miệng, không nói chuyện.

Hoắc Vân Xuyên mua đồ, đưa cho em trai ăn không có gì, nhưng là đưa cho ba mẹ ăn cậu sẽ không được tự nhiên.

“Anh có phải giận ba mẹ hay không?” An Vô Phỉ ngồi ở trên bàn sách, mặt cứng ngắt: “Chị đi nước Mỹ chơi, nghỉ hè trải qua đặc biệt hạnh phúc.”

Cha mẹ dư tiền đều cho chị, anh không có tiền xài, chỉ có thể tự mình làm công kiếm tiền, ba mẹ rất ít khi cho anh trai tiền tiêu vặt.

“Không có chuyện đó.” An Vô Dạng nói, nhảy xuống ghế nhỏ đi ra ngoài ăn cơm.

“Ăn cơm thôi!” Ba ở phòng khách thét to, kêu cả nhà ra ăn cơm.

An Vô Dạng sau khi ra ngoài phát hiện, mẹ đang trò chuyện video với chị gái, cậu tò mò liếc mắt nhìn một cái, gương mặt xinh đẹp của chị đã chiếm toàn bộ màn hình, còn có giọng nói sang sảng.

“Mẹ! Chỗ này là Los Angeles, cái nôi của ngôi sao thế giới!” An Vô Ngu nói, giơ lên di động để cho mẹ nhìn thấy thành phố con đường ở Los Angeles.

Đình Vi nói: “Đường phố này, còn không đẹp bằng Bắc Kinh của chúng ta.”

Bất quá nước ngoài chính là nước ngoài, nhìn thứ mới mẻ, hai vợ chồng xem đến vui vẻ.

Kế tiếp chị còn dùng tiếng Anh lưu loát nói chuyện với người nước ngoài ở đó, An Vô Dạng là một đứa học dốt không thể nói xen vào, cậu từ tâm khảm rất bội phục chị, với ai cũng có thể hoà mình, làm cho người ta thích như vậy.

Lão ba An Thành tình cờ phát hiện con thứ ăn không ngon, bắt đầu ăn cơm chỉ ăn một ngụm, liền ở phía dưới cái bàn dùng chân đá đá Đình Vi: “Nhanh đừng nói nữa, đồ ăn nguội rồi. Muốn tán gẫu hai mẹ con các người buổi tối lại nói.”

Đình Vi cúp điện thoại, cười tủm tỉm mà nín lấy con út hỏi: “Có muốn giống như chị con, ra nước ngoài du lịch?”

An Vô Phỉ cắn chiếc đũa nói: “Nếu con có thể thi đậu vào trường tốt hơn cả Thanh Hoa, con sẽ đi.”

Ba mẹ cười thành một đoàn, nói đứa nhỏ này đã tâm thật lớn.

“Vô Dạng hôm nay không có việc gì chứ?” Sau khi cười xong, hai vợ chồng An gia nhìn con thứ miếng có miếng không ăn cơm, đứa nhỏ này không thích nói chuyện, cũng không biết cậu trong lòng nghĩ cái gì, làm người rất buồn bực.

An Vô Dạng lắc đầu nói: “Không sao, chính là trước khi trở về có ăn mấy thứ, có hơi no.”

An Thành nói: “Vậy không ăn, chờ con buổi tối đói bụng lại ăn.”

An Vô Phỉ nói: “Anh mua đồ ăn vặt giấu ở trong phòng.”

An Vô Dạng tức giận mà trừng nó một cái, sau đó quả nhiên nghe được mẹ bắt đầu bạy bảo người: “Người bao lớn rồi, còn cả ngày ăn đồ ăn vặt? Mẹ không phải đã nói với con bên ngoài bán đồ vặt không vệ sinh sao? Ăn không có dinh dưỡng, còn lãng phí tiền. Con có tiền dư, nên cầm đi làm chút chuyện có ý nghĩa, học mấy thứ, đối với con chỉ có chỗ tốt không có xấu.”

17. Chương 17

Động tác ăn cơm của cả nhà đều ngừng lại một chút, đặc biệt là An Vô Phi, nó rất áy náy, chính mình chỉ là thuận miệng nói ra một câu, căn bản không nghĩ tới mẹ sẽ tức giận đến như vậy.

“Thôi, không cần trong lúc ăn cơm mắng con.” Ba ba An Thành nói: “Vô Dạng không muốn ăn cơm thì đi tắm rửa, buổi tối đi ngủ sớm một chút, ngày mai không phải con còn phải đi làm thêm sao?”

Đối mặt với đứa nhỏ này, ông cũng rất bất đắc dĩ, cuộc sống quá bận rộn, có đôi khi không phải không muốn tận tâm dạy dỗ, mà là không có thời gian quản tới.

“Vâng.” Được ba ba giải vây, An Vô Dạng buông đôi đũa, rũ mắt nói: “Mọi người từ từ ăn, con đi tắm rửa trước.”

Mỗi lần khi bị mẹ quở trách, trong lòng cậu rất quật cường, nhưng là suy nghĩ lại, chính mình chỉ như đồ bỏ đi vậy, người khác chỉ trích cũng không có sai.

Mặc kệ là có thời gian hay không có thời gian, thứ trong đầu có thể nghĩ đến cũng chỉ nông cạn như vậy, về cuộc sống trong tương lai, không thể nghĩ được thứ sâu sắc hơn.

An Vô Dạng ở bên trong toilet, lúc dùng vòi hoa sen gội đầu, rầu rĩ mà khóc một hồi.

Sau khi trở lại phòng đôi mắt đã nóng rát, cảm thấy chính mình thật con mẹ nó quá yếu ớt.

“Vô Dạng.” Ba ba gõ cửa tiến vào, thừa dịp lúc vợ ở phòng bếp rửa chén, nhỏ giọng an ủi con thứ nhà mình một lát: “Ai, đừng để trong lòng, mẹ con gần đây như vậy đó, tâm trạng không tốt, áp lực công việc đặc biệt lớn, con thông cảm mẹ con một chút.”

Cương vị công việc mới không dễ làm, mẹ bọn nhỏ lại là người mạnh mẽ, đối với mình yêu cầu đặc biệt cao.

An Vô Dạng ngồi ở trên giường em trai, may mắn mình tắm rửa xong đôi mắt đỏ lên là chuyện bình thường: “Không sao, con biết a, mẹ nói gì cũng đúng.”

Nhưng là trong lòng vẫn nhịn không được âm thầm phản bác, tiêu tiền hoang phí khắp nơi chính mình thật sự không có.

“Tóm lại đừng để trong lòng,” An Thành thở dài, chậm rãi nói: “Nói đi cũng phải nói lại, ba mẹ đều là vì muốn con tốt, sợ con về sau chịu khổ, chứ không phải trách cứ con.”

Nếu như mình có gia tài bạc triệu, có khả năng cũng không cần bức ép con mình vất vả như vậy.

Xã hội chính là như vậy, có học thức tinh anh trong xã hội, có năng lực cạnh tranh mới có không gian sinh tồn.

Nói đến cùng, vẫn là do tiền gây ra mọi chuyện.

“Vâng, ba, con đã biết, không sao.” An Vô Dạng nhìn ba ba, một đôi mắt to đen nhánh, lớn lên rất giống với chị.

An Thành nhớ rõ con thứ khi còn nhỏ, trắng nõn sạch sẽ ngoan ngoãn ngoan ngoãn, khi tình cờ nghịch ngợm một chút, bị la cũng sẽ không có lần sau.

Đứa nhỏ này chính là quá quy củ, không linh hoạt gì cả.

An Thành khẽ thở dài một tiếng, gật đầu: “Vậy ba ba đi ra ngoài xem TV, con đi ngủ sớm một chút, quá nóng thì mở điều hòa, đừng cố chịu, con khó chịu ba mẹ cũng khó chịu.”

“Vâng.” An Vô Dạng ứng tiếng.

Nên An Vô Phi tiến vào lấy quần áo tắm rửa, ở cửa mắt trông mong mà chờ, chờ An Thành đi ra ngoài, nó đi vào nói: “Anh, thực xin lỗi.”

An Vô Dạng đỉnh đầu tóc ướt nhẹp, nhìn em trai nói: “Nói xin lỗi, anh cũng sẽ không cho em ăn.”

Sau đó cầm lấy khăn lông, ở trên đầu mình hết sức chuyên chú mà lau chùi.

“.....” Em trai há há miệng, xoay người vào trong ngăn tủ lấy quần áo tắm rửa.

Lúc lấy quần áo cố ý ngấm vài lần, vật phẩm xa lạ mới vừa được đặt ở trong một góc ngăn tủ kia, nhìn bộ dáng bề ngoài liền cảm thấy ăn rất ngon, tuy rằng không biết cụ thể là thứ gì.

Sau khi em trai ra cửa, di động ở trên bàn sách nhỏ ô ô chấn động.

An Vô Dạng dùng đầu ngón chân đoán một chút, chắc chắn là điện thoại của vị Hoắc tiên sinh kia.

Cậu buông khăn lông cầm lên: “Uy?”

“.....” Hoắc Vân Xuyên mở ra chính là trò chuyện qua video, lại chỉ nhìn thấy một mảnh tối tăm: “Di động cậu không có hai camera?”

Âm thanh loa ngoài quá lớn dọa An Vô Dạng nhảy dựng, vừa nghi ngờ nhanh chóng mà nhìn thấy trước mặt, trên màn hình một gương mặt đẹp trai làm nữ nhân si mê nam nhân ghen ghét: “Hoắc tiên sinh?”

Hóa ra là trò chuyện video.....

An Vô Dạng không biết hình tượng của mình hiện tại có bao nhiêu không xong, tóc rối loạn lung tung, đôi mắt vừa mới khóc hồng hồng, di động còn đưa vào có hơi gần, có thể nói là đang phát sóng trực tiếp lỗ mũi của mình.

“.....” Thứ cho Hoắc Vân Xuyên thẳng thắn mà nói, hẳn chưa có gặp qua hình tượng không xong như vậy.

Chính là chú ý nhỏ nhặt một chút cũng không thừa, lập tức chất vấn nói: “Tắm rửa xong vì sao không đem đầu tóc lau khô?”

Đối phương không biết tóc ướt dưới tình huống có điều hòa rất dễ dàng bị cảm lạnh sao?

“Tôi không quen dùng máy sấy.” An Vô Dạng nghe vậy, một tay cầm di động, một tay lấy khăn lông muốn tiếp tục lau một chút.

Khi nhìn thấy giường tầng sau lưng An Vô Dạng, Hoắc Vân Xuyên không thể tin hỏi: “Cậu cùng ai ngủ một phòng?”

An Vô Dạng nói: “Em trai tôi.”

Hoắc Vân Xuyên vững vàng mà nói: “Ai ngủ ở phía trên?”

Tay An Vô Dạng đang lau tóc hơi dừng lại, ấp úng mà trả lời: “Ai cũng có thể a, thay phiên ngủ, thân thể tôi không thoải mái sẽ ngủ phía dưới.”

“.....” Hoắc Vân Xuyên tốn thật lớn khí lực, chính mình nỗ lực nhịn xuống ý nghĩ xúc động muốn đi đánh người, bực bội nói: “Lúc trước tôi không nên đáp ứng để cho cậu về nhà ở.”

Nhìn xem chỗ ở này là thế nào?

Phòng nhỏ như vậy, xoay người lỡ bị đụng rồi sao?

“Anh nhỏ giọng chút.” An Vô Dạng hoảng loạn mà chỉnh thanh âm nhỏ xuống, cảnh giác em trai mình tùy thời sẽ tiến vào: “Anh người này làm sao lại như vậy a, chuyện đáp ứng rồi mới nói hối hận.”

Đã không phải lần đầu tiên nghe hẳn nói lời này.

Hoắc Vân Xuyên quả thực cuồng bạo, ở trước cameras trừng mắt với đối phương: “Vậy cậu hiện tại nói với tôi, về sau cậu ngủ phía trên hay là ngủ phía dưới?”

An Vô Dạng rất sợ cái bộ dáng hung thần ác sát này của hẳn, ấp úng nói: “Tôi ngủ phía dưới a.”

Ngủ phía trên lỡ như nửa đêm thức dậy đi toilet, té ngã liền thảm.

Tên đàn ông trên màn hình sắc mặt hơi hòa hoãn một chút, nhưng chỉ là xiu xiu mà thôi: “Nhà cậu ở hoàn cảnh kém như vậy, tôi một chút cũng không yên tâm, cậu cần thiết phải mau chóng dọn ra ngoài.”

“Em trai tôi tắm rửa xong đã vào rồi, tôi không thể nói với anh nữa.” An Vô Dạng nghe thấy động tĩnh, vội vàng vàng báo với đối phương.

“Nè.....”

Không kịp nói ba chữ sau ra, màn hình trước mắt đã sru một tiếng khôi phục giao diện như ban đầu, Hoắc Vân Xuyên tức giận đến nổi đi lòng vòng tại chỗ, rồi đá một chân vào tủ đầu giường vô tội của nhà mình.

- Hoắc tiên sinh, nhắn tin được không, anh muốn nói cái gì?

Không lâu sau thì nhận được tin nhắn của thiếu niên, tâm trạng của Hoắc Vân Xuyên cũng không được cứu vớt lại bao nhiêu.

Cảm giác khi nhắn tin liên lạc có thể so với trò chuyện video sao?

Sờ không được cũng thôi đi, còn nghe không thấy.

Cho đứa trẻ một căn phòng độc lập cũng không được, Hoắc Vân Xuyên ngang ngược vô lý mà giận chó đánh mèo với ba mẹ An Vô Dạng.

- Dọn ra ngoài.

-.....

- Cậu phải biết cái gì mới là tốt nhất đối với cậu, coi như không vì chính cậu, cũng nên vì bảo bảo trong bụng cậu suy nghĩ, đừng ấu trĩ tùy hứng như vậy.

Trong vòng một ngày liên tục bị quở trách hai lần, mẹ ruột của mình thì thôi đi, chính là đối phương chỉ là một người xa lạ mà thôi.

An Vô Dạng ngã vào trên giường, đem điện thoại nhét vào dưới gối đầu của em trai.

An Vô Phỉ làm bộ ở trên bàn học trước mặt chuẩn bị học bài, nhỏ giọng hỏi: “Anh làm sao vậy, còn đang tức giận à?”

An Vô Dạng lắc đầu, nghiêng người về phía em trai: “Về sau anh ngủ phía dưới, em ngủ phía trên.”

Nói xong lập tức bò dậy, đem đồ ăn ngon từ trong ngăn tủ lấy ra ngoài, cùng với em trai chia nhau ăn: “Nếu như em đáp ứng, về sau anh mỗi ngày đều mua đồ ăn ngon cho em.”

Mứt hoa quả thơm ngào ngạt mê hoặc người còn có quả hạch nhân, kẹo, mỗi thứ giống nhau đều ăn rất ngon.

An Vô Phỉ vốn dĩ không để bụng ngủ chỗ nào, có ăn liền đồng ý rồi: “Anh từ chỗ nào mua mấy thứ này..... Vừa nhìn đã biết rất mắc.” Ăn vào mới biết càng mắc hơn.

“Người khác cho.” An Vô Dạng nói, cậu sợ nói dối rút thăm trúng thưởng quá nhiều lần sẽ bị vạch trần.

“Ai cho?” An Vô Phỉ tò mò nói, tiểu tham ăn tay năm tay mười, miệng nhai bẹ bẹ không ngừng.

“Một bạn học nữ, cô ấy thích anh,” An Vô Dạng bịa ra nói: “Ăn đi, em hỏi nhiều như vậy để làm gì.”

“Vậy anh đáp ứng người ta sao?” An Vô Phỉ hỏi.

“Trước mắt còn không có.” An Vô Dạng nói.

Miệng em trai há ra thành chữ O, khẳng định nói: “Anh cái tên đàn ông xấu xa này.”

Di động chôn ở dưới gối đầu leng keng leng keng vang lên, anh trai vỗ vỗ mảnh vụn đồ ăn dính trên tay, dặn dò em trai nói: “Gọi điện thoại tới rồi, em ăn đi, anh nghe điện thoại.” Cùng với, nghiêm túc mà nhìn em trai: “Không được cáo trạng.”

An Vô Phỉ gật gật đầu, tỏ vẻ chính mình sẽ không.

“Uy?” An Vô Dạng nằm ở trên giường em trai, bật quạt điện ở dưới chân lên, bắt đầu nghe điện thoại.

Người đàn ông ở bên kia chờ hồi âm chờ đến nổi điên, nỗ lực nhẫn nhịn tính khí, thấp giọng hỏi: “Vì sao đột nhiên không trả lời tin nhắn? Cậu có biết người khác sẽ lo lắng cho cậu hay không?”

“..... Tôi đang ăn đồ anh mua.” Vì chứng minh mình không nói dối, An Vô Dạng đưa tay dài, nắm một khối nhân hạch đào ném vào miệng, cắn một ngụm giòn giòn.

Thanh âm thiếu niên đang ăn cái gì đó theo ống nghe, không hề trở ngại từ di động len lỏi tiến sát vào lỗ tai.

Hoắc Vân Xuyên tại đây trong một giây thật sâu mà cảm nhận được, khi kém tuổi nhau, sẽ có sự khác nhau, cùng với lão luyện đối mặt với ấu trĩ gây sự.

Nhưng là còn có thể thế nào, dĩ nhiên là theo cậu.

“Ăn ngon sao?” Hoắc Vân Xuyên hỏi.

“Ừm.” An Vô Dạng nói: “Thơm thơm giòn giòn nha, ăn nhiều có thể sẽ bị nóng.”

“Vậy cậu ăn ít chút.” Hoắc Vân Xuyên tràn ngập kiên nhẫn mà nói, sau đó nhặt lên vấn đề vừa rồi muốn hỏi: “Đôi mắt sao lại hồng hồng như thế, khóc?”

An Vô Dạng nhìn mắt em trai, trả lời: “Mới vừa gội đầu xong, dầu gội rơi vào.”

“Về sau cẩn thận một chút.” Người đàn ông đầu kia điện thoại dặn dò nói.

“Vâng.” An Vô Dạng có chút hồ nghi, cậu cảm thấy vị Hoắc tiên sinh này ở trong điện thoại tương đối ôn nhu.

Không giống như lúc gặp mặt bên ngoài chút nào, cả người hung dữ, trừng mắt khiến cho chính mình sợ hãi.

“Vậy cứ vậy đi.” Hoắc Vân Xuyên ngừng lại câu chuyện, đứng ở trước cửa sổ sát đất phòng ngủ, dặn dò nói: “Đi ngủ sớm một chút, ngày mai tôi đến đón cậu.”

An Vô Dạng: “Được, hẹn gặp lại.”

Bên kia dừng một chút, nói: “Ngủ ngon.”

An Vô Dạng cũng nói câu: “Ngủ ngon.”

Qua vài giây, trò chuyện vẫn chưa cắt đứt, cậu liền vươn ra ngón tay, cẩn thận mà treo điện thoại.

Hóa ra không phải ảo giác của mình, khi Hoắc tiên sinh ở trong điện thoại, so với ở chung ngoài đời tốt hơn cả trăm lần.

Ý tưởng thế này thật không thể tưởng tượng, An Vô Dạng ngáp một cái, khuôn mặt quay về chỗ ngược sáng, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Hoắc tiên sinh ở một nơi cách xa ba mươi km, đang đắm chìm ở bên trong giọng nói ” ngủ ngon ” mềm mại ngoan ngoãn của thiếu niên, vẫn còn tuần hoàn bên trong não lần thứ N.

Càng làm hấn bức bội chính là, hình ảnh thân mật một tháng trước muôn cố tình quên đi, tất cả đều nảy lên ở trong lòng, bứt ra cũng không được.

Ở bên trong một căn phòng ngư long hỗn tạp trong quán bar, thiếu niên uống say từng ngọt ngào mà nói: “Ca ca, giúp một chút?”

“.....” Cắt đứt hồi ức một hồi duyên phận như ảo ảnh, Hoắc Vân Xuyên cởi ra áo trên người, bước vào phòng tắm, tắm nước lạnh.

18. Chương 18

Buổi sáng 6 giờ rưỡi, hai anh em An gia ở trong căn phòng nhỏ, thanh âm quạt điện vang lên vù vù vù vù.

Sau khi An Vô Dạng tỉnh lại, phát hiện chính mình một thân mồ hôi, áo ngủ bằng thun đã ướt sũng dính ở trên lưng.

Cậu ngồi dậy nhanh chóng, tắt quạt, tay chân nhẹ nhàng mà rời khỏi phòng.

Trong nhà một mảnh im ắng, tất cả mọi người đều không tỉnh lại sớm như vậy.

Chỉ có An Vô Dạng cần phải dậy sớm đi làm thêm, mỗi ngày đúng 6 giờ rời giường.

Cậu nhìn ngoài cửa sổ toilet, toàn bộ thành thị đang chậm rãi thức tỉnh, thực nhanh hình ảnh sẽ biến thành âm ỹ ồn ào náo động.

Sau khi thanh âm đánh răng ngừng lại, di động ở trong túi quần đui ong ong chấn động.

- Dậy chưa, sau mười phút tôi đến dưới lầu nhà cậu.

An Vô Dạng súc miệng xong, dùng khăn lông lau sạch bọt dính bên mép miệng, mới vừa tỉnh ngủ cậu có chút ngơ ngác mà trả lời tin nhắn.

- Được.

Cất vào di động, động tác rửa mặt cùng đi tiểu của cậu càng nhanh hơn, sau khi hoàn thành lập tức về phòng thay quần áo.

Thân thể trắng nõn mảnh khảnh, ở cái tuổi này hương vị đặc biệt ngây ngô.

Trên người thoát nhìn không được hai lượng thịt, cũng không có bao nhiêu lông tơ.

Hoắc Vân Xuyên nói An Vô Dạng vẫn là một tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh, kỳ thật cũng không có nói sai, khoảng cách để trở thành người đàn ông thành thực, An Vô Dạng ít nhất còn phải trải qua thời gian thêm mười năm nữa.

- Hiện tại ở dưới lầu nhà cậu.

Di động lại vang lên.

An Vô Dạng mặc quần vào, khắp nơi tìm kiếm mũ lưỡi trai của chính mình, cũng không có xem tới di động nữa.

Cậu nhớ rõ ràng, lúc trở về đã từ ba lô lấy ra ngoài..... Sau đó kéo ra khóa kéo của balo thì thấy, mũ lưỡi trai màu trắng còn nằm ở bên trong.

Trí nhớ này thật là.

Cậu đeo ba lô trên lưng, cầm lấy di động, ra cửa.

Trên sống mũi cao thẳng, hai bên cánh mũi hơi hơi đỏ mồ hôi, khi đi qua phòng khách, thuận tay rút một tờ khăn giấy.

- Tôi ở thang máy chờ cậu.

Trong lòng bàn tay ong ong một tiếng, An Vô Dạng biết là vị Hoắc tiên sinh kia thúc giục, cậu không có xem, trực tiếp đi đến cửa thang máy.

Đỉnh, cửa thang máy mở ra.

Hoắc tiên sinh tây trang phẳng phiu đứng ở bên trong, thấy thiếu niên ở cửa, tức khắc ngăn người trong một giây đồng hồ.

“Hoắc tiên sinh sớm.” An Vô Dạng gật gật đầu với Hoắc Vân Xuyên ở bên trong, sau đó đi vào.

“Sớm.” Hoắc Vân Xuyên hoàn hồn nói, lập tức đóng cửa thang máy lại, ấn số tầng: “Đi ăn bữa sáng, cậu muốn ăn cái gì?”

An Vô Dạng cầm trên vai ba lô, trên mặt lộ ra biểu tình tự hỏi, lại có chút buồn rầu: “Anh quyết định đi, tôi không biết cái gì ăn ngon.”

Đời này cửa hàng mà cậu ăn qua bữa sáng tốt nhất, cũng chính là bánh cuốn dưới lầu của lão Vương mà thôi.

Năm tệ một phần, bao no.

“Tôi hôm qua ngủ ngon không?” Hoắc Vân Xuyên hỏi, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước.

Thang máy chỗ này không có gương, thân ảnh thiếu niên chiếu vào đối diện, hiện ra một bóng dáng mơ hồ, quần áo màu sắc nhạt nhạt, thân hình thon thả.

“Còn được, có hơi nóng.” An Vô Dạng nói.

Hoắc Vân Xuyên cau mày, có một dự cảm bất thường, nói: “Không bật điều hòa?” Kỳ thật hẳn càng muốn hỏi hơn đó là: Nhà cậu rất nghèo?

“A, bật quạt điện là được.” An Vô Dạng lập tức nói: “Bật điều hòa rất phí, cả đêm tiêu hao không ít tiền điện.”

Hoắc Vân Xuyên [đại thiếu gia nhà giàu], mặt lộ vẻ không thể tưởng tượng, lại có người sẽ so đo tiền điện khi bật điều hòa?

Thật là đặc biệt không thể hiểu.

Hắn dẫn dò nói: “Lần sau không cần tiết kiệm như vậy, hiểu không?”

“.....” An Vô Dạng thoáng ngấm hần, cũng chưa nói cái gì.

Trong khi ở chung, khí thế của đối phương sẽ rất mạnh, làm người không thể thở nổi.

Hoắc Vân Xuyên cho rằng cậu không có nghe rõ, xụ mặt nghiêm túc mà nói: “Coi như cậu không vì thân thể của mình mà suy nghĩ, cũng phải rõ ràng, bảo bảo là bảo bối của Hoắc gia, về sau nó sẽ là người thừa kế của Hoắc gia.”

An Vô Dạng há miệng, biểu tình có hơi méo mó mà nói: “Nếu như tiểu công chúa thì sao?”

Hoắc Vân Xuyên sững sốt, ngữ khí so với vừa rồi mềm mỏng hơn rất nhiều nói: “Tỷ lệ không cao.” Tỷ lệ hai người đàn ông sinh ra con gái rất nhỏ: “Bất quá, cho dù là con gái cũng có thể làm người thừa kế.”

Tới dưới lầu rồi, sáng sớm không khí làm lòng người rất thư thái, khắp đầu óc đều là giới tính của bảo bảo trong tương lai An Vô Dạng nói: “Vậy nếu con bé không muốn làm người thừa kế thì sao?”

Hoắc Vân Xuyên đưa tay xoay đầu của cậu trở về: “Tập trung đi đường.” Thuận tiện trả lời vấn đề: “Nào có nhiều chữ nếu như vậy, chuyện về sau sau này sẽ biết.”

An Vô Dạng gật gật đầu, nghĩ thầm, cuộc đời của bảo bảo mình không có cách nào tham dự.

Đối phương sẽ thích một ba ba nghiêm khắc như vậy sao?

Trong lòng cậu cứ suy nghĩ vấn đề này, ở trên đường trầm mặc an tĩnh.

Hoắc Vân Xuyên thỉnh thoảng nhìn cậu, môi mỏng mím chặt tình cờ mở ra, lại không tiếng động mà ngậm trở về, bởi vì, hẳn thật sự không biết nên cùng một người mười tám tuổi đã làm ba ba nhỏ tán gẫu chuyện gì.

Máu chốt là, đối phương cũng không nhất định sẽ cảm kích.

Một bộ dáng không có cách nào câu thông.

Nhưng là Hoắc Vân Xuyên thật sự không biết, An Vô Dạng vì sao sẽ chán ghét chính mình.....

“Ở chỗ này ăn không có ý kiến chứ?” Hắn ở một khách sạn dừng lại.

An Vô Dạng quay đầu nhìn, lại là một nhà hàng thuộc loại vô cùng xa hoa phô trương, ăn một bữa sáng có thể phải tốn hết hai tháng tiền điện nước của nhà mình.

“Anh sắp xếp.”

Ngày thường mà nói, bữa sáng của một mình Hoắc đại thiếu rất đơn giản, trước khi bắt đầu tập thể hình chỉ uống một ly nước lọc, sau đó tắm rửa, mất hai mươi phút ăn xong bữa sáng, rồi thay quần áo đi làm.

Hắn hôm nay sáu giờ đúng liền thức dậy, không có tập thể hình, không có ăn bữa sáng, trực tiếp lái xe lại đây đón người.

Cuộc sống trong một tháng sắp tới chắc sẽ không khác dạng này là bao, Hoắc Vân Xuyên nhìn thiếu niên đang ăn bữa sáng ngon lành, ngồi ở đối diện nghĩ thầm, đứa nhỏ này xuất hiện, hoàn toàn quấy rầy tiết tấu sinh hoạt của mình.

Con trai của mình còn chưa có sinh ra, cuộc sống hiện tại của hắn lại giống như sinh hoạt của người đang chăm con nít.

Tuy rằng không chán ghét, nhưng là có chút khó hiểu mà bực bội.

“Sau khi ăn xong đi dạo một chút.” Hoắc Vân Xuyên không có nhíp điệu mà nói: “Mua cho cậu thêm quần áo giày mũ thoải mái.”

Đối diện tầm mắt quanh quẽ của hắn, An Vô Dạng gật gật đầu: “Vâng.”

Hiện tại trong bụng có con của đối phương, mình không thể giống như trước đây nữa, muốn nhìn mặt là nhìn mặt.

Sau khi chờ sinh xong lại hung hăng mà không cho hắn mặt mũi, An Vô Dạng nghĩ thầm.

Đi dạo phố mua sắm, kỳ thật vẫn rất là thú vị.

Đồ vật cao cấp hoa lệ rực rỡ đầy màu sắc, loại logo này a, logo kia nữa, trước kia chỉ từng thấy qua ở trong TV, nhìn sát vào vừa thấy bằng giá làm người muốn lú lỏi.

An Vô Dạng sửa sửa mũ, quay đầu nhìn người đàn ông đang chọn quần áo cho mình, cảm giác đối phương giống như đang lựa rau cải trắng vậy, cũng không đem nhãn hiệu này nọ vào mắt.

“Lại đây.” Người đàn ông vẫy tay.

An Vô Dạng cho rằng kêu mình đi qua để thử quần áo.

Kết quả Hoắc Vân Xuyên chỉ là cầm quần áo ở trên người cậu đo đo, cảm thấy được liền giao cho nhân viên bán hàng, lấy số thích hợp.

“Có mệt hay không?” Xuống xe đến bây giờ mới gần nửa giờ, đối phương lại hỏi hai lần có mệt hay không.

An Vô Dạng âm thầm trợn trắng mắt, lắc đầu nói: “Không mệt.”

Bất quá vẫn là ở trên sofa ngồi xuống.

“Uống nước.” Hoắc Vân Xuyên lấy ra bình giữ ấm mang theo bên người, vặn ra cái nắp rót ra nửa ly, mặt vô biểu tình mà đưa cho An Vô Dạng.

“Cảm ơn.....” An Vô Dạng nhận lấy vừa thấy, liền kinh ngạc, cậu nhìn thấy nước nóng hầm hập bốc lên mặt, mấy viên cầu kỷ tử đỏ rực nổi ở trên, nước ấm thơm phức, uống vào miệng rất ngọt ngào.

Nhân viên bán hàng tiểu thư thấy một màn như vậy đều hồ hồ, hai người này là..... Chú cháu? Cha con?

Chắc là cha con, cưng chiều đến thế cơ mà.

Đứa nhỏ toàn bộ hành trình cái gì cũng không làm, cũng không quá chú ý người lớn vì mình làm cái gì.

Hoàn toàn là một đứa trẻ trâu áo tới đưa tay cơm đến há miệng.....

An Vô Dạng nếu như biết chị gái kia suy nghĩ cái gì, chỉ có thể oan uổng chết mất.

Cậu đời này không có làm trẻ trâu, một ngày cũng không có.

“Nói.” Hoắc Vân Xuyên cùng An Vô Dạng đi đi dừng dừng, đi dạo rất nhiều chỗ, cuối cùng ngồi xuống ở một cái quán trà nhỏ, đối phương yêu cầu muốn uống trà chanh gì đó, hắn không cho, chỉ cho uống nước cầu kỷ, thuận tiện nghe điện thoại của trợ lý Trần Phóng.

“Hoắc tổng, ngài hôm nay có tới công ty không? Cao tiên sinh nói cậu ấy lập tức đến.” Trần Phóng ở bên kia thấp thỏm mà nói, hiện tại đã sắp 10 giờ, lão tổng ngày thường đúng giờ đi làm, hôm nay đột nhiên lại không thấy bóng người.

“Tôi đang ở gần Hoa Thụy.” Hoắc Vân Xuyên nhìn đồng hồ một chút, thời gian vượt quá dự đoán của hắn: “Anh để cho cậu ta trở về Hoa Thụy đi, tôi đến Hoa Thụy gặp cậu ta.”

Trần Phóng: “Tốt, tôi hiện tại liên hệ với Cao tiên sinh.”

Treo điện thoại, y chỉ có thể báo cho vị giám đốc Cao kia, tổng tài vừa mới thay đổi hành trình, xin hãy phối hợp một chút.

“Anh phải đi làm sao?” An Vô Dạng uống nước cầu kỳ, uống vào từng ngụm một, đôi mắt đen nhánh hỏi.

Hoắc Vân Xuyên quay đầu nhìn cậu, có thể nghe được kỹ năng dỗ ngọt người không hề thuần thục: “Ừm, có thời gian tôi lại cùng cậu ra ngoài chơi.”

“.....” An Vô Dạng cạn lời, cậu cảm giác vị Hoắc tiên sinh này thật sự coi mình thành một đứa trẻ con.

Nghe thấy đối phương muốn dẫn theo mình đi công ty gặp người, có hơi không thích, nhưng là Hoắc Vân Xuyên lại không chịu cho mình ở một mình trong xe, về mặt dọa người có thể nói là rất nguy hiểm.

Không có lựa chọn nào khác, An Vô Dạng đành phải đi ở phía trước, được Hoắc Vân Xuyên chỉ huy cách đi đúng đường.

Người đàn ông này từ sau khi biết mình mang thai, vẫn luôn để cho mình đi ở phía trước, chưa bao giờ để mình đi ở phía sau.

Lầu 17 cửa thang máy mở ra, An Vô Dạng cắn môi, từ bên trong đi ra.

“Queo trái, đi chậm một chút thôi.” Người đàn ông phía sau chỉ huy nói.

“Chẳng lẽ tôi cả ngày đều phải đi theo anh.....” An Vô Dạng đang muốn nói tìm một chỗ để cho mình đợi không được sao, liền thấy một bóng dáng quen thuộc từ trước mặt đi tới, cậu trừng lớn đôi mắt, là ba ba An Thành.

“Chờ quản gia đến sẽ không, hiện tại chỉ có một mình cậu tôi không yên tâm.” Hoắc Vân Xuyên miệng lưỡi cứng rắn mà nói, uy lực toàn thân chân thật đáng tin.

“.....” An Vô Dạng cái gì đều nghe không thấy, nháy mắt sắc mặt cậu trắng bệch, hoảng loạn mà xoay người, đem chính mình vùi vào trong lòng ngực Hoắc Vân Xuyên.

Thình lình nhào vào trong ngực, xảy ra vô cùng đột ngột.

Hoắc Vân Xuyên nhất thời không thể động đậy, từ đầu đến chân đã biến thành một pho tượng đá.

19. Chương 19

Cùng ba ba chạm mặt sự tình phát sinh quá đột ngột, vừa hoảng hốt vừa vội vàng, An Vô Dạng chỉ nghĩ đến giấu mặt đi, lại xem nhẹ bóng dáng của mình, có khả năng sẽ bị ba ba nhận ra được.

Hiện tại cậu khẩn trương đến muốn chết, sau khi trốn vào trong lòng ngực Hoắc Vân Xuyên, đôi tay nắm chặt lấy quần áo đối phương, khuôn mặt gắt gao mà nép vào, hận không thể đem cả người mình chen vào trong thân thể của đối phương.

“.....” Hoắc đại thiếu thật sự ngu ngốc luôn rồi, cách áo sơmi hơi mỏng, hô hấp của thiếu niên cùng xúc cảm cái mũi cọ ở trên ngực vô cùng rõ ràng.

Hắn một bên khiếp sợ, một bên chửi thề, làm nũng cũng tới quá đột nhiên rồi, thật là tùy hứng quá mà.

“Khụ, làm sao vậy?” Hấn ôm lấy đối phương hỏi.

An Vô Dạng nào có thể trả lời hấn, trước mắt tim đập hết tốc lực lòng bàn tay đổ mồ hôi, dư quang khoe mắt khẩn trương mà chú ý ba ba đang đi tới từ phía sau mình..... Một bước hai bước.....

“Trưởng phòng An, sớm.”

Đột nhiên có thanh âm vang lên dọa cậu giật mình, hóa ra là người khác cùng ba cậu chào hỏi.

“Tiểu Lâm sớm.” Ba ba từ bên người đi qua.

May mắn không có bị nhận ra, thật tốt quá.

An Vô Dạng xuyên qua bả vai Hoắc Vân Xuyên, nhìn theo bóng dáng của ba ba rời đi, cậu thở phào một hơi nhẹ nhõm, đồng thời cũng không biết vì cái gì trong lòng có chút mất mát.

Ba thế nhưng không nhận ra bóng dáng của mình.

Nếu như em trai sẽ thế nào?

Cậu không khống chế được chính mình bắt đầu miên man suy nghĩ.

“Có phải thân thể không thoải mái hay không?” Hoắc Vân Xuyên một tay ôm An Vô Dạng, cúi đầu nghiêm túc hỏi.

“Không có.” Thấy ba ba đi xa, An Vô Dạng lập tức rời khỏi: “Tôi không sao.” Nghĩ đến hành động vừa rời của mình, cậu làm như không có việc gì mà giả ngủ.

Hoắc Vân Xuyên trong lòng ngực trống không, trong mũi lượn lờ một hơi thở độc đáo cũng đột nhiên biến mất.

Hấn làm như không có chuyện gì, bình tĩnh tự nhiên mà nói: “Vây đi thôi.”

An Vô Dạng nghĩ đến ba ba làm ở trong công ty này, đặc biệt rất không muốn ở lâu: “Anh đến tốt cùng mất bao lâu? Tôi có thể xuống dưới lầu chờ anh hay không?”

Hoắc Vân Xuyên liếc cậu: “Tiệm trà sữa?”

An Vô Dạng vội gật đầu: “Ừm.”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ.” Biểu tình đối phương lại lạnh lùng, ôm hờ eo cậu đi về phía trước: “Không nên để tôi phát hiện cậu ăn vụng mấy thứ thực phẩm rác rưởi, nếu không, tự gánh lấy hậu quả.”

“.....” An Vô Dạng cảm nín, đối phương đang hiểu lầm cái gì sao: “Tôi.....”

Không phải vì ăn đồ ăn vặt a!

Người nam nhân này, tuyệt đối là đối với người mười tám tuổi hiểu lầm, hơn nữa hiểu lầm rất sâu.

“Nghe lời một chút.” Hoắc Vân Xuyên nói.

Hấn có một đôi chân dài thân cao 1 mét 87, ngày thường đi đường tương đối nhanh, hôm nay vì nhân nhượng thiếu niên bên người, tốc độ đi đường so với ngày thường đã chậm hơn gấp ba.

Nhân viên Hoa Thụy chưa từng gặp qua tổng tài của tổng công ty, bọn họ chỉ nghe nói qua tên đối phương là Hoắc Vân Xuyên.

Khi biết người đàn ông khí vũ hiên ngang trước mắt, chính là Hoắc tổng trong truyền thuyết, các cô gái tiếp tân đây mặt lộ ra sợ hãi, ở trước mặt lão tổng cũng không dám thở mạnh.

“Hoắc tổng, ngài khỏe.”

“Văn phòng ở chỗ nào?” Hoắc Vân Xuyên hỏi.

Chị gái xinh đẹp cung kính nhưng thật cẩn thận, thanh âm thực khẩn trương: “Tôi mang ngài đi qua, hai vị xin mời đi bên này.....”

Vì thế Hoắc Vân Xuyên ôm An Vô Dạng chậm rãi đi về phía trước, toàn bộ hành trình mắt nhìn thẳng, không có chú ý đến những người không liên quan đến mình, chẳng sợ những người này chỉ là nhân viên.

Thái độ tự phụ cùng cao cao tại thượng giống như do trời sinh, khắc vào trong xương cốt của người đàn ông này.

An Vô Dạng ở bên cạnh đối phương, cảm nhận rất phức tạp, cảm thấy hai người chênh lệch nhau vô cùng xa, khác nhau hoàn toàn cứ như là viên đá cùng kim cương vậy.

“Hai vị uống cà phê hay là trà?” Cô gái tiếp tân hỏi.

“Không cần, cô đi ra ngoài đi.” Hoắc Vân Xuyên nói.

Chỗ này có ghế sa lông, mắt hần nhìn kỹ, sau đó để cho An Vô Dạng ngồi xuống: “Đừng lộn xộn, để tôi đi lấy nước.” Hần nói, vịn ra bình giữ ấm, tìm được máy nước uống, rót tiếp một bình nước ấm nữa.

An Vô Dạng buổi sáng thức dậy sớm, lại đi đường không ít, cậu đứng tới ghế sa lông mềm mại, liền không chế không được chính mình muốn nằm xuống.

Mới thoải mái như vậy được một chút, vị Hoắc tiên sinh kia liền bưng một cái ly đi trở về rồi.

“.....” Thiếu niên có động tác bất nhã mau chóng ngồi dậy, trên mặt có chút chột dạ thẹn thùng.

Ánh mắt Hoắc Vân Xuyên hơi dừng lại, không nói gì thêm, chỉ là đi qua, để bình giữ ấm qua một bên, ngồi xuống: “Cảm thấy mệt thì nói, có thể nằm một chút.”

Ngữ khí thể nhưng rất ôn hòa.

Vấn đề là..... ánh mắt An Vô Dạng liếc một chút, chỗ ngồi hiện tại của đối phương, chính là chỗ vừa rồi mình nằm, nếu lại nằm xuống, cơ thể tất nhiên là nằm trên đùi của đối phương.

Cậu thu hồi ánh mắt, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, làm bộ như mình không hề một chút nào cả.

Hoắc đại thiếu đợi nửa ngày, thiếu niên bên cạnh vẫn cứ không nhúc nhích.

Hần cố đè nén không cho khóe miệng run rẩy, một lần nữa xác nhận đối phương chán ghét mình, không muốn gần gũi mình.

“.....” Vậy thì cứ như vậy thôi, ý tưởng của mỗi người đều nhất trí thật sự là quá tốt.

An Vô Dạng nói: “Anh có thể ngồi qua kia một chút hay không, tôi nằm xuống sẽ đè lên chân của anh.”

Hoắc tổng tài không tiếng động mà dịch mông sang một bên, cũng không muốn nói chuyện.

An Vô Dạng vốn dĩ muốn dựa vào tay vịn bên kia nằm xuống, chính là gờ chân trước mặt người khác không quá tôn trọng người ta, vì thế tính xong khoảng cách, đầu liền nằm xuống ở bên này của Hoắc Vân Xuyên.

Theo dự đoán thì gương mặt sẽ đụng tới hần là sa lông mềm mại, kết quả dọa An Vô Dạng nhảy dựng, cậu đụng tới vẫn là chân của Hoắc Vân Xuyên, vải dệt của quần tây làm gương mặt người không khỏi nóng lên.

“Xin lỗi.....” Cậu như bị điện giật bất ngờ ngồi dậy.

“Nằm đi, đừng lộn xộn.” Một bàn tay ấn đầu cậu xuống, làn da cùng đối phương dán vào gắt gao chặt chẽ.

An Vô Dạng hô hấp đều có vẻ rối loạn, có chút không thích ứng với loại trạng thái thân mật này, cậu sẽ miên man suy nghĩ, khoảng cách có bao nhiêu gần linh tinh.....

Phát hiện Hoắc Vân Xuyên cúi đầu nhìn mình, mặt oanh một cái hồng thấu, cậu nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Suy nghĩ một chút, nếu ở văn phòng người khác ngủ sẽ ảnh hưởng không tốt, nếu như ba ba trong chốc lát cũng phải tiến vào, trường hợp đó quả thực cậu hold không nổi: “Hoắc tiên sinh, tôi không buồn ngủ.” An Vô Dạng mở to mắt nói: “Tôi ngồi dậy chờ anh.”

Nói xong liền bò dậy dựa vào sô pha, phát hiện khoảng cách vẫn được duy trì tương đối thoải mái tự tại.

Trong vòng ngắn ngủn nửa giờ, Hoắc Vân Xuyên lần thứ hai cảm nhận được bản thân mình không được ưa thích bao nhiêu.

“Tùy cậu thôi.” Hấn bỏ qua tầm mắt, thanh âm nặng nề mà nói.

Hôm nay, vốn dĩ đã hẹn xong với tổng tài sẽ gặp mặt ở tổng công ty, nhất thời lại được thư ký Trần thông báo, tổng tài tới Hoa Thụy bên này rồi.

Cao Nham đến nhậm chức, rất chịu thương chịu khó mà bôn ba.

Tốn thời gian hơn nửa tiếng đồng hồ, rốt cuộc lặn lội trở lại Hoa Thụy, gặp được Hoắc tổng.

Thấy trong văn phòng không chỉ có một mình Hoắc Vân Xuyên, Cao Nham rất kinh ngạc, nhưng là Hoắc Vân Xuyên không có giới thiệu, anh cũng không có hỏi nhiều, chỉ là lén lút nhìn nhiều hai lần.

“Dượng ở nước ngoài có khỏe không?” Hoắc Vân Xuyên hỏi, hấn cùng Cao Nham không chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới, còn có một tầng quan hệ họ hàng xa.

Bất quá, bắt đầu dùng Cao Nham không phải do nể tình thân thích, đó không phải tác phong của Hoắc Vân Xuyên.

“Ông cụ ở nhà vẫn khỏe, chính là đã hai mươi mấy năm không về nước, trận này có thể phải về một chuyến.” Cao Nham ngồi ở bên cạnh, trong lòng rất cảm khái.

Anh lần đầu tiên thấy mặt người anh họ này, quả thật rất giống lời nhận xét của trưởng bối, chừng chạc, uy nghiêm, tuy rằng chỉ lớn hơn mình một hai tuổi, nhưng thành tựu giữa hai người khác nhau như trời với đất.

Hoắc Vân Xuyên có tiền có tướng mạo, quả thực chính là loại thiên chi kiêu tử làm người khác đổ kỵ không thể sánh bằng.

“Ừm, chờ dượng trở lại tôi sẽ đi thăm ông ấy.” Hoắc Vân Xuyên khi còn nhỏ được đối phương chăm sóc, đối mặt với Cao Nham ở trước mắt so với người khác đã nhiều hơn một phần ôn hòa: “Chuyện công ty, cậu đã rất quen thuộc, việc vặt như quản lý linh tinh tôi sẽ không nhúng tay, chỉ cần có thể cho tôi thấy kết quả là được.”

“Tôi biết.” Trước khi về nước, Cao Nham đã cùng đối phương nói qua hướng phát triển của công ty, hiện tại kinh tế toàn cầu đều đình trệ, kỳ thật anh rất bội phục Hoắc Vân Xuyên, vì hấn lựa chọn ngay lúc này khai cương thác thổ.

Bọn họ nói chuyện kinh tế nói công việc, nói hướng đi của thị trường, An Vô Dạng 80% đều nghe không hiểu, cũng không cảm thấy quá hứng thú.

Cậu nhảm chán mà ngồi đó, đôi mắt nhìn chằm chằm bình giữ ấm trên mặt bàn.

Hoắc Vân Xuyên đang nghe Cao Nham nói, dư quang theo ánh mắt An Vô Dạng nhìn đến cái bình, lập tức hỏi: “Muốn uống nước?” Hấn lấy lại dây vặn ra, rót ra nửa ly đưa qua.

Đối với loại chăm sóc này An Vô Dạng đã thấy nhiều nên không quan tâm nữa, trực tiếp đón nhận uống vào.

Phát hiện trong văn phòng im ắng, không chỉ có Hoắc Vân Xuyên nhìn mình, vị tiên sinh ngồi ở đối diện cũng nhìn mình, cậu liền mất tự nhiên.

Đưa cái ly cho Hoắc Vân Xuyên nói: “Tôi đi toilet.”

Hoắc Vân Xuyên để đồ vật lên bàn xong, lập tức theo cậu đứng lên: “Tôi dẫn cậu đi.” Quay đầu nói với Cao Nham: “Cậu chờ một lát.”

Cao Nham vội nói: “Không sao, anh vội vàng trước đi.”

Trên thực tế trong lòng anh là sóng to gió lớn, vô cùng tò mò, lúc trước sao lại không có nghe nói, bên cạnh Hoắc Vân Xuyên có một người như vậy.

Bảo hộ thành như vậy, như thế nào cũng phải là một người vô cùng quan trọng.

Cao Nham trong lòng một lộn bộn, có một ý tưởng không đáng tin cậy, đó không phải là con riêng của Hoắc Vân Xuyên chứ..... Nhưng tuổi không khớp lắm.

Thiếu niên kia thoát nhìn, ít nhất cũng đã mười sáu mười bảy tuổi.

Trừ khi Hoắc Vân Xuyên mười bốn đã có con.....

Ui chao, tính toán như vậy cũng không phải không có khả năng.

Cao Nham cảm thấy chính mình giống như đã biết được chuyện không nên biết rồi, như vậy chuyện này Hoắc gia hẳn là đã biết?

Vừa ra khỏi cửa An Vô Dạng liền hối hận, cậu nghĩ tới ba ba, chính mình hẳn là nên ở đó không nên ra mới phải.

Nhưng nếu đã ra tới, chỉ có thể đề thấp vành nón, hướng bên người Hoắc Vân Xuyên dựa vào.

“Xin chào, xin hỏi toilet ở chỗ nào?” Hoắc Vân Xuyên tìm người đi ngang qua hỏi.

Sau khi hỏi rõ ràng vị trí, ôm thiếu niên đột nhiên nguyện ý gần gũi mình, đi đến toilet.

An Vô Dạng lực chú ý tập trung ở nơi khác, không có chú ý tới Hoắc Vân Xuyên cũng đi theo mình vào gian phòng nhỏ.

Cậu hướng vào bồn cầu phía trước xong, theo thói quen mà cởi bỏ quần lót, nâng dậy, động tác đi tiểu liền mạch lưu loát.

Hoắc Vân Xuyên đứng ở phía sau nhìn đăm đăm, cổ họng chuyển động lên xuống, kéo kéo cà vạt, cảm thấy chính mình có thể là điên rồi, xem người khác đi tiểu cũng có thể xem đến tâm hoa nộ phóng.

20. Chương 20

An Vô Dạng đi tiểu xong, rút một tờ khăn giấy chà lau, sau đó dẫm lên kệ bên chân thùng rác, đem khăn giấy ném vào trong, lúc này mới kéo quần lên, gài nút.

Thuận tiện đá một chân vào chốt mở bơm nước, quay đầu lại mới thấy Hoắc Vân Xuyên, sững sốt nói: “..... Xong.” Tên đàn ông này, khi nào theo vào vậy.....

“Ừm.” Hoắc Vân Xuyên xoay người mở cửa, khắp đầu óc đều là hình ảnh vừa rồi, làm cho hắn cả người không nóng.

Tuy rằng không quá nhớ rõ thời điểm mình mười bảy mười tám tuổi, cụ thể như thế nào, nhưng không có khả năng..... Thanh tú sạch sẽ như vậy.

Sách, đã nói tiểu tử này còn chưa đủ lông đủ cánh mà.

Đối phương ngừng ở nơi đó để cho mình đi ra ngoài trước, An Vô Dạng sửa sang lại tốt vạt áo thun, chậm rãi bước ra một chân, lại đột nhiên nghe được thanh âm của ba ba tới gần.

Cậu sợ tới mức lui về trong đóng cửa lại, ngẩng đầu đối diện với hai tròng mắt tràn ngập nghi hoặc của Hoắc Vân Xuyên: “Cái kia.....” Muốn nói lại thôi.

“Huh?” Hoắc Vân Xuyên lẳng lặng nhìn chằm chằm cậu.

Loại không gian chật chội xứng với không khí trầm mặc thế này, sẽ làm tim người bất ngờ đập gia tốc, chờ mong đối phương kế tiếp sẽ nói những gì.

“Chính là, cảm ơn anh chăm sóc tôi.” An Vô Dạng thấp giọng nói, lỗ tai chú ý lắng nghe động tĩnh ngoài cửa của ba ba.

Hoắc Vân Xuyên nhìn chăm chú khuôn mặt đơn thuần của cậu, điều chỉnh hô hấp, cũng thấp giọng nói: “Đây là chuyện tôi nên làm.” Bởi vì, đó cũng không phải là việc gì lớn.

Đối phương có thể hiểu rõ hay không, cùng nhau nuôi nấng đứa nhỏ đến tận cùng có ý nghĩa là gì.

“Ừm.” An Vô Dạng nghe được, ba ba cùng đồng nghiệp tắt đi vòi nước, sau đó từng người đi vào gian ngoài, đóng cửa lại.

Tâm tình cậu buồn lũng, lộ ra nụ cười mỉm: “Chúng ta đi ra ngoài thôi.”

Nụ cười tươi mát như phù dung sớm nở tối tàn, dừng nơi khoe miệng trên khuôn mặt thanh tú, xem đến trái tim Hoắc đại thiếu đập thành thịch.

Thiếu niên chán ghét mình lại cười với mình.

Hắn nghĩ đến một ngụm rượu mạnh cùng một cây á phiện.

“_”

Mặt ngoài vẫn không sao cả, đưa tay mở cửa, nhìn đối phương nâng nâng cằm.

Biểu hiện một quý công tử ngạo mạn đến vô cùng nhuần nhuyễn.

An Vô Dạng động tác nhanh hơn, đến bồn rửa tay nhanh chóng rửa xong.

Nghe thấy sau lưng truyền đến thanh âm xả nước, cậu nắm lấy tay Hoắc Vân Xuyên, cúi đầu đi ra bên ngoài.

Hoắc Vân Xuyên toàn bộ hành trình đều kinh ngạc, trở lại văn phòng mới hồi phục tinh thần lại, giả vờ tức giận mà xụ mặt dạy dỗ: “Lần sau không thể đi nhanh như vậy.”

“Vâng.” An Vô Dạng nhìn thấy trên tay hắn còn nhỏ nước, vội vàng xin lỗi mà rút ra khăn giấy đưa cho hắn: “Ngại quá.” Vừa rồi người ta còn chưa có rửa tay xong, mình liền túm người ta chạy.

“.....” Hoắc Vân Xuyên mới phát hiện mình còn chưa có rửa tay xong, hắn nhận lấy khăn giấy xoa xoa.

Lại cùng Cao Nham hàn huyên một chút, Cao Nham nói: “Hoắc tổng, muốn cùng nhóm quản lý gặp mặt hay không?”

“Không cần, hiện tại đã trễ.” An Vô Dạng đá đá vào giày da của Hoắc Vân Xuyên, nhỏ giọng hỏi nhỏ: “Tôi muốn đi một chuyến đến tiệm điểm tâm.”

Cao Nham: “.....” Thành thật ngậm miệng lại chờ Hoắc Vân Xuyên quyết định.

“Vậy lần sau đi.” Hoắc Vân Xuyên nói: “Mở hộp không vội, cậu làm quen công việc trước một chút.” Sau đó cầm lấy “túi bảo mẫu” của mình bên trong có bình giữ nhiệt, khăn giấy, ô che nắng quạt nhỏ, đồ ăn vặt....

Đi ra khỏi văn phòng không có điều hòa như trong nhà, An Vô Dạng cầm trong tay quạt nhỏ, một bên quạt mát một bên che mặt.

Hoắc Vân Xuyên ở toilet thu được tín hiệu tốt đến kỳ lạ, lần này đi đường không tự chủ được mà tới gần đối phương một chút, cánh tay ở trên cơ thể gầy gầy của An Vô Dạng sắp lại.

“Thời tiết nóng quá a, chúng ta dừng dựa gần như vậy.” An Vô Dạng vào thang máy, rốt cuộc không sợ bị ba ba phát hiện, Hoắc tiên sinh dùng để chắn tầm mắt liền biến thành trời buốt.

Hoắc Vân Xuyên: “.....”

Hôm nay tâm tình pháp phòng rất lớn.

Cửa hàng điểm tâm ngọt Hoa gia.

Đã buổi trưa mười hai giờ, bên ngoài ánh nắng tương đối mãnh liệt.

“Ngồi.” Hoắc Vân Xuyên trừng mắt một cái, răn đe thiếu niên muốn mở cửa xe đi xuống, sau đó cởi bỏ đai an toàn, lấy ra ô che nắng, chính mình đi xuống thay cậu mở cửa.

“Anh như vậy không quá tốt đâu.....” An Vô Dạng nói: “Phơi nắng thích hợp đối với thân thể rất có lợi.”

“Xuống xe.” Hoắc Vân Xuyên gõ gõ đỉnh xe.

Tên này căn bản không hiểu rõ, tia tử ngoại mãnh liệt như vậy, phơi cái rắm chứ phơi nắng.

Bên ngoài một trận sóng nhiệt đánh úp lại, thực nhanh khiến cho cánh mũi người đổ mồ hôi.

An Vô Dạng mang theo Hoắc Vân Xuyên đi qua một con đường cái, cậu nóng đến không thể mở ra được đôi mắt, thậm chí mất trên đỉnh đầu mình có che dù.

Thật ra vừa rồi nói thế, chỉ là cho rằng Hoắc Vân Xuyên chăm sóc đến quá mức, chính mình có chút không thích ứng.

“Hoan nghênh vào tiệm..... Nga.....” Chị gái ở quầy thu ngân nhận ra An Vô Dạng: “Tiểu An? Em tới đi làm sao?”

“Chị Vần, không phải,” An Vô Dạng nói: “Em tới tìm cửa hàng trưởng.”

“Ở phía sau.” Chị gái chỉ chỉ phòng nghỉ, đôi mắt mang theo tò mò nhìn Hoắc Vân Xuyên, cô cảm thấy vị tiên sinh này là cùng đến với An Vô Dạng..... Vậy rất kỳ quái.

“Anh ở chỗ này chờ tôi?” An Vô Dạng nói.

“Không có khả năng.” Hoắc Vân Xuyên nói, hướng vào bên trong nâng nâng cằm: “Đi thôi.”

An Vô Dạng gật gật đầu, sau đó đi vào.

Giải thích với cửa hàng trưởng ý đồ đến, đối phương lại rất hiểu lý lẽ.

Càng làm cho An Vô Dạng áy náy chính là, cửa hàng trưởng nghe nói cậu phải đi, nhanh chóng thu thập một ít điểm tâm cùng bánh mì đưa cho cậu, nghe nói là mỗi người nhân viên ở cửa hàng khi nghỉ việc đều sẽ được cho.

Thật là một tiệm điểm tâm ngọt đặc biệt đặc biệt tốt bụng.

An Vô Dạng nghĩ thầm, nếu không phải do mình đột nhiên gặp phải chuyện mang thai, có thể vẫn sẽ làm đến khai giảng.

“Để tôi cầm.” Hoắc Vân Xuyên tiếp nhận túi giấy nâu kia, đại khái chỉ nặng khoảng hai cân.

Sau khi lên xe, hắn xoay người, biểu tình quái dị: “Nếu cậu muốn ăn điểm tâm cùng loại, tôi mang cậu đi mua những thứ đó để cậu ăn, mấy thứ này để lại cho người nhà cậu ăn tương đối tốt hơn.”

An Vô Dạng nói: “Nga, tôi biết a, mấy thứ này rất ngọt, cũng rất nóng.”

Hoắc Vân Xuyên ánh mắt lóe lóe, cảm nhận được lời đáp lại uyển chuyển: “Ừh.”

Giữa trưa cơm nước xong, Hoắc đại thiếu tâm tình không tồi, tay trái cầm một cái túi bảo mẫu, tay phải cầm một hộp hoa quả giữ tươi, đi ở trên lối nhỏ vào công ty, dễ dàng trở thành tiêu điểm.

“Phòng nghỉ ở góc bên trái.”

“Vâng.” An Vô Dạng vây quanh như chó con, sau khi đi vào văn phòng của Hoắc Vân Xuyên, đi thẳng đến phòng nghỉ, bỏ nhào vào trên giường ngủ.

Hoắc tổng tài để xong mọi thứ, tiến vào chỉnh độ ẩm máy điều hòa cho cậu, cởi giày, đem chân cũng đặt lên giường.

Hoắc tổng bỏ bê công việc cả một buổi sáng, quá trưa mới bắt đầu làm việc.

Cách nửa giờ đi vào nhìn trong chốc lát, dừng lại ba năm mười giây đồng hồ, rồi mới ra ngoài tiếp tục làm việc.

An Vô Dạng ngủ đến buổi chiều 3 giờ rưỡi, bị một tiếng chuông điện thoại đánh thức.

“Vô Dạng, buổi tối đi chơi nha, giới thiệu cho cậu một em gái.” Là thanh âm của bạn học cậu tiểu béo, đặc biệt vô cùng hưng phấn.

Ngủ đến một nửa bị đánh thức, An Vô Dạng rất khó chịu, xoa mắt nói: “Cái gì em gái? Cậu không phải giảm béo để tán chị lớp trên sao?”

“Trường cao trung bên cạnh, lớn lên trong sáng xinh đẹp,” tiểu béo nói: “Cmn vô nghĩa, chúng ta bên này chỉ thiếu một nhan sắc có giá trị tương đương, cậu nếu không ra, em gái liền không ra.”

“Cậu lại lấy ảnh chụp của tớ hẹn con gái?” An Vô Dạng cau mày, bờ dậy nói: “Tôi không đi, tự cậu xử lý đi.”

Tiểu béo gãi đầu: “Không được.” Trước kia kêu An Vô Dạng ra, cậu đều sẽ ra.

Anh em muốn tán gái, cần phải tương trợ hết mình.

“Chỉ lần này thôi được không, tớ đã khoác lác, cậu không thể làm tớ không xuống đài được a.” Tiểu béo năn nỉ nói: “Cầu xin cậu đó Dạng ca, tớ khó khăn lắm mới liên lạc được.”

“Tôi thật sự không thể đi..... Không tiện lắm.” An Vô Dạng xoa mặt nói: “Việc làm bên kia tớ cũng đã xin nghỉ, không khỏe.”

Tiểu béo bên kia lặng yên không một tiếng động, có thể tưởng tượng ra được cái mặt béo buồn rầu hiện tại của cậu.

“Cũng được, vậy cậu cố gắng nghỉ ngơi, anh em cậu tự mình nghĩ cách.”

“Ừm.” Treo điện thoại, An Vô Dạng một lần nữa nhắm mắt lại, vì trong lòng loạn cào cào mà ngủ không yên: “Ai.....” Tiểu béo là một trong rất ít những người bạn thân của cậu, làm người phải có nghĩa khí, cậu ấy đã giúp mình rất nhiều lần.

Tên kia vô cùng muốn yêu đương, nằm mơ đều nghĩ có bạn gái, nhưng là cô gái kia ngại cậu ấy quá béo, vẫn luôn không chịu.

An Vô Dạng rất rõ ràng những cô gái xinh đẹp 90% đều chương mắt tiểu béo, chính là ngồi yên không quan tâm đến thì trong lòng mình lại hựt hẫng.

- Béo ca, thời gian địa chỉ.

-!! Đường Cát Tường tiệm Giang Nam, 6 giờ rưỡi tại cửa chờ cậu!

- Sớm như vậy?

- Ăn cơm xem phim uống rượu..., như vậy mới vui sướng a.

An Vô Dạng nhìn thời gian, hiện tại đã bốn giờ, xem ra lại phải nói dối.

Nói thật là không có khả năng nói thật, nhất định sẽ bị quẫn chế.

Cậu suy nghĩ một chút, từ trên giường bò dậy, mang giày vào.

“Hoắc tiên sinh,” An Vô Dạng nói: “Tôi đi toilet.”

Người đàn ông đang bận rộn làm việc lập tức buông đồ vật trên tay xuống, đứng dậy dẫn cậu đi: ”

“.....” An Vô Dạng rất hiếu kì, vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại nói: “Anh có phải xem bản đồ hay không?” Sau đó nghiêm khắc dựa theo chỉ dẫn có nê nếp mà đi.

“Xem đường.” Hoắc Vân Xuyên không có chính diện trả lời.

“Nếu không chiều nay ăn cơm sớm một chút?” An Vô Dạng ánh mắt đảo loạn nói: “Hôm nay trong nhà có chuyện, tôi muốn về nhà sớm một chút.”

Hoắc Vân Xuyên một đoạn thời gian thật lâu không có trả lời cậu, đi vào toilet mới nói: “Có thể.”

An Vô Dạng cười cười với hắn: “Vậy anh đi ra ngoài đi.”

Hoắc Vân Xuyên nhú mi, không muốn đi: “Tôi chờ cậu.”

“Đừng a.” An Vô Dạng nói: “Tôi ân ân.”

Sau vài giây, Hoắc đại thiếu sắc mặt xuất sắc mà đứng ở cửa toilet, nội tâm đã chịu đả kích rất lớn.

Hắn thế nhưng cảm thấy xem ân ân cũng không có gọi là...quá điên rồ.

Buổi tối sáu giờ, An Vô Dạng được đưa về nhà.

“Tạm biệt.” Cậu đứng ở cửa chờ Hoắc Vân Xuyên đi xuống.

Người đàn ông kia ấn giữ thang máy mở cửa, nhìn cậu ý bảo, để cậu vào nhà.

An Vô Dạng không có biện pháp, đành phải đi đến cửa.

Hai phút sau, cậu meo meo khê mở cửa, phát hiện không ai liền đi xuống.

- Tiểu béo, chờ tôi trong chốc lát, tôi bây giờ liền xuất phát.

Hoắc Vân Xuyên ngồi trên xe mở ra cửa sổ xe hút thuốc, thấy một thân ảnh từ cửa tiểu khu ra ngoài, rõ ràng chính là thiếu niên mình vừa mới đưa lên.

“Bác tài, đến Giang Nam.” An Vô Dạng ngồi trên xe nói.

Thấy đối phương gọi xe, Hoắc Vân Xuyên tức khắc híp lại hai mắt, hẩn đem điều thuốc đến bên môi, hung hăng mà hút một ngụm, sau đó ném xuống, lái xe theo sau.

21. Chương 21

Trên đường đang đến cao điểm giờ tan tầm, tình hình giao thông vô cùng nghiêm trọng, làm người ngồi trên xe tức ngực khó thở, choáng váng đầu buồn nôn.

Mấy ngày hôm nay đều không có xuất hiện phản ứng thai nghén, bởi vì do không khí trong xe cùng thao tác lái xe khác nhau, cảm giác đột nhiên mãnh liệt mà đến.

“Muốn ới sao?” Tài xế xe thấy thế, nhanh chóng đưa cho An Vô Dạng một cái bọc nilon.

“Cảm ơn.” An Vô Dạng để ngừa vạ nhất, đem túi mở ra, nhưng kỳ thật chỉ là hơi muốn ới, không có phun ra.

“Cũng sắp tới rồi.” Đèn đỏ vừa tắt, tài xế xe lập tức lái xe đi tiếp.

Tốn thời gian mười lăm phút, đã tới cửa Giang Nam rồi.

An Vô Dạng về mặt biển sắc, từ trên xe đi xuống, cậu đứng ở ven đường ổn định lại hơi thở, ngẩng đầu khắp nơi tìm kiếm thân ảnh của tiểu béo.

Hoắc Vân Xuyên ở trên xe nhìn cậu, cùng hai nam ba nữ hội hợp, một đám bạn cùng lứa tuổi kẻ vai sát cánh mà đi vào trong.

Bởi vì là nghỉ hè, số người bên trong đặc biệt nhiều, tìm vị trí ăn cơm vô cùng khó khăn.

Tiểu béo vẫn luôn rống rống lên để mọi người nhường đường, An Vô Dạng nép ở phía sau cẩn thận bảo hộ mình, thỉnh thoảng lại cùng nam sinh đi cùng nói nói mấy câu.

Hoắc Vân Xuyên đi theo hơi xa phía sau, trên mặt đeo một cặp kính râm, hẩn cảm giác chính mình hiện tại giống như một tên biến thái cuồng theo dõi.

Cách chính xác nên làm là tôn trọng quyền tự do thân thể của đối phương, nhưng..... Thứ cho hẩn khó có thể làm được.

“Thật sự không thoải mái a?” Tìm được chỗ ngồi xuống ăn cơm, tiểu béo rót cuộc thấy cậu một bộ thiếu gia lười biếng, không có tinh thần.

“Gọi món ăn thôi, đói bụng.” An Vô Dạng lật thực đơn, liếc qua mấy món chiên rán nướng, tìm kiếm món thích hợp với mình: “Tiểu béo, tôi ăn món trứng chưng.”

Giống như trừu món này, cũng không có món thích hợp để mình ăn.

“Được.” Tiểu béo quan tâm anh em vài câu, sau đó lấy ra hai trăm phần trăm nhiệt tình tiếp đón các cô gái: “Hôm nay tôi mời khách, mọi người cứ chọn tùy thích a, một lát cơm nước xong, chúng ta đi xem phim được không!”

Cô gái A: “Chính là gần đây không có phim hay a, nếu không đi đánh bóng bàn?”

Một nam sinh khác phụ họa nói: “Tốt a, tôi rất thích đánh bóng bàn.” Sau đó nhìn An Vô Dạng: “Cậu không phải chơi không tốt sao? Đến lúc đó cùng các em học một chút.”

Cô gái B chớp chớp mắt với cậu: “Em đánh cũng khá tốt, nếu không em hướng dẫn cho anh.”

An Vô Dạng môi run rẩy, giống như cậu không thể nghĩ được trả lời như thế nào sẽ làm động tác này, xấu hổ chính là người khác lại cho rằng cậu rất soái.

“Tôi xem các người đánh là được.” Cậu cười cười nói.

Môi hồng răng trắng, khí chất thư sinh, cô gái xem đến cảnh đẹp ý vui, chính là tiểu béo nói qua, người anh em này của cậu không thích giao thiệp với con gái, theo đuổi rất khó.

“Tôi cũng không chơi giỏi a, mọi người ai chịu dạy tôi đánh?” Tiểu béo đầy côi lòng chờ mong, ở trên người ba cô gái quét một vòng, nhưng chỉ nhận được một tràng cười xấu hổ.

“Tớ dạy cho cậu đánh.” Anh em nhìn không được, lần hẹn hò này đã bị tiểu béo hại chết rồi.

Trước đó An Vô Dạng đã ăn qua rồi, từng ngụm từng ngụm một mà ăn gần nửa chén liền gác đôi đũa.

Bởi vì mấy em gái chỉ cảm thấy hứng thú với nam sinh cao gầy trắng nõn, nhưng nam sinh cao gầy trắng nõn không có ý với cô, cho nên cuối cùng phát triển trở thành các cô gái tán gẫu với nhau, các nam sinh tán gẫu với anh em của mình.

Vẫn đi đánh bóng bàn, nhưng hẹn uống rượu lại không có uống.

Tiểu béo kêu xe đến, đưa các cô gái lên xe, ý niệm tìm bạn gái xinh đẹp đã hoàn toàn tuyệt vọng.

“Vô Dạng.....” Ngồi ở trên ghế ở cửa quán ăn khuya, tiểu béo nói: “Sẽ có người đơn thuần thích con người của tớ sao? Nếu như tớ không có tiền.”

Bên này chỉ còn lại có hai người bọn họ, An Vô Dạng tay chân giãn ra rất thoải mái mà nằm nhào ra bàn: “Cậu hiện tại có tiền người khác cũng không thích cậu.”

“Thật mẹ nó đau lòng.....” Tiểu béo tức khắc che lại ngực.

Tiểu béo hoàn cảnh gia đình rất tốt, nếu có thể giảm cân lớn lên sẽ không tồi.

Nhưng là không làm cho người thích cũng không phải do diện mạo định đoạt.

“Thật ra lớn lên đẹp cũng không nhất định sẽ có người thích.” An Vô Dạng nói: “Ông bà ba mẹ cậu đối với cậu tốt như vậy, thành tích học tập cũng không tồi, nhân sinh tiền đồ một mảnh sáng rực, không có gì phải khổ sở.”

Cậu vỗ vỗ vai tiểu béo: “Tôi luôn rất thích cậu.”

Tên này đơn thuần, rất dễ ở chung.

Tiểu béo cảm động nhào vào trong lòng ngực An Vô Dạng: “Cậu đúng là tiểu thiên sứ.”

“Cút!” Vừa rồi còn nói thích mình, đảo mắt liền nâng chân đá mình rồi.

“Thời gian có hơi trễ rồi.” An Vô Dạng chỉnh chỉnh quần áo, móc di động đặt xe: “Trở về thôi, muốn giảm cân phải cố gắng giảm cân, chờ cậu gầy xuống rồi còn sợ không có bạn gái sao.”

Tiểu béo: “Không phải cậu nói lớn lên đẹp cũng không nhất định sẽ có người thích sao?”

An Vô Dạng một bên chột mồm hình, một bên cười cười, chưa nói cái gì. Thật ra, cậu rất hâm mộ tiểu béo, con một, gia cảnh lại tốt, không biết nhân gian khó khăn, một lòng chỉ muốn có bạn gái thôi.

“Cậu có phải đang nói chính mình hay không?” Tiểu béo kéo lên ghế dựa để sát vào cậu: “Đừng a, tôi cũng rất thích cậu mà.”

An Vô Dạng trốn tránh nói: “Cảm ơn cậu, tớ không phải gay.”

“Thôi bỏ đi, vậy thôi, về nhà.” Cậu cũng không muốn làm gay, chỉ là tình cảm giữa anh em mà thôi.

Xe tiểu béo kêu đến tương đối sớm, còn khoe khoang trong chốc lát nói mình vận khí tốt thế nào.

Cậu như vậy tốt vô cùng, tuy rằng bởi vì béo nên tạm thời không có bạn gái.

“.....” An Vô Dạng thở hắt ra, đứng ở ven đường chờ xe, cậu nhìn mặt đường ánh mắt trống rỗng, cho dù biết phải bảo vệ chính mình, nhưng vẫn cố tình xem nhẹ sự thật nào đó.

Dáng vẻ thiếu niên một mình đứng chờ xe ở ven đường ngựa xe như nước, đáng thương hề hề, giống một con chó con bị người vứt bỏ.

Hoắc Vân Xuyên không chế không được bước chân của mình, đi ra phía trước.

An Vô Dạng trước hết nhìn thấy một đôi giày da xuất hiện ở trong phạm vi tầm mắt của mình, sau đó nhìn theo giày da hướng lên trên, chân dài, eo thon, vai rộng, hiện ra khuôn mặt tuần tú soái khí: “Nga..... Hoắc.....”

Hoắc đại thiếu, nhíu mày chăm chú nhìn: “Đã trẻ thế này, cậu ở chỗ này làm gì?”

An Vô Dạng sau khi nhìn thấy hấn, liền thu lại khuôn mặt khổ qua, nhếch miệng cười cười nói: “Ra gặp bạn.” Cậu rất chột dạ hỏi: “Anh thì sao, rãnh rỗi như vậy?”

Hoàn cảnh ở đây giống như không thích hợp với vị đại tổng tài này.

“Tôi đưa cậu trở về.” Hoắc Vân Xuyên nhẩn nhện, chưa nói cái gì.

An Vô Dạng nói: “ Tôi gọi xe.....”

Nam nhân kia đánh gãy lời cậu, ánh mắt đen kịt làm người thấp thỏm không thôi: “Cậu cho rằng gọi xe an toàn hay là ngồi xe tôi an toàn?”

Lực uy hiếp mười phần khí thế quá mức dọa người, không thể nào cự tuyệt.

“Vậy đi thôi.” An Vô Dạng nhanh chóng quyết định, sau đó móc di động ra hủy bỏ chiếc xe đã đặt.

Thật sự không phải cậu không còn cách nào, chỉ là chậm rãi nghĩ kỹ, cùng Hoắc Vân Xuyên trở mặt thật sự có hại chứ không có ích lợi gì.

Mặc kệ là vì chính mình, hay là vì tương lai của bảo bảo, hấn là nên cùng đối phương ở chung thật tốt mới đúng.

“.....” An Vô Dạng nhìn ngoài cửa sổ màu sắc sặc sỡ, lòng bàn tay ở trên bụng khẽ chạm, cảm giác chính mình đã trưởng thành rồi.

“Hôm nay lúc ngồi xe tôi muốn nôn.” Cậu thỉnh linh nói.

“Do thai ngén.” Hoắc Vân Xuyên sững sốt, sau đó phổ cập khoa học nói: “Bốn tháng năm tháng sẽ hết.” Đôi mắt liếc kính chiếu hậu trước mặt, hỏi: “Cùng bạn nói cái gì?”

An Vô Dạng: “Tán gái, cậu ấy muốn quen bạn gái, nhưng có hơi béo, nên kém duyên với người khác phái.”

“Vậy còn cậu?” Lúc lắng nghe thiếu niên nói chuyện, ngón tay thon dài của Hoắc tổng cùng lòng bàn tay ở trên đệm da vuốt ve qua lại, đây là động tác theo bản năng.

“Tôi hoàn toàn khác với cậu ấy, tôi một chút đều không muốn yêu đương.” An Vô Dạng dùng bàn tay che bụng, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt: “Anh không cần lo lắng sinh hoạt cá nhân của tôi không kiểm chế được, chuyện của anh nên phối hợp tôi sẽ phối hợp.”

Nói xong, chính mình liền ngồi thẳng lên, để kết thúc cuộc nói chuyện.

“Về sau không cần lại gạt tôi.” Hoắc Vân Xuyên qua thật lâu sau, mới nói ra một câu làm da mặt An Vô Dạng nóng rất.

“Được.” Trước khi xuống xe, An Vô Dạng nói.

Khoảng cách mà mắt thường có thể thấy được, thân là Hoắc tổng tài ngạo kiều đến chết như vậy, lại muốn đưa tay sờ sờ đầu của cậu nhưng không dám.

“Ngày mai gặp, trên đường cẩn thận.” An Vô Dạng nói xong, trước khi đối phương xuống xe đưa mình lên lầu, xoay người đi vào cửa tiểu khu.

Hoắc Vân Xuyên ở dưới lầu đợi một đoạn thời gian, tâm tình lộn xộn mà hút thuốc.

— Hoắc tiên sinh, tôi về đến nhà rồi, anh trở về nghỉ ngơi sớm một chút. PS: Hôm nay vô cùng vất vả cho anh.

Tin nhắn này có thể nói là liều thuốc tốt để an ủi tinh thần, nhìn xong trong lòng liền thoải mái, Hoắc tổng ném xuống điều thuốc còn dư lại hơn phân nửa, lái xe về nhà.

Sau khi An Vô Dạng trở về mới phát hiện, chị gái An Vô Ngu đã trở lại, đang ở bên trong phòng khách cùng ba mẹ em trai thu xếp đồ vật.

“Con đã trở về.” Cậu đi vào trong, ở chỗ huyền quan cởi giày: “Ba, mẹ, chị, em trai.”

“Đã trở lại, lại đây, chị con có mua quà cho con.” Cả nhà nhìn qua bên này một chút, chú ý điểm vẫn là ở trên người An Vô Ngu, cùng với những đồ vật mà cô mang về.

“Quà của A Dạng, con tìm một chút.....” Trên mặt An Vô Ngu trang điểm tỉ mỉ, tóc dài vấy đen, phong cách tây thực xinh đẹp, cô cầm lên một cái hộp hình vuông: “Cái này, chị thật vất vả tìm cầu thủ bóng rổ ký tên cho em!”

An Vô Dạng trợn mắt há hốc mồm mà nhận trái bóng, cầu thủ bóng rổ ký tên, bút tích lớn như vậy: “Cảm ơn chị, Jordan hay là Bryant?”

Chị cậu trợn trắng mắt: “Jordan Bryant ký tên lên bóng rổ chị có thể cho em sao, cầm đi bán càng có lời.”

Cha mẹ cùng em trai nghe xong cười ha ha.

“Bóng rổ rất thực dụng,” An Thành nói: “Chờ Vô Dạng lên đại học, có thời gian liền đi chơi bóng, rèn luyện thân thể.”

Làm một bảo bối không biết chơi bóng rổ, An Vô Dạng đen mặt, đem bóng rổ ôm về phòng.

“Đứa nhỏ này,” Đinh Vi nói: “Ngày đó nói nó hai câu hiện tại vẫn còn tức giận.”

An Thành nói: “Không có đâu, anh đã nói với nó, chắc là do làm thêm mệt.”

An Vô Ngu sửa sang lại đồ vật: “Cái gì, em trai hiện tại còn đi làm thêm, thành tích nó như vậy còn không bằng cố gắng đọc sách.”

“Anh không thích đọc sách.” An Vô Phi yêu thích ôm sách chị mua trở về không buông tay, nên nói: “Em về phòng đây.” Cùng anh trai ăn đồ ăn vặt thôi.

Vợ chồng An Thành liếc nhau, tràn ngập bất đắc dĩ.

Chuyện công việc không thể nói cho con gái, bởi vì sợ cô ảnh hưởng học tập.

Trong ba đứa con con thứ là tiêu tiền ít nhất, có thể gánh vác tiền tiêu vặt hằng ngày của mình, đối với bọn họ mà nói cũng giảm bớt gánh nặng.

Nguyên bản đây là chuyện tốt, nhưng là có đôi khi làm cha mẹ vẫn cứ nhịn không được trách cứ con thứ không chịu tiến bộ, tương lai không tiền đồ...

22. Chương 22

Thời tiết buổi tối hôm nay cùng ngày hôm qua giống nhau đều rất nóng, ngồi ở phòng hướng tây lại bị mặt trời phơi cả ngày, sau khi mở cửa vừa ngột ngạt vừa nực, nóng đến làm người không thở nổi.

“Bật điều hòa đi.” An Vô Dạng tìm ra điều khiển, để cho em trai đóng cửa lại.

“Anh, sao anh đột nhiên chịu mở điều hòa rồi?” An Vô Phỉ hỏi.

Tò mò nên hỏi ra đến vấn đề này.

“Quá nóng chịu không nổi.” An Vô Dạng nói, đi đến tủ quần áo tìm ra quần áo tắm rửa trước: “Em muốn ăn cái gì sao?” Thuận tiện lấy đồ ăn vặt ra ngoài, giao cho em trai.

“Ăn a.” An Vô Phỉ nói: “Chị đã về rồi, em lấy một chút cho chị.”

Thằng nhóc kia cầm đồ của mình liền ra cửa.

An Vô Dạng trong lòng lộp bộp, nhưng vẫn chưa nói cái gì.

Trời nóng như vậy, cậu muốn giống như trước kia tắm nước lạnh, nhưng là hiện tại cũng không dám, vạn nhất tắm xong xảy ra chuyện gì không tốt, vị Hoắc tiên sinh kia không giết mình mới là lạ.

“Chị, chị có muốn ăn vặt hay không, anh mua.” An Vô Phỉ thăm dò hỏi, nói với chị nó.

“Thứ gì?” An Vô Ngu không cảm thấy quá hứng thú, bất quá vẫn là đưa tay lấy lại đây, thấy túi đóng gói trước mắt lại sáng ngời: “Ài, thứ này không phải đồ ăn vặt nhập khẩu từ nước Úc sao?” Mút dừa, còn có kẹo Bắc Âu, quả hạch, bánh quy: “Từ đâu ra?” Cô ăn một ngụm, thơm thơm giòn giòn là đồ chính gốc không sai được.

“Anh mua.” An Vô Phỉ tuy rằng thành tích học tập tốt, nhưng là rốt cuộc tuổi vẫn còn nhỏ: “Rất mắc sao?” Nó chỉ là nghĩ được, anh làm thêm hẳn là kiếm không được bao nhiêu tiền, sao lại mua đồ ăn quá mắc quá xa xỉ như vậy.

An Vô Ngu cũng nghĩ giống như em trai, cau mày nói: “Là rất mắc, chị cũng không nỡ bỏ tiền mua.”

Bất quá do An Vô Dạng tự mình kiếm tiền mua, cô cũng không thể nói cái gì.

“Đừng nói với mẹ.” An Vô Phỉ đối với chuyện lần trước anh bị mẹ dạy dỗ lòng còn sợ hãi.

“Chị là loại người đó sao?” An Vô Ngu nói, cầm một bịch mút dừa cùng mấy viên kẹo hạnh nhân: “Lấy về đi thôi, nếu như anh mua, để cho anh ăn nhiều một chút.”

Buổi tối trước khi ngủ, vị Hoắc tiên sinh kia lại gọi điện thoại đến.

An Vô Dạng mắt nhìn em trai đang học bài rất nghiêm túc, liền làm như không có việc gì mà nhận cuộc gọi: “Chào buổi tối.”

Bên kia dừng một chút, có thể do cảm thấy hơi khó hiểu.

Thiếu niên đầu tiên nhận điện thoại câu nói thứ nhất thế nhưng không phải mềm mại gọi Hoắc tiên sinh, mà là chào buổi tối, làm Hoắc Vân Xuyên phải nhú mi: “Là tôi.”

An Vô Dạng nói: “Tôi biết.” Không phải có lưu tên sao.

Hoắc Vân Xuyên nói: “Cậu đang làm gì?”

Thật ra là cũng giống như ngày thường: “Tắm rửa xong đang nằm ở trên giường, chuẩn bị ngủ, anh thì sao?”

Cậu hỏi, đón nhận khẩu hình dò hỏi của em trai, cậu vẫy vẫy tay, để đối phương đừng làm phiền.

“Mới vừa về đến nhà.” Hoắc Vân Xuyên quay đầu nhìn chung cư của mình, rất lạnh lẽo, tạm thời coi như là nhà đi: “Chuẩn bị tắm rửa nghỉ ngơi.” Hắn nói, một tay tháo cà vạt, cởi nút tay áo.

An Vô Dạng nói: “Vậy anh nghỉ ngơi, tôi ngủ.”

Hoắc Vân Xuyên ‘ ừm ’ một tiếng: “Ngày mai đi đón cậu, ngủ ngon.”

Tiếng nói trầm trầm nam tính thành thực rất êm tai, làm cho lỗ tai bạn nhỏ phát ngứa, sừng sốt sừng sốt một hồi, rồi đặc biệt hâm mộ: “Ừm, ngủ ngon.”

Cậu nghĩ nếu như mình cũng có thể ưu tú như vậy thì tốt rồi.

“Là bạn nữ thích anh sao?” An Vô Phỉ nhìn cậu hỏi.

“Cái gì?” An Vô Dạng mặt một biểu tình , có hơi hối hận khi mình nói dối lừa em trai, tiểu tử này không biết mình nói chơi àh: “Đúng vậy.....”

Em trai cậu có thể do tiến vào tuổi dậy thì, đối với chuyện nam nữ này cảm thấy hơi hứng thú: “Vậy anh khi nào tiếp thu người ta?”

“..... Về sau đi học rồi nói.” An Vô Dạng qua loa lấy lệ cho qua, nhắm mắt lại: “Được rồi, anh ngủ, em viết nhanh lên đi.”

Ngày hôm sau cùng ngày hôm qua giống nhau, buổi sáng đúng 6 giờ rời giường.

Lúc súc miệng rồi phun ra, An Vô Dạng ngậm đầy miệng toàn vị kem đánh răng, ghê tởm đến muốn ói.

Không muốn đánh thức người trong nhà, cậu nghĩ mọi cách áp xuống cảm giác nôn nghén, quả thực vất vả.

“.....” Ở trong nhà chính là không tiện điểm này, hơn nữa chị đã trở lại, so với ngày thường càng phải chú ý ngôn hành cử chỉ hơn, nếu không lại phải bị cô bắt bẻ.

Hoắc Vân Xuyên nhìn thấy người, nhìn quần áo cũ trên người cậu, nhíu mày: “Tôi nhớ rõ đã mua cho cậu quần áo thoải mái để mặc.”

Vì sao không mặc?

Ngồi ở ghế sau thiếu niên chớp chớp mắt, mím đôi môi màu sắc nhàn nhạt nói: “Tôi quên giặt, bây giờ còn chưa mặc được.”

Trên thực tế mua về liền đặt ở trong ngăn tủ, căn bản chưa từng đụng vào.

“Tự mình giặt?” Hoắc Vân Xuyên hỏi.

“Ừm.” An Vô Dạng xoa xoa ngực, sợ hãi mình sẽ ói ở trên xe: “Ba mẹ tôi phải đi làm, không có thời gian giặt giúp tôi.” Dĩ nhiên trong nhà có máy giặt, không muốn giặt liền ném vào bên trong máy giặt cũng được.

“Cậu mau chóng dọn lại đây đi.” Hoắc Vân Xuyên nghĩ tới nghĩ lui, ném ra một câu.

Nhắc tới vấn đề này, An Vô Dạng liền im lặng.

Giống như Tưởng Thiếu Phi nói, trong lòng cậu không muốn, bởi vì một khi dọn đi ra ngoài ở cùng Hoắc Vân Xuyên, liền chứng minh rằng cậu không đường thối lui nữa.

Chỉ có nhà mình cậu mới cảm thấy an toàn.

“Vì sao không nói lời nào?” Hoắc Vân Xuyên chú ý tới tình huống của cậu, đầu quay về phía sau ánh mắt hơi chút lo lắng.

“Không biết nói cái gì.” An Vô Dạng thở dài: “Chúng ta đã nói xong trước khai giảng mấy ngày mới dọn, tôi chắc chắn sẽ dọn.....”

Hoắc Vân Xuyên: “Vậy tùy cậu.”

Vừa rồi chỉ là xúc động nhất thời, tuy rằng hẳn xác thật rất hy vọng An Vô Dạng lập tức phối hợp, để cậu luôn ở dưới mí mắt của chính mình.

Cự tuyệt Hoắc Vân Xuyên rồi, An Vô Dạng trong lòng cũng rất thấp thỏm.

Lúc ăn cơm, giống như qua loa mà hỏi: “..... Hoắc tiên sinh, mỗi ngày sớm như vậy đã bắt đầu đón đưa tôi, anh có cảm thấy phiền phức hay không?”

Hoắc đại thiếu cử chỉ sạch sẽ nhanh nhẹn, không mất văn nhả, ngừng ăn bưng ly lên uống một ngụm nước ấm: “Cậu muốn nghe nói thật hay là lời nói dối?”

Hắn như vậy An Vô Dạng liền bồn chồn, miễn cưỡng cười cười nói: “Anh cao hứng.”

Sau đó đối phương liền quay qua bên này nhìn thoáng qua, cái gì cũng chưa nói.

Khí thế như thế thật là..... Không thể trêu chọc vào.

An Vô Dạng tự hiểu mình là một người gây phiền toái, cả ngày hôm nay đều rất ngoan.

Cho cái gì ăn cái đó, kêu ngủ thì ngủ, khi ở văn phòng đối phương, một dáng dấp ngoan ngoãn ngồi chơi laptop, nhưng là lâu nhất chỉ có thể chơi hai giờ.

Nhưng hai giờ vẫn phải chia ra, buổi sáng một giờ, buổi chiều một giờ.

Nói thật, trong phòng chị có một bộ máy tính để bàn, cha mẹ rất lâu trước đây đã mua.

An Vô Dạng rất ít khi chơi, quanh năm suốt tháng không chạm tới hai lần.

Hai tháng trước lúc còn chưa thi đại học ba ba đã nói, chờ cậu vào đại học sẽ mua một cái laptop cho cậu.

Nhưng với loại tình huống hiện tại của nhà mình, máy tính khẳng định là không thể mua.

An Vô Dạng nghĩ thầm, dù sao cũng tạm nghỉ học, mua máy tính hay không mua cũng không sao cả, đến lúc đó cậu lấy chút tiền học phí, không để cho bọn họ nghi ngờ là tốt rồi.

“Notebook này bao nhiêu tiền?” Bị nhắc nhở đã hết giờ chơi, cậu khép lại notebook mới tinh, trong lúc đó còn thuận tiện hỏi một chút.

Hoắc Vân Xuyên xem xét notebook, nói: “Tôi nhớ là hơn một vạn.”

An Vô Dạng lú lẫm, nhanh chóng ôm cánh tay ngồi trở lại trên sofa, thành thật đợi.

“.....” Hoắc Vân Xuyên yên lặng nhếch lên khóe miệng, ý cười từ trong ánh mắt tràn ra ngoài, hắn phát hiện cảm xúc thiếu niên này thật sự dễ dàng lộ ra ngoài, nghĩ cái gì đều viết hết ở trên mặt.

Không tự chủ được gì cả, Hoắc Vân Xuyên liền nhớ tới hành động của đối phương với mình vì hai chai Louis mười ba kia.

Một khi nhớ tới chuyện cũ, khắp đầu óc đều âm ỉ là không thể tránh khỏi.

Nhưng là nghĩ đến đối phương mới mười tám mà thôi, cảm xúc cũng là tự nhiên sinh ra.

An Vô Dạng tất nhiên là không biết lòng người hiểm ác, cậu đầy mặt đơn thuần mà sử dụng cái ly của Hoắc tiên sinh cho, xem sách trên giá sách của Hoắc tiên sinh.

Nghe nói kệ sách của những người thành công người bình thường đều xem không hiểu.

Nếu không phải An Vô Dạng quá nhàm chán, cũng sẽ không chạm tới; lật một lúc sau mới phát hiện, Hoắc tiên sinh không giả dạng nhân sĩ, trên kệ sách của hắn đặc biệt nhiều tiểu thuyết cùng truyện tranh.

“Mấy quyển sách này anh đều xem qua sao?” An Vô Dạng thật sự là không nghĩ ra, không thể tin được một người đàn ông trung niên sở thích so với mình lại không khác nhau lắm.

“Không có.” Hoắc Vân Xuyên trả lời, bởi vì Trần Phóng mua về chưa vượt quá 24 giờ.

“Vậy à.” An Vô Dạng tự mình ôm xem đến mê muội.

Em trai nói cậu không thích đọc sách, cũng không đúng lắm, cậu là không thích xem sách giáo khoa.

Truyện tranh tiểu thuyết mà nói, đọc càng nhiều càng tốt.

Bởi vì nguyên nhân do mình keo kiệt, lúc lên sơ trung cao trung ấy, một quyển sách An Vô Dạng đều không có mua qua.

Cậu xem sách cùng truyện tranh, tất cả đều là do bạn học mua.

Trong đó có hơn phân nửa là tiểu béo mua, bởi vì thường xuyên tìm cậu ấy mượn sách, dần dà liền thành anh em tốt.

Hiện tại tiểu béo thi điểm số cao, vào một trường đại học khá tốt.

Mặc kệ về sau hai người có càng lúc càng xa, vẫn sẽ tiếp tục liên hệ, An Vô Dạng đều thiết tình chúc phúc cậu, giảm cân thành công, tìm một cô bạn gái xinh đẹp.

Còn mình mà nói..... Cậu cúi đầu bình thần nhìn bụng, trước đem bạn nhỏ này sinh ra rồi tính sau.

“.....” Hoắc tổng tài lâu lâu liền rình coi người kia một chút, kết quả nhìn thấy thiếu niên vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn chăm chăm bụng mình, đáng vẻ không quá vui sướng.

Hắn bóp thái dương nghĩ: Có ý gì? Đối phương suy nghĩ cái gì?

Nghĩ không cần đưa trẻ? Hay là không yêu đưa trẻ?

Hoắc Vân Xuyên khoe miệng run run, ánh mắt nặng nề, nếu An Vô Dạng thật sự ghét bỏ đứa nhỏ này, cả một chút tình cảm đều không có, vậy hắn thực thất vọng, chướng mắt với loại người này.

Nhưng khi nhìn khuôn mặt ngây ngô của đối phương, tức giận lại không đành.

Rốt cuộc bản thân An Vô Dạng vẫn còn là một đứa trẻ.

Vấn đề này đè nén ở trong lòng làm người không thoải mái, Hoắc Vân Xuyên buông công việc xuống, cầm lấy cái ly rót một ít nước, đi đến bên người thiếu niên ngồi xuống: “Cậu vừa rồi suy nghĩ cái gì?” Hỏi thẳng vào vấn đề.

“Hả?” An Vô Dạng xem đến mê mẩn, đột nhiên bị hỏi rất hoang mang.

“Cậu vừa rồi nhìn chăm chăm bụng suy nghĩ cái gì?” Hoắc Vân Xuyên nói.

“Nga, tôi suy nghĩ bé con khi nào lớn lên.” An Vô Dạng hé miệng cười, trong lòng đánh bàn tính nhỏ: “Anh thật sự chỉ cần một đứa con? Vậy anh chẳng lẽ là con một?”

“Ừm.” Hoắc Vân Xuyên cảm thấy chính mình không đời mất được, giống như đã thấy được thiên sứ: “Tôi là con một.”

[Thiên sứ nhỏ] nói: “ Vậy khá tốt.”

“Cậu có chị em?” Hoắc Vân Xuyên hỏi.

“Có.” An Vô Dạng khép sách lại nói: “Một người chị, một người em trai.” Cũng không muốn nói nhiều thêm nên im lặng, nằm xuống bên cạnh: “Tôi ngủ một chút.”

Sau đó cảm giác được đối phương đứng lên, cậu đoán, 99% hẳn là đi lấy tắm.

“Đắp bụng lại, không được để cảm lạnh.” Hoắc Vân Xuyên dặn dò cậu xong, mới quay trở về làm việc.

Vị Hoắc tiên sinh này, thực làm người không nắm bắt được, mặt ngoài thoạt nhìn kỳ quái dọa người, nhất cử nhất động thì hoàn toàn ngược lại..... Một người đặc biệt khó hiểu.

23. Chương 23

An Vô Ngu từ Mỹ trở về ngày đầu tiên, sáng sớm thức dậy đã bắt đầu làm vệ sinh, bắt đầu từ phòng khách, sau đó là phòng mình, phòng ba mẹ, cuối cùng là phòng của hai em trai.

Trong số các phòng phòng của hai em trai là bề bộn nhất, hai thằng con trai, ngay cả cửa sổ dính đầy bụi cũng không lau.

Lúc này là buổi chiều, em trai đi lớp học thêm, trong nhà chỉ có một mình An Vô Ngu.

Mang bao tay vào làm tốt công việc vệ sinh, rồi bắt đầu sửa sang lại bàn sách, tủ quần áo.

Thừa dịp trời nắng tốt nên lựa quần áo, lấy ra giặt một chút.

“Hử?” An Vô Ngu chớp chớp mắt, thấy một đồng túi có logo tinh mỹ nằm ở bên trong tủ quần áo của em trai, cô trợn mắt há hốc mồm mà lấy ra vừa thấy, nào là Dior, Gucci, Givenchy, quần áo, giày, mũ, còn có phụ kiện.

Một bộ hai bộ cũng thôi, mà có đến cả một đồng.....

An Vô Ngu tay run rẩy, lấy ra di động, ở trên website thông thường dễ như trở bàn tay mà tìm ra những kiểu dáng này, xem đến giá cả cụ thể, thô sơ giản lược tính ra một chút, giá trị thấp nhất đã mấy chục vạn.

Đầu tiên là nghi ngờ mấy thứ này có phải hàng thật hay không?

Phân biệt xem logo là thật hay giả, làm một tiểu thư thời thượng, An Vô Ngu đã từng cố tình đi tìm hiểu, nếu không cũng không có khả năng lập tức nhận ra mấy thứ nhãn hiệu này.

Cô cảm giác là thật sự, nhưng vẫn không dám xác định, bởi vì địa điểm xuất hiện là tủ quần áo của em trai, cơ hồ không có khả năng.

“Kiều Kiều.” An Vô Ngu gọi WeChat cho một cô bạn gái nhà giàu của mình: “Cậu nhìn xem mấy thứ này có phải hàng thật hay không?”

Tổng cộng ba cái video ngắn, cẩn thận quay lại năm bộ.

Diệp Kiều Kiều trả lời tin nhắn bằng giọng nói: “Là thật, giày Versace trắng này, em trai tớ cũng có một đôi, năm nay ra mẫu mới, giá hơn chín ngàn.”

Sau đó lại gửi một tin: “Nhiều hàng xa xỉ như vậy, của ai a?”

Vấn đề này, An Vô Ngu cũng muốn biết, dù sao không có khả năng là của An Vô Dạng..... Nhà bọn họ mua không nổi.

“Tớ cũng không biết là của ai.” Cô trả lời bằng giọng nói: “Cảm ơn cậu Kiều Kiều.”

Nghĩ nghĩ, liền đem mấy thứ này thu dọn xong rồi để lại chỗ cũ, nên làm gì thì làm đó.

Buổi chiều khoảng bốn giờ, tại khách sạn La Fayette.

Bởi vì An Vô Dạng cảm thán một câu nơi này đồ ăn rất ngon, Hoắc Vân Xuyên lại lần nữa dẫn cậu lại đây ăn cơm.

Món canh hầm lúc trước đã uống qua, An Vô Dạng tự mình chọn, cậu múc ra uống một ngụm, mày nhăn chặt, nhanh chóng cầm lấy một cái chén không, đem canh nhổ ra.

Hoắc Vân Xuyên kinh ngạc: “Phỏng rồi?”

An Vô Dạng xua xua tay muốn nói không phải, mở miệng lại ‘ ủa ’ một tiếng, ói ra.

Hoắc Vân Xuyên tạch một chút đứng lên, lại đây dìu cậu, đi toilet riêng trong ghế lô: “ Ói chỗ này.”

“Ừa.....” An Vô Dạng hai tay chống bên cạnh bồn rửa tay, bả vai đơn bạc run rẩy, ói đến nước mắt lưng tròng.

Buổi chiều ăn được bao nhiêu đã phun ra hoàn toàn.

Có thể nói là thực ghê tởm.

Hoắc Vân Xuyên đứng ở bên người đỡ eo An Vô Dạng, mày nhăn lại, ngược lại không phải bởi vì ghê tởm, lúc này hắn còn tâm tình ghê tởm liền không phải là người.

Hắn rút ra một ít khăn giấy đưa đến bên miệng thiếu niên, giúp đỡ lau một chút.

Không biết nói cái gì, chỉ có thể chờ đối phương ói đến không muốn ói nữa mới thôi.....

Quá trình này đối với An Vô Dạng thực vất vả, bởi vì dạ dày run rẩy quá độ, cậu cảm giác cơ ở bụng đều đau nhức, hô hấp cũng đau.

Qua thật lâu sau, mới yếu ớt nói: “Hình như không ói ra nữa.....”

Hoắc Vân Xuyên nghe vậy, đưa tay vịn vò nước, tắm ướt khăn giấy lau chùi miệng cho cậu: “Tự mình súc miệng một chút.”

An Vô Dạng làm xong này nọ, ngẩng đầu nhìn xem chính mình trong gương bên cạnh, gương mặt xanh trắng xanh trắng, đôi mắt thù hồng toàn bộ, đáng dấp của một kẻ thật đáng thương.

Hoắc Vân Xuyên âm thầm thở dài, đỡ cậu đi ra ngoài, một lần nữa gọi chút canh thanh đạm.

Chia thức ăn cho thiếu niên, mùi vị dễ dàng tiếp thu, để cho cậu ăn chậm một chút, tuần tự mà tiến, nghĩ rằng ăn không sao nữa mới cho cậu ăn thịt.

“Anh tại sao chỉ cho tôi ăn rau xanh?” An Vô Dạng hiện tại đang tuổi ăn tuổi lớn, vừa rồi ói ra một hồi trong bụng trống trơn rất là đói, đặc biệt muốn ăn thịt: “Cá này nhìn không ngấy.” Cậu động đũa, đem cả khối bụng cá hoàn chỉnh gắp vào bát.

Hoắc Vân Xuyên: “.....”

Cảm giác chính mình giống như thấy được cơ thể nhớ ăn không nhớ đánh.

Phảng phất cái người ói vừa rồi kia không phải là cậu.

Nhưng là..... Cảm thấy thực đáng yêu làm sao bây giờ.

Người đàn ông ngồi ăn cùng âm thầm quan sát, xem đến trong lòng ngứa ngáy, có trong nháy mắt muốn đem một màn in này sâu trong đầu.

“Sao anh không ăn?” An Vô Dạng nói, cậu ăn xong một chén rồi, hiện tại lại động thủ ăn thêm cơm.

“Ăn.....” Hoắc Vân Xuyên lặng lẽ xoa xoa ngực, cảm thấy thiên sứ nhỏ đáng yêu chủ động mời cơm làm tim hẫng nỗ mạnh: “Cậu ăn nhiều một chút, thích ăn mấy món này chúng ta lần sau lại tới.”

“Được.” An Vô Dạng đáp lời, chuyên tâm đối phó với xương sườn trong tay, không có chú ý đến Hoắc tiên sinh khác thường.

Cậu nhìn đồng hồ, vừa đến 5 giờ rưỡi liền gác đũa.

Cho dù không ăn no, cũng có thể trở về nhà ăn tiếp.

Hoắc Vân Xuyên đưa thiếu niên ăn uống no đủ lên hai mươi hai lần, nói: “Ngày mai thứ Bảy, tôi mang cậu đi kiểm tra thai.”

An Vô Dạng sửng sốt một chút, gật đầu: “Tốt.” Kiểm tra thai trốn không thoát rồi, tuy rằng có chút kháng cự, còn sợ hãi.

Cậu cúi đầu đi ra ngoài, Hoắc Vân Xuyên ở phía sau hai tay giữ lại bờ vai của cậu, rốt cuộc làm sự tình vẫn luôn muốn làm, sờ sờ đầu: “Đừng nghĩ quá nhiều, tôi sẽ cùng cậu.”

An Vô Dạng đời này đều chưa từng bị sờ đầu, cậu bất đắc dĩ mà bĩu môi, khi nào thì vị Hoắc tiên sinh này mới không coi mình trở thành một bạn nhỏ chứ.

“Ngày mai gặp.” Hắn đi ra ngoài, tâm tình hơi tốt một chút.

Hoắc Vân Xuyên nói: “Ngày mai gặp.”

Hắn ấn cửa thang máy, ánh mắt chuyên chú mà nhìn, xác định thiếu niên thật sự vào cửa nhà, mới buông tay ra.

“Con đã trở về.” An Vô Dạng cũng giống như thường ngày, đổi giày, đi vào phòng mình.

Chỉ chốc lát sau, cửa bị gõ vang, cậu mở ra thì thấy là chị gái: “Chị, có chuyện gì?”

An Vô Ngu trước tiên đi vào, đem cửa đóng lại, nói: “Chị hôm nay làm vệ sinh, mở ra ngăn tủ của em.....” Cô chỉ là thử một chút, sau đó sắc mặt em trai tức khắc có biến hóa.

“Chị thấy rồi?” An Vô Dạng nói: “Là người khác cho.” Cậu biết đối phương nói chính là cái gì.

An Vô Ngu ôm cánh tay, muốn dò hỏi rõ ràng: “Người nào cho, có gì cho đến mấy chục vạn?”

Mấy món đồ đó tổng cộng bao nhiêu tiền An Vô Dạng chính mình cũng không tính đến, nghe chị nói như vậy vẫn hoảng hốt một chút: “Mấy chục vạn?”

Xem ra mấy thứ này giá trị bao nhiêu tiền cậu cũng không biết, An Vô Ngu càng thêm phát điên: “Em sao gì cũng không biết đã nhận đồ của người khác?” Đó cũng không phải là việc nhỏ!

Lúc trước còn không cảm thấy, hiện tại An Vô Dạng thật tình rất hối hận khi nhận lấy: “Em xác thật không biết, ngày mai em sẽ trả lại cho người ta.”

An Vô Ngu nói: “Cho ai?”

An Vô Dạng lấy ra một lý do qua loa như đã nói với em trai: “Một bạn nữ, muốn theo đuổi em.”

Chị gái tức khắc không còn lời nào để nói, trên dưới đánh giá em trai..... Xem xét cũng không quan trọng, lại phát hiện em trai ngày thường bị chính mình xem nhẹ, lớn lên trắng nõn tuấn tú, nhìn ngắm cũng thấy cảnh đẹp ý vui.

Nếu cố gắng trang điểm một chút, thật sự sẽ rất đẹp trai.

“Nữ sinh ưu tú như vậy lại theo đuổi em?” An Vô Ngu ngượng ngùng nói: “Vậy thích em cũng có thể suy xét một chút.”

Đó dù sao cũng là chuyện tốt, coi như về sau chính cậu không nỗ lực, cuộc sống cũng có thể trải qua tốt một chút.

“Không suy xét.” An Vô Dạng nói: “Chị đừng nói với mẹ.”

Cậu biết mẹ mình theo chủ nghĩa thực dụng, nếu như biết mình có một người gia cảnh tốt theo đuổi, 100% sẽ khuyên mình nói nhận lời.

An Vô Ngu nói: “Làm sao vậy? Đối phương lớn lên không xinh đẹp?” Cô thật ra cũng muốn khuyên nhủ, nhưng tóm lại là ý tưởng của cô cũng không khác mọi người: “Vậy tùy em, chính mình đừng hối hận là được.”

Nếu là một cô gái đưa: “Vậy đồ đạc còn chưa trả lại em tự mình cất kỹ đi, dù sao sự tình nên nói rõ ràng, đừng đắc tội với người ta.”

Kỳ thật nếu ngay từ đầu không muốn lấy, vậy không cần thiết phải nhận, nếu như đã nhận không cần thiết trả lại, cô nghĩ như thế.

“Em biết.” An Vô Dạng trong lòng quyết định, ngày mai vẫn nên để cho Hoắc tiên sinh mang về.

Buổi tối người một nhà ăn cơm, ba ba An Thành đặc biệt vui vẻ, thay phiên gấp đồ ăn cho ba đứa con: “Nhà chúng ta có phải rất lâu không có cùng nhau ăn xong một bữa cơm hay không?”

Nói như vậy cũng đúng, Đinh Vi cười nói: “Ngày mai không phải thứ Bảy sao, nhà của em ông ngoại con bên kia làm đám cưới, chúng ta cùng đi uống rượu mừng.”

“Là ông chú sao?” Vẫn là họ hàng rất gần, An Vô Ngu không ý kiến: “Vậy liền đi thôi.”

Dù sao mỗi lần đi cô chính là tiêu điểm, mấy người con của những họ hàng khác so ra đều kém hơn.

“Vô Dạng cũng đi, ngày mai gặp mọi người a.” Đinh Vi nói, chân thật đáng tin mà sắp xếp xong.

An Vô Dạng có hơi ngốc, cậu nhớ rằng Hoắc Vân Xuyên cùng chính mình hẹn xong ngày mai đi kiểm tra cho bảo bảo.

“Ăn cơm trưa?” Cậu hỏi.

“Là cơm trưa.” An Thành trả lời.

“Chính là đường đi có chút xa.” Đinh Vi nói: “Ngày mai sáng sớm rời giường, buổi chiều về, có thể đến khoảng bốn năm giờ mới về tối.”

An Thành cười khổ: “May mắn không phải chủ nhật, nếu không vừa trở về liền đi làm, vậy còn không một chết sao.”

Con thứ nhà ông lại hy vọng là chủ nhật, sẽ không cần phải thất hứa với Hoắc tiên sinh.

An Vô Dạng cơm nước xong trở về phòng, gửi tin nhắn cho Hoắc Vân Xuyên.

— Hoắc tiên sinh, cùng anh nói một chuyện anh đừng nóng giận.

Đồng một tiếng vang lên thông báo đã nhận được tin nhắn, Hoắc Vân Xuyên nhìn, lông mày nhẹ nhàng nhíu lại.

— Chuyện gì, cậu nói.

— Ngày mai không thể đi khám thai, nhà tôi có hoạt động gia đình, hẹn sang chủ nhật được không? [nhúu mày /]

Hoắc tổng tài nhìn chăm chăm biểu tình màu vàng cam kia, trong đầu hiện ra hình ảnh đối phương ăn gì đó đến hai má phình to

— Hoạt động gia đình gì, cần phải làm cái gì?

— Chỉ là ngồi xe, ăn cơm, ở trên đường tôi sẽ cẩn thận chú ý thân thể.

An Vô Dạng bảo đảm với hắn.

— Đi tắm đây, buổi tối gọi điện thoại cho cậu.

Không có trực tiếp tỏ thái độ, chính là ý nói trong điện thoại sẽ nói sau.

An Vô Dạng sâu kín thở dài, muốn nói ra ngoài cậu cũng không muốn, bởi vì lặn lội đường xa trên đường sẽ phát sinh cái gì, không thể đoán trước được.

Nếu ói ra làm sao bây giờ? Té xỉu làm sao bây giờ?

Chờ đối phương tắm xong, điện thoại đã gọi đến, hỏi rõ ràng thời gian địa điểm đi ra ngoài, Hoắc Vân Xuyên hung hăng mà nhíu mày, phun ra hai chữ: “Không được.”

Thái độ vô cùng cứng rắn.

“Hoắc tiên sinh.....” Giọng nói An Vô Dạng nhàn nhạt thông qua di động truyền vào lỗ tai Hoắc Vân Xuyên: “Nhà tôi gần một năm không có hoạt động tập thể nào, có thiếu tôi hay không bọn họ có khả năng sẽ không để bụng, nhưng là tôi rất để ý.”

Cậu linh hoạt nói: “Nếu không anh đồng ý để tôi đi, tôi trở về liền dọn qua ở cùng anh.”

Hoắc Vân Xuyên nghe vậy, tức khắc vừa mừng vừa giận “.....” Vấn đề khó như vậy, mẹ nó ai biết lựa chọn như thế nào!

24. Chương 24

Kỳ thật An Vô Dạng không có gốc như trong tưởng tượng, trong lòng cậu cũng có bàn tính nhỏ của mình, chỉ là tuổi còn nhỏ, tầm nhìn thiếu cận, không dám nghĩ quá nhiều.

Hiện tại chị đã trở lại, mình cũng có thể đi nơi khác rồi, cảm giác vẫn là rời đi tương đối tốt hơn.

Cái thứ hai chính là, cậu đột nhiên cảm thấy con người Hoắc tiên sinh cũng không tệ lắm.

“Thế nào? Anh đồng ý không?” An Vô Dạng thúc giục nói, thanh âm từng tiếng cọ vào tâm can Hoắc lão tổng.

“Tôi sẽ suy nghĩ.” Hoắc Vân Xuyên nói, cân nhắc một lát, hoặc là căn bản không có cân nhắc gì cả, chỉ là ngừng lại một chút: “Đáp ứng cậu cũng có thể, nhưng tôi có điều kiện.”

An Vô Dạng hỏi: “Điều kiện gì?”

Bên kia hạ thấp giọng nói: “Tôi cùng đi với cậu.”

“A?” Vậy sao được?

An Vô Dạng há miệng, cậu đột nhiên nhớ tới một sự kiện, ba ba của mình hình như là nhân viên trong công ty của Hoắc Vân Xuyên..... Như vậy sẽ thực xấu hổ.

Cũng còn tốt, mấy ngày nay Hoắc Vân Xuyên không có đến công ty con kia để họp.

Ba ba cũng chưa gặp qua Hoắc Vân Xuyên.

“Cứ quyết định như vậy đi.” Tổng tài bá đạo Hoắc Vân Xuyên gấp không chờ nổi mà khẳng định chuyện này, không có cho thiếu niên một đường sống nào: “Cậu đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

“Nhưng mà.....” An Vô Dạng còn muốn nói tiếp, kết quả bên kia đã treo máy.

Cậu nhìn di động trơn mắt há hốc mồm, cảm thấy người này cũng quá độc - tài rồi, một chút đường sống của người khác cũng không cho.

Nhưng là cẩn thận suy nghĩ lại, cũng không kỳ quái, Hoắc Vân Xuyên dựa vào cái gì phải đối tốt với mình chứ?

Tự nhiên là xuất phát từ trên người mình có thứ hấp dẫn, nếu không dù nói như thế, hai bên căn bản sẽ không bao giờ giao thoa.

“Cũng tốt.” An Vô Dạng nghĩ thông suốt rồi, buông di động trong lòng không suy nghĩ lung tung nữa mà ngủ.

Bên này Hoắc Vân Xuyên, gọi điện thoại cho bạn mình, nói: “Thiếu Phi, xin lỗi, sắp xếp khám thai vào ngày mai chúng tôi đi không được, cần phải dời đến thứ hai tuần sau.”

Còn vì cái gì không chọn chủ nhật, một là ngày mai tàu xe mệt nhọc, không thích hợp ngày hôm sau tiếp tục lăn lộn, thứ hai cũng là vì chủ nhật số người nhiều, đi bệnh viện không tiện lắm.

Tưởng Thiếu Phi nói một câu không sao, quan tâm hỏi han: “Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao phải kéo dài thời hạn?” Đó cũng không phải là tác phong của Hoắc Vân Xuyên, hắn luôn luôn rất giữ chữ tín.

“Không xảy ra chuyện gì, cậu ấy nhất thời có việc phải ra ngoài.” Hoắc Vân Xuyên trả lời.

“Vậy là tốt rồi.” Tưởng Thiếu Phi vui sướng khi người gặp họa mà nói: “Chăm sóc bạn nhỏ tư vị không dễ chịu đúng không?” Nghĩ cũng biết, sinh hoạt trước kia của Hoắc Vân Xuyên không nói là phong lưu khoái hoạt, nhưng cũng tự do tự tại, muốn làm gì thì làm đó.

Đầu gối hiện tại.

Hoắc Vân Xuyên nói: “Còn tốt, coi như tu thân dưỡng tính.”

Tưởng Thiếu Phi sửng sốt: “Cai thuốc lá và rượu?”

Hắn nhớ rõ, người này nổi danh là kẻ nghiện thuốc, từ đại học tới nay thuốc lá và rượu là thứ không rời tay.

“Còn không có, nói sau.” Nam nhân bên kia điện thoại chẳng hề để ý nói: “Hiện tại hết thấy đều chưa xác định, nên làm cái gì thì phải đi một bước tính một bước.”

“Cũng đúng, đàn ông mang thai vốn dĩ đã không ổn định, không có kiểm tra hết thấy đều khó nói trước.” Tưởng Thiếu Phi thở dài, trong lòng thật ra cầu nguyện đứa nhỏ này của bạn tốt có thể giữ lại, cũng coi như là giúp Hoắc gia một đại ân: “Vậy cậu phải theo sát chút, chú ý nhiều hơn, còn bạn nhỏ kia, đồ dành thì tốt rồi, đối với cậu ấy tốt chút cậu ấy sẽ tín nhiệm cậu.”

Những chuyện đó hẳn cảm thấy Hoắc Vân Xuyên trong lòng chính mình cũng rõ ràng rành, dù sao cũng là lão bánh quẩy có kinh nghiệm sa trường.

“Ừm, cúp đây, ngày mai có việc.” Hoắc Vân Xuyên nói, lại nói xong lời từ biệt, rồi cắt đứt điện thoại.

Buổi tối hôm nay, An Vô Dạng ngủ hơi không ổn, luôn mơ thấy một gì đó kỳ quái, sau đó lại bị mắc tiểu đến tỉnh.

Cậu bị huyết áp thấp, sau khi ngồi dậy một lúc đầu óc luôn quay cuồng, ngồi im gần nửa phút mới thấy rõ ràng mọi thứ, sau đó đến toilet đi tiểu.

Thời gian còn rất sớm, còn chưa đến 5 giờ sáng.

Bởi vì do ngủ sớm, An Vô Dạng trở lại trên giường nằm xuống, nhưng cảm thấy ngủ không được.

Đôi mắt như hạnh nhân tròng mắt với em trai ngủ trên giường, trong lòng suy nghĩ phong phú* mà nhớ đến một chút chuyện, nhưng tất cả đều không có đáp án không có ý nghĩa.

(*) Thiên mã hành không

Đó cũng không quan trọng, chủ yếu là bụng đang thăm thì mà kêu.

Nửa đêm tỉnh dậy loại đói đến phát rồ này, ai trải qua đều biết.

An Vô Dạng không có biện pháp nào, nên lấy ra đồ ăn vặt bẹ bẹ mà ăn, thuận tiện gửi tin nhắn cho Hoắc tiên sinh.

- Sớm a, Hoắc tiên sinh, anh tỉnh chưa?

Cậu cũng không biết chính mình vì cái gì nhắn cho người ta, có thể là vì nhầm chán.....

Hoắc Vân Xuyên còn đang ngủ say, bị âm thanh nhắc nhở của di động trên tủ đầu giường đông một tiếng đánh thức: “.....” Phát hiện là di động cá nhân của mình, cũng phải, di động dùng trong công việc đã tắt máy.

Hắn lấy lại đây nhìn, tức khắc không cao hứng.

- Sớm như vậy? Vì sao không ngủ được?

Hoắc Vân Xuyên lo lắng thân thể đối phương, lập tức gửi tin nhắn lại hỏi.

Bên kia tin nhắn đáp lại cũng thật sự nhanh, hắn là vẫn luôn ôm di động.

- Mắc tiểu đến tỉnh, đói bụng.

Di động đánh chữ quá chậm, một cái tay khác còn phải ăn đồ, vì thế An Vô Dạng lén lút đi ra ban công, bầu trời vẫn còn xám xịt.

Cậu lá gan phỉ to gọi điện thoại qua cho Hoắc Vân Xuyên.

Kết nối được liền nói: “Anh tới dẫn tôi đi ăn bữa sáng hay không, không tới tôi liền đi ăn bánh cuốn chỗ lão Vương.”

Sau khi nói xong trong tai nghe di động tất cả đều là thanh âm giòn tan.

Hoắc Vân Xuyên hơi kinh ngạc không biết phải nói gì: “Cậu chỉ vì nói lời này?” Hoá ra không phải chỉ gọi điện thoại tới kháng nghị? Hắn nháy mắt từ trên giường ngồi dậy, nói: “Vậy cậu chờ tôi.”

“Anh tới hôm qua có phải tức giận hay không?” An Vô Dạng hỏi.

Hành động cúp điện thoại này, cảm giác đặc biệt khác thường.

“Tôi nửa giờ sau sẽ đến.” Hoắc Vân Xuyên không có chính diện trả lời, liền cúp điện thoại của An Vô Dạng.

Dáng người cao gầy cơ bắp rắn chắc, ở trong phòng rửa mặt đi tới đi lui.

Trong vòng năm phút đã thu thập xong chính mình, lái xe ra đường.

An Vô Dạng trước đã xuống dưới mười phút chờ, tiểu khu im ắng bóng người thừa thốt, đèn đường còn sáng lên.

Tới rồi thời gian đã hẹn, cậu thấy một chiếc siêu xe loá mắt lái lại đây.

Người đàn ông kia không ngừng gọi điện thoại tới.

Hoắc Vân Xuyên xuống xe, đi đến trước mặt thiếu niên.

Bị ánh nhìn bình tĩnh như vậy, thiếu niên sáng sớm đã đem người ta đánh thức chột dạ không ngừng, bắt đầu biết sợ: “Sớm.” Cậu tự ôm cánh tay mình, sau này lùi lại hai bước, tươi cười tưng tưng.

Hoắc Vân Xuyên gật đầu: “Sớm.” Sau đó mắt nhìn lên trên xe: “Lên xe.”

An Vô Dạng ngoan ngoãn nghe lời làm theo, cũng nói: “Thực xin lỗi, tôi không nên quấy rầy anh sớm như vậy.” Trọng điểm là, đối phương không nói hai lời liền tới rồi, so với cảnh sát còn nhanh hơn.

Hoắc Vân Xuyên nghe vậy, cong cong môi: “Hoan nghênh cậu lần sau tiếp tục quấy rầy.”

Xe lái ra thật lâu, An Vô Dạng còn thần thờ, sau đó nhếch khóe miệng mỉm cười, trong lòng trong chốc lát thoải mái, trong chốc lát hạ xuống, cũng đúng, cậu biết Hoắc Vân Xuyên sẽ không vô duyên cớ vô cớ đối tốt với mình.

“.....” Ngồi ở trên ghế sau thiếu niên cười vui vẻ, Hoắc Vân Xuyên hơi chút chú ý liền thấy được.

Đôi mắt nhỏ cười tủm tỉm có thể nói là ngọt đến dính người.

Rạng sáng 5 giờ tỉnh lại đã tìm mình, nếu đó không coi là làm nũng thì là cái gì.....

“Hoắc tiên sinh, hôm nay cùng tôi ra ngoài, có chậm trễ công việc của anh hay không?” Thiếu niên mềm mại hỏi.

Hoắc Vân Xuyên đáp: “Không có.”

Siêu xe màu lam ở trên đường không nhiều xe lắm chạy như bay, người đàn ông lạnh lùng trầm mặc ít lời, người khác hỏi một câu mới đáp một câu.

An Vô Dạng hồi tưởng lại buổi tối ngày đó, cũng đặc biệt bội phục chính mình, lại dám hướng loại người này xin giúp đỡ.

Đối phương cả người áp suất thấp, thoát nhìn so với người xấu còn nguy hiểm hơn.

Có lẽ là do khi đó chính mình trúng thuốc đến hôn mê đầu, nếu không cho mười lá gan cũng không dám.

Tới địa điểm rồi, người đàn ông kia cũng giống như trước kia, xuống xe mở cửa xe cho mình.

“Cảm ơn anh.” An Vô Dạng miệng nhỏ ngọt ngào mà nói, tay vịn cánh tay rắn chắc kia, hết sức chuyên chú chú ý dưới chân mình, dẫm vào khoảng không sẽ không tốt.

Hoắc Vân Xuyên nhìn chằm chằm kia mấy ngón tay mảnh dài, cổ họng nuốt xuống.

Hắn không phải giả vờ lãnh khốc không muốn nói chuyện, chỉ là đang nhẫn nại thôi.

Từ khi đối phương rạng sáng 5 giờ gọi điện thoại cho mình mềm mại mà làm nũng thì bắt đầu.....

“Tôi tự mình có thể.” An Vô Dạng thu tay về, cùng Hoắc Vân Xuyên bảo trì khoảng cách chậm rãi đi về phía trước.

“Hiện tại còn quá sớm, đồ có thể ăn không nhiều lắm.” Hoắc Vân Xuyên nói, có hơi trách cứ An Vô Dạng không biết chọn thời gian, sớm như vậy gọi mình thức dậy, còn chút sự tình còn chưa có kịp làm.

“Không sao, tôi không có kén ăn.” An Vô Dạng tới một hoàn cảnh mới, ngồi xuống nhìn đông nhìn tây mà mà xem, mặt mày ngây thơ tuần tú trần ngập đơn thuần vô hại, cười nói: “Anh có phải không cao hứng tôi sớm như vậy đã đánh thức anh hay không?”

Dù sao cậu cảm thấy buổi sáng hôm nay thái độ đối phương cứ mãi là lạ, lời nói đặc biệt ít.

Hoắc Vân Xuyên liếc mắt nhìn cậu không nói chuyện.

“.....” An Vô Dạng nghĩ thầm, đó đó, chính là loại cảm giác này, chính mình cũng không biết chọc hấn chỗ nào.

Để ngừa chính mình đột nhiên làm ra hành động lỗi lầm, Hoắc Vân Xuyên cố tình không chú ý An Vô Dạng nữa, tình cờ nhìn một cái, lại phát hiện thiếu niên biểu tình rối rắm.

“An Vô Dạng?” Hấn lên tiếng.

“Hả?” Thiếu niên đáp lời hoang mang rối loạn mà nói: “Có chuyện gì sao?”

Cậu hồi hận rồi, về sau không bao giờ làm chuyện phá rối giấc ngủ của người khác nữa.

Hoắc Vân Xuyên nhìn chằm chằm An Vô Dạng thật lâu, tiếng nói oa oa mà nói: “Có thic có, sợ cậu không cao hứng mà thôi.” Dứt lời đứng dậy đi về phía trước, từ bên người thiếu niên đi qua, đi vào toilet.

“.....” An Vô Dạng thề, cậu thật sự không phải cố ý nhìn chằm chằm đống quần Hoắc tiên sinh đâu, chỉ có thể hơi thắc mắc sao đối phương phồng quá rõ ràng thôi.

Oa, rất đáng sợ.

Su khi đồ ăn đưa lên tới, đối phương còn chưa có từ toilet ra ngoài.

“Hoắc tiên sinh, tôi ăn trước.” Cửa truyền đến một thanh âm trong trẻo, Hoắc Vân Xuyên đứng ở trước bồn cầu, nường theo thanh âm không cần tốn nhiều sức mà đạt tới đỉnh.

“Ha.....” Trong gương chính mình biểu tình hung ác vằn vẹo, một mặt này còn chưa từng lộ ra với ai.

Sau năm phút đồng hồ, Hoắc Vân Xuyên rửa tay sạch sẽ, sửa sang lại xong cổ tay áo, vô cùng văn nhã mà từ toilet đi ra.

An Vô Dạng nghe thấy tiếng bước chân, cơ bắp trên hai vai căng thẳng một chút, sau đó rũ mắt xuống, dường như không có việc gì mà ăn uống.

“Tôi mới phát hiện cậu có hơi ngứa da.” Hoắc Vân Xuyên lẳng lẳng nhìn cậu vài giây, nhàn nhạt nói một câu.

Một ngụm cháo nhét ở trong miệng An Vô Dạng, nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu đối phương có ý gì, chỉ chớp chớp mắt tiếp tục vẻ mặt đơn thuần mà nhìn hấn: “A?”

Phát hiện thiếu niên thật sự không nghe hiểu, Hoắc Vân Xuyên cảm thấy hít thở không thông.

“Không có gì, cậu ăn đi.” Đối phương sự thật gì cũng đều không hiểu, hấn nhận mệnh mà tiếp nhận thôi.

Sau đó chính là tận lực đem vấn đề của người lớn trong đầu mình vứt ra ngoài, áo mũ chỉnh tề mà ngồi xuống cùng đối phương ăn bữa sáng.

Buổi sáng trước tám giờ, An Vô Dạng được Hoắc Vân Xuyên đưa về nhà, đến lúc đó sẽ ngồi xe của ba ba mình ra ngoài.

“Vô Dạng, Vô Phi.” Đinh Vi gõ cửa phòng hai anh em cậu, kêu người thừa duty rửa mặt ăn bữa sáng.

Ngồi ở trên bàn cơm nhà mình, An Vô Dạng rơi vào trầm mặc, cậu nghĩ, rạng sáng 5 giờ gọi điện thoại bảo người khác rời giường cùng chính mình ăn sáng, việc làm phát rồ như vậy, cũng không phải là tác phong của mình.

Đây là biến chứng khi có bảo bảo sao?

“Ngẩn người làm gì, ăn a.” An Vô Ngu dùng chiếc đũa gõ gõ tay em trai.

“Ui.” Đầu đũa gõ đến khớp xương rất đau, An Vô Dạng đem tầm mắt từ ngoài cửa sổ thu trở về, lẳng lẽ trừng mắt nhìn chị một chút.

25. Chương 25

Mẹ làm bữa sáng có cháo trắng ăn với bánh quẩy, tất cả mọi người đều ăn đến ngon lành, chỉ có An Vô Dạng đối với bánh quẩy nuốt nước miếng, không phải ý muốn ăn, cậu là muốn ới.

“Cho em.” Cho em trai một cái bánh quẩy to, cậu tự mình ăn cháo trắng.

Ba ba nhìn cậu nói: “Vô Dạng làm sao lại trở nên kén ăn? Bánh quẩy thơm như vậy cũng không ăn.”

An Vô Dạng nói: “Con sợ một lát ngồi xe sẽ ới.” Sau đó ăn cháo trắng xong, mang lên ‘ túi bảo mẫu ’ Hoắc tiên sinh đưa bên trong có bình nước, ô che, khăn giấy ướt, bình đựng mứt hoa quả.

Cùng với một cái thảm lông nhỏ.....

Tám giờ rưỡi, An gia ăn mặc chỉnh tề, tập thể cùng nhau ra cửa.

Mẹ cùng chị thân mặc váy liền áo màu sắc xinh đẹp, trên mặt đều được trang điểm tỉ mỉ, đi ra ngoài tỉ lệ người quay đầu lại nhìn vô cùng cao.

Ba ba người hơn bốn mươi, đáng người so với bạn cùng lứa tuổi cũng xem như không tồi.

Mặc một bộ tây trang hưu nhân cũng rất có khí khái.

An Vô Dạng và em trai mặc tương đối đơn giản, chính là áo thun quần đùi cùng giày thể thao.

“Ông An, bà An, ra ngoài sao?” Trên đường gặp được hàng xóm cùng tiểu khu, thấy cả nhà này, thật là hâm mộ.

“Đúng vậy, bà Trần.” Đinh Vi cũng biết đến, nhóm những bà chủ gia đình ở đây đều hâm mộ mình, có bằng cấp cao cùng một công việc tốt, chồng cùng bọn nhỏ tất cả đều nghe theo lời nói của mình.

Có đôi khi bà cảm thấy, như vậy đã rất đủ.

Tuy rằng cũng có áp lực, chính là tình trạng gia đình bậc trung lưu chính là như vậy, ngày tháng qua loa đại khái không có trở ngại, nhìn lên mình chẳng bằng ai, nhìn xuống lại chẳng thấy ai bằng mình.

Phòng ở là tiền tích góp cả đời của ba mẹ, lúc hai vợ chồng bọn họ kết hôn đã mua xong, không có áp lực khoản vay mua nhà bọn họ không biết đồng nghiệp hâm mộ mình bao nhiêu.

Xe là mấy năm trước mới đổi chiếc mới, Honda cũng trong phạm vi suy nghĩ, bỏ bảy tám vạn mua trả góp, còn hai năm là trả xong.

Trước kia làm cùng công ty hai vợ chồng đi với nhau, lái xe ra cửa còn coi như thuận tiện lại tiết kiệm; về sau hai vợ chồng tách ra hai công ty, Đinh Vi ngồi xe đi làm, An Thành cũng ngồi xe đi làm.

Dù sao cũng là từ tỉnh lẻ ra tới, dựa vào đọc sách thăng một cái giai tầng, quan niệm từ trong xương cốt của An Thành, là cần kiệm khoan dung. Phần gien này toàn bộ di truyền cho con thứ nhà bọn họ, đáng tiếc con thứ học hành không được, ưu điểm trên người còn dư lại là chịu khổ nhọc.

An Vô Dạng [chịu khổ nhọc], ngồi ở vị trí gần cửa sổ, trên bụng đắp thảm lông nhỏ, trong miệng nhai bẹ bẹ cam thảo vị quả mơ.

“Anh em cũng muốn.” An Vô Phi ở phương diện ăn uống thực phù hợp với tuổi tác của nó.

“Ăn đi.” Anh trai giơ hộp cho nó.

Chị gái ôm cánh tay ánh mắt quỷ dị, cô nhìn thấy em trai uống cái gì? Cẩu kỷ tử nấu nước? Lên xe ôm thảm lông nhỏ? Khăn giấy ướt ô che nắng! Đây không phải con gái tỉ mỉ chuẩn bị sao?

“Cái bình cũng là người khác đưa?”

May mắn thanh âm của chị nhỏ, ba mẹ đang nói chuyện phiếm không nghe được.

An Vô Ngu nhàm chán theo logo tìm tòi một chút, đặc biệt tốt, cái ly này giá trị không thể nào dưới hai ngàn, quả nhiên là phú bà nhỏ, so với phú nhị đại theo đuổi cô càng hào phóng hơn.

Thấy biểu tình của chị, An Vô Dạng liền biết, vị Hoắc tiên sinh kia sử dụng đồ vật không có giá bình thường. Nhưng là cũng không phải thực bình thường sao, có thể thu mua một công ty tư nhân to như thế, hẳn là rất có tiền.

An Thành trong lúc vô ý mắt nhìn kính chiếu hậu, ánh mắt sáng lên, đó là một chiếc siêu xe, tất cả nam nhân đều yêu thích, đáng tiếc ông đời này mua không nổi, chỉ có thể nhìn.

“Chắc chắc.” Bảng số xe cũng rất dễ nhớ, một hơi thở của địa chủ có quyền thế ập vào trước mặt.

An Thành đoán như thế nhưng Hoắc Vân Xuyên oan uổng muốn chết, hẳn không phải địa chủ, tổ tiên ba đời nhà hẳn đều có tiền.

Trong đám bạn từ nhỏ lớn lên chỉ có Quý Minh Giác giống như hắn, là công tử hào môn mấy đời, ngậm thìa vàng sinh ra.

Tưởng Thiệu Phi cùng Trần Sơ đều là phú nhị đại, là loại bậc cha chú dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, luận gia cảnh cùng nội tình so với Hoắc gia Quý gia kém hơn rất nhiều.

Năm đó lúc bốn người bọn họ kết làm bạn bè, trong mắt thật không có đặc biệt để ý chuyện đó, chỉ để ý có phải chí thú hợp nhau hay không, thành tâm mà đối đãi nhau không.

Phải biết rằng người trong cái vòng luẩn quẩn của bọn họ, sau khi thành niên muốn kết giao với những bạn bè thật tình cũng không dễ dàng.

Hoắc Vân Xuyên đi theo chiếc Honda phía trước kia, thỉnh thoảng dùng tin nhắn âm thanh gửi cho thiếu niên đang trên xe Honda kia: “Ồi không? Có không thoải mái hay không?”

An Vô Dạng trả lời: Không có, Hoắc tiên sinh anh nghiêm túc lái xe đi.

“Kỹ thuật lái xe của tôi rất tốt.” Người đàn ông thanh âm trầm thấp nói.

Đã sớm phát hiện thanh âm Hoắc tiên sinh có công hiệu đặc biệt, An Vô Dạng xoa xoa lỗ tai đang đeo tai nghe, không muốn nghĩ nhiều, cũng không biết loại thanh âm này dùng từ chính xác để hình dung là gọi cảm quyến rũ.

Chỉ là lúc mỗi lần nghe điện thoại, lỗ tai sẽ ngứa, không biết sao lại thế này.

— Ừm, tôi ngủ một chút, ba ba nói còn ba mươi km.

Dựa theo tốc độ xe hiện tại, còn phải lái xe khoảng nửa giờ.

“Lấy thảm che lại? Không được để gió thổi thẳng vào.”

— Thảm lông có phải anh mua hay không?

Hoắc Vân Xuyên dừng một chút, phủ nhận: “Không phải, là trợ lý tôi mua.”

Sau đó cũng không có tin nhắn gửi lại nữa, bởi vì An Vô Dạng buông đi động nghiêng đầu ngủ rồi.

Nửa giờ sau, bọn họ trực tiếp đến nhà hàng ăn cơm, cả nhà vừa xuống xe đều tự tìm toilet.

An Vô Dạng mắc tiểu vào WC nam bị Hoắc Vân Xuyên theo kịp, cậu mặt nhú nhú lại, không có tâm trạng chào hỏi, trước tiểu xong rồi lại nói.

“Cậu định tiểu ngay tại đây?” Hoắc Vân Xuyên cắn răng nói: “Vào bên trong đi.”

Em trai bên cạnh vẻ mặt ngu si, trơ mắt nhìn một người cao lớn xa lạ, túm cánh tay anh trai vào gian phòng bên trong.

“Anh làm gì vậy?” An Vô Dạng không cao hứng: “Em trai tôi ở bên ngoài, anh chú ý chút cho tôi.”

Hoắc Vân Xuyên mặt lạnh lùng nhìn cậu: “Cậu cũng chú ý chút cho tôi.”

Ở trong không gian công cộng đi tiểu, người khác nghiêng đầu một bên là có thể thấy đám lông xù xù cùng trứng của cậu.....

“Tất cả mọi người đều là nam, bọn họ có tôi cũng có.” An Vô Dạng tiểu xong rồi, kéo quần lên.

“Tôi để ý.” Hoắc Vân Xuyên nhìn cậu chăm chăm nói.

Mở cửa thấy ánh mắt lo lắng của em trai, An Vô Dạng xua xua tay với đối phương: “Không sao, anh quen.” Sau đó rửa tay, nghiêng đầu nhỏ giọng nhắc nhở nam nhân kia: “Anh kiềm chế dùm.”

“Đi thôi.” Hoắc Vân Xuyên cũng đang rửa tay.

Thấy gương mặt đứa bé trai An gia trong gương đang đánh giá mình, hần nhếch môi cười cười, đây là, cậu em vợ?

An Vô Phỉ run lên, chạy theo đuổi kịp anh trai.

Một nhà năm người ở đại sảnh tập hợp, ngồi thang máy lên lầu tám, là một đại sảnh có buổi tiệc, khách đặc biệt nhiều, trường hợp đặc biệt náo nhiệt, bạn bè họ hàng tới không ít.

Từ khi có bảo bảo rồi, An Vô Dạng phát hiện mình đặc biệt sợ hãi tiếng ồn ào cùng náo nhiệt.

Hễ ở trường hợp đông đúc, trường hợp mênh mông người là người, với cậu mà nói chính là dày vò.

“Mẹ.....” Phía trước người rất nhiều, An Vô Dạng ở phía sau nhìn thôi đã thấy sợ rồi, chớp mắt liền lùi lại phía sau.

“Mợ họ, đã có mấy năm không gặp, mợ hôm nay cả nhà đều tới?” Cậu nghe được thanh âm sang sảng sung sướng của mẹ, có vẻ đặc biệt thích ứng với trường hợp này: “Nhà của chúng con cả nhà cũng tới, Vô Ngu, mau tới chào hỏi bà mợ một chút, ai, đây là con gái của con, đây là con trai của con.”

Cả nhà mình đều ở phía trước, từng người xã giao với những người bên cạnh họ.

An Vô Dạng thở dài, phát hiện mình một người cũng không quen biết, cũng không ai giới thiệu cho mình.

Quan trọng là người ở đây quá nhiều, điều hòa không đủ lạnh, đứng một lát hít thở đã không thông.

An Vô Dạng do dự nên đi tới hay là lui về phía sau, cuối cùng vẫn là theo kháng nghị của thân thể, quay đầu đi ra bên ngoài, hô hấp không khí mới mẻ.

Lập tức gửi tin nhắn WeChat cho mẹ mình: “Mẹ, thân thể con không thoải mái, con tự mình đến bên ngoài ăn cơm, mọi người ăn xong thì kêu con.”

Sau đó chờ thang máy tới, đi xuống lầu.

Điều hòa ở đại sảnh đầy đủ, thực mát mẻ, An Vô Dạng tìm một ghế sa lông ngồi xuống chậm rãi hít thở.

Năm phút đồng hồ trôi qua, WeChat của mẹ không hề có động tĩnh.

An Vô Dạng lại gửi cho ba: “Ba ba, thân thể con không thoải mái, con ra bên ngoài ăn cơm đây, mọi người ăn xong nhớ kêu con.”

Hai phút sau, ba ba trả lời tin nhắn: “Chỗ nào không thoải mái? Có phải say xe hay không? Con ăn ở chỗ nào?”

An Vô Dạng: “Trên đường, có thể là say xe, buồn nôn muốn ói, con chốc lát ở đại sảnh lầu một của nhà hàng chờ.”

An Thành: “Một mình có thể được không?”

An Vô Dạng: “Được, không nghiêm trọng lắm, mọi người cứ ăn đi, giúp con nói với mẹ.”

An Thành: “Tốt, uống nhiều nước, con muốn ăn cái gì thì ăn đi, ba trả lại cho con.”

An Vô Dạng tính toán một chút, vậy chỉ sợ không được, tiền tiêu vặt mỗi tháng của ba ba chỉ chừng một ngàn tệ, mua cho Hoắc tiên sinh một cái ly đều không đủ, càng đừng nói ăn cơm.

“Được rồi, không nói nữa, con bây giờ đi đây.”

Hoắc đại thiếu lái xe ở trên phố chuẩn bị mua cho mình thứ gì đó để ăn, nhận được điện thoại của An Vô Dạng, lập tức quay đầu xe lại, lái như bay trở lại cửa khách sạn.

Nhìn thiếu niên đang hóng mát bên trong, hần lạng lẽ thở dài.

Xuống xe đi đến trước mặt đối phương, Hoắc Vân Xuyên tháo kính râm trên mũi xuống, lộ ra vẻ mặt lo lắng.

“Làm sao vậy?” Không phải nói cùng người trong nhà ăn cơm sao? Tại sao người trước mắt nhìn héo rũ như thế.

“Hoắc tiên sinh?” Thiếu niên ngồi ở trên sa lông cúi đầu ngủ gật, hơi ngẩng đầu lên, mơ hồ nói: “Anh còn không có ăn cơm đúng không, chúng ta cùng nhau ăn thôi?”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hoắc Vân Xuyên hỏi, kéo ống quần, ở trước mặt An Vô Dạng ngồi xổm xuống.

“Phía trên người đông như quảng trường vào lễ quốc khánh, không chỉ ồn ào còn nóng nực, tôi không chịu nổi nên xuống.....” Thiếu niên mắt trông mong mà giải thích: “Cũng không thể trách tôi, tình huống thật sự chính là như vậy.”

Hoắc Vân Xuyên ngắt lời nói: “Ai trách cậu?”

Để ý cậu, đau lòng cậu còn không kịp, làm sao đành lòng trách cậu.

“.....” An Vô Dạng gật gật đầu, cảm thấy cũng đúng, chính mình không thoải mái chẳng lẽ còn hiếu thắng chịu đựng khó chịu đi làm chuyện mình không muốn làm sao.

“Ăn cơm thôi.” Người đàn ông cao lớn đứng lên, đưa tay đi qua.

An Vô Dạng nghe vậy, theo phản xạ đặt tay mình vào lòng bàn tay dày rộng kia.

Hoắc Vân Xuyên một phen cầm lấy, tay bạn nhỏ thon dài, lòng bàn tay vẫn còn lạnh lẽo.

“Đồ vật của tôi.” Chỉ qua một bên ‘túi bảo mẫu’ được hần cầm lên, nhưng thật ra có chút đáng tiếc đường xá quá gần, chỉ xa có hai mươi mét.

Trên người mặc váy ngắn màu đen An Vô Ngu vừa gọi điện thoại vừa đi ra đại sảnh, lúc chờ em trai tiếp điện thoại, cô nhìn thấy một vị nam thần chuẩn soái ca, mở ra cửa một chiếc siêu xe ngồi vào.

“Alo? Chị?” An Vô Dạng kinh ngạc mà nói.

“Em không nói một tiếng đã đi rồi, có người xử sự như vậy sao?” Sau khi điện thoại được kết nối, An Vô Ngu bùm bùm một hơi: “Thật là, không thoải mái thì mở miệng, chúng ta sẽ mang em đi xem bác sĩ, tự mình âm thầm đi là có chuyện gì?”

Ba ba nói em trai không muốn ảnh hưởng bọn họ ăn cơm, chính mình một người độc lập hiểu chuyện vân vân, An Vô Ngu nghe xong bùng nổ, rõ ràng chính là không biết cư xử, đâu ra độc lập hiểu chuyện?

Nói dễ nghe là EQ thấp, nói khó nghe chính là tính cách khuyết tật!

—Cô kia tôi thấy người tính cách khuyết tật chính là cô đó?!!!!

26. Chương 26

Nghe điện thoại An Vô Dạng hơi sững sốt một chút, rốt cuộc sau khi chị vào đại học đã rất ít về nhà, hiếm khi dùng công phu tư tử rỗng đối với cậu: “Chị, em chỉ bị chóng mặt muốn ới, nghĩ ngơi không thoải mái mà thôi, nào cần có người cùng em, thật không nghiêm trọng.”

Nhìn mọi người hưng phấn, cậu lại khó chịu: “Mọi người cứ ăn đi, ăn nhiều chút, em bây giờ cũng đi ăn cơm.”

“.....” An Vô Ngu nháy mắt không biết nói gì, cảm thấy người này EQ không cứu nổi, chẳng lẽ chính cậu không nhận ra, cha mẹ đối với mấy chị em bọn họ khác nhau sao?

Thật sự tất cả đều là cha mẹ sai?

Chị gái không nói lời nào nữa, An Vô Dạng liền nói: “Tạm biệt, hẹn gặp lại?”

An Vô Ngu tức giận đến không muốn nói chuyện, bực bội mà cắt đứt điện thoại: “Ngu ngốc.” Cô nói thầm, trẻ con không thể dạy, tức chết mất.

Lại không biết em trai ngồi ở trên siêu xe không tim không phổi mà bẹp miệng, thần kinh thô tựa chén đá, căn bản đã quen với sự thật chị ghét bỏ chính mình.

“Ai.” Cậu thở dài.

Lão đàn ông lái xe phía trước trong lòng căng thẳng, nhiều ít cũng đoán được tình cảnh ở trong nhà thiếu niên, có thể cũng không tốt gì, hoặc là rất kém.

Hắn bẻ tay lái, dò hỏi: “Không vui?”

An Vô Dạng cau mày, buồn rầu: “Tôi còn chưa có nghĩ ra lý do tốt để chuyển nhà.” Thanh âm hàm hàm hồ hồ mà nói, trong miệng không phải nghi ngờ đang nhai chính là mút hoa quả.

“.....” Hoắc tiên sinh thầm mắng chính mình quá nhọc lòng, hắn còn chưa có nhìn thấy An Vô Dạng không khoái hoạt.

Cứ như vậy An Vô Dạng vẫn luôn suy nghĩ, thời gian qua rất nhanh.

Cơm nước xong trở về, cậu ở đại sảnh chờ ba mẹ, mình ngồi ở đầu này sa lông, Hoắc tiên sinh ngồi ở đầu kia sa lông, duy trì khoảng cách với nhau.

- Hoắc tiên sinh, anh lấy tạp chí che mặt lại đi.

An Vô Dạng có lòng tốt nhắc nhở.

“.....”

“Vô Dạng?” Ba mẹ mang theo chị gái em trai xuất hiện ở trong tầm nhìn, trong vòng năm giây là có thể đi tới.

“Hoắc tiên sinh, tôi đi trước.” An Vô Dạng hạ giọng, lén lút phát tay tạm biệt Hoắc Vân Xuyên.

Nam nhân bị bỏ rơi, nhìn theo cả nhà bọn họ đi ra cửa nhà hàng, lúc này mới đứng lên đuổi theo.

Đổi lại là trước đây, đánh chết Hoắc Vân Xuyên hắn cũng sẽ không tin, có một ngày chính mình sẽ làm ra loại hành động phát rồ như hôm nay.

Nhưng hắn hôm nay đã làm, còn làm một cách cam tâm tình nguyện.

Rốt cuộc ăn no liền mệt mỏi, mặc kệ trên đường đi giọng nói của Hoắc tiên sinh nói như thế nào, An Vô Dạng đều như không hay không biết mà ngủ, mãi đến khi tiến vào nội thành.

Lập tức đã đến cửa nhà.

Hoắc tiên sinh một câu nói cuối cùng phát ra: “Tôi hứa đã thực hiện, cậu hứa khi nào thì thực hiện?” Một chữ một chữ, thiếu niên nghe được tâm hồn vừa mới tỉnh táo, lại héo rũ xuống: “Tôi ngủ, không biết.....”

“Buổi tối trở về rồi nói, ngoan.” Hoắc Vân Xuyên nói.

Ba ba dừng xe lại ở cửa nhà, An Vô Dạng lập tức xuống dưới, nói một tiếng với ba mẹ: “Con đi ra ngoài mua bình nước.”

Em trai là đứa cuồng theo đuôi: “Em cũng đi!”

An Vô Dạng lòng muốn chết đều có, quay đầu lại hối lộ nói: “Đừng theo anh, anh mua cánh gà nướng cho em.”

An Vô Phi suy xét một lát, trả lời: “Tốt, em muốn chân gà nướng New Orleans.”

Anh trai cảm lạnh, tiểu tử này giữa trưa không ăn no sao?

Đi ra ngoài cửa tiểu khu, nhìn đông nhìn tây một lát, rốt cuộc thấy ở góc đường có chiếc xe thể thao màu lam, ngay từ đầu đã dừng lại, có thể do thấy cậu, chậm rãi lái lại đây.

“Hoắc tiên sinh?” An Vô Dạng kéo ra cửa trên, là ghế phụ.

Hoắc Vân Xuyên cau mày: “Phía sau đi.”

“Tôi đi đến tiệm KFC phía trước.” An Vô Dạng cài xong đai an toàn, chớp chớp mắt với hắn.

Lão đàn ông sững sốt một hồi, sau đó nháy mắt bùng nổ: “Ai cho cậu ăn KFC?” Mẹ nó, tiểu tử này đến tột cùng đã giấu hắn ăn bao nhiêu thực phẩm rác rưởi?

Muốn chết hay là không muốn sống nữa?

“Mua cho em trai tôi.” An Vô Dạng sợ tới mức ấp úng mà nói.

Hoắc Vân Xuyên nghe vậy, tính tình mới thu trở về, không khủng bố như vậy nữa: “Em trai cậu cũng đừng ăn quá nhiều, có hại vô ích.”

An Vô Dạng ngậm miệng, gật gật đầu.

Tới KFC rồi, Hoắc Vân Xuyên mang theo thiếu niên xếp hàng mua, đây là lần đầu tiên trong đời hắn tiến vào KFC, vì mua chân gà cho cậu em vợ.

“Xong.” Sau khi lấy lòng, chú ý tới bạn nhỏ đang nhìn chằm chằm kem ở trong tay người khác.

“Hô.....” Đem An Vô Dạng cùng chân gà của cậu em vợ cẩn thận đưa trở về, Hoắc Vân Xuyên ở trên xe mở ra cửa sổ WeChat, gửi qua một giọng nói: “Cậu đoán tôi một ngày hôm nay làm cái gì?”

Tưởng Thiếu Phi trả lời: “Chắc không phải là tìm phụ nữ chứ.”

Hoắc Vân Xuyên: “Đi theo đứa nhỏ cả một ngày.”

“Ha ha ha ha.” Đáp án ngoài dự đoán, Tưởng Thiếu Phi trực tiếp cười hân thối đầu, thua hắn luôn. Mẹ nó đi theo đứa nhỏ.

Chính là nói thật, thiệt tình là câu kia: “Vân Xuyên cậu như vậy khá tốt, thật sự đó, anh em ủng hộ cậu.”

“Cút.”

Mang theo chân gà nướng cùng cánh gà nướng An Vô Dạng về đến nhà, gõ gõ phòng chị gái: “Chị, có muốn ăn cánh gà nướng hay không, là KFC.” Mới ra lò, còn nóng hổi.

Qua một lát, chị mở cửa.

“Cho chị.” An Vô Dạng nói.

“Em không ăn?” An Vô Ngu ngó mắt nhìn, chỉ có chân gà nướng của em út, cùng với cánh gà trên tay mình.

“Em không ăn.” An Vô Dạng nói.

Lúc xoay người đi nghe thấy chị nói: “Em hà khắc với mình như vậy để làm gì? Không ai yêu cầu em như vậy hết?”

“Chị.....” An Vô Dạng mặt lộ vẻ khó hiểu, đối phương tức giận làm gì chứ.

“Em thành thật nói với chị, em thật sự không muốn ăn hay là giả vờ không muốn ăn?” Chị gái cầm hộp cánh gà hỏi.

“.....” Nói thực ra thiếu niên tâm tình phức tạp muốn ăn cánh gà, giấu lại lương tâm lắc đầu: “Em thật sự không muốn ăn.”

Chị nhìn cậu nghĩ một đằng nói một nẻo, im lặng mấy giây, hận sắt không thành thép mà xoay người đóng cửa.

“Phanh.”

Bực bội, tam quan không hợp làm chị em thật là bực mình.

“Anh anh anh, chân gà em bảo anh mua đâu?” An Vô Phi buồn bực, mắt trông mong giống như chim én gào khóc đòi ăn.

“Nè.” An Vô Dạng đưa qua.

Em trai mở hộp ra, một một cổ mùi hương bay ra ngoài, cậu ngửi ngửi, thật ra rất dầu mỡ, coi như Hoắc Vân Xuyên không ra lệnh cưỡng chế cấm ăn, cậu cũng sẽ không ăn.

“Anh không ăn sao?” An Vô Phi lấy ra toàn bộ, thấy anh trai không có nói chuyện.

“Không ăn, tự mình ăn.” Cậu nằm trên giường trả lời, tìm ra tai nghe đeo lên.

Nhắm lại mắt một xú đã qua hai giờ, sau khi tỉnh lại bầu trời đã ráng màu.

An Vô Dạng tắt đi đèn trong phòng, cùng em trai ghé vào phía trước cửa sổ, kinh ngạc mà thưởng thức vẻ đẹp của thiên nhiên: “Thật đẹp.”

“Là ráng đỏ sao?” Em trai nói.

“Hắn là vậy.” An Vô Dạng cười cười, vỗ vỗ đầu em trai: “Anh đi giúp mẹ nấu cơm, em có thể ra ngoài xem TV một chút.”

An Vô Phi banh khuôn mặt nhỏ trềng mắt, phản cảm người khác vỗ đầu của nó.

“Mẹ.” An Vô Dạng đi đến bên người mẹ, bàn tay cho vào chậu nước giúp đỡ nhặt rau: “Cùng mẹ nói một chuyện, con muốn đến nhà bạn ở vài ngày, khai giảng mới trở về.”

Đinh Vi ngẩng đầu nhìn cậu, tức khắc cau mày: “Bạn nào? Đang êm đẹp vì sao phải đến nhà người khác ở?” Còn nữa: “Ba mẹ người ta đồng ý sao? Mấy vấn đề này con hẳn là nên suy nghĩ kỹ càng.”

“Bạn học cao trung, quan hệ của chúng con không tồi.” An Vô Dạng nói, dựa theo mối quan hệ với tiểu béo mà bịa ra: “Ba mẹ cậu ấy bận kinh doanh, không có nhà, hẳn là không có ảnh hưởng gì.”

“Làm kinh doanh? Vậy gia đình kia hẳn là khá tốt.” Đinh Vi trong lòng tính toán, con thứ có nhân mạch cũng tốt: “Nếu như người ta mời con đi, ngược lại cũng không phải không được.”

“Con ngày mai liền đi.” An Vô Dạng nói.

“Đến trong nhà người ta hiểu chuyện chút, lưu lại ấn tượng tốt.” Đinh Vi dặn dò nói, đứa nhỏ này bà không có cách, vừa không biết chuyện lại không khôn khéo, vô luận dạy như thế nào đều là uống công.

“Dạ.” Thiếu niên vô tâm vô phé ứng tiếng, cậu không đi tìm tòi nghiên cứu nguyên do tại sao mẹ dễ dàng đồng ý như vậy.

Tóm lại là cho mình đi là được rồi.

Đinh Vi: “Ba con lúc trước đáp ứng con mua máy tính...”

“Không mua.” An Vô Dạng chủ động nói: “Con mượn dùng một chút cũng được, máy tính qua một hai năm nữa rồi nói.”

Cậu đã nói tới như vậy, Đinh Vi cũng thuận nước đẩy thuyền gật gật đầu.

Tài chính trong nhà xác thật tương đối gấp gáp, khi khai giảng chính là học phí của ba đứa con.

Hơn nữa nếu muốn mua, cũng không thể mua đồ rẻ tiền.

An Thành thần kinh thô hai ngày trước đã nói qua, nếu không dọn máy tính trong phòng con gái đến trường cho con thứ dùng.

Đinh Vi thiếu chút nữa liền gật đầu, nhớ lại chuyện đó trong lòng cũng ngượng ngùng, nhiều ít có chút thừa nhận chính mình thiên vị con gái và con út.

Xét đến cùng, vẫn là bởi vì con thứ không thân với mình, không có hình dáng của đứa trẻ.

Con gái năm nay hai mươi hai, lâu lâu liền hướng cha mẹ làm nũng, làm chuyện này nọ, tuy rằng có đôi khi làm ba mẹ tức giận đến ngứa răng, nhưng là không ngừng thân thiết.

Còn con thứ thì không được như vậy, tương đối độc lập.

- Hoắc tiên sinh, tôi đã nói với người trong nhà rồi, thuận lợi đạt thành nhận thức chung [then thùng /]

Nhận được tin nhắn Hoắc Vân Xuyên nhìn chằm chằm cái quả cầu nhỏ màu vàng đang xoa ngực kia, một lát sau mới khôi phục lại, dùng giọng nói trả lời: “Ừm.”

An Vô Dạng trả lời: “Tôi gửi sai icon rồi, hẳn là cái này [nhúu mày /]”

“.....”

Hoắc đại thiếu lần này thời gian trả lời hơi lâu, bởi vì người già tâm thủy tinh tương đối dễ vỡ.

“Tôi ngày mai đi đón cậu, đi ngủ sớm một chút.”

An Vô Dạng nghi hoặc nói: “Anh buổi tối không gọi điện thoại cho tôi sao?”

Bên kia lập tức nói: “Gọi.”

Sau khi hỏi ra một câu, An Vô Dạng liền hối hận, có vẻ giống như chính mình thực hy vọng đối phương gọi điện thoại cho mình.

Bất quá hẳn nói gọi: “Nga, tôi chờ điện thoại anh rồi ngủ tiếp.”

Hoắc Vân Xuyên lập tức chống bàn ngồi xuống, duy trì hô hấp thông thuận: “Cậu muốn ngủ cũng có thể ngủ trước, tôi có thể gọi cho cậu sớm một chút.”

“Không cần đâu, tôi vừa rồi đã ngủ hai giờ.” An Vô Dạng nói.

“Vẫn là 9 giờ rưỡi.” Hoắc Vân Xuyên thanh âm thấp thấp mà nói.

Âm vực thành thực gợi cảm, như cũ làm thiếu niên cảm thấy lỗ tai ngứa ngáy, hô hấp cũng có chút nhanh: “Trời nóng quá a.” Cậu giật nhẹ quần áo, phát hiện thanh âm mẹ xào rau ngừng lại, liền nói: “Tôi đi ăn cơm trước, tạm biệt.”

Đã cúp.

Hoắc Vân Xuyên buông di động.

Trong loại thời gian lúng ta lúng túng thế này, hẳn đi vào phòng tắm tự mình thư giải một lần.

Sau khi ra tới, hẳn lấy ra số điện thoại lần trước nhờ Quý Minh Giác tìm, trực tiếp gọi qua: “Dì Trương? Xin chào, mời đi ngày mai bắt đầu lại đây đi làm.”

—

27. Chương 27

Làm một bé ngoan biết vâng lời, sau khi An Vô Dạng cơm nước xong liền bắt đầu thu dọn đồ dùng hằng ngày của mình, bàn chải đánh răng khăn tắm dép lê, bởi vì phải đến ở cùng Hoắc tiên sinh tận một năm.

“??”Không đúng, là một năm sao?

Cậu thu dọn đến một nửa, móc di động ra làm một chuyện, nga không, tra baidu.

Viết vào từ mấu chốt, chọn chọn tìm tòi, ra tới một hàng đáp án đều là các bầu tự mình kinh nghiệm, rằng: Sau khi sinh bảo bảo một năm cơ thể sẽ trở về bình thường.

Phương diện này còn chia ra hai loại tình huống sinh tự nhiên cùng sinh mổ, đại khái kết luận chính là, sinh tự nhiên thời kỳ dưỡng bệnh ngắn, khoảng ba tháng đến nửa năm sẽ trở lại bình thường.

Sinh mổ thì có thời kỳ dưỡng bệnh dài hơn, chậm thì nửa năm nhiều thì một năm tương đối an toàn.

Nói cách khác, chính mình không có điều kiện sinh theo tự nhiên, nhanh nhất cũng cần nửa năm mới có thể khôi phục để trở về trường.

Không, An Vô Dạng cau mày nghĩ, khai giảng cũng không đợi người, bấm ngón tay tính toán ít nhất cũng phải chậm trễ đến hai năm.

Cậu mặt ủ mày ê, đột nhiên lại buông lỏng đôi mày, tức giận mà nghĩ, chính mình vốn dĩ đã không thích đi học, vui vẻ hai năm không phải càng tốt sao, sầu cái trứng.

Buổi tối đúng 9 giờ rưỡi, Hoắc tiên sinh hôm nay đã phục vụ mình cả một ngày lại tự mình gọi điện thoại tới.

“Ừ?” An Vô Dạng lên tiếng, vừa rồi thu dọn đồ đạc nên tắm rửa trễ, trước mắt cậu mới vừa tắm xong, cả người còn dính hơi nước, ngay cả thanh âm cũng mềm mại giống nhau.

Vốn dĩ Hoắc Vân Xuyên chỉ nghĩ gọi điện thoại nhắc nhở đối phương ngủ sớm, kết quả chuyển máy nghe thấy thanh âm này liền không bỏ xuống được, hần không nghĩ ra, thanh âm của đứa bé trai kia làm sao có thể nhiều lần gọi lên tình dục của một vị đại thúc như mình.

Chẳng lẽ chính mình trời sinh đã là biến thái?

“Có mệt hay không, thân thể có khỏe không?” Dè ép suy nghĩ tình sắc lại, hần hỏi.

“Tôi rất tốt.” Tiểu thiên sứ bên kia điện thoại đáp, tiếng nói kéo dài mà quan tâm hần: “Anh lái xe đường dài có mệt không?”

Hôm nay qua lại hai bận, ba ba đã sớm kêu khổ thấu trời mà nằm xuống, ngay cả cơm chiều cũng chưa ăn bao nhiêu.

“Tôi thật ra không mệt.” Hoắc Vân Xuyên liếc lão nhị ngo ngoe rục rịch của mình, thật ra cũng hy vọng mình mệt mỗi năm sắp xuống, đỡ phải già rồi còn nhớ thương thiếu niên mặt còn chưa có nẩy nở: “Khụ, cơm chiều ăn ngon không? Ăn những gì?”

“Cá, còn có đậu hủ non.” An Vô Dạng cảm thấy quá mới mẻ, chưa từng có người hỏi cậu cơm chiều ăn cái gì, ăn ngon không.

“Cái gì?” Hoắc Vân Xuyên nuốt nước miếng hỏi.

“Tôi nói cá, còn có đậu hủ non.” An Vô Dạng lặp lại nói.

“Đậu hủ thì đậu hủ..... Vì sao còn non.....” Nam nhân bên kia cắn răng nói, thực tuyệt vọng mà che lại đôi mắt: “Cậu là cố ý đúng không?”

“Hả? A?” An Vô Dạng nói: “Chính xác một sự thật khách quan, nhà tôi muốn ăn.”

“Cái rắm.” Hoắc Vân Xuyên nghĩ, cậu rõ ràng là cố tình nâng cao tính dục của lão tử.

“Anh đối với mấy thứ non mềm ý kiến, vậy đậu hủ trắng trắng thì sao.....” An Vô Dạng chả sao cả mà nói, Hoắc tiên sinh cao hứng thì tốt rồi.

“Tính.....” Không phải trắng trắng chính là mềm mềm hôm nay không cách nào tán gẫu tiếp rồi, Hoắc Vân Xuyên chịu không nổi mà nói: “Ngủ ngon, ngày mai gặp.”

“Tốt, ngủ ngon.” An Vô Dạng cúp xong điện thoại trong lòng nói thầm, đang tán gẫu đến rất tốt mà, Hoắc tiên sinh tâm tình thay đổi bất thường, thật là không tốt để cân nhắc lắm.

Buổi tối hôm nay Hoắc Vân Xuyên nằm mơ cả đêm với loại đậu hủ trắng trắng mềm mềm, đậu hủ kia không chỉ có cánh tay có chân, còn ngọt ngào mà kêu hần ca ca muốn ôm một cái.

“.....” Thấy chính mình tắt – một tiếng hoàn toàn đi vào đầu hủ, Hoắc Vân Xuyên sợ tới mức mồ hôi rơi xuống như mưa bình tĩnh dậy, phát hiện chính mình nhất trụ kinh thiên.

Đồng thời trời cũng sáng.....

“Fuck.....” Gần đây số lần thượng hoả đủ để ghi vào sách rồi.

Đây là do An Vô Dạng kia đầy miệng đều kể chuyện hài tình dục, tận dụng mọi thứ mà quyến rũ mình, dường như một ngày không đem đống quần mình nổ tung liền không thể ăn cơm ngon.

Phiền.

Thư giải một phen, Hoắc Vân Xuyên sửa sang cho mình áo mũ chỉnh tề, nện bước nhẹ nhàng bước ra cửa.

“Hoắc tiên sinh, anh hôm nay đi lên giúp tôi dọn đồ đạc nga.”

Lão nam nhân click mở giọng nói, một bên lái xe một bên gửi tin nhắn qua lại đáp ứng lời thỉnh cầu như làm nũng của cậu, trong lòng nói thầm, lão tử có ngày nào không đi lên đón cậu?

Nhưng thật ra người này lá gan thật là càng lúc càng lớn.

Bất quá cũng đúng, trên thế giới này lại có mấy người đàn ông có thể làm được như mình đây, đối với đối phương tốt như vậy, có trách nhiệm như vậy.

Đổi thành người anh em Quý Minh Giác đảm nhận việc này, đưa tiền xong là đuổi đi mất rồi.

Hoắc tổng miên man suy nghĩ, sau khi tới rồi ở trước gương sửa lại đầu tóc của mình một chút.

Đi lên thấy An Vô Dạng sắp xếp lại hai valy hành lý, hần liền tặc mao, lượng công việc lớn như vậy, đối phương giống như đầu hủ non cánh tay trắng trẻo chân thon nhỏ, đang ngược chính cậu hay là ngược người khác đây!

“Cậu đem nhiều đồ đạc như vậy làm gì?” Hoắc Vân Xuyên không cao hứng mà nói: “Bên kia tôi cái gì cũng có.” Chính mình đã suốt đêm chuẩn bị tốt, cần gì người này tự mình chuẩn bị.

“Đều là đồ dùng hàng ngày của tôi.” An Vô Dạng lau mồ hôi trên chóp mũi, chỉ huy nói: “Thang máy đến rồi, chúng ta dọn vào thôi.”

Nghe thấy lời nhờ vả, Hoắc Vân Xuyên lập tức thỏa hiệp, nói: “Là tôi, không phải chúng ta.” Hần ở trước mặt An Vô Dạng, cởi nút cổ tay áo xoắn lên một chút, lộ ra cánh tay với cơ bắp rắn chắc, dọn cái valy chỉ giống như đang cầm một món đồ chơi.

An Vô Dạng đôi mắt dính lên cánh tay kia, trong lòng kêu lên một câu thật hâm mộ.

Valy đều dọn xong rồi, cửa thang máy cũng đóng lại.

“Nhìn cái gì?” Hoắc Vân Xuyên kéo kéo cổ áo, biết rõ còn cổ hủ.

Thực hâm mộ loại dáng người này, An Vô Dạng thành thật mà trả lời: “Nhìn cơ bắp anh, Hoắc tiên sinh thật là đàn ông trong đàn ông, rất khốc rất man.” Cậu ngược lại không phải vuốt mông ngựa khen tặng Hoắc Vân Xuyên, trong miệng nói chính là lời nói chân thật nhất, Hoắc Vân Xuyên vốn dĩ đã đẹp trai, lại còn man, dáng người vô cùng đẹp.

“Phải không?” Hoắc Vân Xuyên trong lòng thoải mái nhưng không muốn để lộ ra, mặt ngoài như chẳng hề để ý nói: “Người mới bao lớn đã biết vuốt mông ngựa, tôi còn tưởng rằng cậu rất đơn thuần.”

Cũng đúng, người đơn thuần sao có thể cùng mình tình một đêm, hần còn rõ ràng, lúc ấy chính là An Vô Dạng mở đầu trước.

“Tôi chỉ là nói lời nói thật lòng, anh sao lại cảm thấy tôi đang vuốt mông ngựa chứ?” An Vô Dạng cho rằng mình rất đơn thuần, ít nhất sẽ không giấu giếm lương tâm mà nói láo.

Nghĩ như vậy, tầm mắt cậu từ ngực Hoắc tiên sinh đi xuống dưới.....

Hoắc Vân Xuyên cảm thấy hai đùi căng thẳng, nháy mắt xoay hướng khác, ngăn chặn bị người đùa giỡn.

Nhưng là không thể phủ nhận, hấn bắn khoắn là do quần tây của mình quá mỏng, mà không phải vì nguyên nhân lung tung rối loạn nào khác.

An Vô Dạng chớp chớp mắt, trong lòng nghi hoặc, Hoắc tiên sinh có tiền có nhan sắc trong tình trường là tay già đời còn thẹn thùng?

Chính mình làm sao cũng không tin.

Là tay già đời trong tình trường - Hoắc tổng, đối diện với tầm mắt đáng khinh của bạn nhỏ miệng còn hôi sữa, khuôn mặt đẹp trai nghiêm túc mà nói: “Tối bên kia rồi sẽ có một người chăm sóc cậu, ngày thường vào ban ngày cậu ở nhà đợi, tôi phải đi làm.”

“Đó chính là sáng sớm tối muộn mới có thể nhìn thấy anh sao?” An Vô Dạng cũng không có nghĩ nhiều, chỉ là đơn thuần khẳng định một sự thật.

Hoắc Văn Xuyên ánh mắt tức khắc phức tạp mà nhìn cậu, trong lòng đang có vạn nhân giao chiến đi hay không, có chút khó xử nói: “Cậu nói thế là mãnh liệt hy vọng, tôi có thể ở nhà làm việc.”

Tuổi còn nhỏ chính là cần phải có người ở cùng, huống chi đây còn là một quỷ làm nũng.

Hấn vô cùng hiểu rõ.

“Nga.....” An Vô Dạng gật gật đầu, thật ra vốn dĩ muốn nói không phải, nhưng tới tầng trệt rồi, đành phải lên xe trước rồi nói.

Hoắc tổng liền đem cái từ ” nga ” này hiểu thành, tốt a, anh nên ở nhà cùng tôi, chỗ nào cũng đừng đi.

Hấn liền ở trong lòng cân nhắc, chính mình hôm nay đến công ty họp, đem công việc kết thúc một lần, nên buông tay thì buông tay, nên giao cho ai thì giao cho người đó.

Tuy rằng làm một tổng tài điều hành kiêm đồng sự, làm như vậy không khỏi có vẻ không có trách nhiệm. Nhưng là chính mình hiện tại gặp phải tình cảnh thế này, người ngoài có hiểu không? Có thể đồng cảm như bản thân mình cũng thế sao?

Không, bọn họ không có cơ hội hiểu.

Ngồi ở ghế sau An Vô Dạng dùng sức tự hỏi một chút, rốt cuộc nhớ tới chuyện bọn họ vừa rồi thảo luận.

Cậu châm chọc một chút dùng từ nói: “Hoắc tiên sinh, về nơi làm việc chuyện đó, anh vẫn nên lấy công việc làm trọng đi, tôi ở một mình cũng có thể.”

Nghe thấy thiếu niên trái lương tâm mà đánh lạc hướng, Hoắc tổng tài lộ ra biểu tình tôi biết cậu sẽ nói như vậy, nhàn nhạt mà nói: “Không cần phải nói, cứ quyết định như vậy.”

“Cũng tốt.” An Vô Dạng suy xét một chút, cũng không phản cảm có người cùng với mình.

Tuy rằng ngay từ đầu rất không thích ứng, chính mình làm đứa con thứ hàng năm bị xem nhẹ, cũng không được cha mẹ khấn trương hề hề mà chú ý, càng sẽ không ăn một phần KFC cũng quán tới.

Hiện tại được Hoắc tiên sinh chăm sóc, mỗi ngày đúng giờ rời giường, đúng giờ ngủ, không chỉ có ba bữa cơm theo quy luật, còn được ăn ngon được chơi vui, bất kỳ ai có người quan tâm mà không thể không vui cơ chứ.

Nói một câu thành thật, cha đối với con ruột mới có thể như vậy, khả năng còn làm không được.

“Hoắc tiên sinh, cảm ơn anh.” Nghĩ có hơi nhiều, An Vô Dạng đột nhiên thành tâm mà nói câu.

“Không cần khách sáo.” Hoắc Văn Xuyên nói, trên đường đi, ánh mắt không chút thay đổi sau kính râm.

“Anh vẫn luôn khốc như vậy sao?” An Vô Dạng tò mò hỏi, bọc thăm lông chồm lên, đôi tay để trên ghế dựa cố định của đối phương.

Hoắc Văn Xuyên phát hiện cậu làm động tác nguy hiểm như vậy, đầu oanh một tiếng vang lên, tức khắc mở miệng quát mắng: “An Vô Dạng, mau ngồi trở lại.” Đồng thời tốc độ xe cũng giảm xuống dưới, sắc mặt thập phần xấu xí.

“Ok ok ok.” An Vô Dạng ngoan ngoãn mà lui về, ôm thắm lồng của mình ngồi đàng hoàng lại.

“Cậu muốn hù chết tôi để có thể dễ dàng thừa kế gia sản của tôi sao?” Hoắc tổng tài vẻ mặt nghiêm túc mà nói.

“Phốc.....” Thiếu niên vừa rồi bị dọa đến buồn bực, phụt một tiếng cười hờn hở, cảm thấy đáng vẻ này thực ngoài ý muốn, cậu không biết Hoắc tiên sinh cũng sẽ nói giỡn: “Không đúng, coi như anh có chết đi nữa, cũng không tới lượt tôi thừa kế gia sản của anh.”

Hoắc Vân Xuyên ngơ ngác mà nghe tiếng cười kia, ma xui quỷ khiến mà nói: “Vậy cậu có muốn thừa kế không?”

“Không muốn.” Bất quá cậu đối với số tài sản của Hoắc tiên sinh tràn ngập tò mò: “Hoắc tiên sinh, trong tài khoản anh có bao nhiêu tiền?”

Hoắc Vân Xuyên dừng lại một chút: “Về nhà sẽ cho cậu xem.”

An Vô Dạng giật mình há miệng thở dốc, không thể tin được, thật sự sẽ cho mình xem sao?

Nửa giờ sau, đến địa điểm cần đến.

Hoắc Vân Xuyên ở tại một cái tiểu khu xa hoa trong trung tâm thành phố, giá nhà nơi này có thể hù chết rất nhiều gia đình bậc trung.

Thiếu niên có thể nói thẳng ra ” không muốn ” một đáp án thật đơn thuần, không có cảm thấy chỗ này cùng nhà mình ở tiểu khu cũ có cái gì khác nhau, không phải chỉ là nơi để ở thôi sao.

Sau khi đi lên chỉ cảm thấy phòng ở thật rộng rãi, so với trong nhà mình thoải mái xinh đẹp hơn.

“Chỗ này thật giống nhà mẫu.....” An Vô Dạng đứng ở giữa phòng, lẩm bẩm mà nói ra một câu.

Hoắc Vân Xuyên đi theo nhìn một chút, cũng không biết là sao, ở mấy năm vẫn lạnh lẽo sao.

“Cậu không thích kiểu trang trí này?” Hắn không chút do dự bắt đầu cân nhắc, kêu Trần Phóng đổi một số vật dụng trong nhà sang tông màu ấm, sau đó lại treo một ít tranh trừu tượng mà thanh niên sẽ thích.

“Không phải không thích.” An Vô Dạng đầu lắc lư thường xuyên, vừa đi vừa nhìn nói: “Còn có phòng tập thể hình, thật tốt.”

Phòng tắm cũng rất lớn, có một bồn tắm tròn ở trong.

“Đây là phòng ngủ.” Hoắc Vân Xuyên chỉ tay vào phòng khách mới, dẫn cậu đến căn phòng lớn nhất kia.

“Thật lớn a.....” An Vô Dạng kinh ngạc cảm thán, đứng ở bên cạnh ngưỡng ngừng đi vào: “Giường tôi chỉ bằng một phần ba giường này của anh, có thể còn không bằng.” Cậu khoa tay múa chân nói.

“Làm sao không đi vào?” Hoắc Vân Xuyên hỏi.

“Nga, tôi đi vào đây?” An Vô Dạng ôm tâm trạng đi vào tham quan một chút, mang dép lê mềm mại trong nhà, bước vào không gian riêng tư của Hoắc tiên sinh, nhìn xem khắp nơi, trong lòng khẽ meo meo mà nghĩ, hóa ra đây là phòng của đại tổng tài nhiều tiền.

Có phong cách hơi lạnh lùng.

Cùng với ấn tượng Hoắc tiên sinh cho người ta thập phần tương xứng.

Lăn lộn nhiều ngày như vậy, rốt cuộc đã cuốn người này vào địa bàn của mình, Hoắc Vân Xuyên an tâm mà xoay người ra cửa, đem valy quần áo dọn vào phòng ngủ của mình.

An Vô Dạng hoang mang nói: “Hoắc tiên sinh, đó là quần áo của tôi, anh dọn đến phòng cho khách đi.”

Động tác dọn hành lý của Hoắc tổng tài dừng một chút, không biết liêm sỉ mà tiếp tục đem vào trong: “Tôi lúc trước đã quên nói với cậu, cậu phải cùng tôi ở một căn phòng.” Bởi vì phòng tập thể hình kia lúc trước chính là phòng cho khách, chỉ vậy thôi.

— Hoắc tổng cứ dính thính của thằng nhỏ miết

28. Chương 28

Nếu không nói như thế lòng sẽ An Vô Dạng khó chịu, trong lòng cậu rõ ràng cảm thấy không thích hợp, dù sao hai người cũng đã lăn qua giường, bản thân ở cùng một chỗ liền rất ái muội, nhưng là đối phương đã dọn hành lý vào, chính mình lại từ chối liền có vẻ gây phiền toái thêm cho người ta.

An Vô Dạng luôn luôn tự xưng là sẵn sàng hiểu chuyện, nâng nâng tay, lại buông xuống: “Tốt, chỉ là khi ngủ tôi không quá thành thật, nếu anh nói không ngại, tôi rất vui lòng chia sẻ phòng của anh.”

Nhìn lại một lần những lời này, cỡ nào mà dẫn người phạm tội, tràn ngập tâm cơ tà ác.

“.....” Hoắc Vân Xuyên dọn xong hành lý, gật gật đầu: “Tôi ngủ khả năng so với cậu càng không thành thật, bất quá tôi sẽ tận lực khống chế.” Cần phải duy trì trạng thái bình tĩnh.

“À? Nga, quần áo để kia, tôi tự mình tới thu dọn là được.” An Vô Dạng nhanh chóng lại đây nói, lấy về cái quần lót thuộc về mình trong tay Hoắc tiên sinh kia, giấu ở phía sau lưng.

Đặc biệt xấu hổ.

Đầu ngón tay mình quần quanh chất vải ở mép quần lót, chỉ để lại một phần xúc cảm mềm mại.

“Không cần, để cho dì Trương thu dọn cho cậu.” Đón nhận ánh mắt dò hỏi của thiếu niên, Hoắc Vân Xuyên giải thích nói: “Chính là dì phụ việc nhà.”

“Vâng.....” An Vô Dạng nhìn hẩn: “Vậy hiện tại có thể ăn cơm sáng chưa?” Sau đó ánh mắt trông mong liếc phòng khách, bọn họ mua bữa sáng về đang để ở trên bàn.

“.....” Hoắc Vân Xuyên tức giận mà cười cười, liếc cậu nói: “Cậu thật là vô tư ấu trĩ đến thế.” Sau đó thu hồi tươi cười, khôi phục dáng vẻ ngày thường: “Đi thôi.”

An Vô Dạng không hiểu ra sao, theo phía sau.

Cậu biết vô tư ấu trĩ không phải cái từ tốt lành gì, có thể giống như cái nhìn của chị gái đối với mình, tóm lại chính là ghét bỏ.

Nếu là trước mười sáu tuổi đối mặt với người ghét bỏ mình, cậu có lẽ sẽ khó chịu đến khóc.

Bất quá mấy năm nay đã trải qua một ít sự tình, cậu sẽ không vậy nữa.

Hiện tại trải qua rất vui vẻ, bởi vì cảm thấy mình là một người bình thường, cùng người khác hòa nhã, cũng chính là làm lòng mình thoải mái.

Hiện tại An Vô Dạng, đã không đi làm thêm nữa, cũng không cần vì kiếm tiền mà phiền não, vô cùng nhẹ nhõm vui sướng.

Cậu lấy ra sữa đậu nành nóng hổi, đưa một ly trong đó đến trước mặt Hoắc Vân Xuyên: “Hoắc tiên sinh, cho anh nè.”

Hoắc tổng tài vừa rồi còn ghét bỏ người ta các thứ, giờ nhận được một ly sữa đậu nành thì thoải mái giống như nhặt được vàng, mấu chốt là ly sữa đậu nành này là do chính hẩn bỏ tiền ra mua.

“Cảm ơn.” Hoắc Vân Xuyên nói, cầm trong tay ly sữa đậu nành kia, chậm rãi đưa đến bên miệng uống một ngụm.

Đôi mắt hẩn nhìn bình tĩnh theo độ ấm nóng của sữa đậu nành, đồng thời cũng làm đường cong nét mặt khiến người và thần đều phần nộ nhu hòa không ít.

“Hẩn là rất nhiều người đã nói qua..... Anh lớn lên rất tuần tú.” Ngồi ở đối diện hẩn An Vô Dạng buột miệng thốt ra câu ca ngợi, hoàn toàn không cho rằng chính mình vui vẻ khen người có cái gì không đúng.

“Khụ, khụ khụ khụ –” một ngụm sữa đậu nành nghẹn ở cổ họng Hoắc tổng tài, hại hẩn ho đến kinh thiên động địa.

“Anh không sao chứ?” An Vô Dạng luống cuống tay chân, vội vàng rút khăn giấy ra đưa cho hắn, thuận tiện lau lau mặt mình bị đối phương phun sữa đậu nành dính lên..... Cảm thấy thật xấu hổ.

“Khụ khụ.....” Hoắc Vân Xuyên nằm ở trên bàn, thật vất vả ngừng ho, đôi mắt ươn ướt mà trừng mắt với đối phương, trong lòng sóng cuộn biển gầm, người này trong vòng một buổi sáng đã mạnh mẽ khen mình hai lần, không phải thật đàn ông chính là lớn lên đẹp trai, muốn chết phải không.

“Hoắc tiên sinh, cái trán anh dính một mảnh giấy.” An Vô Dạng chồm về hắn vươn ra ngón tay, một tay phủi mảnh giấy rơi xuống: “Ha, là giấy lót dưới bánh bao.”

Lòng bàn tay ở trên trán cọ qua, mềm mại mát mát hơi dừng lại một chút.

Cả người Hoắc Vân Xuyên như bị sét đánh cứng đờ một chút, sau đó nhận mệnh xoay đầu qua một bên đứng lên, thanh âm không bình thường mà nói: “Tôi đi rửa mặt.”

“Được a.” An Vô Dạng nghĩ một lát, nhớ tới mặt mình cũng dính sữa, vì thế cũng đứng lên theo sau.

Thấy cửa toilet không có khép kín, cậu giơ tay đẩy ra: “Hoắc.....” Chính là đôi mắt nhìn thấy hình ảnh trước mặt lập tức làm cậu nói không ra lời.

Sau khi lén lút quan sát vài giây, An Vô Dạng mặt khiếp sợ xoay người rời đi, ý nghĩ khắp đầu óc đều là: Hoắc tiên sinh quả nhiên rất đàn ông.

“Ngô.....” Cậu tìm được phòng bếp, rửa rửa vết dơ dính trên gương mặt nóng bừng của mình.

Mọi người giống nhau đều là đàn ông, trong lúc vô ý thấy được bảo bối của Hoắc tiên sinh, An Vô Dạng ngược lại không phải thẹn thùng, chỉ là nhớ tới nguyên nhân mình mang thai, hơi không được tự nhiên.

Còn tốt, Hoắc tiên sinh sau khi ra tới cùng bình thường không có gì khác thường.

Chỉ là không dùng đôi mắt nhìn mình.

Tám giờ đúng, dì Trương phụ việc Hoắc Vân Xuyên mời đã tới rồi, là một dì khoảng năm mươi tuổi tóc ngắn, thoạt nhìn thực gần gũi hiền lành.

“Xin chào Hoắc tiên sinh.” Dì Trương cười tủm tỉm nói, sau đó đôi mắt nhìn An Vô Dạng: “Vị này chính là.....” Là người trong lời nói của Hoắc tiên sinh yêu cầu mình cố gắng chăm sóc, thoạt nhìn tuổi đặc biệt nhỏ, thực làm người ngoài ý muốn.

“Chào dì Trương, con tên Vô Dạng.” An Vô Dạng tự giới thiệu, kỳ thật cậu rất hòa đồng, không giống như lời người trong nhà cho rằng cậu hướng nội quái gở.

Dì Trương gật gật đầu: “Vô Dạng thiếu gia chào cậu.”

An Vô Dạng , chân tay luống cuống nói: “Không cần như vậy, ngài kêu con Vô Dạng là được rồi.” Sợ dì không nghe lời mình nói, cậu đá đá người đàn ông gốc xít bên người: “Anh nói một câu đi chứ.”

Hoắc Vân Xuyên phục hồi tinh thần lại, cũng mà nhìn về phía dì Trương, nói: “Theo lời cậu ấy, kêu Vô Dạng cũng có thể.”

Nhân cơ hội này, An Vô Dạng nói: “Tôi có phải cũng có thể kêu tên của anh hay không?” Bởi vì cả ngày Hoắc tiên sinh tới Hoắc tiên sinh đi, có vẻ quá kỳ quái.

Đã bị đùa cợt đến chết lặng Hoắc Vân Xuyên gật gật đầu, nắm tay để lên môi ho nhẹ một tiếng, nói: “Cậu thích kêu như thế nào thì kêu thế đó.” Sau đó nâng tay lên nhìn đồng hồ một chút, giao phó với dì Trương: “Chăm sóc cho cậu ấy, dì biết nên làm thế nào.”

“Được, tôi biết, Hoắc tiên sinh yên tâm.” Dì Trương gật đầu nói, đồng thời thật sâu mà liếc mắt nhìn An Vô Dạng một lần.

Tình huống của cậu bé này Hoắc Vân Xuyên đã nói qua với bà, hơn nữa còn nghiêm túc yêu cầu bà giữ bí mật.

“Ừm, tôi đi công ty.” Hoắc Vân Xuyên nhấc chân rồi đi, đi hai bước rồi thì dừng lại, nói tạm biệt với An Vô Dạng: “Buổi chiều 5 giờ rưỡi tôi sẽ trở về ăn cơm với cậu, trong lúc đó dì Trương sẽ chăm sóc cậu, có việc liền gọi điện thoại cho tôi.”

“Hoắc..... Vân Xuyên,” An Vô Dạng đối với điều này không hề để ý, cậu đi ra phía trước nhìn mặt Hoắc Vân Xuyên nói: “Tôi ngày thường có thể ra cửa sao?” Quyền tự do thân thể của bản thân phải tự bảo vệ, nếu đối phương nói không thể, vậy cần phải tranh thủ một chút.

Lần đầu tiên từ trong miệng An Vô Dạng nghe được tên của mình, Hoắc Vân Xuyên hô hấp hơi chút ngưng trệ một chút, sau đó hít sâu nói: “Lúc muốn ra ngoài có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ dẫn cậu ra cửa.”

“Được.” An Vô Dạng một bên gật đầu một bên tránh ra, nhẹ giọng nói lời tạm biệt: “Gặp sau, buổi chiều trở về sớm một chút.” Bản thân ở một mình nơi hoàn cảnh lạ lẫm, người quen duy nhất cũng lập tức phải rời khỏi, cậu có chút không thích ứng.

Thấy gương mặt không đành của thiên sứ, Hoắc Vân Xuyên trong lòng ề ảm trưởng trưởng, hận không thể lập tức quyết định hôm nay không đến công ty nữa, nhưng mà, đau dài không bằng đau ngắn, sớm hay muộn cũng phải đi một chuyến.

“Gặp sau.” Hắn từ bên người An Vô Dạng đi qua, mở cửa đi ra ngoài.

“Nè.....”

Vừa nghe được thanh âm của thiên sứ, Hoắc tổng tài lập tức ngừng lại hành động đóng lại cửa, vẻ mặt khẩn trương hỏi: “Cái gì?”

An Vô Dạng nói: “Bảo bảo cùng anh nói hẹn gặp lại.” Giơ tay vẫy vẫy, hé môi cười cười: “Sau đó không có gì.”

Bình tĩnh đóng cửa lại, bình tĩnh đi vào thang máy, Hoắc tổng bình tĩnh đi làm, sau khi phản ứng lại kịp tìm một cái góc không ai, bả vai run rẩy thống khoái mà cười ra tiếng.

Vòng bạn bè vạn năm không có gì đổi mới, được Hoắc tổng thành linh tạo ra một icon: Vui vẻ.

Dẫn đầu thay đổi động thái là Tưởng Thiếu Phi, ngày hôm qua nghe hắn nói qua một chút về chuyện An Vô Dạng chuyển nhà, hiểu rõ mà nhấn lại: “Chúc mừng [cố lên /][cố lên /]”

Quý Minh Giác sau khi nhìn thấy vẻ mặt ngốc bức kia, được rồi, hai người kia thể nhưng ở sau lưng anh em cầu kết với nhau!

Gã nhấn lại hỏi: “Vân Xuyên, gặp được chuyện gì tốt? Cậu thể nhưng chỉ nói với Thiếu Phi không nói với tôi!”

Trần Sơ đang ở văn phòng, xoát một cái thuận tay gửi lại: “Tôi cũng không biết.”

Tin nhắn Tưởng Thiếu Phi cũng có thể nhìn thấy, nhưng anh em không tỏ rõ thái độ, hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mà câm miệng.

Hoắc Vân Xuyên lựa chọn dấu điểm cũng có lý do của mình, hắn muốn chờ sau khi kết quả kiểm tra thai nhi có rồi mới nói với mấy người anh em của mình.

Với lại cũng không quá muốn nói với tên Quý Minh Giác miệng rộng này, sợ gã nói lỡ miệng với người nhà mình.

Cái ý tưởng đó ở trong đầu dạo qua một vòng, Hoắc Vân Xuyên sắc mặt liền đen xuống, bởi vì Quý Minh Giác liền ở đối diện nhà mình, muốn gạt gã trừ khi là chuyển nhà.

Lớn như vậy rồi An Vô Dạng vẫn chưa rời khỏi nhà của mình lần nào, trơ mắt nhìn Hoắc Vân Xuyên sau khi rời khỏi, chỉ còn lại có chính mình cùng dì Trương một người xa lạ.

“Vô Dạng, Hoắc tiên sinh nói cậu hôm nay vừa mới dọn lại đây, có hành lý cần thu dọn đúng không?” Dì Trương lời nói ôn nhu, thoáng đánh giá đứa nhỏ này một chút, thật ra lớn lên da thịt non mềm, ngũ quan tuần tú.

Những chuyện của họ, bà chỉ là một người làm việc nhà, không thể lắm miệng.

An Vô Dạng gật đầu nói: “Đúng vậy, tất cả có hai valy, con tự mình thu dọn quần áo là được rồi.” Dù sao cũng quá rảnh rỗi, đồ dùng cá nhân vẫn do tự mình thu dọn tương đối tốt hơn.

Sau khi chào hỏi với dì Trương, cậu đi vào phòng, chung quanh một mảnh đều xa lạ, cùng với phòng nhỏ trong nhà mình khác nhau như trời với đất.

Thật là có chút không thích ứng.

An Vô Dạng lấy ra di động gọi điện thoại cho mẹ, vang lên thật lâu, đối phương rốt cuộc mới nhận: “Alo?”

Là giọng nói quen thuộc của mẹ, cậu liền nói: “Mẹ? Con đến nhà bạn học rồi. Mọi người ăn cơm chưa?”

“Là Vô Dạng a, ăn rồi.” Đinh Vi nói: “Tối rồi là được, cùng người ta ở chung cho tốt, lễ phép hiểu chuyện một chút, cần mẫn một chút, đừng thật sự coi mình là khách, hiểu không?”

“Vâng, con biết.” An Vô Dạng nói.

Cậu muốn hỏi một chút ba ba và chị gái em trai đang làm gì, mẹ bên kia liền nói: “Mẹ đang bận rộn, cúp trước, con làm chuyện của con đi.”

“.....” An Vô Dạng há miệng thở dốc, đành phải nói: “Gặp lại mẹ sau.”

Phía dưới móng là nệm sa lông mềm mại sang quý, nhưng vẫn nhìn không được nhớ nhà, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, năm nay cơ hội về nhà sẽ rất ít rất ít.

Cậu không rõ ràng lắm có phải hay không mỗi người vừa mới rời đi nhà mình, đều khó chịu như vậy.

Dù sao nội tâm mình nặng nề rầu rĩ, kéo dài thật lâu không thể ngừng lại.

29. Chương 29

Dì Trương phụ việc nhà bắt đầu quét dọn vệ sinh, chỉ chốc lát sau đã khiến cho trong nhà sạch sẽ, sau đó lại đến tìm An Vô Dạng, trên người còn mang tạp dề khi làm việc: “Vô Dạng a, dì đã làm xong vệ sinh trong nhà, bây giờ dì định đi ra ngoài mua đồ ăn nấu cơm, không biết cậu thích ăn cái gì?” Bà nói: “Không thích ăn và thích ăn, đều nên nói với dì một chút, dì sẽ nhớ kỹ.”

“Được.” An Vô Dạng đang treo quần áo, nghe vậy cẩn thận suy nghĩ một chút: “Con thích ăn tôm, mực, còn có cà chua, khoai tây, con không thích ăn rau họ, giá đậu nành, lươn và cá..... Chỉ những thứ đó ạ.”

Dì Trương cười cười: “Tốt, dì đây giữa trưa mua tôm tươi làm cho cậu ăn.” Sau đó nhìn thời gian: “Nha, đã 11 giờ, dì hiện tại nhanh chóng đi đây.”

Gần cái tiểu khu xa hoa này có một siêu thị bán thức ăn, những thứ bán bên trong so với thị trường mắc hơn 20%.

Dì Trương cũng là hôm nay mới biết được, vừa hỏi giá liền ném xuống tôm trong tay, đi xem thứ tiếp theo, kết quả vẫn mắc giống nhau.

Bà liền nghĩ thông suốt, số tiền này không thể tiết kiệm.

Nếu làm cơm dinh dưỡng cho người có thai, mặc kệ giá mắc bao nhiêu, cũng nên chọn thứ tốt để mua.

Giữa trưa hôm nay dì Trương làm một mâm tôm nướng, ước chừng khoảng hơn một cân, hơn nữa còn có cà chua xào trứng, cùng với một chén canh táo tía thịt bò, dinh dưỡng thập phần đầy đủ.

Hai món ăn một canh bày ở trên bàn nhìn vừa ngon miệng vừa xinh đẹp.

“Thơm quá a.” An Vô Dạng lấy ra di động, mở ra chức năng camera đối với mặt bàn chụp một tấm, chia sẻ với Hoắc tiên sinh đang làm việc: “Tôi và dì Trương bắt đầu ăn cơm, anh thì sao?”

Không ở trước mặt An Vô Dạng, Hoắc Vân Xuyên không có nhu hòa dễ ở chung như vậy.

Hắn đang ở phòng họp họp với các quản lý cấp cao công ty, từ buổi sáng 10 giờ 40 ra khỏi nhà đến giữa trưa 12 giờ, cũng không có dấu hiệu thả người ta đi ăn cơm.

Chuyện uỷ quyền điều hành công ty để về sau ở nhà làm việc, trên thực tế thao tác lại không hề đơn giản như vậy.

Trong nháy mắt lúc này Hoắc Vân Xuyên cũng đang do dự, An Vô Dạng cùng đứa trẻ tất nhiên quan trọng, nhưng là công ty cũng không thể vứt bỏ, chính mình mỗi ngày tới công ty ngồi nửa ngày là một lựa chọn tương đối lý trí.

Cho đến khi hắn mở ra tin nhắn của An Vô Dạng, nhìn thấy thiên sứ sắp ăn một bàn đồ ăn kia, hồng hồng tím tím vui mừng hạnh phúc, bất ngờ làm khoe miệng người gờ lên, tâm tình vui sướng.

Hơn nữa câu thăm hỏi kia vô cùng quan tâm, Hoắc tổng phản ứng đầu tiên chính là, ăn cái quỷ a, cơm không thể ăn canh cũng không có uống; cái phản ứng thứ hai chính là, đi theo cậu. Mẹ nó làm việc đúng giờ, hắn làm sao sẽ có ý nghĩ như vậy.

“Tốt, tan họp.” Người đàn ông lạnh lùng cao lớn đứng lên, đột nhiên kết thúc cuộc họp.

Nhóm quản công ty về mặt ngốc bức, đặc biệt là tên quản lý vừa rồi đang nói chuyện đến một nửa, gã bắt đầu vì tương lai của mình cảm thấy lo lắng.

Hoắc Vân Xuyên nhanh chóng đi khỏi phòng họp, dọc theo đường đi nghiêm túc gật gật đầu với nhóm nhân viên, đáp lại xưng hô tôn kính của bọn họ.

Trở lại văn phòng, Hoắc tổng lập tức cầm di động, gọi điện thoại cho thiên sứ nhỏ trong nhà.

Sau khi chuyển được cuộc gọi không ai nói chuyện, chỉ có thanh âm bẹ bẹ cùng tiếng tắt tắt tác tác, vừa nghe liền biết là mở loa ngoài.

“An Vô Dạng?” Hoắc Vân Xuyên cau mày kêu, gia hỏa này đang làm gì: “Làm sao không nói lời nào?”

An Vô Dạng nuốt xuống một con tôm to đã bóc vỏ, trong tay đang lột con tiếp theo: “Hoắc tiên sinh, tôi đang ăn tôm, anh ăn cơm không?”

“.....” Hoắc Vân Xuyên từ lúc mở họp đến bây giờ, hầu hết chuyển động, đặc biệt muốn đi về nhà lột tôm cho thiên sứ nhỏ ăn, chính mình một con một con mà dứt cho cậu, cho đến khi dứt cậu đến no mới thôi..... Tựa như ở câu lạc bộ vậy.

Hắn cởi nút cổ áo cho thoáng, không chút để ý hỏi: “Không phải cậu nói sẽ kêu tên của tôi sao?” Như thế nào lại bắt đầu kêu Hoắc tiên sinh như trước?

Ừ ừ thiếu niên uống vào một ngụm canh, trong thanh âm mang theo tiếng cười: “Anh không phải nói tôi thích kêu cái gì thì kêu cái đó sao? Tôi bây giờ muốn kêu anh là Hoắc tiên sinh.”

Kỳ thật chỉ là thói quen mà thôi, nhất thời không đổi miệng được.

“A.” Hoắc tiên sinh giả vờ cười một tiếng, ngồi ở trên ghế da của mình âm thầm xoa trái tim: “Ăn đi, ăn nhiều một chút, tôi còn chưa có ăn.”

Từ khi bắt đầu liền cảm thấy Hoắc tiên sinh gọi cuộc điện thoại này lại đây quả thực làm chậm trễ sự nghiệp ăn tôm của mình, An Vô Dạng nghe vậy lập tức cúi đầu nói với di động trên bàn: “Vậy anh nhanh đi ăn đi, tôi còn phải ăn cơm, tạm biệt.”

Cứ như vậy bị treo điện thoại, thực dễ dàng, không có một chút khó chịu, lại bước vào con đường thê nô thêm một bước.

Trong lúc chờ người đưa cơm, Hoắc Vân Xuyên đem điện thoại cầm lấy mở ra bức ảnh chụp đồ ăn kia, nhìn đi nhìn lại mấy lần, một thứ tùy ý bình thường như vậy đột nhiên không kịp phòng ngừa mà chọc tới sâu trong nội tâm hắn rồi.

Người đàn ông ba mươi tuổi, bốn chữ ” pháo hoa nhân gian ” đột nhiên nghẹn ở cổ họng, không phải gì khác, chỉ là trong phút chốc trong đầu vang lên một tiếng vang, suy nghĩ cẩn thận chính mình cũng là bên trong phạm phu tục tử thực bình thường.

Vứt đi thành tựu, gia thế, bản thân, âm thầm hướng tới một vài thân phận bình thường, ví dụ như là ba ba, là chồng.....

“Vô Dạng, dì dọn chén đĩa đi rửa, cậu muốn đi ngủ một chút hay không?” Dì Trương sẵn sóc mà nói, phát hiện đứa nhỏ kia ở phòng khách xem TV, đôi mắt sắp không mở ra nổi: “Đến đây, dì đỡ cậu vào trong phòng ngủ, sau đó dì về nhà một chuyến, buổi chiều lại đây nấu cơm.” Chờ Hoắc tiên sinh trở về liền có thể ăn.

“Đúng rồi, trong phòng bếp đang hầm canh, cậu không có việc gì, liền không cần đến phòng bếp.”

Đi vào giấc ngủ rồi những thanh âm khác đã càng lúc càng xa, trở thành một phần trong giấc mơ.

Dáng người mảnh khảnh của thiếu niên, cuộn tròn ở trên giường của Hoắc Vân Xuyên, hô hấp trong cả căn phòng đều là hơi thở trên người Hoắc Vân Xuyên, là nguyên nhân có thể làm cậu ngủ đến an ổn.

Hoắc Vân Xuyên lúc bốn giờ mặt trời còn nóng bỏng, từ bên ngoài gió bụi. Làm đầy tớ của nhân dân nơi đây gấp gáp trở về, trong tay cầm theo hoa quả tươi ngon vừa rồi mua từ tiệm trái cây, vào cửa trực tiếp ném trên mặt bàn một phát, đi vào phòng ngủ của mình xem trước.

Nói nghe hay là liếc mắt một cái, kết quả nhìn thấy được hình ảnh mình chưa từng gặp qua, liền lưu luyến mà nhìn vài lần.

“Khụ.....” Hần tăng hăng cổ họng, đi đến phòng tắm tắm rửa sạch sẽ cơ thể, sau đó thay quần áo ngắn tay ở nhà, một lần nữa trở lại phòng ngủ.

An Vô Dạng nửa bên mặt ép sát ở giữa gối đầu mềm mại, dư lại nửa phần hình dáng nhu hòa sóng mũi cao thẳng, lông mi mảnh dài, môi mềm mại khê nhếch, ngực theo hô hấp có quy luật mà phập phồng.

Hoắc Vân Xuyên cầm lòng không đậu mà bước lên, chậm rãi tới gần, cảm thụ đối phương lặng yên không một tiếng động hô hấp, còn có mùi thơm tươi mát của cơ thể thời điểm lần đầu tiên gặp mặt đã mê hoặc hẳn tạo ra mạng người.

Thật sâu hít một ngụm, mặt lộ vẻ thoải mái cùng hưởng thụ.

“Hoắc Vân Xuyên.....” An Vô Dạng lẩm bẩm nói, cho rằng chính mình còn đang ở trong mộng, cậu không quá thanh tỉnh mà chớp chớp mắt, sau đó cọ cọ gối đầu, lại ngủ tiếp.

“Hử?” Hoắc Vân Xuyên lên tiếng, quỳ ghé vào mép giường, phát hiện đối phương ngủ thật sự say, liền sắc tâm nổi lên cúi sát xuống, nhanh chóng ngậm vào thùy tai đáng yêu như tuyết ngọc kia một chút.

Chờ An Vô Dạng tỉnh lại, trong phòng trống trơn, chỉ có một người là cậu.

Bất quá mùi hương của canh hầm còn thoang thoảng bay ở trong không khí, tiếng Hoắc Vân Xuyên cùng dì Trương nói chuyện với nhau loáng thoáng truyền đến, đồng thời còn có tiếng kêu thầm thì trong bụng của mình.

Mang vào dép lê đi ở trên sàn nhà không phát ra thanh âm, hơn nữa An Vô Dạng lại không phải cái loại con trai đi đường mang phong cách hoạt bát, cậu đi đặc biệt nhẹ nhàng.

Hoắc Vân Xuyên cùng dì Trương nói chuyện, đột nhiên dư quang nhìn thấy phía sau chính mình đứng một người mặt còn buồn ngủ, sợ tới mức đưa trong tay đều rớt.

“Ngạc, đùa.....” An Vô Dạng ngồi xổm xuống giúp đỡ nhấc đưa lên, còn đưa cho đối phương: “Anh vừa mới trở về sao?” Lần đầu tiên nhìn thấy Hoắc Vân Xuyên mặc đồ ở nhà, cậu nhìn thoáng qua lại liếc mắt một cái: “Mặc cái này cũng rất tuần tú.” Bé ngoan thành thật miệng không giữ lại mà nói.

Đưa lưng về phía bọn họ xất rau dì Trương cười đến bả vai run rẩy, bà lập tức thích đứa nhỏ này rồi.

Bởi vì giữa trưa cũng vậy, lúc ăn cơm An Vô Dạng vẫn luôn khen bà làm đồ ăn ngon, miệng thật sự rất ngọt.

“Tĩnh ngữ? Ở đây có canh.” Hoắc Vân Xuyên chịu không nổi lời ca ngợi này, hẳn cần phải kiểm chút chuyện để làm, ví dụ như mở ra tủ chén tiêu độc, lấy một chén không dẫn nhiệt, múc một chén canh mang sang.

Hình ảnh này nếu như bị mẹ Hoắc Vân Xuyên nhìn thấy, nhất định giật mình đến ngủ không được.

Nói như thế nào đứa con trai này bà đã cực cực khổ khổ nuôi ba mươi năm, từ nhỏ đã sống trong nhung lụa đạt tiêu chuẩn đại thiếu gia, ngay cả chai dầu đồ đều sẽ không đỡ, căn bản bởi vì Hoắc Vân Xuyên sẽ không có cơ hội tiếp xúc với thứ như chai dầu này.

Sinh hoạt mà hắn trải qua là của quý công tử hào môn, áo tới đưa tay cơm tới há mồm tuy là không phải trăm phần trăm chuẩn xác, nhưng cũng xấp xỉ như thế.

“Còn hơi nóng.” Quý công tử họ Hoắc tay trái đỡ chén, tay phải lấy muỗng sứ, ở bên trong canh khuấy qua lại, chuẩn bị dứt thiếu niên mới vừa tỉnh ngủ bên người mình.

“Còn đây, là trái cây Hoắc tiên sinh mua trở về, dì đã rửa xong, Vô Dạng một lát uống xong canh rồi, ăn một ít tráng miệng.” Dì Trương nói, bưng tới một chén salad trái cây, bên trong có hoa quả hồng hồng xanh xanh.

“Cảm ơn dì Trương.” An Vô Dạng trừng mắt nhìn chén canh kia, phần lưng dựng thẳng dán vào ghế dựa: “Đây là canh gì, tôi nghe mùi có hơi tanh.”

“Canh bồ câu, rất bổ cho thân thể cậu.” Hoắc Vân Xuyên thổi nguội một muỗng canh, đưa đến bên miệng An Vô Dạng: “Há miệng, dì Trương vất vả nấu mấy giờ như vậy, nhiều ít cũng uống một chút.”

Đưa đến phía dưới cái mũi, mùi vị kia thật là tanh, An Vô Dạng không muốn uống một ngụm lại ói ra cả một bụng, chính là nghĩ đến dì Trương vất vả như thế, Hoắc tiên sinh ân cần như vậy, cậu liền bóp mũi, hé miệng uống một ngụm.

Uống đến mức biểu tình vặn vẹo, sắc mặt hóa xanh.

Dì Trương đau lòng nói: “Dì không dám để nhiều gừng băm nhỏ, ai nha, lần sau vẫn là cho nhiều một chút thôi.” Thấy đứa nhỏ này vất vả, phỏng chừng là do thaiAGEN, uống nhiều quá sẽ ói mất.

Uống gần nửa chén đã là điểm mấu chốt của An Vô Dạng, lại dứt nửa dù đánh chết cũng không uống: “Tôi ăn chút hoa quả dần lại.” Cậu tập trung chọn lựa quả xanh, chua chua ngọt ngọt mà ăn, sau khi có bảo bảo luôn thích như vậy.

Hoắc Vân Xuyên buông chén, cũng không làm chuyện ép buộc An Vô Dạng uống nhiều thêm mấy ngụm: “Vây lâu một chút lại uống.” Chút ăn nhiều cơm.

Nói xong hắn tức khắc nhận được một cái trừng mắt của An Vô Dạng, kết hợp với động tác cắn nhai miếng hoa quả kia, rất hung dữ.

“.....” Hoắc Vân Xuyên cảm thấy có chỗ nào đó đang đau, trường đau, mẹ nó: “Ngoan ngoan đợi, tôi đi rửa chén.” Hắn đứng lên, nhanh chóng rời xa phạm vi mà siêu sóng ánh sáng phóng ra.

“Hoắc tiên sinh, để tôi.” Dì Trương sao có thể để chủ nhà tiên sinh tự mình rửa chén, bà cười tủm tỉm mà nhận lấy, trong lòng chính là thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Bởi vì người già rồi, tâm đặc biệt mềm mại, không thể gặp sự tình làm người khó chịu.

Nhưng bà nghe nói Hoắc tiên sinh là một tỷ phú, không chừng chỉ là muốn mượn bụng của thiếu niên này sinh một đứa con, cũng không phải không thể, dùng đồ vật trao đổi khiến anh tình tôi nguyện không có gì là khó chịu.

Vấn đề là cậu thiếu niên chính mình chăm sóc một ngày kia, là một người thành thật.

Vô luận nhìn như thế nào, cũng không giống như là đáng về mượn cái bụng để làm giàu.

Cũng còn tốt, vừa rồi nhìn Hoắc tiên sinh dứt người ăn canh từng muỗng nhỏ, lòng dì Trương liền buông xuống, Hoắc tiên sinh này chỗ nào là làm một ba ba đau con trai, rõ ràng là sợ thân nhóc con kia đau.

An Vô Dạng [thân nhóc con], chính mình rất có chừng mực, cảm giác mùi vị tanh trong cổ họng kia bị hương vị hoa quả đè ép xuống, liền dừng đưa tay vào trong chén.

Hoắc Vân Xuyên ngồi ở bên cạnh, hẩn lẳng lẳng nhìn An Vô Dạng, An Vô Dạng cũng lẳng lẳng nhìn hẩn.

“Hôm nay làm cái gì?” Hẩn hỏi.

An Vô Dạng lời theo sự thật mà nói: “Ăn cơm, ngủ.”

Lại bị lão đàn ông kia buột miệng thốt ra mà nói một câu: “Cậu là heo sao?”

“.....” Đôi mắt hạnh nhân xinh đẹp của thiếu niên liếc xéo hẩn một chút, sau đó chớp lấy điều khiển từ xa trên mặt bàn, quay đầu xem TV.

Hoắc Vân Xuyên ngược lại không nói lời nào, chỉ nhìn An Vô Dạng đem đài chuyển tới chuyển lui.

Là kênh phim điện ảnh, hay là kênh manga anime, hoặc là kênh âm nhạc mà người trẻ tuổi yêu thích.....

Kết quả đều không phải, đối phương cái gì cũng không xem, liền xem phim thần tượng Hàn Quốc.

“.....” Hoắc Vân Xuyên đầy mặt gắp quýt, fuck a, đây gọi là khoảng cách thế hệ sao, phải nói đó không gọi là khoảng cách, là không cùng thế giới a.

30. Chương 30

Thật ra cũng không phải An Vô Dạng thích xem phim Hàn, chẳng qua là hình ảnh đẹp mắt, nội dung thú vị, liền chọn xem vài lần, cũng không phải là trầm mê đến không muốn ăn cơm.

Sao mà biết vừa mới nhìn hai mắt, nam chính nữ chính không nói gì nữa, sau lưng liền vang lên một giai điệu nhạc phim lãng mạn, hai người kịch liệt mà bắt đầu ôm hôn, An Vô Dạng xem đến đây mặt khiếp sợ không kịp hồi hồn.

“Đổi kênh.” Sau lưng truyền đến một mệnh lệnh đầy áp lực, đồng thời một bàn tay thuận theo điều khiển từ xa cầm trong tay bạn nhỏ, không nói hai lời chuyển tới kênh tin tức.

Trong trí nhớ An Vô Dạng, hình ảnh này giống như đã từng xảy ra.

Đó là ký ức thời thơ ấu xa xôi, có một lần cậu cùng ba ba, em trai, cùng nhau xem một bộ phim hài Hongkong.

Trong đó có một đoạn tiết mục nam nữ tán tỉnh nhau, hình như là một cô gái mặc váy cùng áo ngực, ở trước ngực mình thả một chùm quả nho, giọng nói mê hoặc mời nam nhân đối diện tới nhấm nháp.

Em trai tuổi nhỏ tay cầm điều khiển từ xa, lập tức bị ba ba ra lệnh cưỡng chế đổi kênh, nhưng cuối cùng vẫn là ba ba tự mình động thủ, một phen đoạt điều khiển từ xa của em trai đổi đi.

Vì thế nhìn thấy Hoắc Vân Xuyên hôm nay, cậu liền nhớ tới ba ba.

Đều nói cảm tình giữa cha con càng thân mật hơn so với mẹ con hơn một chút, vì có thân mật giữa cha con, lại có thương thức giữa đàn ông với nhau.

Nghĩ này nọ, An Vô Dạng suy tư mà ăn một miếng dưa.

Người đàn ông ngồi ở bên người cậu, ánh mắt tối tăm, phức tạp, cân nhắc, đổi lại kênh là không có khả năng, phim truyền hình Hàn Quốc thứ này xem nhiều ảnh hưởng đến tình cảm của thanh thiếu niên, thậm chí là xu hướng giới tính.

“Dừng ăn.” Hoắc Vân Xuyên lấy đi chén salad trên mặt bàn, dọn vào phòng bếp.

Dì Trương làm xong đồ ăn, bưng ra cho bọn họ, thời gian cũng mới 5 giờ rưỡi: “Hoắc tiên sinh, tôi đi về trước đây, hai người sau khi ăn xong, có thể dọn chén đĩa để vào bồn rửa trước, ngày mai tôi lại qua đây rửa.”

Đây là ý của Hoắc Vân Xuyên, nếu không dì Trương cũng không dám mở miệng.

Trong lòng bà cũng hiểu rõ, vị Hoắc tiên sinh này một ngày không về nhà, tới buổi tối mới có thời gian rảnh cùng người nhà ăn bữa cơm, tự nhiên không muốn người khác quấy rầy.

Vì thế nên biết điều mà rời đi.

Đồ ăn đều rất ngon, ít nhất An Vô Dạng ở nhà ăn không ngon bằng một phần mười mấy ngày nay, mặc kệ là nguyên liệu nấu ăn hay là hương vị, cậu đều thực thích ăn.

Ngon ngọt tự nhiên, mùi hương hấp dẫn, ví như rau xanh.

Hoắc Vân Xuyên tỉnh bơ nhìn thiên sứ chọn đồ ăn theo thói quen, không thể nhẫn nhịn: “Ăn chút rau.”

Nhưng là đồ ăn thanh đạm, không có hương vị nha, An Vô Dạng nhìn nửa cọng rau xanh bên miệng, trong lòng đang cân nhắc hậu quả khi không cho hấn mặt mũi, cuối cùng vẫn hé miệng, cắn một chút đôi dưa Hoắc tiên sinh đưa.

Hoắc Vân Xuyên ngón tay cầm chiếc dưa thật chặt, càng thêm thật cẩn thận, dùng tấm lòng cẩn thận đến một trăm hai mươi phần trăm: “Giữa trưa ăn bao nhiêu?”

An Vô Dạng nói: “Hai chén nhỏ.” Trừ lần đó ra còn có: “Một đĩa tôm to, dì Trương có thể chỉ ăn bốn năm con, dư lại đều tôi ăn.”

Đối phương ăn được nhiều, Hoắc tổng tài thật cao hứng: “Có ới không?” Khẩn trương mà hỏi.

“Không.” Tôm rất mắc nha, An Vô Dạng cười nói: “Sao nữ ới ra.”

Dưa trong tay Hoắc đại thiếu dừng lại một chút, tâm hơi hơi chìm xuống, một bên bắt động thanh sắc mà dò hỏi: “Ba mẹ cậu đều khỏe sao? Làm nghề gì?”

An Vô Dạng ăn đến ngon lành, không suy nghĩ nhiều, hàm hồ mà nói: “Cũng khá tốt, bọn họ làm ở một công ty lớn, cụ thể làm cái gì tôi cũng không rõ ràng lắm.” Cũng không muốn nói ra, ba mẹ của mình làm việc ở Hoắc thị.

“Phải không?” Nói cách khác, nhà An Vô Dạng ít nhất là gia đình có tài sản, không đến mức khổ sở đến tôm cũng ăn không nổi, luyến tiếc đến nông nổi không dám bật điều hòa, càng không cần nói còn tuổi nhỏ đã phải ra ngoài làm thêm kiếm tiền.

Lão đàn ông đang tự hỏi vấn đề này, chậm chậm hô hấp, bắt đầu dò hỏi: “Ba mẹ cậu một tháng cùng cậu nói chuyện bao nhiêu lần?”

“.....” An Vô Dạng liền ngẩn ra.

Nói chuyện? Tròng mắt cậu chậm rãi xoay chuyển, hơi liếc mắt một cái nhìn biểu tình của Hoắc Vân Xuyên, đối phương cũng đang nhìn mình, nhìn không ra ý khác.

Cậu chậm chước mở miệng: “Vì sao phải nói chuyện với tôi? Tôi trừ bỏ học hành không giỏi, những phương diện khác đều khá tốt.”

Hoắc Vân Xuyên dừng một chút, đổi một loại phương thức dò hỏi khác: “Bọn họ quan tâm sinh hoạt của cậu sao?” Dù sao khi hấn chăm sóc An Vô Dạng mấy ngày nay, không có thấy An Vô Dạng nhận được điện thoại trong nhà, một lần đều không có.

Lại nhìn thiếu niên hoảng hốt, cũng đã chứng minh hết thấy.

Lão đàn ông ghen một bụng tà hỏa, không chỗ nào phát tiết.

Nếu như Hoắc Vân Xuyên hấn có con, nó cùng người khác ở quán bar xảy ra tình một đêm, hấn sẽ để con hấn nói với mình trước tiên, hướng về mình xin giúp đỡ, mà không phải một mình dấu diếm, chỉ có thể xin người xa lạ giúp đỡ.

An Vô Dạng không dám nói với ba mẹ, mấu chốt chỉ có hai điểm, lão bánh quẩy Hoắc tiên sinh rõ ràng, thứ nhất là sợ hãi ba mẹ thất vọng, hoặc là sợ gây thêm phiền toái cho ba mẹ.

Cái rắc.

Con trai bảo bối của mình, đâu ra thất vọng cùng phiền toái.....

Hoắc tiên sinh sắc mặt không tốt lắm, hơi thở quanh mình cũng trở nên u ám lạnh lẽo, không muốn ảnh hưởng hấn An Vô Dạng cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm, đối phương gấp cho cái gì thì cậu ăn cái đó.

Thật sự no đến ăn không vô, mới lắc đầu không ăn nữa.

Cậu lén lút nhìn, Hoắc Vân Xuyên cơ hồ chưa từng động vào bát cơm, chỉ lo gấp cho mình ăn: “Tôi ăn no rồi, muốn đi ban công tiêu cơm.”

Chỉ thấy Hoắc Vân Xuyên mày nháy mắt nhú lại, nhưng mà hấn trong lòng nghĩ chính là, ban công rộng lớn hoang vắng như vậy, một chậu hoa cỏ đều không có, càng đừng nói là ghế dựa cùng trang trí thoải mái.

Lập tức ở trong lòng liền tính toán, buổi tối gọi điện thoại cho Trần Phóng, để người chọn một ít hoa cỏ, dọn dẹp ban công một chút.

Không nghĩ rằng An Vô Dạng đối với ban công yêu cầu rất thấp rất thấp, chỉ cần sạch sẽ một chút, thông khí thông gió, cậu đã cảm thấy vô cùng tốt đẹp.

Còn có thể từ cửa kính nhìn thấy phong cảnh gần nửa tòa thành thị, vô cùng xinh đẹp.

Cậu xem đến mê mẩn, thử phân biệt hướng đông nam tây bắc, tìm ra phương hướng của thành nam, nhà bọn họ ở tại chỗ đó.

Ánh sáng hoàng hôn nhàn nhạt, khuôn mặt hơi ngường dát lên một tầng vàng sáng, có vẻ điềm đạm an tĩnh, chân thật vui sướng.

Ăn xong cơm, Hoắc Vân Xuyên lập tức ra ngoài tìm cậu, hơn nữa lúc trước đưa cậu ra ngoài một chuyến, trong vòng mười lăm phút đã đi qua lại hết sáu bên.

“Buổi tối chỗ này hấn là rất xinh đẹp đúng không?” Nghe thấy được tiếng bước chân An Vô Dạng quay đầu lại nói, trông mắt đen đen bên trong ảnh ngược là một mảnh ánh chiều tà lúc hoàng hôn.

“Cũng được.....” Hoắc Vân Xuyên nuốt nuốt nước miếng, kiềm chế lại nội tâm đang phát cuồng: “Đi vào tắm rửa, tôi mở nước cho cậu tắm.”

An Vô Dạng gật gật đầu nói: “Tốt, tôi sẽ lập tức vào.”

Cậu tiếp tục nhìn trong chốc lát, sau đó trở lại phòng ngủ tìm ra áo ngủ – một bộ áo thun cùng quần đùi cũ.

Là một bộ thường xuyên mặc ở trong nhà, cổ áo dân thật sự rộng, quần đùi cũng mỏng đến có thể thấy mép quần lót bên trong.

Cũng bởi vì chú ý tới bộ ” áo ngủ ” rất mỏng này, Hoắc Vân Xuyên mới lựa chọn mở một con mắt nhắm một con mắt, dù sao cũng là đồ vật đối phương quen thuộc, ngay từ đầu liền cướp đoạt có vẻ hấn quá tàn nhẫn bá đạo.

“Xong rồi.” Xả đầy nước vào bồn tắm, hấn thật sâu nhìn An Vô Dạng liếc mắt một chút.

“Cảm ơn, tôi đóng cửa đây.” Chờ sau khi đối phương đi ra ngoài, An Vô Dạng nhẹ nhàng đem cửa đóng lại.

Nhà của Hoắc tiên sinh có phòng tắm rất lớn, lúc trước nói qua, đối diện chỗ bồn tắm, có một tấm kính dài tận mặt sàn.

An Vô Dạng đưa lưng về phía gương, động tác cởi quần áo có trật có tự.

Hoắc Vân Xuyên đứng ở ngoài cửa, nghe bên trong thỉnh thoảng có thanh âm rất nhỏ, trên trán cùng trên lưng, thấm ra đầy mồ hôi.

Thiếu niên tứ chi thon dài da trắng nõn, đường cong dáng người cân xứng, tóc ngoan ngoãn nằm gọn gàng, lộ ra lỗ tai cùng một nửa cái trán, ngũ quan cái trán cao cùng sườn mặt đều nhìn rõ ràng.

Nhưng cũng không nữ tính, bởi vì mi mày của con trai, có chút soái khí cùng anh tuấn.

“Vào bồn tắm không?” Ngoài cánh cửa truyền đến giọng nói của Hoắc Vân Xuyên.

Dọa An Vô Dạng nhảy dựng, cậu dừng lại chân trái sắp bước vào bồn tắm, chậm chậm trả lời nói: “Chưa, đang chuẩn bị đi vào.”

Hoắc ba ba nhọc lòng nói: “Phải cẩn thận.”

Một ba ba yêu bảo bảo như vậy, cùng với một ba ba lãnh khốc vô tình trong tưởng tượng của An Vô Dạng rất khác nhau, cậu rất vui mừng, ít nhất không cần lo lắng sau khi mình rời khỏi rồi, bảo bảo sẽ không có người thương.....

Nước tắm ấm áp thấm ướt khắp người, sương mù mờ mịt hung lên gương mặt An Vô Dạng làm mặt, hốc mắt, làn da trắng trẻo thực nhanh phiếm hồng.

Lúc cậu ngâm mình đến thoải mái, Hoắc Vân Xuyên trầm giọng nhắc nhở: “Mười phút rồi, đứng lên mặc quần áo.”

“Nga.” An Vô Dạng cũng không dám nói ngâm chốc lát nữa thôi, cậu nhanh chóng mà bò dậy, mở ra vòi sen gội đầu: “Hoắc Vân Xuyên, máy sấy để chỗ nào?”

Cách một tiếng, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, nam nhân cao lớn đi vào, từ trong ngăn tủ phòng tắm tìm ra máy sấy: “Đứng dậy.” Thanh âm ồ ồ phát ra.

An Vô Dạng mặc [áo ngủ] cổ rộng rãi nghiêm túc đứng ở đó, làm cho da trên đầu Hoắc Vân Xuyên tê dại, chỉ chốc lát sau liền khô, xoa tung xoa tung, là mùi thơm quen thuộc mà Hoắc Vân Xuyên hay gọi.

Ngón tay thon dài khê vuốt mái tóc đen kia, hần hỏi: “Kiểu tóc này ai bảo cậu cắt?” Ngoan ngoan ngốc ngốc.

Thiên sứ nói: “Chính là tôi.” Sau đó ngẩng đầu, nhượng mày nhìn hần: “Có vấn đề sao?”

“Không.” Nam nhân trên cao nhìn xuống, ánh mắt nhàn nhạt liếc từ khuôn mặt đến cổ áo rộng mở, ý cười tràn ngập dễ dàng phát hiện.

“Được rồi, cảm ơn anh.” An Vô Dạng nói, dùng ngón tay sờ sờ tóc: “Tôi đi ra ngoài xem TV, không chậm trễ anh tắm rửa.”

Hoắc Vân Xuyên hừ nhẹ nói: “Tôi chưa tắm đâu.” Sau đó thu dọn máy sấy, thả lại trong ngăn tủ.

Phát hiện An Vô Dạng đã lo tự mình rồi đi, hần cũng không có giữ lại.

Làm một thiếu niên vô tư, cậu tắm rửa xong ngồi ở trên sofa xem TV ăn trái cây, lúc miệng đang nhai bèm bẹp thì thấy Hoắc tiên sinh từ trước mắt mình đi qua, vào phòng tập thể hình.

Người lười vận động có chút bội phục, nhưng là cũng không cảm thấy hứng thú, chỉ muốn tiếp tục ngồi.

“.....” Hoắc Vân Xuyên từ thời cấp 3 đã bắt đầu dưỡng thành thói quen rèn luyện, mỗi ngày nhất định phải ở phòng tập thể hình tập luyện một giờ.

Bỏ qua thân phận gia thế, chỉ cần với dáng người quá tốt kia, từ lúc hần học đại học đã hấp dẫn một bầy ong bướm, về sau số lượng nam nữ càng tăng thêm, không khoa trương mà nói có thể vây một vòng quanh Bắc Kinh.

Nếu không phải do tính cách nóng nảy dễ bắt bẻ quá khó khăn, Hoắc Vân Xuyên qua tuổi ba mươi, không khó tưởng tượng đã là một tay chơi già đời duyệt vô số người, nhưng mà sinh lý dục vọng hần không phải không có, chỉ là tìm không thấy đối tượng thích hợp.

Vì thế trong lúc bạn nhỏ kia đang an tĩnh cày phim, hần lại điên cuồng nâng đẩy, dùng sức kéo, phát tiết tinh lực quá dư thừa đến nghiêm trọng—

31. Chương 31

Thời gian không hay không biết từng giây từng phút mà qua đi, rất nhanh đã trôi qua một giờ, An Vô Dạng có chút tò mò, Hoắc Vân Xuyên sẽ tập luyện tới khi nào mới ra?

Cậu hiện tại đầy mặt buồn ngủ, đôi mắt đã không mở ra được ngáp một cái: “Oáp.....” Sau khi mang thai hiện tượng buồn ngủ cũng rất mau đói bụng đều giống nhau, mỗi lần xuất hiện đều khiến cho người đột nhiên không kịp phòng ngừa.

Vì thế cậu tắt TV, uống vào một chút nước, đi đến cửa phòng tập thể hình.

Ngược lại cũng thuận lợi mà lách lư đi vào, chính là xem đến mắt choáng váng, bị dáng người vô cùng men lý của người đàn ông bên trong thu hút: “Ngạch.....” Đáng người!

Cơ ngực kia, cơ bụng..... Chân dài.....

Làm người xem theo bản năng mà nuốt nuốt nước miếng.

Hoắc Vân Xuyên trạng thái mờ hồ đắm đuối, đối với thiếu niên [chưa trải việc đời] có lực hấp dẫn đặc thù.

An Vô Dạng mặt đỏ tim đập cảm lòng không được mà sờ sờ trước ngực mình, một mảng xẹp lép, bụng thì mềm oặt không hề có xúc cảm, bấp tay..... Ngộ..... Không tồn tại.

“Hoắc Vân Xuyên.....” Cậu không có ý muốn quấy rầy đối phương rèn luyện, khiến cho hắn chú ý sau đó vẫy vẫy tay: “Tôi đi ngủ, ngủ ngon.”

Hoắc tổng tập trung rèn luyện, loảng xoảng một tiếng buông ra, ngẩng đầu nhìn thiếu niên ở cửa, ánh mắt bị mờ hồ thâm ướt ướt đắm đuối, trong sắc bén lộ ra ẩn nhẫn: “Ừm, đi thôi.”

Cùng hắn chào hỏi xong, An Vô Dạng gật đầu rời đi, đi vài bước rồi mới chần chờ mà dừng lại, nghiêng đầu nhẹ giọng: “Anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi, không cần tập quá lâu.”

Đối phương thân là tổng tài công ty lớn [trăm công ngàn việc], lượng công việc cùng áp lực người thường không thể tưởng tượng được, An Vô Dạng cảm thấy, chính mình hẳn là nên quan tâm đối phương một chút.

Hoắc đại tổng tài được quan tâm, cảm giác chính mình rõ ràng đã mệt giống như một con cún, cơ bắp đều sắp mất đi cảm giác, lại ở trong nháy mắt phảng phất như tiêm máu gà, adrenalin tăng vọt.....

“Ừm.....”

Hoắc tiên sinh không hổ là người đàn ông MAN nhất mình từng gặp qua, lúc đối phương mặt vô biểu tình vận động quả thực soái quá, khi An Vô Dạng rời đi nghĩ thầm.

Quá ưu tú, người thường không có tư cách ghen ghét người đàn ông này, chỉ có thể hâm mộ.

Đương nhiên, An Vô Dạng đối với Hoắc tiên sinh là không có ý này, cậu lại không phải shanking M (khuynh hướng lạm dụng), sao có thể thích bị đè, một lời không hợp đại tổng tài hào môn có thể đem người đàn áp.

Qua cái loại ngày tháng đó sẽ có bao nhiêu vất vả, chỉ là dùng mộng suy nghĩ một chút trong lòng liền hiểu rõ nha.

Trở lại phòng ngủ An Vô Dạng, bỏ dép ra, bò lên trên giường Hoắc tiên sinh kia đã cùng với vô số cả trai lẫn gái..... Vẫn là ngủ ở vị trí buổi trưa.

Chiếm một vị trí nhỏ.

Hoắc Vân Xuyên tắm xong, bước chân đi vào phòng ngủ, thuận tiện đem cửa đóng lại.

Hắn đi tới.

An Vô Dạng vĩnh tai lên, nhin không được nhìn qua hướng đối phương xem, sau đó nhìn thấy một gương mặt tươi cười làm người khản trương, cậu lập tức liền quỳnh lên, làm bộ ngủ.

Gương mặt tươi cười làm An Vô Dạng khấn trương kia, Hoắc tiên sinh tự cho là tươi cười ôn hòa hữu hảo: “.....” Đáng tiếc không có kéo được hiệu quả chính diện.

“Tôi tắt đèn.” Hấn ngồi trên giường, đem chân dài nâng đi lên, rũ mắt thoáng nhìn đồng hồ trên ngăn tủ, mới gần 10 giờ, hôm nay có lẽ là một buổi tối hấn ngủ sớm nhất từ khi ra thương trường.

Không có xã giao, không có phụ nữ, không có thuốc lá cùng rượu.

Hoắc Vân Xuyên: [gif][cười mỉm] về sau đổi thành cái icon đi ngủ, các vị nhìn thấy đều biết.

Quý Minh Giác:.....

Tướng Thiệu Phi:.....

Trần Sơ:.....

Bao nhiêu người.....

Cảm thấy mỹ mãn lão đàn ông buông di động, tắt đi đèn phòng, thấp giọng: “Cần để đèn không?” Lần đầu tiên ngủ, hấn không xác định đối phương có sợ tối hay không.

Thiên sứ nhỏ lắc đầu: “Không cần.” Mái tóc cậu xoa tung trên gối, lộ ra mái đầu.

“Tôi tắt đây.” Hoắc Vân Xuyên giọng nói phát ra, chỉnh đèn ngủ trong phòng rơi vào bóng tối, sau đó thanh âm của hấn lại vang lên: “Cần rời giường đi toilet thì kêu tôi, không phải sợ phiền phức.”

“Được.....” An Vô Dạng trong bóng đêm nói.

“Cậu làm sao ngủ xa như vậy?” Hoắc Vân Xuyên hơi thở đột nhiên tới gần, làm An Vô Dạng cả người căng thẳng cứng đờ, hô hấp gấp gáp một chút.

Sau đó cảm thấy một cánh tay ôm lấy eo của mình, cả người mang theo nguồn nhiệt của người bên cạnh: “Tôi.....” Một chút đều không muốn ngủ ở giữa giường a, An Vô Dạng không thích ứng mà nghĩ, bàn tay giãy giụa đẩy ra bộ ngực hấn: “Không cần ôm tôi.”

Hoắc Vân Xuyên hô hấp cứng lại, nháy mắt bùng nổ.

“.....” Hấn thề với trời chỉ là muốn kéo An Vô Dạng tới giữa giường, cũng không có ý niệm thả chết ôm không buông tay.

Sau khi An Vô Dạng không được tự nhiên được buông ra, cảm giác được Hoắc tiên sinh cố tình cùng chính mình kéo ra một khoảng cách, biểu lộ ý tránh mặt.

An Vô Dạng ý thức được chính mình tựa hồ trách lầm đối phương, suy nghĩ lại cũng đúng, chính mình mấy ngày nay cùng Hoắc tiên sinh ở chung, cậu phát hiện Hoắc tiên sinh là người không phong lưu cũng không phải một người đàn ông hạ lưu, có thể nói qua bốn chữ “chính nhân quân tử”.

“Thực xin lỗi.” Làm một bé con thành thật, tâm địa cậu thiện lương lại mềm mại: “Đúng rồi, anh muốn sờ bảo bảo một chút hay không?” Có bóng đêm yếm hộ, lá gan rất lớn: “Ha, tuy rằng bây giờ gì cũng sờ không ra.” Bụng nhỏ còn bình thường mà.

Hoắc Vân Xuyên còn chưa có vươn tay ra, đã bắt đầu run rẩy.

“Hửm? Muốn không?” An Vô Dạng nghi hoặc mà hỏi lại một lần.

Khi cậu cho rằng khả năng Hoắc tiên sinh không có hứng thú, rốt cuộc, một bàn tay to dày rộng ầm ập, từ phía dưới chần đưa lại đây, thăm dò trên bụng cậu.

“.....” Hoắc tiên sinh ngón tay thực không bình tĩnh, thiếu niên yên lặng mỉm cười, cảm nhận được, nhưng không nhiều lắm.

Người ba ba to con cao 1 mét 89 thật cẩn thận nằm nghiêng ở bên cạnh bảo bảo, bàn tay đặt trên cái bụng bình thần của đối phương, sau đó duy trì tư thế này thật lâu.

An Vô Dạng vừa rồi bắt đầu mệt rồi, cậu nằm ở trong ổ chăn ấm áp thoải mái, càng ngáp liên miên, trước khi ngủ chỉ nỉ non theo quán tính: “Ngủ ngon.” Sau đó trong lòng nghĩ chính là, người này muốn sở bao lâu a.

Ánh mắt nam nhâm trong bóng đêm lúc sáng lúc tối, nghe được tiếng hít thở thiếu niên vững vàng, hao tổn tâm cơ mà điều chỉnh vị trí, đem thiếu niên kéo vào trong lòng ngực của mình.

Một đêm ôm nhau mà say giấc.

Bộ mặt anh tuấn lạnh lùng mắt mở ra, mới vừa thanh tỉnh đôi mắt đã rũ xuống, thoáng nhìn cánh tay thiên sứ đè nặng trên cơ ngực mình, ngăn không được tim đập gia tốc, máu chảy ngược.

Lại chậm rãi dời đi tầm mắt nhìn bên cạnh, khuôn mặt đối phương ngủ đến đỏ bừng giấu ở trong cổ mình.....

“Hô.....” Ở sáng sớm cái đoạn thời gian giày vò người này, Hoắc Vân Xuyên cả người khó chịu.

Hắn nhắm mắt lại thở phào một hơi, không nói chuyện cũng không nhúc nhích, cứ như vậy lẳng lặng mà nằm chờ.

Qua không biết bao lâu, tần suất hô hấp của thiếu niên phun bên cổ biến mau, sau đó lông mi đung vào cổ Hoắc Vân Xuyên, sau một hai ba bốn năm sáu giây hoàn toàn thanh tỉnh.

An Vô Dạng phát hiện chính mình sau khi tỉnh lại thể nhưng cùng Hoắc tiên sinh dán ở bên nhau.

Cậu có hơi ngốc.

“Sớm.” Hoắc tổng tài điềm nhiên như mây gió mà nói, ánh mắt nghiêng nghiêng thu vào đáy mắt hình ảnh quần bách của An Vô Dạng.

“Ừm, sớm.....” Không cần thận cùng đáng người tốt đẹp của Hoắc tiên sinh dán vào cả đêm, An Vô Dạng cách quần áo đều có thể cảm nhận được cái loại lực lượng bưng bưng phần chân kia của đối phương, làm cậu càng thêm hoảng sợ, nhanh chóng bảo trì một khoảng cách.

Hoắc Vân Xuyên nhàn nhạt thoáng nhìn, chưa nói cái gì.

Lúc An Vô Dạng phát ngốc một lát, hắn xốc lên chăn xuống giường, nhẹ giọng nói: “Tôi đi rửa mặt, cậu từ từ dậy.”

An Vô Dạng: “Ừm ừm, tốt.”

Cậu tìm ra di động của mình nhìn xem, buổi sáng 8 giờ, ngủ thật ngon.

Đồng thời cau mày: “Đói quá.....” Trong bụng truyền đến cảm giác đói khát mãnh liệt, làm cho An Vô Dạng chưa trải qua đói tay chân nhũn ra.

Chờ Hoắc Vân Xuyên sau khi xong việc về, cậu động tác chậm chậm bò xuống giường, trạng thái như thế khiến cho Hoắc Vân Xuyên chú ý, nam nhân chồm qua tới, đôi mắt khóa trên khuôn mặt hơi trắng bệch của cậu: “Sao lại thế này?”

An Vô Dạng nói: “..... Tuột huyết áp, muốn uống nước đường.”

Hoắc Vân Xuyên biểu tình lạnh lùng, nói một tiếng ” đợi ”, xoay người ra phòng ngủ.

Thiếu niên đầu óc choáng váng ngồi ở trên mép giường, chờ không bao lâu, từ tay Hoắc tiên sinh, bưng lên uống vào hai ngụm nước đường, tội nghiệp mà sống lại: “Tôi tốt rồi.” Hoắc Vân Xuyên nghiêm túc mà nhìn cậu: “Khi nào bắt đầu tuột huyết áp? Tìm bác sĩ khám qua chưa?” Con người hắn nặng nề mà nhìn, đặc biệt là khi thiếu niên nói từ nhỏ, hơn nữa không có đi bác sĩ.

“Lại không phải bệnh gì nặng, chờ về sau thân thể tôi mạnh lên liền không sao nữa.” Đối diện với ánh mắt không vui của Hoắc tiên sinh, An Vô Dạng bình chân như vại, đứng dậy thay quần áo rửa mặt.

Một đứa con trai trong gia đình bình thường, thân thể có ít bệnh vặt là bình thường, nào có quý giá như vậy.

Hoắc Vân Xuyên dẩy mắt dần dần dâng lên một tầng gió lốc, cũng không phải nhằm vào An Vô Dạng đối với thân thể chính mình không coi trọng: “.....” Hắn không nỡ trách một đứa trẻ chỉ mới mười tám tuổi.

“Rửa mặt đi, tôi thu dọn một chút đồ, mang cậu ra ngoài.” Hắn bỏ chút công phu, khôi phục khuôn mặt bình tĩnh, nói.

“Ừm.” An Vô Dạng gật gật đầu, đang ở trước gương: “Anh xem tôi mặc bộ này thế nào?” Cậu biết hôm nay phải đi khám thai, phải gặp bạn của Hoắc Vân Xuyên.

Chính mình không thể ăn mặc quá keo kiệt, đó là vứt đi thể diện của Hoắc tiên sinh.

“Rất tốt.” Hoắc Vân Xuyên vốn dĩ vẫn luôn nhìn cậu, nghe vậy lại nhìn kỹ một vòng, trong mắt rớt cuộc có một tia ý cười.

Màu sắc nhạt tươi sáng, quần áo kiểu dáng thoải mái khéo léo, mặc ở trên người An Vô Dạng lại vô cùng thích hợp.

“Tôi đi tìm một đôi giày mới phối hợp.” An Vô Dạng đột nhiên nhảy dựng lên nói, đối với trang điểm về ngoài của mình, cậu có đôi khi cũng rất có hứng thú, được người khen không thích đâu.

Hoắc Vân Xuyên lập tức mở miệng ngăn lại: “Đừng, tôi giúp cậu tìm, cậu ngồi là được.” Đối phương hoạt bát làm hắn nhìn đến mắt hết mắt vía, gan run lên từng hồi.

An Vô Dạng mang vào giày mới, toàn thân tản ra mùi vị công tử phú nhị đại tinh xảo, nếu như đem gương mặt nuôi cho đầy đà một chút sẽ càng thêm giống.

Không kể khí chất hay là cách nói năng, trừ không lực đề kháng với bề ngoài (tuổi này không có biện pháp), mang đi ra ngoài cũng không đột ngột.

Lái xe lên đường, Hoắc Vân Xuyên nói: “Chờ tóc cậu dài một chút, tôi tìm cho cậu một nhà tạo mẫu tóc, đem kiểu tóc ngu xuẩn trên đầu thay đổi.”

An Vô Dạng ở phía sau bẹp miệng ăn trái cây, động tác nhai đồ ăn ngừng lại thật lâu: “.....” Mất phản ứng.

32. Chương 32

Kiểu tóc trên đầu, An Vô Dạng đã nghe qua những người làm cùng ở tiệm bánh mì khen, bọn họ đều nói nhìn rất tốt, đặc biệt phù hợp với ngũ quan tuần tú của mình, màu da trắng nõn, nói ngắn gọn chính là đẹp.

Hoắc tiên sinh lại lần thứ hai tỏ vẻ đối với kiểu tóc của mình có ý kiến, hôm nay càng trực tiếp hơn, khôn nạn hơn nữa khi dùng tới từ gốc để hình dung như vậy.

An Vô Dạng có hơi tức giận, buông đồ không ăn nữa.

Sợ nhất không khí đột nhiên an tĩnh, bên trong xe không nghe thấy âm thanh miệng thiên sứ nhai lép bép nữa, thời khắc chú ý cậu Hoắc Vân Xuyên nghĩ hoặc, ngẩng đầu nhìn vào gương.

Trong gương hình chữ nhật, ảnh ngược một gương mặt đẹp không biểu tình, lại nhìn kỹ, bên trong cặp mắt hạnh to to tròn tròn, rõ ràng có hai ngọn lửa nhỏ đang cháy hừng hực.

“.....” Hoắc Vân Xuyên chột dạ mà run tay lái, dời đi ánh mắt không nhìn cậu nữa: “Đừng nghĩ nhiều, tôi là nói có thể cắt kiểu càng đẹp mắt hơn.....” Không phải, nói như thế cảm giác càng bôi càng đen: “Ờ, nhưng là, cậu vui lên đi.”

An Vô Dạng đặc biệt ghen hòng, buồn bực nói: “Anh nói một câu hiện tại rất đẹp sẽ chết sao?”

Phảng phất Hoắc đại thiếu bị thiên sứ Cupid bắn trúng mũi tên, ở phía trước hít thở hai hơi liên tục mới khôi phục lại, một tia do dự cũng không tồn tại mà gật đầu khen: “Hiện tại rất đẹp.”

Nói ra như thế cũng không phải hấn nghĩ một đằng nói một nẻo.

An Vô Dạng được đối phương khen, cậu ngượng ngùng mà hé miệng, lộ ra tươi cười như đóa hoa.

Nếu không phải Hoắc Vân Xuyên xác định cùng chắc chắn, dùng trăm phần trăm mà suy đoán, người này tuổi còn nhỏ, cơ hồ không hiểu cái gì gọi là câu dẫn cùng tán tỉnh, thậm chí còn không rõ ràng lắm cái gì gọi là khoảng cách an toàn, thế nào gọi là ý thức phòng sắc lang.

Hắn hoàn toàn không hiểu, nếu không liền có thể dán cho cậu một cái tội danh cố ý trêu chọc Đúng lý hợp tình mà trừng phạt.

Thân lớn hơn đối phương mười hai tuổi, Hoắc Vân Xuyên bó tay không biện pháp, nhiệm vụ của hắn là bảo vệ thẳng nhai con không biết sống chết này của mình, tùy đối phương muốn cười thì cười, muốn làm nũng thì làm nũng.....

Quản không được.

An Vô Dạng sau khi khôi phục tâm trạng, cầm lên túi hoa quả đóng gói sẵn, lép bép mà tiếp tục ăn.

Hoắc Vân Xuyên sợ cậu ăn nhiều hại bụng, ở trên đường nhắc nhở một câu: “Ăn ít thôi.”

Vì trả thù lão đàn ông miệng tiện, thiên sứ miệng vừa nói vừa bẹp bẹp ăn: “Hiện tại đồ cũng không cho ăn.....”

Hoắc tổng: “.....”

Bữa sáng hôm nay An Vô Dạng muốn ăn tôm tươi bánh cuốn, cậu ăn ước chừng hai phần, sau khi ăn xong đánh cái ợ, Hoắc tiên sinh tay động động lau nước tương dính trên môi.

Lau miệng sạch xong, thì uống nước chanh mật ong do Hoắc tiên sinh pha.

Rốt cuộc đối với ngày tháng đa dạng, vui sướng. Hạnh phúc gần như sa đọa này, An Vô Dạng dần dần ý thức được.

Cậu thật cao hứng a, bởi vì còn khoảng chín tháng nữa, cậu có thể được Hoắc tiên sinh chăm sóc như châu như bảo.

An Vô Dạng lúc trước thật sự không nghĩ tới, Hoắc tiên sinh thoát nhìn là một ba ba cứng rắn hung dữ, thế nhưng chăm sóc người rất có tay nghề.

Cậu rất bội phục!

Lúc Hoắc Vân Xuyên đưa thiên sứ lên xe, bị nhìn thoáng qua thật sâu, không hiểu ra sao.

“Thiếu Phi, chúng tôi hiện tại lập tức đến bệnh viện.” Hắn gọi điện nói chi Tưởng Thiếu Phi.

“Đến đây đi, tôi ở văn phòng chờ các người.” Tưởng đại bác sĩ đã sớm ngóng trông bọn họ tới, kiểm tra trước đó không thể nói không đáng tin, bất quá muốn chân chính xác nhận, vẫn phải đến chính thức làm kiểm tra lại.

An Vô Dạng lần thứ hai bước vào bệnh viện này, theo Hoắc tiên sinh yêu cầu, trên người khoác một tấm thảm nhỏ, được người nắm tay, một đường cẩn thận đi vào trong.

Tuy nói điều hòa bệnh viện mát lạnh, nhưng mùa này là mùa hè đấy.

An Vô Dạng khoác thảm bị người vây xem như thứ khác loài, cậu yên lặng mà lấy xuống: “.....” Không rên một tiếng mà nhét vào trong lòng ngực Hoắc Vân Xuyên.

Hoắc Vân Xuyên chưa nói cái gì, chỉ giúp cậu cầm.

Bất quá thực nhanh thắm lại về tới trên đùi An Vô Dạng, bởi vì trong văn phòng điều hòa càng lạnh, sau khi ngồi xuống Hoắc Vân Xuyên liền đắp lên cho cậu: “Để cho cậu ấy nghỉ một lát.” Những lời này là nói với Tưởng Thiếu Phi.

An Vô Dạng trong thời gian ngắn nhất cướp được ghế dựa của bác sĩ Tưởng, đặc biệt áy náy mà xin lỗi: “Bác sĩ Tưởng, ngại quá.”

Tướng Thiếu Phi miệng há ra vẫn luôn không khép lại được, hẳn không thể tin được bạn tốt của mình có thể làm được, mới ngăn ngừa mấy ngày liền đem thiếu niên nuôi đến dường như thay đổi thành một người khác: “Không, không sao.” Hắn đẩy đẩy mắt kính trên mũi mình, nói với Hoắc Vân Xuyên: “Cậu thật là làm người phải rửa mắt mà nhìn.....”

Phải biết rằng, mấy ngày hôm trước, Hoắc Vân Xuyên mang thiếu niên đến đây tuy rằng không thể xưng là xanh xao vàng vọt, nhưng trạng thái so với bây giờ chắc chắn là kém hơn rất nhiều.

Hôm nay nhìn lại, thế nhưng cảm thấy môi hồng răng trắng, thần thái sáng láng, cảm giác hình như..... Còn hơi béo?

“Không hiểu ý cậu là gì.” Hoắc Vân Xuyên lấy ra ly nước bên trong túi bảo mẫu, theo thường lệ rót ra cho An Vô Dạng nửa ly nước, giúp cậu uống xong.

Trên cằm dính nước, thì dùng khăn lông chất vải mềm mại chà lau.

Tướng Thiếu Phi biểu tình xuất sắc không cần phải nói, đồng thời ở trong lòng âm thầm phỉ nhổ, Hoắc Vân Xuyên vì bảo vệ mình ở trong bụng thiếu niên, thật là có thể co có thể duỗi, không từ thủ đoạn.

Hắn đột nhiên có điểm đồng tình với An Vô Dạng.

Còn tuổi nhỏ đã bị lão bánh quẩy Hoắc Vân Xuyên tên ăn thịt người không nhả xương đập hư.

Thật là làm bậy.

An Vô Dạng ở trước mặt người xa lạ tiếp nhận sự chăm sóc của Hoắc tiên sinh, sẽ không cảm thấy có bao nhiêu không được tự nhiên, trước mắt bị bác sĩ Tướng nhìn chăm chăm, da đầu cậu có hơi tê dại.

Vì thế cậu lặng yên không một tiếng động mà quyết định, tạm thời duy trì khoảng cách với Hoắc tiên sinh, không ngoan ngoãn tri kỷ vâng lời nữa, cũng không giao lưu ngôn ngữ với nhau.

Thực nhanh chóng, Hoắc Vân Xuyên phát hiện không thích hợp, nhóc con này làm sao không nhìn mình? “An Vô Dạng?”

“.....”

Ngay thẳng boy Hoắc tổng tài khom lưng cúi sát vào cậu, không cho cậu tránh né tầm mắt: “Còn tức giận?” Dịu dàng hỏi sau đó còn ôn nhu sờ sờ tóc: “Cậu như vậy rất đẹp, không lừa cậu đâu.”

Tướng Thiếu Phi trợn mắt há hốc mồm: “.....” Sau khi phục hồi tinh thần lại, lập tức xoa xoa trên cánh tay đã nổi đầy da gà của mình, a a a a ——

Hắn đành cảm tử đơn xét nghiệm đi ra bên ngoài trốn một chút.

Trong lòng nghĩ chính là: Lão hoắc a, hormone của cậu phóng sai nơi rồi? Đứa nhỏ kia khăng khăng một mực mà coi trọng cậu, cậu liền làm bậy hã.....

“Không đâu.” Bác sĩ Tướng không còn ở đây nữa, An Vô Dạng rốt cuộc nhìn tới Hoắc Vân Xuyên: “Khi nào kiểm tra, hiện tại trạng thái tôi rất không tệ.”

Mặt Hoắc Vân Xuyên đối diện cậu nghiêm trang thanh minh, trong lòng âm thầm mà nuốt một ngụm, gật đầu: “Tôi bây giờ liền đi kêu hắn.”

Tướng Thiếu Phi ở cửa thấy hắn ra ngoài, đầy mặt khó hiểu, thật sự không nghĩ tới: “Vân Xuyên, tôi kêu cậu chăm sóc cậu ấy thật tốt, nhưng không nghĩ tới..... Cậu lại tán tỉnh người ta.” Như vậy quá dễ tiện, bạn tốt nhìn hắn: “Lỡ như người ta thích cậu thì làm sao bây giờ?”

Mấy người bọn họ, ngày thường phong lưu thì phong lưu, chính là chơi đùa ra sao trong lòng trước sau đều hiểu rõ.

“Cậu không cần lo lắng.” Hoắc Vân Xuyên liếc mắt nhìn anh em một cái, nhàn nhạt nói: “Cậu ấy thực đơn thuần, vẫn còn là một đứa nhỏ.”

“Vậy cậu không phải càng làm bậy sao?” Tướng Thiếu Phi nghĩ một chút, phục hồi tinh thần lại, không phải, hắn giật mình mà nhìn lão Hoắc: “Phốc, ý của cậu là, cậu ấy căn bản không biết cậu đang tán mình?”

“Ừm.” Hoắc Vân Xuyên thấy hắn cười thành như vậy, mắt tròn trắng, như vậy đã sao, buồn bực nói: “Cậu ấy không chỉ không biết tôi đang tán tỉnh mình, cậu ấy cũng không biết chính mình đang quyến rũ tôi.....”

Người anh em ngơ ngẩn tưởng tượng ra hình ảnh đó.

“Ha ha ha ha..... Ai da tôi haha.....” Tưởng Thiệu Phi cười cho số phận bi thảm của hắn, khom lưng vỗ lên đùi bôm bốp: “Cậu..... Ha ha ha ha.....”

“Được rồi, mau sắp xếp cho kiểm tra.” Hoắc Vân Xuyên nhắc cổ áo hắn lên, để cho hắn đứng yên.

Cũng sợ tiếng cười biến thái của tên này truyền vào phòng, để cho An Vô Dạng nghe được.

“Được, cậu dẫn cậu ấy ra đi..... Ha ha ha.....” Tưởng Thiệu Phi tốn chút công phu, mới làm cho mình khôi phục hình tượng thiên sứ áo trắng vẻ mặt đạo mạo.

Hoắc Vân Xuyên đi vào, dắt An Vô Dạng ra ngoài, ba người cùng đi kiểm tra.

Đa số người đối với bệnh viện luôn tràn ngập sợ hãi, đi vào nơi này đồng nghĩa với phải thừa nhận đau khổ.

An Vô Dạng hiện tại là thời kỳ đầu mang thai, trừ nôn nghén cùng thích ngủ, tuy rằng không đau không ngứa, nhưng là, cậu sờ sờ bụng nhỏ của mình, sớm hay muộn chỗ này cũng phải rạch một đao.....

Trong lúc cậu đang sợ hãi, Hoắc tiên sinh tới trấn an thực đúng lúc, dùng cánh tay ôm cậu “Đừng sợ.”

Chỉ là hai chữ trầm trầm thấp thấp, lại vô cùng có hiệu quả, làm người trấn định trở lại.

An Vô Dạng ở dưới mi mắt Hoắc Vân Xuyên, làm một ít hạng mục kiểm tra, cũng không phải các loại kiểm tra truyền thống như phụ nữ mang thai, hơn nữa Tưởng Thiệu Phi nhắm vào tình huống đặc thù của An Vô Dạng, liên hệ với bác sĩ khoa phụ sản mình quen biết, thảo luận ra phương án.

Phụ nữ mang thai lần đầu khám thai, thời gian tốt nhất hẳn là thai trong bụng đã mười hai tuần, vào khoảng ba tháng.

Bảo bảo trong bụng An Vô Dạng mới hơn một tháng, lần này lại đây nói là kiểm tra, không bằng nói là kiểm tra cậu có sức khỏe để mang bảo bảo không.

Đây cũng là ý của Hoắc Vân Xuyên, hắn gấp không chờ nổi mà muốn xác định trạng thái của An Vô Dạng có khỏe mạnh hay không.

Cả hai ở ngoài cửa phòng siêu âm B chờ đợi, đôi mắt không chớp mắt mà nhìn chăm chăm cửa, đột nhiên Tưởng Thiệu Phi mở miệng nói một câu: “Vân Xuyên, nếu thân thể cậu ấy không thích hợp có con, cậu sẽ kiên trì sao?”

Hỏi ra khỏi miệng hắn liền hối hận, đó không phải đem mạng người cùng đứa trẻ của Hoắc gia đặt chung một chỗ sao?

Mặc kệ Hoắc Vân Xuyên trả lời như thế nào, trong lòng khẳng định đều khó chịu.

“Thiệu Phi, vấn đề này hạ thấp tiêu chuẩn của cậu.” Hoắc Vân Xuyên miệng lưỡi lạnh căm căm nói ra, ánh mắt chấp nhất mà nhìn cửa: “Hiện tại không thích hợp có, vậy chờ thân thể cậu ấy có thể lại có.”

Sau đó An Vô Dạng liền ra ngoài, thân ảnh cao cao gầy gầy, mắt mở to, ngược lại cũng không kỳ quái với lo lắng trong lòng của Tưởng Thiệu Phi.

Hoắc Vân Xuyên lập tức đi đến đón, đáy mắt cũng là một mảng không nắm chắc: “Bác sĩ có làm đau cậu hay không?” Hắn trước đó đã giao phó qua với bác sĩ, tay chân làm kiểm tra phải nhẹ nhàng một chút.

“Siêu âm B không đau.” An Vô Dạng chớp chớp mắt, thật sự không đau, còn cầm khăn giấy lau bụng: “Chính là bác sĩ kia bôi cho tôi hơi nhiều chất dịch.” Dính bụng.

Thái dương Hoắc Vân Xuyên nhảy dựng nhảy dựng, thấy thế nhanh chóng đem khăn giấy trong tay cậu gạt lại, ném vào thùng rác: “Trở về lại tắm rửa, hiện tại đừng đem cái bụng cậu lộ ra ngoài, dễ cảm lạnh.”

Ở một bên Tưởng Thiệu Phi nghe thấy đột nhiên không kịp phòng ngừa, suýt nữa đã bị anh em làm cho cười chết: “——” Thua hắn luôn. Mẹ nó cảm lạnh!

Bất quá hấn không dám cười, sợ sẽ bị Hoắc Vân Xuyên đề trên mặt đất mà đánh.

An Vô Dạng toàn bộ buổi sáng, đều bị các loại kiểm tra thân thể chiếm dụng hết thời gian, một hạng mục rồi một hạng mục kiểm tra xong, cậu cảm thấy hai mắt mơ màng, không chỉ có mệt mỏi rồi còn có chút buồn ngủ.

Lấy xong kết quả kiểm tra của cậu, ở văn phòng bác sĩ Tưởng.

An Vô Dạng ngồi ở trên ghế, chậm rãi hít lại đôi mắt, đầu dựa vào Hoắc tiên sinh đang đứng ở bên cạnh ghế dựa.

“Căn cứ kết quả thì thấy thân thể vẫn không tồi, hiện tại gầy như vậy thực bình thường, bởi vì tuổi dậy thì vóc dáng phát triển, dinh dưỡng không đủ liền dễ dàng có vẻ xanh xao vàng vọt, cho nên từ giờ trở đi phải ăn ngon ngủ ngon.....” Tưởng Thiếu Phi cầm kết quả ở trước mặt anh em thao thao bất tuyệt, lại đột nhiên phát hiện trong mắt đối phương căn bản không có mình.

Hắn im miệng, ánh mắt nhìn theo ánh mắt Hoắc Vân Xuyên, hướng sang trên người An Vô Dạng xem, vẻ mặt thiếu niên ngủ điềm tĩnh, hình ảnh dựa vào trên đùi bạn tốt của mình, tràn ngập ý lại cùng tín nhiệm.

“.....” Tưởng Thiếu Phi rốt cuộc biết, Hoắc Vân Xuyên vì sao muốn lên án người ta đang quyến rũ hấn, bởi vì..... Thiên chân vạn xác động lòng.

“Thiếu Phi, đừng nói nữa.” Hoắc Vân Xuyên nhẹ giọng yêu cầu, đối đãi với mình không ra sao cả: “Thân thể không sao là được, chuyện dinh dưỡng, tôi sẽ chú ý giúp cậu ấy bổ sung thêm.”

Thuận tiện bổ sung một ít thứ tốt, chuyện Tưởng Thiếu Phi nói, chuyện này bọn họ về sau lại nói.

Tưởng Thiếu Phi đỡ cái trán, từ sau khi xác nhận An Vô Dạng mang thai, hấn liền biết ngày sẽ thay đổi, chỉ là không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy.

“Cậu vẫn nên đánh thức cậu ấy đi, ngủ như vậy có khả năng thật sự sẽ cảm lạnh.” Tưởng Thiếu Phi nhắc nhở nói.

“Không sao, để cho cậu ấy ngủ tiếp trong chốc lát.” Hoắc Vân Xuyên cẩn thận sửa lại thảm cho An Vô Dạng, sau đó nhìn thời gian một chút, giữa trưa 11 giờ: “Chờ cậu tan tầm cùng đi ăn một bữa cơm.”

“.....” Tưởng Thiếu Phi trong lòng nói, tôi thật sự không muốn làm bóng đèn, vì thế đề nghị nói: “Gọi điện thoại cho lão Quý cùng lão Trần đi, dù sao cậu có con, cho bọn họ biết cũng là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Nói tiếp, giấu lâu quá, không chừng bọn họ sẽ có ý kiến.

“Ừm.” Hoắc Vân Xuyên gật gật đầu, để cho bạn tốt đi gọi, bởi vì một đám anh em, không có gì để đề phòng.

Sở dĩ chần chờ, là bởi vì hấn nghe nói dân gian có một cách nói, mang thai ba tháng đầu, không nên nói ra quá sớm với người khác.

Tưởng Thiếu Phi gọi xong điện thoại, chỉ nói có chuyện quan trọng, hai tên kia không dám không tới.

Treo điện thoại, ánh mắt hấn phức tạp mà trêu chọc nói: “Thấy các người như vậy thật làm tôi nhớ tới một từ.”

“Từ gì?” Hoắc Vân Xuyên toàn bộ tâm trí đều ở chỗ của An Vô Dạng, nghe vậy không chút để ý mà hỏi.

Tưởng Thiếu Phi vẫn nhả anh tuần đầy đầy kính gọng vàng, ôm cánh tay cười nói: “Phụ từ tử hiếu.” Tiếp theo đáng khinh mà nhướng nhướng mày: “Thời điểm đặc biệt có thể cho cậu ấy kêu cậu ba ba, suy nghĩ lại liền hăng máu gà.”

Hoắc Vân Xuyên sắc mặt tức khắc biến đen, hận không thể một cái tát đánh chết Tưởng Thiếu Phi: “Chuyện đùa này không buồn cười, về sau không cần nói nữa.” Mẹ nó, khiến cho khắp đầu óc hấn đều là hình ảnh 18+.

33. Chương 33

An Vô Dạng ngủ khoảng mười phút, cho đến khi bị Hoắc Vân Xuyên đánh thức.

Cậu mới vừa tỉnh lại chung quanh còn mờ mịt, đập vào mắt một mảng màu trắng, mới nhớ tới mình đang ở bệnh viện, thể nhưng lại ngủ quên.

Bên người là thanh âm của Hoắc Vân Xuyên, giống như còn sờ sờ mặt cậu: “Dậy, đi ăn cơm.”

“Ừm.” An Vô Dạng nhớ rõ không lâu lúc trước, ở trong lòng mình còn hung tợn mà gọi Hoắc Vân Xuyên là súc sinh, hiện tại bị sờ mặt cũng đã có chút bộ dáng tập mãi thành thói quen.

Phát hiện biến hóa này, cậu thật sợ hãi hơi run lên.

Theo mặt ngoài mà nói, là thói quen, nhưng hướng khó nghe mà nói, do chính mình khuyết thiếu người chăm sóc, cho chút ánh mặt trời liền rực rỡ.

Chính là, đó cũng không phải chuyện xấu, ngược lại đáng giá để vui sướng.

Cậu ngáp một cái, đứng lên nhấc tay xoa loạn đầu tóc, vẻ mặt còn buồn ngủ mà đi ra văn phòng.

Phía sau là Hoắc Vân Xuyên cùng Tưởng Thiệu Phi, hai người vừa đi, vừa nói chuyện phiếm.

An Vô Dạng nghe thấy, bọn họ đang nói một ít chuyện sinh hoạt, chuyện công việc, đồng thời cũng nhận thấy được, một tầm mắt gấp gấp nhìn chăm chăm người, trước sau theo sát mình.

“Rất hướng nội.....” Tưởng Thiệu Phi khe khẽ nói nhỏ, mấy chữ nhỏ linh tinh truyền vào lỗ tai An Vô Dạng.

Cậu ở phía trước bữu môi, ôm cánh tay tiếp tục đi về phía trước.

Nội tâm còn đang cãi lại mà nói: Không phải, đó không phải gọi là hướng nội, rõ ràng là không giống nhau.

“Cậu lái xe.” Hoắc Vân Xuyên vút chìa khóa xe cho Tưởng Thiệu Phi, tự mình kéo ra cửa xe sau, cùng An Vô Dạng ngồi với nhau ở phía sau.

“Fuck.....” Tưởng Thiệu Phi cầm chìa khóa xe, có hơi nhỏ nhen, rốt cuộc lão tử là đáp ứng lời mời đến ăn cơm, hay là tới làm tài xế cho hai người bọn họ.....

“Nói cái gì đấy?” Hoắc Vân Xuyên trừng mắt với hắn.

“Nga, đúng đúng đúng, chú ý dưỡng thai, sorry sorry.” Tưởng Thiệu Phi vội vàng nói xin lỗi, còn cố ý nhìn thoáng qua An Vô Dạng, đúng rồi, coi như không bận tâm vấn đề dưỡng thai, cũng phải bận tâm bận nhỏ này còn chưa có trưởng thành.

An Vô Dạng đầu tiên là bị nhìn đến không hiểu ra sao, sau đó điều chỉnh tốt vị trí rồi nói: “Không sao cả, trong trường học của tôi bạn học nói tục không ít đâu, hơn nữa còn đa dạng hơn nhiều.” Cái đó cái kia a, không xa lạ.

“Ha ha.” Tưởng Thiệu Phi nhin không được nhìn sắc mặt Hoắc Vân Xuyên.

“Như thế nào là đa dạng hơn nhiều?” Người đàn ông kia không mang theo cảm xúc hỏi.

Làm một bé con thành thật, An Vô Dạng lập tức suy nghĩ lại thời cao trung, đám nam sinh bọn họ thích nói lời thô tục, đối thoại thông thường là cái dạng này: “Cái gì fuck you a. Đờ mờ. Chịch mông a.....”

Từ giọng nói trong trẻo của thiếu niên nói ra, mang theo nhẹ nhàng ngượng ngùng.

Không khí trong xe đều an tĩnh.

Tưởng Thiệu Phi lại một lần nữa cảm nhận được, vì cái gì Hoắc Vân Xuyên sẽ nói người ta đang tán tỉnh hắn.

Không đúng, này là tán sao, rõ ràng chính là câu dẫn trắng trợn táo bạo!

Hoắc Vân Xuyên bắt đắ dĩ mà che che mắt, đem hình ảnh ” chịch mông ” gì đó quăng ra ngoài, năn nỉ nói: “Đừng học theo bọn họ, mấy câu đó đều không phải lời gì hay.”

An Vô Dạng đỏ hồng mặt, ứng thanh ” ừm ”, sở dĩ nói ra, là bởi vì khó chịu Hoắc tiên sinh cùng bác sĩ Tưởng xem mình trở thành bạn nhỏ thôi.

Kỳ thật bọn họ có phải đã quên một chuyện quan trọng hay không, chính mình không còn là xử nam, hơn nữa còn sắp làm ba ba.

Nhà hàng hôm nay bọn họ ăn cơm, là một nơi hoàn toàn mới, An Vô Dạng lần đầu tiên tới.

Dù sao cũng cách chung cư cùng công ty Hoắc Vân Xuyên khá xa, ngày thường muốn ăn ngon uống ngon, ở gần đó cũng có những nhà hàng không tồi.

An Vô Dạng cùng Tưởng Thiếu Phi cùng tồn tại trên một chiếc xe, sau khi hàn huyên mấy đề tài, quan hệ hai người họ đã tiến xa vượt bậc, tốt hơn không ít, khi tới nơi thậm chí còn xưng hô tên lẫn nhau.

“Anh Thiếu Phi, chúng tôi đi vào trước.” An Vô Dạng xuống xe trước, lên tiếng kêu.

Tưởng Thiếu Phi đưa bọn họ đến cửa nhà hàng, trong chốc lát còn phải lái xe vào bãi đậu xe: “Đi đi, anh lập tức lại đó.”

Hoắc Vân Xuyên cùng cậu đi vào nhà hàng, bàn tay to dày rộng nắm lấy bả vai gầy ốm của thiên sứ, khi muốn chất vấn lập tức bị cảm xúc đau lòng thay thế, bả vai này, gầy đến cộm cả tay.

Chính là, rốt cuộc ý phát ra thành: “Cậu ta là anh Thiếu Phi, tôi là Hoắc Vân Xuyên, cậu đến tốt cùng thân với ai?”

Thiên sứ nói: “Anh không phải cũng kêu tôi là An Vô Dạng?”

Hoắc tổng: “.....”

Bên này Tưởng Thiếu Phi đậu xe xong, liền ở cửa gặp phải Quý Minh Giác, chỉ thấy, tên kia nhàn nhã tự tại, cà lơ phớt phơ, trên mặt treo cặp kính râm còn chưa kịp gỡ xuống.

Soái thì soái, chính là cả người lộ ra không đứng đắn.

“Hi, lão Tưởng.” Quý Minh Giác hô lên, vẫy tay về phía Tưởng đại bác sĩ, thuận đường gỡ xuống kính râm: “Chuyện gì xảy ra? A? Vân Xuyên làm sao lại đột nhiên mời ăn cơm?”

Cho hay gấp gấp đến như vậy, cũng không giống tác phong của lão Hoắc.

Tưởng Thiếu Phi cười cười, lúc chuẩn bị mở miệng, một giọng nói quen thuộc đánh gãy lời hắn.

“Nha, tề tụ đông đủ như vậy?” Trần Sơ cũng tới rồi, tây trang giày da, còn cầm túi công văn, định tới gọi điện thoại cho Tưởng Thiếu Phi hỏi: “Sao lại đột nhiên mời ăn cơm, còn gấp như thế?”

Hai anh trực tiếp từ toà án chạy tới.

Nhìn thấy người đã đến đông đủ, Tưởng Thiếu Phi ngược lại lười giải thích, chỉ vào bên trong nói: “Nếu đã tới, sao không vào xem.”

Quý Minh Giác chặc lưỡi nói: “Thần bí như vậy?” Đôi mắt trên hoa ghẹo nguyệt kia của gã, chớp chớp, hướng tới Trần Sơ nói: “Lão Trần, tôi thế nào lại ngửi được mùi vị hỉ sự?”

Trần Sơ sững sốt, cười nói: “Nếu đúng như lời cậu nói, cũng không tồi.”

Chỉ là, anh vắt hết óc cũng không nghĩ ra được, trên người Hoắc Vân Xuyên, có thể phát sinh ra chuyện tốt gì nhỉ?

Tiền, đối phương đã đủ nhiều, mười đời xài cũng không hết.

Quyền, người hiểu Hoắc Vân Xuyên đều biết, hắn không quan tâm đến quyền lực.

Dư lại dù sao cũng chỉ còn..... Tình yêu?

Trần Sơ lắc lắc đầu, cảm thấy chính mình khả năng điên rồi, nếu không chính là đối phương điên rồi.

Ba ba Hoắc Vân Xuyên < điên=“” rồi=“”>, cùng thiên sứ ở ghế lô ngay người một lát, đang xem thực đơn.

An Vô Dạng có một ngón tay trắng nõn, đang nắm quyền thực đơn màu tối, càng tô thêm vẻ trắng nõn của làn da, không hề có huyết sắc, làm người nhìn đau lòng.

Rất nhiều đồ ăn, cậu thích nhìn, nhưng không thể ăn.

Ví dụ như nói dầu mỡ, mùi vị nặng, cậu không ăn, những người khác cũng đừng mong ăn.

Nếu không bưng lên bàn, ngửi được mùi vị kia, vạn nhất ỏi ra, lại thêm một chuyện phiền phức.

Đồ ăn có tính hàn, cũng không thể ăn, còn tốt là, An Vô Dạng thích nhất là tôm, có thể gọi hai đĩa.

Cậu vô tâm mà lẩm bẩm: “Ăn tôm gì cũng tốt, chính là quá khó lột.”

Hoắc Vân Xuyên liếc cậu nói: “Cậu cho rằng tôi không tồn tại sao?”

Thiên sứ chớp chớp hai mắt hắc bạch phân minh, vui sướng mà cười trộm.

Chờ ba người Tướng Thiếu Phi bọn họ mở cửa đi vào, nhìn thấy hình ảnh đầu tiên, chính là gương mặt An Vô Dạng tươi cười thanh thoát, lộ ra răng nanh, đôi mắt chứa cả bầu trời đầy sao.

Tuy là Tướng Thiếu Phi đối với chuyện đó đã không xa lạ, cũng sững sốt một lát, thầm nghĩ, hóa ra bạn nhỏ này không phải hướng nội, mà là tùy người thôi.

Ở trước mặt Hoắc Vân Xuyên, thật ra tính tình vô cùng trẻ con, còn ỷ lại, cũng khó trách, Hoắc Vân Xuyên sẽ cưng chiều cậu như vậy.

Tiếp theo là Quý Minh Giác cùng Trần Sơ phản ứng kịp, bấm ngón tay tính toán, thời gian bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy An Vô Dạng, đã là hơn một tháng trước.

Theo lý thuyết, bọn họ nhân vật lớn nên hay quên, nếu như gặp mặt một lần mấy người râu ria, còn cách lâu như vậy, hẳn là sớm quên mất rồi.

Nhưng mà, thiếu niên trước mắt này, bọn họ nhìn thấy ánh mắt đầu tiên, liền nhận ra được, đây là bạn nhỏ bồi rượu, vào buổi tối tụ tập ngày đó bọn họ gặp một lần ở ghé lô, được Hoắc Vân Xuyên điên cuồng tán tỉnh.

Nhớ là hình như mới mười tám tuổi, làm vậy, như thế nào lại về tới bên người lão đàn ông này, hay là lão Hoắc súc sinh kia để cho người ta ra chơi một chút trước khi khai giảng?

“Vân Xuyên, cậu làm gì đó?” Quý Minh Giác tự nhận chính mình tiết tháo mạnh mẽ, ngồi xuống liền bắt đầu nã pháo bắn rớt tiết tháo của bạn tốt ở đối diện: “Cậu làm gì đó, người ta còn phải đi học đại học đó?”

Đứa trẻ mới bao lớn, hẳn như thế nào liền nuốt vào miệng rồi!

Hoắc Vân Xuyên nhú nhú mày, cho rằng Quý Minh Giác cái gì cũng đã biết: “Đi học chuyện này không vội, qua mấy ngày tớ liền đi làm giấy tạm nghỉ học cho cậu ấy.”

Không nói Quý Minh Giác, cả Trần Sơ mắt choáng váng, thật sự, có chút không quen biết với người bạn mười mấy năm của mình, vậy cũng thật quá đáng rồi: “Vân Xuyên, không phải anh em tốt nói cậu, cậu không giống như là người sẽ làm chuyện này.”

Không khí trong ghé lô lập tức khẩn trương lên, đầu mâu nhắm ngay Hoắc Vân Xuyên.

An Vô Dạng nghe bọn họ vì chính mình gây sự cãi nhau, có chút chân tay luống cuống, không biết làm thế nào mới tốt, bước đầu tiên chính là giúp Hoắc Vân Xuyên giải thích, nói: “Trần tiên sinh, Quý tiên sinh, đừng trách hần, là tôi tự nguyện.”

Quý Minh Giác cùng Trần Sơ trầm miệng một lời: “Cậu đừng nói chuyện, đây là chuyện của người lớn.”

Bọn họ nhất trí cho rằng, nếu sai cũng là Hoắc Vân Xuyên sai, không thể là bạn nhỏ sai.

Rốt cuộc ai tam quan trí não thành thực, ai vẫn còn đang vào kỳ trưởng thành, vừa nhìn là hiểu ngay.

Người duy nhất biết chân tướng chính là Tướng Thiếu Phi, hẳn nhanh chóng ngăn cản hai tên này tiếp tục thảo phạt Hoắc Vân Xuyên, nói: “Sự tình không phải như hai người các cậu nghĩ đâu.”

Kết quả hẳn nhận được một câu: “Cậu câm miệng.” Các bạn tốt nhìn hẳn bằng ánh mắt không tốt lành, phảng phất dán lên cho hẳn cái tội giúp người làm điều tàn ác*.

(*) Trợ trụ vi ngược

Hoắc Vân Xuyên âm thầm nắm chặt nắm tay, trong lòng cũng không chịu nổi, hẳn biết, An Vô Dạng dùng thanh xuân 18 tuổi sinh cho mình đứa nhỏ này, sẽ phải hy sinh rất nhiều thứ.

Có khả năng sẽ để lại di chứng vĩnh viễn không thể chữa khỏi, cũng có khả năng ngoài ý muốn, chết ở trên bàn giải phẫu.

Khuôn mặt hẳn lạnh lùng, thanh âm khàn khàn nói: “Vậy các người hy vọng tôi làm như thế nào? Nhấn tâm không cần đứa nhỏ này?”

Đừng nói chính mình có thể làm được hay không, bản thân thiên sứ cũng muốn đứa nhỏ.

Quý Minh Giác nói: “Cái gì gọi là nhấn tâm không cần cậu ấy? Cậu không dụ dỗ người ta, người ta sẽ đi theo cậu?” Quá xấu xa không biết xấu hổ, tên đàn ông thối tha.

Còn không rõ ràng ràng Hoắc Vân Xuyên liệu chết lừa gạt người ta sao, nhìn buổi tối ngày đó ở câu lạc bộ thì biết, còn vừa hôn lại vừa ôm, còn mạnh mẽ dứt người ta ăn anh đào.

Anh à, đang ở chỗ ăn chơi, chỉ là quan hệ người tiêu thụ cùng người được tiêu thụ, không thể giả trò, đó là tà môn ngoại đạo, hẳn không thể thu hồi ma trảo đáng khinh kia sao?

“Ngừng ngừng ngừng ngừng.....” Tưởng Thiệu Phi nghe bọn họ ông nói gà bà nói vịt nhao nhao cả lên, cả người đều không chịu được: “Nghe đây, hôm nay tôi kêu các cậu tới, không phải để cãi nhau, mà là tới nghe tin vui.”

Quý Minh Giác cùng Trần Sơ sớm đã bị làm cho không cao hứng nổi, ngồi ở đó cà lơ phất phơ mà uống nước, không chút để ý hỏi: “Tin vui gì?”

Tưởng Thiệu Phi lấy thân phận đại bác sĩ của mình, chính thức mà tuyên bố: “Sự tình là như thế này, Vân Xuyên sắp làm ba ba, Vô Dạng có đứa con của cậu ấy.”

Hoắc Vân Xuyên thấy hai người bọn họ biểu tình không đúng, lập tức dựng thẳng quyển thực đơn trong tay lên, ngăn cản đối diện phun bọt nước lại đây.

Sau khi xong cả rồi, bình tĩnh mà buông thực đơn, ghét bỏ nói: “Hai người có thấy bẩn lắm không?” Một chút cũng không có tự giác đang tuyên bố một tin tức lớn kinh thiên động địa.

Quý Minh Giác: “Khụ khụ khụ!” Ánh mắt gã nhìn về phía An Vô Dạng, tròn mắt trừng sắp lộn cả ra ngoài: “Đó là ai, cậu là con gái sao?”

Trời ạ!

Gã đã nói rồi mà, con trai sao có thể lớn lên mi thanh mục tú như vậy!

Là một bé gái, liền có thể giải thích hết thấy.

An Vô Dạng lại lắc đầu: “Tôi là nam.” Hàng thật giá thật, nhưng là con trai có thể mang thai.

Trần Sơ vẻ mặt như thấy quỷ: “Cậu là nam, cậu làm sao có thể có con của Vân Xuyên?” Không có khả năng, anh không tin, đây không phải sự thật. Không có khả năng, anh không tin, đây không phải sự thật.

“Chuyện đó tôi cũng không nói rõ được.” An Vô Dạng nói, ánh mắt xin giúp đỡ, đầu quay về phía Tưởng Thiệu Phi vừa mới bắt đầu thành lập cảm tình.

“Đây là chuyện vô cùng chân thật.” Tưởng Thiệu Phi nói, thuận tay vỗ vỗ vai thiếu niên, để trấn an tâm trạng: “Tôi là bác sĩ, các cậu cũng không thể không tin tôi, đúng không?”

Hoắc Vân Xuyên cái gì cũng chưa nói, hẳn chỉ là đưa tay ôm An Vô Dạng, kéo đối phương về bên người của mình.

“.....” Quý Minh Giác cùng Trần Sơ, trợn mắt há hốc mồm, phảng phất mất đi công năng ngôn ngữ.

Ngày thường cả hai biết ăn nói, hiện tại khắp đầu óc chỉ còn lại có một từ là, ghen tị!

Hoắc Vân Xuyên không lâu trước đây bạn giường đều không có, một dáng vẻ cao ngạo muốn độc thân đến chết.

Làm anh em, cũng âm thầm hỏi qua hẳn nguyên nhân không chạm vào người khác, nói là thói quen ở sạch, cái lý do này, quá miễn cưỡng cũng có thể tiếp thu đi.

Chính là thói ở sạch thứ này, cũng không phải nói tốt là tốt được!

Vì thế Quý Minh Giác, không dấu vết mà đánh giá An Vô Dạng, ngũ quan tuần tú làn da trắng nõn, nói tuyệt sắc khẳng định không có, chỉ có thể nói là thanh tú.

An Vô Dạng thấy có người nhìn mình, cũng nhìn trở lại, thuận tiện lộ ra một mặt mỉm cười như ánh mặt trời: “.....” Kỳ thật nội tâm rất là khẩn trương.

“.....” Chuyện tới bây giờ, Quý Minh Giác bắt đầu đã hiểu, chuyện này căn bản không liên quan đến giá trị nhan sắc.

34. Chương 34

Mấy công tử thiếu gia áo mũ chỉnh tề, biểu tình ngơ ngác, nhìn đứa bé trai bị bạn tốt nửa ôm vào ngực, không thể không tiếp nhận sự thật.

Không khí càng thêm quỷ dị hơn.

An Vô Dạng còn tưởng rằng do chính mình mở miệng gây ra họa, vì thế thu hồi đôi mắt nhỏ đang nhìn loạn khắp nơi, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cúi đầu lật thực đơn.

“Đừng chạm vào, bẩn.” Hoắc Vân Xuyên đưa tay, lấy đi thực đơn trong tay An Vô Dạng, gác ở một bên.

Tướng Thiếu Phi mở miệng nói: “Tôi kêu người phục vụ vào thu dọn một chút.” Liền đứng dậy đi ra ngoài, để lại Quý Minh Giác cùng Trần Sơ mắt to trừng mắt nhỏ, muốn nói chuyện, lại sợ tự mình nói sai.

Trần Sơ tính cách tương đối trầm ổn đáng tin cậy, cho dù trong lòng sông cuộn biển gầm, vẫn còn có thể duy trì bình tĩnh: “Vậy tình huống bây giờ là như thế nào? Mấy tháng?”

Hỏi ra miệng, chính anh cũng cảm thấy thực vô vẩn.

Một đứa con trai lại mang thai.

Cái đáp án này An Vô Dạng biết, cậu hôm nay mới xem báo cáo, nhỏ giọng đáp: “Hơn sáu tuần, còn hai ngày nữa là được bảy tuần.”

Bác sĩ nói, bảo bảo chỉ to bằng hạt đậu phộng, hình ảnh tạm thời còn chưa có nhìn ra.

“Ừm, sắp bảy tuần.” Hoắc Vân Xuyên vẫn ôm cậu như cũ, ngón tay nắm thật chặt, đôi mắt nhìn nhóm bạn tốt ở đối diện: “Các người cùng nhau vào khi nào, Thiếu Phi không nói với các người chuyện này?”

Quý Minh Giác và Trần Sơ nhất trí lắc đầu: “Không.” Tên kia cái gì cũng chưa nói, chỉ nói để cho bọn họ tự mình đi vào xem!

Kết quả vừa tiến vào, liền thấy bạn tốt ôm một thiếu niên nhỏ tuổi, hình ảnh không nỡ nhìn thẳng, bọn họ ngay lập tức búng mắt.

“Nếu như mang thai, việc tạm nghỉ học về tình cảm cũng có thể tha thứ.” Trần Sơ nhìn gương mặt thanh xuân phơi phới kia của An Vô Dạng, thở dài: “Hoàn thành việc học trễ hai năm, cũng không sợ, dù sao cậu hiện tại tuổi còn nhỏ như vậy, nên để cho Vân Xuyên chăm sóc cậu thật tốt.”

Quý Minh Giác vẫn đang ngơ ngác, nghe vậy cũng gật đầu phụ họa, cảm thấy bạn tốt nói đúng.

An Vô Dạng cũng gật gật đầu, trong lòng cũng định như lời Trần Sơ nói, để cho Hoắc Vân Xuyên giúp mình một phen, nếu không bảo bảo cũng không có điều kiện sinh ra.

“Nhường một chút.” Tưởng Thiếu Phi mang theo người phục vụ đi vào, thực nhanh liền thu dọn mặt bàn sạch sẽ.

Chỉ chốc lát sau, món ăn Hoắc Vân Xuyên chọn cũng lục tục được đưa lên, trong đó thấy nhiều nhất, chính là hai mâm tôm to đùng.

Khuôn mặt nam nhân lạnh lùng, vén tay áo lên, dùng khăn lông ướt lau sạch tay, nắm lên đuôi một con tôm, lột vỏ tôm, chấm tương, con tôm bóc vỏ trắng mềm, đưa đến bên miệng thiếu niên.

Mấy lão đàn ông nhìn chằm chằm miệng An Vô Dạng, thấy cậu chậm chạp không động miệng, trong lòng không hèn mà cùng bối rối, nghĩ thầm, há miệng nha, con tôm này không tệ, vừa ngọt vừa tươi.

Mà An Vô Dạng, không muốn làm trò trước mặt nhiều người như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không được tự nhiên chính mình vẫn không ăn.....

Duy nhất có thể khẳng định chính là, con tôm thật sự không tồi, ở phía dưới cái mũi tản ra mùi thơm ngọt ngào.

An Vô Dạng không thắng nổi đồ ăn âu yếm mê hoặc, nhanh chóng hé miệng, ngậm vào tôm bóc vỏ trong đầu ngón tay Hoắc Vân Xuyên, trong lúc rữ mắt, làm bộ như mình không có bị người vây xem.

Hoắc Vân Xuyên mắt mang ý cười, tiếp tục lột con tôm tiếp theo.

Hoắc tổng trong tổ ba người đại thiếu gia giàu có, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu thoải mái, tựa như ăn món ngon kia là mình, sau đó bình tĩnh lại, không dám tin tưởng, chính mình chỉ là nhìn người ta ăn, làm sao lại cao hứng thành như vậy.....

Có độc.

An Vô Dạng liên tiếp ăn tôm bóc vỏ người dứt bị người khác vây xem, nhóm lão đại nhìn thỏa mãn thu hồi ánh mắt, sau đó liền bắt đầu chất vấn: “Vân Xuyên, người ta tuổi còn trẻ như thế đã vì cậu sinh con dưỡng cái, cậu có phải nên cho chút bảo đảm hay không?”

Không nói bao nhiêu, một hai công ty cùng bất động sản là phải có, ít nhất cũng cần bảo đảm thiếu niên nửa đời sau cơm áo không lo.

“Lòng tôi hiểu rõ.” Hoắc Vân Xuyên nói, tiếp tục thông thả ung dung mà lột tôm.

An Vô Dạng ngăn người, mở miệng nói: “Tôi không cần thứ gì cả.” Sinh đứa nhỏ này mục đích thực đơn thuần, chỉ là không muốn bóp chết một sinh mệnh nhỏ, không có tư tâm gì khác.

Tất cả mọi người nhìn cậu, có một số kinh ngạc cùng không biết làm sao, một số cười khổ sở, còn có cau mày chính là Hoắc Vân Xuyên.

“Đừng chối từ, đó nên là của cậu.” Người nói chuyện chính là Trần Sơ.

“Vân Xuyên có rất nhiều tiền, cậu khách khí với hắn làm gì.” Quý Minh Giác có lòng tốt khuyên nhủ: “Cậu ta cho cậu cái gì cậu cứ nhận đi, chờ cậu trưởng thành thì sẽ hiểu.”

Hiện tại vẫn là một đứa nhỏ, không hiểu được nhân gian khó khăn, có thể nói ra lời đơn thuần như thế về tình cảm có thể tha thứ.

Vài người bên trong, chỉ có Tưởng Thiếu Phi không nói chuyện, hắn cảm thấy sự tình không đúng chỗ nào đó.....

“Tôi thật sự không cần.” An Vô Dạng cầm lấy khăn giấy lau lau miệng, tự mình động thủ gấp đồ ăn ăn: “..... Chờ tôi sinh xong rồi, tôi liền trở về đi học, Hoắc tiên sinh nếu như cho phép, định kỳ để tôi thăm bảo bảo, tôi đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Đây là một câu nói có tác dụng làm họ hít thở không thông.

Nguyên nhân chính là vì thiếu niên đơn thuần, bọn họ biết đó là lời thật lòng chứ không giả dối.

“.....” Mọi người không hện mà cùng nhìn Hoắc Vân Xuyên.....

Hoắc tổng vừa rồi còn nhiệt tình tràn đầy lột tôm, ngón tay đông cứng như cá chạch, động tác máy móc thông thả, tìm không thấy vui sướng cùng hân hoan lúc đầu.

Biểu tình thì không cần phải nói, như nghe được tin dữ.

Hắn không muốn miễn cưỡng chính mình, buông con tôm đã lột được một nửa, cầm lấy khăn lông ướt lau tay, từng chút từng chút mà chùi sạch sẽ.

“Vân Xuyên.....” Mấy người anh em ngồi đối diện thực lo lắng cho hắn, không khỏi khuyên nhủ: “Cậu bình tĩnh một chút, cậu ấy vẫn còn nhỏ.” Tam quan còn không có thành thực, nói chuyện không có suy nghĩ kỹ càng.

Hoắc Vân Xuyên nhàn nhạt nói: “Không sao, tôi muốn đi toilet thôi.”

Sau đó liền đứng lên, từ bên cạnh An Vô Dạng rời đi, trạng thái u linh này thực dọa người, bất quá đi đến trước cửa, lại quay trở về, không phải nói với An Vô Dạng, mà là hỏi Quý Minh Giác: “Mang thuốc lá không, cho tót.”

Hắn phát hiện chính mình không mang thuốc, hoặc có thể nói là cố tình cai thuốc.

“Có mang theo.” Quý Minh Giác nhanh chóng tìm ra, để trong tay hắn: “..... Thật không sao hay là giả vờ không sao?” Tâm trạng của bạn tốt thấy thế nào cũng làm cho người lo lắng.

Lúc này Hoắc Vân Xuyên cầm thuốc trực tiếp rời đi, không có trả lời Quý Minh Giác, cũng không có nói với An Vô Dạng.

Không khí thay đổi bất thường, trong nháy mắt đã thành như vậy.

An Vô Dạng ngốc nghếch, buông đôi đũa trong tay, ấp úng nói: “Hoắc tiên sinh làm sao vậy? Tôi nói sai chỗ nào sao?”

Nhưng là, mình nói có chỗ nào không đúng chứ?

Tưởng Thiếu Phi rốt cuộc biết không đúng chỗ nào, hai người kia chờ mong với đối phương căn bản là không giống nhau, một người là vì chính mình tìm được chân mệnh thiên tử, một người trước sau phân chia đến rõ ràng, định sinh xong liền trốn chạy.

Nhưng, đứng ở lập trường của An Vô Dạng, cậu vốn không có sai, muốn sinh hoạt như người bình thường, đi học đi làm, kết hôn sinh con, hoàn toàn đúng.

“Hắn không sao.” Tưởng Thiếu Phi nói: “Cậu không cần nghĩ nhiều, nhanh ăn cơm đi.” Sau đó cho Trần Sơ một ánh mắt, để đối phương đi toilet tìm Hoắc Vân Xuyên.

Trần Sơ gật gật đầu, đánh tiếng trả lời liền rời đi.

Anh bước vào hành lang cuối toilet, thấy Hoắc Vân Xuyên dựa vào trên tường hút thuốc, nuốt mây phun khói giống như một người đã ghen thật lâu mới được giải thoát ra.

Trần Sơ liền cười: “Đã bao lâu không hút?”

Hoắc Vân Xuyên nghiêm túc nghĩ một chút, cho ra một con số chính mình cũng kinh ngạc: “Hai ngày.”

Trần Sơ cũng sửng sốt, trong trí nhớ anh Hoắc Vân Xuyên vào 5 năm trước đã nghiện thuốc lá rất nặng, cơ hồ một ngày một gói thuốc, không có liên tục bị, hiện tại lại có thể hai ngày không hút thuốc lá, có thể thấy được đã kiên nhẫn thế nào.....

“Cậu ấy tuổi còn nhỏ, hơn nữa thời gian của cậu còn rất nhiều, từ từ tới cũng được.....” Anh nói: “Phản ứng lớn như vậy thật sự không cần thiết, sau khi cậu trở về cậu ấy sẽ nghĩ cậu thế nào?”

Trần Sơ thấy Hoắc Vân Xuyên không nói lời nào, chỉ có thể kê thuốc mạnh: “Vừa rồi sau khi cậu đi rồi, cậu ấy đỏ mắt muốn khóc có biết không? Còn hỏi chính mình nói sai cái gì rồi, cậu nhẫn tâm vậy sao?”

Anh còn muốn nói ” đối phương ỷ lại cậu, trong lòng cậu không biết sao ” kích thích hần một chút, xem ra đã không có cơ hội.

Hoắc Vân Xuyên chỉ nghe được ” khóc ” thái dương liền đau đớn, lập tức ném đi nửa điều thuốc dư lại, vắn ra vòi nước rửa sạch tay, rút tờ khăn giấy vừa lau tay vừa đi trở về.

“Ai.” Trần Sơ hăm mộ hần, cũng thấy hần đáng thương.

Bên trong ghế lô, Tưởng Thiếu Phi cố hoàn thành trách nhiệm mà gấp đồ ăn cho An Vô Dạng, để cậu đừng nghĩ nhiều, ăn thêm nhiều hơn.

An Vô Dạng quay đầu nhìn vị trí trống trơn bên cạnh, thập phần không có khẩu vị ăn uống, hiện tại suy nghĩ lại, biến hóa ngay lúc đó của Hoắc Vân Xuyên, là cỡ nào rõ ràng.

Cậu giống như nhai sấp mà ăn cơm, trong lòng khó chịu không chịu được, đối với mình trách cứ mà nói, An Vô Dạng, may mới qua mấy ngày thoải mái, nói chuyện đã không mang theo đầu óc.

Cho dù thật sự nghĩ như vậy, cũng không nên nói ra trước mặt người khác.

“Vân Xuyên.” Quý Minh Giác nhìn thấy Hoắc Vân Xuyên trở về trước nhất.

Hoắc Vân Xuyên gật gật đầu với gã, đem hộp thuốc cùng bật lửa đưa cho gã: “Cảm ơn, tớ hút một điều.” Vẫn chưa hút xong.

“Khách khí cái rắm.” Quý Minh Giác bĩu môi nhìn hần, để cho hần chú ý ai kia.

Hoắc Vân Xuyên ngồi trở lại bên cạnh An Vô Dạng, quay đầu nhìn cậu giống như gà con mổ thóc mà ra sức ăn, tiếp tục không tiếng động mà lột tôm, đút vào miệng.

Thiếu niên mím miệng, lắc đầu: “Không cần, tôi tự mình ăn được rồi.” Sau đó kẹp một đũa rau xanh, há miệng ăn vào.

Hoắc Vân Xuyên nhìn vừa tức vừa buồn cười: “Cậu không phải không thích ăn rau xanh sao?” Hần nói, cầm chén đũa trong tay An Vô Dạng, động thủ chia thức ăn: “Đừng nóng giận, tôi chỉ là buồn bực một chút.”

Về sau sẽ không.

“.....” An Vô Dạng lẳng lẳng ăn xong rau xanh trong miệng, uống vào một ngụm canh, đôi mắt cũng không nhìn hần: “Vì sao bực bội?”

Hoắc Vân Xuyên cẩn thận lựa xương trong cá, nhàn nhạt* mà nói: “Phỏng chừng do đã lâu không hút thuốc.”

(*) Vân đạm phong khinh - - yún dàn fēng qīng (mây nhạt gió nhẹ, đại loại là gió thổi phát phơ, mây trôi lững lờ, chỉ thời tiết đẹp. Xuất phát từ thơ Trình Hạo- Xuân nhật ngẫu thành: Vân đạm phong khinh cận ngộ thiên, Bàng hoa tùy liễu quá tiền xuyên. Hay được mượn để biểu đạt tâm cảnh điềm đạm, nhàn nhã, an tĩnh.

An Vô Dạng gật gật đầu, truy cứu chuyện đó rất không thú vị, nếu đối phương coi như chưa từng xảy ra, như vậy chính mình cũng coi như không có xảy ra.

Kế tiếp Hoắc Vân Xuyên vẫn giống như trước, sẵn sóc một cách chu toàn.

An Vô Dạng cũng giống như trước, vui vẻ tiếp thu đối phương chăm sóc cho mình.

Nhưng là Hoắc Vân Xuyên vẫn cảm giác được, có chút gì đó đã lặng lẽ xảy ra biến hóa, không phải một câu khó chịu liền có thể trở lại như lúc trước.....

Trần Sơ nói đúng, thời gian còn nhiều như vậy, đối phương cũng chỉ là một bạn nhỏ không thông suốt, chính mình làm một lão già đời tâm trí thành thục trong xã hội, thật sự không cần thiết phản ứng quá độ.

“.....”

Nhóm ba đại thiếu có tiền lang thang đi theo bạn tốt ăn một bữa cơm trưa tâm tình lên xuống thất thường, từng người trong lòng có muôn vàn suy nghĩ, tóm lại vẫn bị chút ảnh hưởng.

Trần đại công tử ghi: “Mấy ngày gần đây không nhận án ly hôn.

Vì anh em, coi như không vì giúp bạn mà không tiếc cả mạng sống, cũng muốn vì hấn tích chút đức.

Tướng đại công tử ghi: “Nhân sinh có bốn chuyện vui, nắng hạn gặp mưa to, xa xứ gặp bạn cũ, đêm động phòng hoa chúc, khi tên đề bằng vàng.”

Quý đại công tử ghi: “Lão Tướng nói rất đúng.”

Đây là khác nhau giữa có văn hóa và không có văn hóa ư.

Ở bên ngoài lặn lội nửa ngày, An Vô Dạng trở về ngủ một giấc ngon, không có nằm mơ, cũng không có mắc tiểu tỉnh, là tự nhiên tỉnh.

Trong nhà điều hòa mát lạnh, nằm trên giường mềm mại, tủ lạnh có rất nhiều hoa quả để ăn, không cần đắn đo đi làm kiếm tiền, không cần sợ hãi ngủ nướng sẽ bị ba mẹ dạy bảo, hết thấy đều rất tốt đẹp.

“.....” Đột nhiên thấy Hoắc tiên sinh mặt kề sát phía sau mình, An Vô Dạng bị hoảng sợ, đứng rồi, Hoắc tiên sinh không có đi làm, sau khi trở về đã ở thư phòng xử lý công việc.

Sau đó có thể do mệt mỏi, liền vào ngủ.

An Vô Dạng lại nhìn ngắm vài lần, cảm thán một câu thật đẹp trai, tuy rằng có đôi khi hù chết người không đền mạng, nhưng không thể phủ nhận, giá trị nhan sắc của đối phương siêu cao.

Cậu rón ra rón rén, xuống giường mang vào dép lê.

Đi một chuyến đến toilet trước, lại mở ra tủ lạnh cầm hoa quả ra ăn, đại khái ăn hai ngụm, đột nhiên nhớ tới Hoắc Vân Xuyên dặn dò, không thể trực tiếp ăn hoa quả lạnh.

Gặp được loại tình huống này, nếu như bé trai có tính cách phản nghịch một chút, khẳng định liền mặc kệ, tiếp tục ăn rồi nói sau.

Nhưng mà An Vô Dạng không phải loại đó, cậu ngoan ngoãn mà buông hoa quả, dùng chén đựng salad rót một chén nước, cho hoa quả đã đông lạnh vào.

Qua năm phút đồng hồ là có thể lấy ra ăn.

“Leng keng.” Khi cậu còn đang nhìn chằm chằm hoa quả, chuông cửa vang lên.

Bấm chuông chính là Quý Minh Giác mới vừa tan làm về nhà, gã không xác định Hoắc Vân Xuyên có ở nhà không, chỉ là tùy tiện ấn chút thôi.

An Vô Dạng mở cửa, kinh ngạc mà nhìn gã: “Quý tiên sinh?”

Quý Minh Giác cũng kinh ngạc: “Vân Xuyên đâu? Sao lại là cậu tới mở cửa?” Sau đó đánh giá trên dưới, thiếu niên thân mặc quần áo rộng rãi ở nhà, cái gì cũng tốt, chính là tóc có hơi rối.

“Hắn đang ngủ.” An Vô Dạng nói: “Mời vào trong.”

“Không được.” Quý Minh Giác lắc lắc chìa khóa trong tay, chỉ vào cửa phòng đối diện: “Tôi ở phòng đối diện.” Thấy thiếu niên vẻ mặt ngạc nhiên, gã xấu xa mà cười nói: “Cậu ở nhà một mình, không nhàm chán sao? Nếu không tới nhà của tôi chơi game?”

“.....” An Vô Dạng lại là vẻ mặt ngạc nhiên.

Sau năm phút đồng hồ, cậu mang dép lê ở nhà, câu nệ mà bước vào nhà Quý Minh Giác, phát hiện bố cục nơi này, cũng giống như phòng kia, nhưng kỳ lạ lại có cảm giác thân thiết.

“Ngồi đi, tủ lạnh có đồ uống cậu tự mình lấy, tôi đi thay một bộ quần áo trước.” Quý Minh Giác nói, để thiếu niên ở phòng khách, chính mình về phòng thay quần áo.

An Vô Dạng không dám uống nước lạnh, cậu thấy có máy nước nóng, còn có ly giấy dùng một lần.....

Quý Minh Giác sau khi thay một bộ quần áo, cả người lộ ra khí chất anh trai nhà bên, trở lại phòng khách lập tức mở ra máy chơi trò chơi, một bên nói: “Cậu biết chơi không?”

An Vô Dạng buông nước ấm trong tay, nhích gần lại: “Tôi đã xem người khác chơi.” Tiểu béo anh em tốt của cậu, trong nhà cũng có thiết bị như vậy, nghe cậu ấy nói chơi rất vui.

Nhiều lần làm không xong bài tập đều là bởi vì chơi trò này.

“Rất đơn giản, tôi dạy cậu một lần là biết ngay.” Quý Minh Giác mở ra một gói đồ ăn vặt, ngậm một miếng thịt khô nói: “Tôi còn chưa có ăn cơm, trong chốc lát đến nhà cậu cạo cơm.”

An Vô Dạng nhận lấy gói thịt khô, gật gật đầu: “Hoan nghênh!”

Sau khi bận nhỏ mồ mẫm sờ soạn rõ ràng thao tác của trò chơi như thế nào, thì đánh đến trời đất u ám.

Dì Trương buổi chiều bốn giờ rưỡi tới cửa, sau khi mở cửa, phát hiện trong phòng im ắng, liền đến bên trong phòng ngủ nhìn xem.

Hoắc Vân Xuyên bị thanh âm mở cửa đánh thức, ngồi dậy nhìn sang bên cạnh, lập tức hỏi dì Trương: “Cậu ấy dậy? Ở phòng khách chơi?”

Dì Trương vẽ mặt mơ hồ: “Không có a, tôi đi toilet nhìn xem.” Bà lập tức dạo quanh nhà một vòng, kết quả vẫn không thấy bóng người.

Hoắc Vân Xuyên nhú nhú mày, vội vàng xốc lên chăn xuống giường, chân trần đi ra khỏi phòng, đụng phải dì Trương ở đối diện: “Hoắc tiên sinh, không thấy người đâu, cậu ấy có phải ra cửa hay không?”

“Không có khả năng.” Nam nhân quay đầu lại nhìn nhìn đầu giường, di động An Vô Dạng êm đẹp mà đặt ở đó.

“Vậy đi đâu rồi?” Dì Trương nói, trên mặt dần dần toát ra sốt ruột: “Có phải đến dưới lầu chơi hay không? Tôi đi xuống tìm.”

Hoắc Vân Xuyên không có ngăn cản, bởi vì chính hắn cũng hoang mang lo sợ.

“.....” Dừng một giây đồng hồ, hắn lập tức cầm lên chìa khóa mang giày vào, cùng dì Trương đi xuống dưới lầu tìm người, tìm nửa giờ không thấy, lập tức lái xe rời khỏi tiểu khu, tìm nhà An Vô Dạng ở thành nam.

Không thoải mái đối phương buồn bực đi về nhà?

35. Chương 35

Ngày hôm nay, ba An mẹ An vẫn đi làm, bọn họ sau 5 giờ đã tan tầm, nhưng còn nhúc nhích ở trên đường.

Giao thông trong nội thành có tiếng là tệ hại, đặc biệt là trong giờ cao điểm buổi chiều, thường xuyên xuất hiện tình trạng không cách nào di chuyển.

Cho nên Hoắc Vân Xuyên chạy tới cửa nhà An gia, trong nhà chỉ có chị An Vô Dạng, An Vô Ngu ở nhà.

“.....” Đây là lần đầu tiên Hoắc tổng đứng ở cửa nhà thiên sứ nhà mình, hắn do dự một lát, nâng lên tay ấn chuông cửa.

Qua một lát, giọng nói của một cô gái truyền đến: “Tới ngay.”

An Vô Ngu mới vừa tắm rửa xong, đang lau tóc; cô nghe thấy chuông cửa vang lên, cho rằng ba mẹ không mang chìa khóa, liền xỏ dép lê chạy tới trước cửa.

Bất quá trước khi mở cửa, vẫn có lòng dè phòng, mở mắt mèo ra xác nhận xem có phải ba mẹ mình hay không.

Chỉ có thể nói soái ca ngoài cửa lớn lên quá xuất sắc, một thân quần áo có chất lượng thực tốt, hơn nữa khí chất xuất chúng, hoàn toàn không giống như người làm chuyện xấu.

An Vô Ngu cân nhắc xong, quyết định mở cửa, vô cùng lễ phép hỏi: “Vị tiên sinh này, anh có phải gõ nhầm cửa hay không?”

Nhà bọn họ không quen biết người như vậy.

Bất quá nội tâm lại bị người ta mê hoặc: Trời ơi, mở cửa ra nhìn càng đẹp mắt, khí chất đáng người khuôn mặt tất cả đều hoàn mỹ.

Tự xưng là mỹ nhân học bá lạnh lùng như An Vô Ngu, ở trước mặt Hoắc Vân Xuyên, cũng không khỏi ngượng ngùng mà dâng lên dáng vẻ xấu hổ của con gái.

“Xin chào, xin hỏi An Vô Dạng ở nhà sao?” Thanh âm của đại soái ca xa lạ cũng tô phá chân trời, chính là nam chính bá đạo trong tiểu thuyết ngôn tình!

“Ngạch, anh quen em trai tôi?” An Vô Ngu vẽ mặt kinh ngạc, phương hướng phát triển thế này cô không nghĩ tới.

“Đúng vậy, cậu ấy có ở nhà sao?” Hoắc Vân Xuyên nghiêm túc hỏi, cô gái này hẳn đã gặp qua, là chị gái An Vô Dạng.

“Không ở.” An Vô Ngu lắc đầu: “Nó đến nhà bạn học ở, đã vài ngày không về nhà.” Sau đó càng nghĩ càng kỳ quặc, cau mày nghi ngờ: “Anh thật là bạn của em trai tôi? Vậy vì sao không trực tiếp gọi điện thoại cho nó?”

Điểm này rất kỳ quái.

“Nếu không ở, tôi liền không quấy rầy.” Hoắc Vân Xuyên nghe vậy, cũng nhú nhú mày.

Hắn lúc gần đi, tầm mắt xuyên qua bả vai An Vô Ngu, liếc mắt một cái nhìn vào phòng ở An gia.

Quả nhiên rất nhỏ.

“Ai?” An Vô Ngu cảm thấy hắn xuất hiện quá quỷ dị, muốn gọi lại hỏi cho rõ ràng, nhưng người ta đã đi rồi.

Cái tình huống này, làm người nhìn không được nghĩ có phải em trai ở bên ngoài gặp rắc rối, bị người ta tìm tới cửa hay không?

An Vô Ngu đóng lại cửa nhà, về phòng tìm ra di động gọi điện thoại cho em trai, bên kia không ai nhận, cô nhả lại lông mày tinh xảo nói một câu: “Làm cái quỷ gì?”

Thế nhưng không nghe điện thoại.

Hoắc Vân Xuyên vào thang máy, xuống lầu đứng ở ven đường, cầm lấy di động gọi điện thoại cho dì Trương, gọi được liền hỏi: “Tìm được rồi sao?”

Kỳ thật đáp án hẳn trong lòng hiểu rõ, nếu tìm được rồi đối phương sẽ gọi điện thoại cho mình trước tiên.

Dì Trương quả nhiên thở hồng hộc mà trả lời: “Hoắc tiên sinh, không tìm thấy, khắp nơi đều không có.”

Hoắc Vân Xuyên ngẩn ngơ: “Ừm, tôi biết rồi.” Giọng nói hắn nghe rất thất vọng, sau đó thất thần mà dặn dò vài câu: “Tìm được liền gọi điện thoại cho tôi.”

‘Được được được, tôi hiện tại lại đi tìm.’ Dì Trương vội vội vàng vàng cất di động.

Nam nhân ngày thường khí phách hăng hái, mở cửa lên xe, đem cái trán chống lên tay lái, không ngừng suy sụp.

Hiện tại người mất tích, đi nơi nào tìm? Không có đầu mối gì.

“Không được.....” Hoắc Vân Xuyên biết mình quan tâm quá sẽ bị loạn, cần phải bình tĩnh, suy nghĩ lại cho thật kỹ.

Trong chốc lát sau, hắn liền ngẩng đầu, lái xe trở về tiểu khu, mở camera theo dõi!

Đã gần 6 giờ, sắc trời dần dần tối sầm, trong nhà cần bật đèn mới có thể tiếp tục chơi trò chơi.

An Vô Dạng và Quý Minh Giác chơi game chơi đến say sưa, đột nhiên hai người đưa tay lấy thịt khô tay đụng phải một mảnh, vì thế phát hiện chỉ còn một miếng thịt khô cuối cùng.

Nếu như ngày thường, Quý Minh Giác khẳng định một bước cũng không nhường, nhưng mà hôm nay gã đối mặt chính là một bạn nhỏ, lại còn có bảo bảo.

Quan trọng nhất là lại cũng gã chơi game, còn lớn lên ngoan ngoãn thuận mắt: “Cậu ăn cậu ăn.”

“Cảm ơn anh Tiểu Minh.” An Vô Dạng nói, chỉ cảm thấy chính mình giống như đã quên chuyện gì, cậu bóc thịt khô nhỏ giọng hỏi: “Bây giờ mấy giờ?”

Quý Minh Giác ngẩng đầu nhìn một cái nói: “Cũng đã 6 giờ.”

“A, 6 giờ.....” An Vô Dạng ném thịt khô trong tay xuống, đứng phắc dậy: “Tôi về nhà đây, Hoắc tiên sinh không biết tôi ở chỗ này!”

Quý Minh Giác ngẩn ngơ, tâm lạnh hơn nửa nói: “Đừng hoảng hốt đừng hoảng hốt, cậu hãy về nhà tìm hắn.”

An Vô Dạng càng nghĩ càng sốt ruột, mở cửa trở về đối diện, lại phát hiện trong phòng không mở đèn, dì Trương cũng không ở, liền kỳ quái: “Hoắc Vân Xuyên?”

An Vô Dạng kêu: “Dì Trương?”

Không có người lên tiếng, bọn họ dường như không ở nhà.

Quý Minh Giác theo lại đây, cầm trên tay di động: “Thế nào? Vân Xuyên đâu?”

An Vô Dạng lắc đầu: “Bọn họ không ở nhà.” Ngay cả dì Trương cũng không thấy, mặt cậu trắng bệch mà nghĩ, đối phương 99% là đi ra ngoài tìm mình.

An Vô Dạng có thể nghĩ đến, Quý Minh Giác cũng có thể nghĩ ra: “Tôi gọi điện thoại cho cậu ấy.”

Hoắc Vân Xuyên lái xe chạy về nhà, ở trên đường nhận được điện thoại của Quý Minh Giác, hắn nhận: “Minh Giác?”

Nghe thấy thanh âm không nhận ra là tốt xấu, ít nhất Quý Minh Giác nghe không hiểu.

“Vân Xuyên,” Quý Minh Giác nói: “Cậu làm sao không ở nhà nha? Tổ và bạn nhỏ nhà cậu ở trong nhà đợi, chuẩn bị lại ăn cơm mà không thấy cậu đâu, dì Trương nhà các cậu cũng không thấy.”

Gã liền suy đoán mà nói.

“Vô Dạng ở chỗ cậu?” Hoắc Vân Xuyên lập tức hỏi.

“Đúng vậy.” Quý Minh Giác gãi gãi đầu, cảm giác chính mình lo lắng dư thừa một chuyến, bạn tốt của mình tính cách trầm ổn như vậy, không có khả năng vì việc này liền phát giận: “Ngại quá, tớ lôi kéo cậu ấy chơi game, nhất thời đã quên thời gian, lần tới khẳng định không như vậy.”

Hoắc Vân Xuyên nghe, đơn giản nói một chữ tốt, liền treo điện thoại.

Quý Minh Giác nhìn di động, kinh hồn không ngừng mà nói thầm: “Cái tên này..... Thật là càng ngày càng khó hiểu.....”

Chỉ bằng câu nói kia, thật sự sờ không ra là tức giận hay không tức giận.

Nếu anh Tiểu Minh phụ trách gọi điện thoại cho Hoắc tiên sinh, An Vô Dạng liền phụ trách gọi điện thoại cho dì Trương.

Khi dì Trương lên đây, thiếu chút nữa đã ôm An Vô Dạng xoa nắn một hồi: “Vô Dạng a, cậu đi đâu vậy? Dì cùng Hoắc tiên sinh từ bốn giờ rưỡi đã bắt đầu tìm cậu!”

Nói cách khác, ước chừng đã tìm hai giờ.

Quý Minh Giác cùng An Vô Dạng nhìn nhau liếc mắt một cái, sôi nổi nuốt một ngụm nước miếng, bọn họ ở trong ánh mắt từng người thấy được khoảng chừng hai tấn sợ hãi.

Dĩ nhiên trừ bỏ sợ hãi ở bên ngoài, còn có cảm xúc càng nghiêm trọng khác.

“Thực xin lỗi dì Trương.....” An Vô Dạng áy náy tự trách lên tới cực điểm, khó chịu đến cả người cùng đầu óc đều phát ngốc, thanh âm khản trương: “Con ở nhà anh Tiểu Minh chơi game, chơi đến quên thời gian.....”

Sau đó mê mẩn đến sáu giờ trời tối cũng chưa phát hiện, cẩn thận suy nghĩ lại thật sự quá không nên, chỉ làm cho người ta thêm phiền toái.

“Thực xin lỗi, thật sự thật sự xin lỗi.” Cậu đặc biệt đặc biệt khó chịu mà hối lỗi.

Dì Trương cùng Quý Minh Giác đều luống cuống, bọn họ căn bản không cảm thấy chuyện này quá nghiêm trọng, dồn dập nói an ủi: “Không không không, không sao, thật sự không sao, Hoắc tiên sinh / Vân Xuyên sẽ không trách cậu, cậu ấy thương cậu còn không kịp nữa là!”

“Không phải, là tôi không đúng.” An Vô Dạng như trống bỏi lắc đầu, một đôi mắt lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng phiếm hồng, hối lỗi mà nói: “Chơi trò chơi có phóng xạ, còn chơi..... Hai giờ.”

Nói đến đó lại không chịu được, hu hu mà rút nước mắt.

Dì Trương cùng Quý Minh Giác: “.....”

Một bà lão và một thanh niên tất cả đều chân tay luống cuống, đau lòng vạn phần, cứ như vậy nhìn thiếu niên mang bảo bảo xoắn xoắn mà rút nước mắt.

Quý Minh Giác rút khăn giấy, thật cẩn thận đưa đến trong tay An Vô Dạng, cái tên khốn nạn không có đầu óc, gãi tự mắng mình một câu: “Nè, lau đi, đừng khóc, thật sự không phải cậu sai, là tôi sai, tôi là người không đáng tin cậy.....”

“Cảm ơn anh Tiểu Minh.....” An Vô Dạng tiếng nói nghẹn ngào, sau đó đứng lâu quá có chút mỏi chân, tìm ghế dựa ngồi xuống.

“Ai nha, là đói bụng quá sao, dì hiện tại nhanh đi nấu cơm cho cậu ăn.” Dì Trương nói, quay đầu lại liền ngăn ra: “Hoắc tiên sinh đã trở lại?”

Một bóng dáng cao lớn xuất hiện ở kia, rõ ràng là Hoắc Vân Xuyên.

“Sao lại thế này?” Hắn đá giày đi vào cửa, tầm mắt nhìn thẳng nặng nề nhìn chằm chằm An Vô Dạng.

“Không sao không sao, hóa ra Vô Dạng ở trong nhà Quý tiên sinh chơi thôi.” Dì Trương nhẹ nhàng băng quơ mà cười nói, nói thật, Hoắc Vân Xuyên tính tình thế kia, chính là không nói lời nào bà cũng sợ hãi.

An Vô Dạng chưa nói cái gì, chờ Hoắc Vân Xuyên đi đến bên người, trực tiếp ngẩng lên một đôi mắt sưng phù, đầu dựa vào ôm đùi hắn.

Trong nháy mắt đó cậu cảm giác Hoắc tiên sinh cả người căng thẳng, sau đó lại không biết như thế nào mà thả lỏng, tóm lại không có nổi bão.

Chỉ là khổ sở nhất không phải là trách cứ người khác, mà là trách cứ chính mình.

Được ôm lấy Hoắc tổng thụ sủng nhược kinh, đây là lần đầu tiên đối phương chủ động, tuy rằng là bởi vì đã làm sai.

Bất quá chi tiết nhỏ này nọ hắn sẽ không để ý: “Không sao.”

Hoắc Vân Xuyên nói: “Lần sau làm cái gì cũng phải nói trước cho tôi biết.”

An Vô Dạng vốn dĩ đã ổn định cảm xúc, bởi vì dễ dàng được tha thứ, một lần nữa nước muối sinh lý tràn lan, làm ướt cả quần áo Hoắc Vân Xuyên.

Cậu kéo ra khoảng cách hít hít cái mũi: “Thực xin lỗi.”

Cậu vốn dĩ không phải một người thích khóc, nhưng gần đây lại không ngừng mà khóc vài lần.

Ba ba đã nói, người trưởng thành, biết được càng nhiều, số lần khó chịu cùng muốn khóc sẽ càng nhiều hơn. Hiện tại xem ra là thật sự.

Hoắc Vân Xuyên dùng ngón cái, lau sạch vệt nước dưới hai khóe mắt thiên sứ: “Đi, cùng dì Trương đi phòng tắm rửa mặt.”

Sau đó không đợi hẳn phản ứng, liền phân phó dì Trương: “Làm phiền dẫn cậu ấy đi rửa mặt.”

Chờ phòng khách chỉ còn lại có hai người, Hoắc Vân Xuyên liếc Quý Minh Giác vô tâm vô phách đứng ở một bên, bóp nắm tay làm vận động nóng thân thể.

“Vân Xuyên Vân Xuyên.....” Quý Minh Giác vẻ mặt cười khổ, nhìn xem khắp nơi không có chỗ nào trốn cả.

“Cậu dẫn theo cậu ấy chơi game, một lần chơi là hai giờ. Chuyện đó không quan trọng,” Hoắc Vân Xuyên tấn gã một đám: “Nhưng cậu không thể làm cậu ấy khóc! So với phóng xạ càng hại thân!”

Tự biết đuối lý, Quý Minh Giác chỉ dám ôm đầu bị đánh, không dám đánh trả: “Nhưng tớ lúc ấy cũng là không nghĩ tới a, cậu ấy oa một tiếng nói khóc liền khóc, ai da ai daa.....”

“Đừng nói gì thêm nữa!” Hoắc Vân Xuyên cả giận: “Đợi lúc cậu làm ba ba sẽ hiểu.”

Chờ tới ngày đó, Quý Minh Giác tên khốn này, hẳn là có thể cảm nhận được tâm tình khi làm cha cùng làm chồng người ta.

“Ui.....” Quý Minh Giác ăn một trận đòn, che lại khóe miệng bị rách nằm ở một cái ghế sa lông đơn, trong lòng vừa uất ức vừa xác thật có chút áy náy.

Lần sau sẽ không mang bạn nhỏ chơi game nữa, gã nghĩ thầm.

An Vô Dạng vào phòng tắm, tâm tình vững vàng hơn rất nhiều, cậu then thùng mặt đối mặt nói với dì Trương: “Dì Trương đi nấu cơm đi, đúng rồi, anh Tiểu Minh nói muốn ở chỗ này ăn cơm, dì nhớ nấu nhiều cơm.”

Dì Trương thấy cậu như vậy, trong lòng thật là đau lòng vô cùng: “Ai, vậy cậu tự mình từ từ rửa, đi đi ra ngoài.”

An Vô Dạng gật gật đầu, nhìn theo dì Trương vì mình đóng cửa lại, liền tự mình phỉ nhổ mình mà nâng lên một bàn tay che mắt: “Quá mất mặt.....”

Sao lại mất mặt như vậy!

Bởi vì sợ hãi bị trách cứ, thế nhưng ôm đùi Hoắc tiên sinh!

Cầu xin cũng có thể hiểu, bởi vì Hoắc tiên sinh đáng sợ như vậy, ngay cả anh Tiểu Minh cũng giống như có hơi sợ hắn.

Từ từ, An Vô Dạng đột nhiên nghĩ đến, Hoắc tiên sinh để dì Trương dẫn mình vào rửa mặt, vậy không khoa học.

Trong tình huống bình thường, hẳn là Hoắc tiên sinh tự mình dắt.....

“Không xong, anh Tiểu Minh nhất định sẽ bị đánh.” An Vô Dạng lo lắng nói, lại không có dũng khí mở cửa đi ra ngoài nhìn xem, lỡ như Hoắc tiên sinh cả mình cũng đánh thì sao?

Tuy rằng không có khả năng lắm.....

Nói thì nói vậy, chuyện chơi game cũng không thể chỉ đổ thừa cho anh Tiểu Minh, chính mình cũng có trách nhiệm.

An Vô Dạng nghĩ một chút, căng da đầu đi mở cửa.

Bất quá, khi mình mở cửa ra.

Hoắc Vân Xuyên từ bên cạnh đi vào, tìm được thiên sứ vẻ mặt cảnh giác đứng ở bên cạnh bồn rửa tay.

Hắn trên dưới đánh giá một hồi, càng xem khuôn mặt càng xấu xí.

Đối phương sắc mặt nhợt nhạt, phỏng chừng là do khóc, môi cũng không như ngày thường đỏ bừng tươi sáng.

Khó xem nhất là cặp mắt hạnh nhân kia, làn da mỏng dễ mẫn cảm, nhất là mắt hai mí, vừa khóc liền thâm rồi.

“Anh Tiểu Minh đâu?” An Vô Dạng hỏi như vậy, trong mắt viết ‘tôi thực yếu ớt’ không chịu nổi!

“Bị đánh đến nằm sấp rồi.” Hoắc Vân Xuyên mắt bình tĩnh nhìn cậu.

Quả nhiên bị đánh, mặt thiên sứ có dáng vẻ quả nhiên không đoán sai; sau đó càng nhỏ giọng, vội vã nói ra: “Tôi chóng mặt.”

— Đối với Hoắc tổng, vợ mới là tay chân, còn anh em...xin lỗi, chỉ là quần áo thôi!

- Quý Minh Giác:.....

- Tướng Thiếu Phi:....

- Trần Sơ:.....

36. Chương 36

Bệnh viện kiểm tra cho ra một đồng kết quả cũng vậy, Hoắc Vân Xuyên chính mình tận mắt nhìn thấy sự thật cũng vậy, đều cho thấy thân thể An Vô Dạng xác thật không mạnh khỏe gì cho lắm.

Hôm nay xảy ra chuyện trầm mê với chơi trò chơi làm ” người lớn ” đi tìm, đặt trên người thiếu niên cũng không phải chuyện gì mới mẻ kỳ lạ, hẳn thật sự không có tức giận.

Làm Hoắc Vân Xuyên tức giận không phải bản thân An Vô Dạng chơi trò chơi, mà là An Vô Dạng rời khỏi nhà hai giờ, liền đem chính mình lẫn lộn thành đức hạnh thể thắm không nở nhìn thế này.

Hiện tại người đang ngồi ở trên đùi hắn, bởi vì nguyên do không thoải mái, biểu tình phờ phạc, lông mày nhíu chặt.

“Vây tắm rửa liền đi ngủ sớm một chút.” Hoắc Vân Xuyên lấy một cái khăn lông nhúng nước, vắt khô, sức lực vô cùng lớn.

“Ừm.....” An Vô Dạng làm bộ choáng váng, trước mắt trừu ngoan ngoãn dán vào ngực đối phương, tựa hồ không còn cách nào khác.

Hoắc Vân Xuyên tỉ mỉ, nhẹ nhàng lau mặt cùng tay cậu một lần.

Lúc An Vô Dạng thoải mái đến sắp ngủ, đùa nghịch nhẹ nhàng ôn nhu đó đột nhiên ngừng lại: “Sau này mặc kệ cậu làm sai chuyện gì hay là gặp phải khó khăn, cũng không thể khóc.”

Hoắc Vân Xuyên néo cằm cậu, nói: “Tôi tìm tôi là được rồi, hiểu không?”

“.....” Làm cho trong lòng An Vô Dạng sóng cuộn biển gầm, chẳng lẽ chuyện như vậy, đối phương hoàn toàn không trách mình chút nào sao?

Xem tình huống, giống như chính là như vậy.

Từ lúc dọn đến..... Không đúng, phải nói là từ khi nói với Hoắc Vân Xuyên tin mình mang thai, ngày tháng của mình trải qua rất thoải mái dễ chịu, trên cơ bản là ăn ngon uống ngon, thuận theo mọi điều*.

(*) Bách y bách thuận - - bǎi yī bǎi shùn (trăm theo trăm thuận)

An Vô Dạng không ngốc, tình huống thế này trong lòng cậu hiểu rõ, nghe vậy gật gật đầu, thông minh hơn mọi ngày nhiều.

“Được, tôi về sau sẽ không vậy nữa.”

Hoắc Vân Xuyên sờ sờ cái trán cùng vùng huyệt Thái Dương của cậu: “Hiện tại đầu còn choáng không?”

An Vô Dạng chớp chớp mắt, làm như có thật mà nói: “Giống như không nữa, tôi ăn cơm trước rồi đi ngủ.”

“Đói bụng?” Hoắc Vân Xuyên âm thầm ngửi hơi thở trên người cậu, sờ xong cái trán lại sờ bụng, thực hưởng thụ phần trọng lượng cơ thể ngồi ở trên người mình.

“Đúng vậy.” An Vô Dạng nói, nghĩ chính mình cũng là một người nặng hơn 50 kí, không thể cứ ngồi trên chân Hoắc tiên sinh như vậy, liền ba chân bốn cẳng mà đứng lên: “Tôi đi ra ngoài nhìn anh Tiểu Minh.”

Cậu phải đi, Hoắc Vân Xuyên cũng không giữ lại: “Đi thôi, giúp tôi đóng cửa lại.”

An Vô Dạng giống như nghĩ tới chuyện gì đó, biểu tình thay đổi, lén lút quay đầu lại xem ánh mắt bị Hoắc Vân Xuyên vừa vặn thấy được.

Người đàn ông kia lưỡi biếng mà cong môi, mỉm cười với cậu: “Tôi tắm rửa một chút, cậu muốn nhìn sao?”

“Không muốn.” An Vô Dạng lập tức nói, sau đó quay đầu liền đi, giúp đối phương đóng cửa lại.

Một hồi sóng gió không còn gì cứ như vậy hạ màn, không có bị trách cứ, ngược lại được đối phương ám chỉ, cho dù có làm sai cũng không sao cả.

An Vô Dạng lú lẫm, cảm thấy Hoắc tiên sinh về sau làm ba ba chắc chắn sẽ nuôi ra một đứa con trẻ trâu.

Cậu trong lòng nghĩ như vậy, đi đến phòng bếp mở ra tủ lạnh, lấy ra khối đá tự mình chế tác ra hai cái túi chườm lạnh đơn giản để đắp mắt.

“Anh Tiểu Minh, cho anh.” Cậu đi đến bên người Quý Minh Giác, đưa một cái trong đó qua.

Quý Minh Giác sau khi bị đánh vẫn luôn che miệng, thấy túi chườm đá vẫn ủy khuất, nhưng vẫn nhận tới che lại nói: “Vẫn là cậu biết săn sóc, ui, đau chết mất..... Tên Vân Xuyên kia xuống tay không biết nặng nhẹ.”

An Vô Dạng đồng tình mà nhìn gã, sau đó ở bên cạnh gã ngồi xuống, ngẩng mặt lên đắp đôi mắt: “Ai nha..... Lạnh quá a.....”

Quý Minh Giác nhìn thoáng qua bên cạnh, tâm tình có chút phức tạp; gã hôm nay xem như ngộ ra rồi, Hoắc Vân Xuyên đối với em trai nhỏ này thật sự lo lắng, có lẽ không chỉ bởi vì bảo bảo.

Đây là kết quả khách quan khi thấy Hoắc Vân Xuyên phục vụ An Vô Dạng như thế, cũng đúng chính gã cùng An Vô Dạng ở chung gần nửa ngày cũng có kết luận tương tự.

Bất quá nói thực ra, mặc kệ làm người nhỏ hơn cũng tốt, bạn bè cũng tốt, cho dù mình gặp loại hình như An Vô Dạng, cũng sẽ yêu thương nhiều hơn.

“Xin lỗi.” Quý Minh Giác chột chột tay bảo bảo, vứt xuống mặt mũi công tử Quý mà xin lỗi: “Tôi lần này không chú ý.”

Gã là bị Hoắc Vân Xuyên đánh một trận mới hiểu được, chính mình xác thật quá mức cà lơ phất phơ, không đáng tin cậy.

“Không sao cả.” An Vô Dạng nói, khoe miệng vênh vênh mà trả lời chọc anh Tiểu Minh một chút: “Dù sao Hoắc Vân Xuyên cũng không trách tôi.”

Quý Minh Giác sững sốt, sau đó cười: “Ha ha ha ha ha.....” Mừng rỡ toét mồm cười xong lại đau sắp chết: “Hóa ra cậu ở sau lưng kêu hần như vậy?”

Rất có ý tứ.

Bất quá kỳ thật gã hôm nay cuối cùng đã nhìn ra, An Vô Dạng không ai mắng, vừa khóc là được ôm, cũng không có thành thật như mặt ngoài.

“A, tôi ở trước mặt cũng kêu như vậy.” An Vô Dạng thể nghiệm một phen cảm giác ngốc bết, sau đó phù hợp với thực tế mà thêm vào một câu: “Thỉnh thoảng lúc hần tâm tình tốt.”

“Thật?” Quý Minh Giác nói: “Tôi cũng không tin.”

“Không tin gì?” An Vô Dạng cầm tới túi chườm nước đá, sờ sờ một mặt không quá lạnh, cậu lật lại mặt khác đắp lên mặt.

Hoắc Vân Xuyên đi qua phòng khách, bước chân tạm dừng một chút, trên cổ hần vắt khăn lông, tóc thì ướt sũng: “An Vô Dạng, thăm lông của cậu đâu?”

Hắn trưng ra một khuôn mặt lạnh lùng, nhắc nhở đối phương xong liền dời bước rời đi.

“Nga.....” An Vô Dạng vút xuống túi chườm đá, ba chân bốn cẳng tìm được thăm lông nhỏ, che lại cái bụng dưới sức thổi của điều hòa.

Quý Minh Giác vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm: “.....” Hóa ra bọn họ ở chung như thế này: “Phốc.....” Càng nghĩ càng buồn cười.

Mẹ nó, đây không phải cha già lo cho con trai sao.....

An Vô Dạng không hiểu ra sao, cũng không biết Quý Minh Giác cười cái gì.

Cậu cảm giác túi chườm nước đá không còn lạnh nữa, đôi mắt cũng không còn khó chịu như trước nữa: “Anh Tiểu Minh anh còn cần túi chườm nước đá không?” Đối phương vẫn luôn che lại không cho xem, cậu cũng chưa thấy rõ ràng vết thương thế nào.

“Còn muốn.” Quý Minh Giác cứ che lại không cho cậu thấy.

Chốc lát sau, dì Trương làm cơm xong: “Hoắc tiên sinh, Vô Dạng, Quý tiên sinh, rửa tay ăn cơm thôi!”

“Ai.” An Vô Dạng lên tiếng, ngoan ngoãn mà giúp đỡ dọn chén đĩa.

Dì Trương trong tay bưng đồ vật, vẻ mặt như lâm đại địch, còn xinh đẹp hơn khi thấy Hoắc Vân Xuyên: “Hoắc tiên sinh, mau tới dẫn cậu ấy đi ra ngoài!”

An Vô Dạng bị dọa nhảy dựng, sau đó liền phát hiện Hoắc tiên sinh đứng ở phía sau mình, nhìn dáng vẻ giống chuẩn bị cướp bát cơm trong tay mình.

Vậy chính mình dĩ nhiên nên ngoan ngoãn mà nhường cho hắn: “Tốt, anh dọn đi.”

Hoắc Vân Xuyên cầm chén, ngẩng đầu để cho cậu đi ra, trong miệng phân phó nói: “Chậm rãi đi ra ngoài, ngồi xuống, chờ ăn cơm, đừng nhúc nhích đi tới đi lui.”

Quý Minh Giác thấy hình ảnh bọn họ ở chung, ở đó che miệng âm thầm cười: “Má ơi.....” Đây là một cặp đôi thú vị nhất gã từng gặp qua: “Ha ha ha.”

Tuổi kém nhau dẫn đến chênh lệch, đã đủ ê răng; hơn nữa còn nuôi ở trong bụng một bảo bối nhỏ, cuộc sống một năm về sau của Hoắc Vân Xuyên hẳn là rất vui sướng.

Trên thực tế mà nói, tính cách An Vô Dạng rất hòa đồng, giữa trưa cùng Quý Minh Giác ăn một bữa cơm, còn thêm thời gian hai giờ chơi trò chơi, cảm tình với người ta đã không tồi.

Khi ăn cơm thì anh Tiểu Minh trước anh Tiểu Minh sau, anh Tiểu Minh ăn nhiều một chút.

Thế giới của cậu rất đơn giản, cùng Quý Minh Giác bọn họ những người lòng dạ tràn ngập toan tính với nhau trong vòng xã giao luẩn quẩn, khác nhau như trời với đất.

Lúc trước Hoắc Vân Xuyên mâu thuẫn với người trong nhà tức giận lên, tùy tiện tìm một quán bar hỗn loạn uống rượu giải sầu, sau đó trùng hợp gặp được An Vô Dạng và các bạn học cũng đi quán bar chơi khi thi đại học xong.

Có một đêm tình, mới có dây dưa về sau.

Nếu không hai người không liên quan với nhau, vĩnh viễn cũng không thể đến cùng một nơi được.

An Vô Dạng cơm nước xong liền mệt nhọc, hôm nay vừa mới khóc còn buồn bực.

Cậu ngồi ở trên sô pha vừa xem Hoắc Vân Xuyên thu dọn bàn, vừa ăn trái cây, ăn một chút là bắt đầu ngủ gật.

Quý Minh Giác nói chuyện một hồi liền ngậm miệng, nhìn phía bạn tốt, chỉ chỉ An Vô Dạng: “Ngủ ~ ~ ~” Gã dùng khẩu hình giao lưu, biểu tình làm ra tương đương đúng mực, khóe miệng bầm tím có vẻ hơi không phù hợp lắm.

Hoắc Vân Xuyên liền tới đây ôm An Vô Dạng đi vào, tuy rằng nhóc mít ướt này còn chưa có tắm rửa, trên người còn có chút mồ hôi.

Bất quá nếu ngủ rồi, cũng không thể đánh thức dậy để tắm rửa, chỉ có thể chờ cậu tự nhiên tỉnh, hoặc là buổi sáng ngày mai rồi tắm.

Đối với thói quen ở sạch của mình luôn tự động không có hiệu quả với An Vô Dạng, Hoắc tổng đã quen, không có gì đáng kinh ngạc cả.

Hắn yên lặng nhìn chăm chăm nhan sắc hút hồn khi thiên sứ ngủ một lát, bình tĩnh nhớ ra, Quý Minh Giác còn ở bên ngoài, vậy cứ để đối phương chờ một chút đi.

Mười phút trôi qua, trong phòng khách.

Quý Minh Giác ngáp một hơi: “Tôi cũng trở về tắm rửa nghỉ ngơi, hai ngày nay cố gắng theo một hạng mục cũng không cách nào ngủ ngon.” Làm hại gã quàng thâm mắt quá nặng, cho nên mới thích mang kính râm mọi lúc mọi nơi.

Hoắc Vân Xuyên gật gật đầu, hóa ra là đuổi kịp hạng mục công việc: “Không biết còn tưởng rằng cậu túng dục quá độ.” Hắn nói xong, tìm được cái ly của mình, rót vào chút nước.

“Cậu mới túng dục quá độ.....” Quý Minh Giác nói.

“Sao còn không đi?” Hoắc Vân Xuyên đuổi người.

“Thật là trọng sắc khinh bạn.” Quý Minh Giác trêu chọc, sau đó đứng lên: “Tốt, tớ về thật đây, không chậm trễ cậu cùng bảo bối.”

Trong phòng khách không một bóng người, Hoắc Vân Xuyên ba ngụm uống vào hết nửa ly nước kia.

Nhìn chung quanh, buổi tối khoảng 9 giờ.

Chờ hắn đi vào phòng ngủ, đã qua một tiếng rưỡi; một lần nữa tắm xong, trên thân trần trụi cơ bắp rắn chắc, tràn ngập sức mạnh.

Trải qua vận động kịch liệt, khí chất lười biếng trên người Hoắc Vân Xuyên tản ra.

Hắn nhìn thoáng qua An Vô Dạng đang ngủ giống như heo con, ánh mắt ấm áp, bất quá trừ lần đó ra, càng muốn tham lam độc chiếm nhiều hơn nữa.

“.....” Chóp mũi từ khắp cái trán đối phương, một đường ngửi xuống dưới nơi bị chăn che lấp, đưa tay vạch ra một chút, lộ ra mảng nhỏ làn da trắng nõn.

Hoắc Vân Xuyên nhìn chăm chăm hai mắt, đem chăn kéo lên, che lại kín mít.

“Nhanh lớn lên.” Hắn hôn hôn cái trán An Vô Dạng, một câu nói nhỏ không thể nghe thấy mà thốt ra.

Một đêm này An Vô Dạng ngủ rất ngon, buổi sáng tỉnh lại thời gian còn hơi sớm, còn chưa đến 7 giờ.

Trong phòng im ắng, chỉ có thanh âm điều hòa phát ra; sau lưng ấm áp dễ chịu, tựa hồ là ngực Hoắc tiên sinh.

An Vô Dạng ngơ ngác mà hoàn hồn, không có gì bất ngờ xảy ra chính mình lại dán lên những cơ bắp siêu khốc kia cả đêm, xúc cảm thật không tồi.

Tối hôm qua ăn trái cây xong chuyện sau đó cậu không nhớ, bất quá không khó đoán được, khẳng định là tự mình đột nhiên buồn ngủ, được Hoắc tiên sinh ôm vào.

An Vô Dạng không muốn rời giường, cũng không muốn ngủ nướng.

Cậu tìm ra cái di động nửa cũ nửa mới của mình, vừa thấy liền sợ ngây người, nhật ký cuộc gọi bên trong có ba cuộc gọi nhờ của chị.

Lúc này không muốn rời giường cũng không được.

An Vô Dạng nhẹ nhàng rời khỏi ôm áp của Hoắc Vân Xuyên, thật cẩn thận xuống giường, mang theo di động vào toilet gọi điện trở lại.

Cậu cảm thấy gọi ba cuộc điện thoại hẳn là có việc gấp, nếu như có việc gấp, như vậy 7 giờ đánh thức chị hẳn là sẽ không bị mắng đâu.

Kết quả cậu sai rồi, An Vô Ngu vừa nhận điện thoại liền mắng cậu một trận: “An Vô Dạng! Gọi điện thoại cho chị sớm như vậy, mà có phải có thù oán với chị hay không!”

“Không a.” Em trai rất vô tội nói: “Chị ngày hôm qua gọi điện thoại cho em làm gì?”

An Vô Ngu cũng tỉnh, ngồi ở trên giường gãi đầu một phát: “..... Ngày hôm qua có một người đàn ông tới gia tìm em, lớn lên cao ráo đẹp trai, ai a?”

An Vô Dạng nghe thấy cái hình dung này, nghĩ đến Hoắc Vân Xuyên trước tiên.

Cậu cũng sờ.

Hoắc tiên sinh thế nhưng còn đi nhà mình tìm người?

Cảm giác áy náy một đêm lắng đọng lại ùa về trong lòng An Vô Dạng, cậu cảm thấy vô cùng khó chịu.

An Vô Ngu còn đang đợi cậu trả lời: “Alo?”

“Nga, là một người bạn của em, quen khi làm thêm.” An Vô Dạng nói như vậy, lời nói dối hạ bút thành văn, đồng thời bên tai cũng hồng hồng.

“Đối phương vì sao tới nhà tìm em? Không có số điện thoại sao?” An Vô Ngu nghi ngờ nói, bởi vì Hoắc Vân Xuyên lớn lên quá soái, không khỏi hồi nhiều hai câu.

“Có, nhưng là em không mang theo di động, cho nên hôm qua mới không có nhận được điện thoại của chị.” An Vô Dạng nói, chỉ cần không phải lời nói dối, cậu đều nói đến mồm miệng rõ ràng, không hề có áp lực.

Chị gái: “Hắn làm nghề gì? Có bạn gái chưa?”

An Vô Dạng nghĩ nghĩ, liền nói: “Không làm gì cả, ở nhà nuôi con.”

An Vô Ngu: “..... Vậy đi, không có việc gì.” Tuy rằng lớn lên đẹp trai, nhưng lớn lên đẹp cũng không thể mài ra cơm ăn, hơn nữa người ta con cũng đã có, hứng thú của cô tới nhanh đi cũng nhanh.

An Vô Dạng cùng chị nói chuyện điện thoại xong, lặng lẽ trở lại phòng ngủ, rón ra rón rén mà lên giường, muốn rúc vào cái vị trí kia.

Hoắc tổng mơ hồ mở to mắt, trái tim mạnh mẽ run rẩy xem người vừa ” nhào vào trong ngực ” mình.

Chỉ nhìn thấy thiên sứ lén lút nâng lên cánh tay hắn, lặng lẽ gác ở trên eo mình, sau đó lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Xong.”

Hoắc tổng nuốt nuốt nước miếng, đôi mắt đều đỏ đậm.

Quá đáng yêu rồi.....

Hắn không biết, năm đó An Vô Dạng vào lúc hai ba tuổi, quả thật đặc biệt đáng yêu; chỉ là ba mẹ lại bận rộn, tính tình chị lại hung dữ, không có người phản ứng cậu mà thôi.

Ông nội bà nội mỗi năm mới có thể gặp một lần, ông ngoại bà ngoại thì không nói, không có em trai thành tích tốt cậu cũng không dám làm nũng.

Hoắc tiên sinh khá tốt, An Vô Dạng nghĩ thầm.

Vì thế hôm nay chính thức cho Hoắc tiên sinh một chút ngon ngọt, trong lòng ấm áp, siêu cấp vui vẻ.

37. Chương 37

Cứ cho là thần không biết quỷ không hay mà trở lại trong lòng ngực Hoắc tiên sinh, mơ mơ màng màng ngủ thêm một hồi, đã đến tám giờ.

An Vô Dạng bò dậy, nhìn xem mình trước có đánh thức người khác hay không.

“Hoắc tiên sinh ngủ thật lâu.....” Cậu nhỏ giọng nỉ non, đối phương đêm qua hẳn là hơn 10 giờ ngủ, cho tới tám giờ buổi sáng hôm nay một lần cũng chưa tỉnh lại.

Hoắc Vân Xuyên nghe trong miệng cậu lẩm bầm lẩm bầm, sau đó giống như xuống giường, mang dép lê rời khỏi phòng ngủ.

Từ sau sáu giờ đồng hồ Hoắc tổng tài đã không có ngủ nữa, mở đôi mắt thanh tỉnh, từ trên giường ngồi dậy.

Hai ngày nay vì nguyên do có An Vô Dạng ở bên người, hẳn thay đổi thói quen buổi sáng mỗi ngày hút một điều thuốc trước.

Cho nên trước kia đều hút thuốc, sau đó lại chậm rãi thay quần áo, rửa mặt, tập thể dục buổi sáng.

Loại sinh hoạt của đàn ông độc thân như thế, giằng co hết N năm.

Bản thân Hoắc Vân Xuyên thực vừa lòng, không có cảm thấy cần thay đổi chỗ nào, nguyên nhân là vì hẳn phản cảm chuyện kết hôn sinh con.

“Hoắc tiên sinh, sớm a.” An Vô Dạng đang đánh răng, đột nhiên thấy trong gương nhiều thêm một người, cậu liền phun ra bọt kem trong miệng, chào hỏi trước.

Hoắc Vân Xuyên gật đầu: “Sớm.” Sau đó lấy bàn chải đánh răng của mình, nặn ra chút kem đánh răng.

An Vô Dạng tiếp đón xong, một lần nữa tập trung đánh răng.

Ước chừng chà xát lâu khoảng năm phút đồng hồ, phía trước phía sau bên trái bên phải, từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, đều chà sạch sẽ.

Cậu đánh răng xong đối diện với gương chải tóc, lập tức phát hiện tóc có chút không sạch, khả năng tới hôm qua không có gội đầu.

“Không phải.....” An Vô Dạng nói: “Tối hôm qua tôi có tắm rửa sao?” Chuyện sau đó, cậu hoàn toàn nghĩ không ra.

Hoắc Vân Xuyên phun ra nước trong miệng, biểu tình nghiêm túc, đôi mắt chứa ý cười mà trả lời: “Không có, cậu đột nhiên ngủ quên.”

Cho nên nói thời tiết nóng thế này, chính mình lại không tắm rửa liền lên giường ngủ: “Không phải chứ, nếu lần sau còn như vậy nữa, anh phải kêu tôi dậy.” An Vô Dạng lộ ra biểu tình ghét bỏ chính mình.

“Cậu không cần lo lắng, tôi không ngại.” Hoắc Vân Xuyên đơn giản nói, sau khi vệ sinh cá nhân xong, nhường phòng tắm cho An Vô Dạng tắm rửa: “Cẩn thận một chút, tôi đi ra ngoài hâm bữa sáng cho cậu ăn.”

Ngày hôm qua dì Trương để lại một nồi cháo trắng, xào xong đồ ăn sáng, cho vào lò viba hâm nóng lên là có thể ăn.

Lúc trước không có mời người nấu cơm, phòng bếp này của Hoắc Vân Xuyên chỉ bài trí cơ bản, vì hẳn cho tới bây giờ không nấu cơm.

Cũng không phải do tôn thờ chủ nghĩa ‘ quân tử xa nhà bếp ’, chỉ là người đàn ông độc thân không cần thiết phải nấu cơm, lại thêm không có hứng thú.

Đơn giản chỉ là cắm điện bấm nút, từ tủ lạnh lấy đồ ăn ra, để vào lò viba đun nóng, thật ra không thành vấn đề.

Chờ đồ ăn nóng, An Vô Dạng đứng lúc tắm rửa xong.

Cậu không biết bữa sáng là do dì Trương đã làm trước, nhìn thấy cháo trắng nóng hôi hổi cùng đồ ăn sáng, sợ đến ngầy người.

“Anh thật lợi hại.” Cậu vừa ngồi xuống vừa nói.

“Dì Trương làm.” Hoắc Vân Xuyên không tranh công, động tác dọn đồ cùng múc đồ ăn sạch sẽ nhanh nhẹn, trong cử chỉ rất có hương vị đàn ông.

An Vô Dạng cười tủm tỉm: “Cảm ơn.”

Cháo trắng trắng mềm mềm, chỉ là thoát nhìn bên ngoài đã biết ăn rất ngon.

Trên thực tế vào miệng là tan, có mùi thơm của gạo, xứng với bữa ăn sáng siêu ngon.

An Vô Dạng ăn khoảng hai chén lớn, đây là sức ăn ngày thường của cậu.

Đột nhiên nhớ tới báo cáo kiểm tra ngày hôm qua, nói cậu có hơi thiếu dinh dưỡng. Chỉ sợ tuổi dậy thì xuất hiện tình trạng không cung cấp đủ dinh dưỡng cùng thiếu Canxi cũng là bình thường, cậu rất chịu khó, liền quyết định ăn nhiều thêm một chén.

“Cậu đói như vậy sao?” Hoắc Vân Xuyên theo An Vô Dạng mấy ngày, đối phương có thể ăn bao nhiêu trong lòng hẳn hiểu rõ: “Ăn cơm vừa no, không cần ăn uống quá nhiều.”

An Vô Dạng suy nghĩ lại cũng phải, trong chốc lát chờ dì Trương tới, còn có canh hầm uống.

“Trúng tuyển vào trường nào?” Hoắc Vân Xuyên hỏi.

“Học viện công thương.” An Vô Dạng xác định một chút, là trường này không sai.

Là trường đại học tốt nhất với số điểm của cậu rồi, thi đậu cậu vẫn rất cao hứng, tuy rằng là trường top sau, chính quy cũng không phải đứng đầu.

Lúc trước có thể chọn mấy trường chính quy khác, ba mẹ cùng nhau giúp đỡ tham khảo qua, đưa ra ba nơi khác đều không tốt lắm.

Cho nên sau khi để cho An Vô Dạng tự mình chọn, dù sao cũng không có khác biệt mấy.

Hoắc Vân Xuyên gật gật đầu, thu dọn xong mặt bàn, gọi điện thoại cho Trần Sơ: “Lão Trần, cậu có người quen ở học viện công thương không?”

Trần Sơ xuất thân từ khoa luật, học tại trường đại học đỉnh của đỉnh trong nước, cùng học viện công thương không dính dáng gì cả.

Bất quá anh ở ngành giáo dục có nhiều quan hệ, có thể để cho người nói giúp cũng được.

Về chuyện trường học, tìm anh là đủ rồi.

“Học viện công thương?” Trần Sơ sững sốt một lát, sau đó nói: “Vô Dạng thi đậu học viện công thương?” Vậy chính là không thi đậu vào trường top đầu, xác thật thành tích rất bình thường: “Tôi không quen ai, bất quá có người biết, tôi giúp cậu hỏi một chút.”

Nếu đã biết chuyện như thế nào, anh gọi điện thoại cho bạn mình, nói thẳng ra vấn đề.

Hết thấy chuẩn bị xong, mới gọi điện trả lời Hoắc Vân Xuyên: “Vân Xuyên, tôi giúp cậu hỏi thăm, tôi đã gửi cho cậu số điện thoại, đến lúc đó cậu trực tiếp tìm người ta là được.”

“Tốt lắm, làm phiền cậu,” Hoắc Vân Xuyên nói: “Vẫn là cậu đáng tin cậy, không làm phiền cậu nữa.”

“Làm sao vậy?” Trần Sơ vừa nghe, trực tiếp vui vẻ hỏi ra: “Lão Quý khôn kiếp kia lại gây phiền phức cho cậu?”

“Ừm, cậu ta mang theo Vô Dạng chơi game, lại không nói cho tôi biết, làm hại tôi khắp nơi tìm người, còn tìm tới trong nhà cậu ấy.” Hoắc Vân Xuyên vạch trần nói.

“Cái tên này.” Trần Sơ căn cứ vào kinh nghiệm nói: “Vậy cậu nhất định đã đánh người.”

Hoắc Vân Xuyên: “Sao lại không chứ?”

Bên kia lại cười hai tiếng, sau đó hỏi: “Vô Dạng thế nào? Ăn ngon ngủ ngon không?” Anh nói thật ra còn rất lo lắng, với số tuổi bao lớn, thân thể thoát nhìn cũng không rắn chắc lắm.

Tầm mắt Hoắc Vân Xuyên, vẫn luôn chưa từng rời khỏi An Vô Dạng, nghe vậy gật gật đầu: “Còn được, chất lượng giấc ngủ và sức ăn đều khá tốt.”

Trần Sơ cười nói: “Vậy là tốt rồi.”

Cả hai treo điện thoại, Hoắc Vân Xuyên quay đầu mắt xem xét, An Vô Dạng đang ôm ly sữa uống sữa bò.

Đối phương ngồi ở vị trí mặt trời mọc, ánh sáng chiếu vào trên mặt, nổi lên một tầng vàng sáng, có loại cảm giác không chân thật.

“Hôm nay tôi muốn đến trường học cậu một chuyến.” Hoắc Vân Xuyên nói: “Cho nên một mình cậu ở nhà buổi sáng, có vấn đề hay không?”

An Vô Dạng ngần ngại, buông cái ly nói: “Không thành vấn đề, anh đi làm thủ tục tạm nghỉ học sao? Không cần bản thân tôi đến trình diện?” So với trong tưởng tượng của cậu không giống nhau.

“Ừm, chuyện này rất nhỏ, không cần.” Hoắc Vân Xuyên gật đầu trả lời.

Đơn giản giao phó xong, lại một lần nữa vội vàng nhận điện thoại.

Không ngừng liên hệ với người bên học viện công thương, còn phải xử lý chuyện công ty.

Thân là người đứng đầu của một tập đoàn lớn, hẳn đã tận lực ủy quyền cho cấp dưới trong công ty, nhưng vẫn không tránh được phải tiếp rất nhiều cuộc điện thoại.

An Vô Dạng lần đầu tiên sinh hoạt gần với những nhân sĩ có sự nghiệp thành công như vậy, cậu cảm thấy Hoắc Vân Xuyên quả thực lợi hại, trong miệng nói ra mỗi từ mình đều nhận biết, nhưng mà tổ hợp ở cạnh nhau cậu lại ngơ ngác không hiểu gì.

Mỗi ngày nhận được điện thoại báo cáo của cấp dưới gì đó, có chút giống tình tiết trong phim điện ảnh.

Hoắc Vân Xuyên hiện tại nhận điện thoại của Cao Nham, đối phương dựa theo kế hoạch sắp xếp một cuộc họp, định hôm nay phải đến công ty: “Như vậy đi, thời gian chậm lại một chút, tôi tận lực tranh thủ thời gian đi qua một chuyến.”

Thủ tục tạm nghỉ học của An Vô Dạng xong xuôi, lại đi Hoa Thụy họp.

Hoắc tổng hai ba câu liền ấn định xong hành trình, sau đó thoáng nhìn thiên sứ còn chưa có uống sữa xong: “Sữa lạnh rồi, đổi một ly nóng đi.”

Không màng An Vô Dạng kháng nghị, Hoắc Vân Xuyên động tác siêu nhanh, đổi cho cậu một ly sữa nóng hằm hạp.

“Anh có phải sắp ra cửa hay không?” An Vô Dạng hỏi, nếu vừa rồi không có nghe lầm, thủ tục tạm nghỉ học xong xuôi, Hoắc tiên sinh còn phải đi họp.

“Ừm.” Hoắc Vân Xuyên biết cậu luyến tiếc mình, bởi vì sau buổi sáng cứ dính lấy mình, ngày thường có thể là do không muốn biểu hiện ra ngoài mà thôi: “Không phải tôi không muốn mang cậu theo, chỉ là cậu nên rõ ràng, tình huống đối với cậu mà nói tương đối tốt hơn.”

Đi theo mình bốn ba, tuy rằng có thể thời thời khắc khắc thấy nhau, nhưng lại nguy hiểm.

“.....” An Vô Dạng cắn khước miệng, không nói chuyện.

“Chờ đi Trương tới tôi mới đi.” Đôi mắt Hoắc Vân Xuyên nặng nề nhìn cậu, còn sờ sờ tay cậu.

An Vô Dạng suy sụp mà hút một ngụm sữa, gật gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Có thể là đã quen Hoắc tiên sinh luôn luôn làm bạn với mình, mặc kệ làm chuyện gì đều có hai người cùng nhau, đột nhiên người kia một mình ra ngoài, cậu cũng muốn đi cùng.

Hoắc Vân Xuyên nhẹ nhàng hít một hơi, bởi vì biểu tình của An Vô Dạng tựa như có một đôi tay vô hình, đang nhéo trái tim của hắn.

“Tôi thực nhanh sẽ trở về.” Hắn thấp giọng nói.

Trước kia lúc An Vô Dạng biểu lộ chán ghét mình, hắn khó chịu, hiện tại An Vô Dạng một ngày so với một ngày càng dính người hơn, hắn vẫn cứ khó chịu.

“Anh đi đi.” An Vô Dạng chống cằm nói.

9 giờ dì Trương đã đến nhà, mang theo rất nhiều rau quả tươi ngon, còn có thịt, có xương.

An Vô Dạng phải bổ sung Canxi, bà chuẩn bị nấu canh xương hầm.

Chờ ngày mai lại đổi sang mấy món đa dạng, ăn chút canh cá dinh dưỡng phong phú, bảo đảm thân thể sẽ phì ra.

Hoắc Vân Xuyên mặc chỉnh tề, đôi mắt liếc thiếu niên ngồi ở trên giường: “Tôi ra ngoài đây.” Ngay cả thay quần áo cũng muốn theo vào, hắn phục cộ luôn.

“Ừm, trên đường phải cẩn thận.” An Vô Dạng nhìn hắn, trên mặt mang mỉm cười.

Sau khi Hoắc Vân Xuyên nhìn chăm chú thật lâu nụ cười tươi kia, rốt cuộc dời bước đi ra khỏi phòng ngủ, làm hắn run bắn cả người chính là, sau lưng có một cái đuôi chạy theo mình.

Làm hại cơ bụng hắn đều run rẩy vài cái, nhẩn nhẩn đến chỗ huyền quan mới dừng lại bước chân.

An Vô Dạng cũng dừng lại, khó hiểu mà nhìn Hoắc Vân Xuyên, bắt quá qua vài giây, đối phương một lần nữa tiếp tục bước ra mở cửa: “Tôi đi đây.” Sau đó liền đi ra ngoài, rồi đi ra ngoài.

“.....”

— Hoắc tiên sinh, TAT.

Vào thang máy Hoắc Vân Xuyên lập tức nhận được tin nhắn, thiếu chút nữa tay run không cầm chắc di động trong tay.

— Chuyện gì?

— Anh lần sau khi ra ngoài có thể ôm tôi một chút không, như vậy tương đối tốt hơn.

Hoắc ba ba như bị sét đánh trúng mà nhìn chằm chằm dòng tin nhắn kia, trả về một cái dấu ba chấm.

—.....

Tâm tình cực kỳ khó chịu, suy nghĩ hiện tại trở về ôm có thiết thực? Có không phù hợp với thực tế không?

— Dấu ba chấm có ý gì?

An Vô Dạng hỏi.

— Ý chính là tôi đã biết.

Hoắc tổng đánh mất ý niệm trở về xong, một đám gở muốn chết muốn sống, hối hận vừa rồi quá khắc chế quá mức nhân từ!

— Ở nhà uống nhiều nước, giữa trưa ngủ coi chừng cảm lạnh.

— Tôi sẽ mau chóng trở về.

Liên tiếp nhận được tin nhắn của Hoắc tiên sinh, An Vô Dạng tâm tình ngoài dự đoán mà được trấn an lại.

— Ừm ừm.

Sau khi quen với chỉ có mình cùng dì Trương, cậu nên làm gì thì làm đó.

Hoắc Vân Xuyên trước đây ở trên thương trường như chiến trường, cho người ta ấn tượng như sấm rền gió cuốn, sát phạt quả quyết.

Bạn bè trong giới thương nghiệp và bạn thân đều cảm thấy hấn làm người không dễ ở chung.

Nói vậy một chút cũng không sai, hấn chính là khó ở chung.

Ba mươi tuổi mới kết thúc kiếp xử nam. Không phải không có nguyên nhân, ví dụ như nói xử lý hết thấy sự tình, có thể dựa vào tiền tài liền không nói nhân tình.

Lịch sự uyển chuyển cũng không phải phong cách của hấn, đi thẳng vào vấn đề dứt khoát lưu loát mới là bản chất của hấn.

Ở học viện công thương làm xong thủ tục tạm nghỉ học, hấn liền đi vòng đến Hoa Thụy.

Không có làm sự chuẩn bị nào, lúc đến cùng Cao Nham nói chuyện một lát, ngay cả Cao Nham cũng nhận thấy được, anh họ tựa hồ không còn để tâm như lúc trước khi liên hệ với mình.

Có lẽ càng chính xác hơn, giống như là có sự tình khác càng làm cho đối phương lao tâm chiếm lấy tâm lực.....

“Không cần triệu tập, tôi đi kiểm tra trước một chút.” Tác phong xử lý của Hoắc Vân Xuyên luôn luôn như thế, Cao Nham trước đó đã nhận được mệnh lệnh, cũng không dám thông báo cho người trong công ty trước, chuyện hôm nay lão tổng sẽ tới.

Hoắc Vân Xuyên nện bước không nhanh không chậm, đi ở khu vực công tác, thoạt nhìn đáng vẻ cứ như đang đi dạo.

Những người nhìn thấy gương mặt xuất chúng của hấn, dáng người và khí chất cùng những người quanh mình không hợp nhau, thật giống như một nhân vật lớn nào đó đột nhiên tới tham quan, làm cho người nhìn lên hấn rất nhiều.

Đa số đều là nhân viên nữ, nhân viên nam thường thường nhìn hai lần liền không để ý nữa.

Nhân viên nam ví như nói An Thành, ông một người hơn bốn mươi tuổi, hiện tại một lòng còn lại chỉ có kiếm tiền nuôi gia đình, cũng không có tâm tư đi ghen ghét nổi bật với người trẻ tuổi.

Nhìn hai lần rồi không xem nữa, chỉ là bởi vì chuyên không liên quan đến mình, hơn nữa trong tay còn có công việc phải làm.

Hoắc Vân Xuyên lúc đầu chỉ là liếc mắt nhìn An Thành một cái, đối với ông đánh giá là nghiêm túc làm việc, trạng thái đúng mực.

Bất quá thực nhanh mà phát hiện, ảnh chụp gia đình trên mặt bàn của nhân viên này, làm Hoắc Vân Xuyên không dời mắt được.

Mái tóc ngoan ngoãn có hơi ngốc ngốc, gương mặt trắng nõn tuấn tú, quen thuộc đến như vậy mà.

Hoắc Vân Xuyên đi qua, bàn tay lướt qua bả vai An Thành, cảm lên khung ảnh đến trước mắt mình.

Lại nhìn thấy An Thành kinh ngạc quay đầu lại, hấn lập tức xác định, ảnh chụp chính là bé thiên sứ của mình, người nhân viên này là ba ba của thiên sứ.

“Xin chào.” Hấn nói một câu.

“Ngài..... Chào ngài.....” An Thành mắt trông mong nhìn ảnh chụp của mình, xấu hổ nói: “Đó là ảnh chụp của tôi.”

“Tôi biết, đây là ba đứa con của ông sao?” Hoắc Vân Xuyên hỏi như vậy, ngón cái xẹt qua gương mặt của một đứa nhỏ trong đó, ánh mắt ôn hòa: “Bọn họ thực ưu tú.”

An Thành đại khái nhận thấy được Hoắc Vân Xuyên không có ác ý, thực vui vẻ tiếp nhận lời khen ngợi này: “Cảm ơn, bọn nó xác thật rất không tồi.” Đó là kiêu ngạo của ông.

“Đều vào đại học sao?” Hoắc Vân Xuyên nói.

“Không, thi lên thạc sĩ.” An Thành cười tủm tỉm mà chỉ vào con gái: “Đứa nhỏ này năm nay thi vào trường học ở Mỹ, thành tích học tập từ nhỏ đã không tồi.” Sau đó lại chỉ vào con út: “Em trai nó cũng giống thế, năm trước vừa mới nhảy lớp, hiện tại mười một tuổi đang học sơ nhị, khai giảng liền lên sơ tam.”

Hoắc Vân Xuyên chỉ vào người còn lại nói một câu: “Đứa này thì sao?”

An Thành nói: “Đứa nhỏ này là con thứ nhà tôi, nghe lời lại cần mẫn, bắt quá con cái nhà của chúng tôi đều rất ngoan, không phải cái loại nghịch ngợm.”

Hoắc Vân Xuyên hỏi tiếp: “Tên gọi là gì?” Hần biết rõ ràng, chỉ là muốn nghe ba chữ kia.

An Thành rất ngoài ý muốn: “Cậu nói con thứ sao, kêu An Vô Dạng, mẹ nó đặt tên.” Bất quá tên ba chị em đọc lên mới coi như đồ sộ: “Con gái lớn nhà tôi tên An Vô Ngu, con út tên An Vô Phi.”

Đều là lấy tên với ý muốn bình bình an an.

Hoắc Vân Xuyên hiểu rồi, đưa khung ảnh cho ông: “Thực không tồi.”

Sau đó nói: “Mở hộp đi, tôi lần đầu tiên tới Hoa Thụy hợp, hy vọng các người để lại cho tôi một ấn tượng tốt.”

“Mở hộp?” An Thành nhìn bóng dáng đỉnh đạc của hắn, vô cùng kinh ngạc.

Từ từ, khí độ thế này, miệng lưỡi kia, chẳng lẽ là lão tổng trẻ tuổi sao, Hoắc Vân Xuyên tiên sinh?

Thật sự tuổi còn rất trẻ, An Thành ấp úng mà nghĩ, có thể cùng chính mình nói việc nhà, tính cách hắn là cũng không tệ.

38. Chương 38

Hoắc Vân Xuyên biết, chính mình vừa rồi có tức giận trong nháy mắt; thân là con một ở Hoắc gia, hắn từ khi sinh ra đời, liền được trưởng bối hai đời cùng họ hàng thân thuộc để ý.

Hắn tưởng tượng không ra, một cặp cha mẹ, phải ở dưới tình huống thế nào, mới có thể đối với con cái mình không hề hỏi đến.

Trước mắt tình huống chính là, ở trong vòng hai tháng ngắn ngủi, trên người An Vô Dạng đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Hoắc Vân Xuyên thông qua hiểu biết của mình, kết hợp với cuộc nói chuyện vừa rồi với An ba ba, hắn trăm phần trăm có thể khẳng định, An gia một chút cũng không biết bản thân An Vô Dạng đã xảy ra sự tình gì.

Nguyên nhân không phải do cậu cố tình dấu diếm, mà rõ ràng chính là đối phương không để bụng.

Khuôn mặt Hoắc Vân Xuyên lạnh lùng một mình sinh hơi dỗi trong chốc lát, ở văn phòng gặp được Cao Nham: “Tình huống gia đình nhân viên công ty cậu có đi tìm hiểu qua không? Bọn họ đều làm sao khơi thông với con cái?”

Cao Nham gốc lẳng, chẳng lẽ đây là chủ đề cuộc họp hôm nay?

Quả nhiên là lão tổng, chú ý điểm chính là có chiều sâu như vậy: “Ha, vấn đề này tạm thời còn không có đi tìm hiểu qua, nếu cần thiết, tôi sẽ rút thời gian đi tìm hiểu một chút.”

Hoắc Vân Xuyên xua xua tay: “Tôi chỉ là muốn hỏi cậu, cha mẹ trong các gia đình làm sao có thể tìm hiểu con cái, đối với sinh hoạt của con cái ở tuổi thanh thiếu niên chẳng quan tâm, hiện tượng này rất phổ biến sao?”

Bình thường hắn dĩ nhiên cũng rất rõ ràng, chỉ là muốn biết có nhiều hay không.

Tuy rằng không biết lão tổng vì cái gì đột nhiên tán gẫu tới vấn đề này, bất quá Cao Nham thực nghiêm túc mà trả lời: “Nếu anh nói là những gia đình giống nhau, hiện tượng này dĩ nhiên thực phổ biến.”

Theo anh biết có kênh truyền hình đưa tin nói, quan hệ gia đình trong xã hội hiện đại, càng ngày càng có xu hướng trở nên bế tắc.

“Đặc biệt là con cái ở nhiều gia đình.” Cao Nham thêm một câu.

Sau đó liền nhìn thấy sắc mặt lão tổng tràn đầy u ám, làm người khó hiểu, chẳng lẽ là quan hệ gia đình gần đây xuất hiện mâu thuẫn?

Hoắc Vân Xuyên phân phó nói: “Cậu làm một phần tư liệu của nhân viên công ty cho tôi, ông ấy họ An.”

Vừa nói như vậy Cao Nham đã biết: “An Thành?”

Theo anh biết, người nhân viên này cần cù thật thà lại nghiêm túc, tính cách hiền hoà, trên người không có gì đặc biệt.

Bất quá nếu như Hoắc Vân Xuyên mở miệng đòi tư liệu, tự nhiên phải tìm ra trước tiên cho hắn.

Trong công ty đột nhiên thông báo mở họp, các quản lý trong Hoa Thụ đều đoán được, tình huống này chắc chắn là lão tổng lớn đến.

An Thành lớn nhỏ cũng coi như quản lý một bộ phận, cũng có phần tham gia trong hội nghị.

Ông nhìn thấy lão tổng trẻ tuổi khí vũ hiên ngang, há miệng cười cười, ai nha, thật đúng là người trẻ tuổi vừa rồi cùng mình bàn việc nhà.

Cao lớn anh tuấn, khí chất nổi bật, xa xa ánh sáng nhìn càng nổi bật hơn.

Mẫu chốt là số tuổi mới bao nhiêu đó, còn mấy người bọn họ đã lớn bốn năm mươi tuổi cả rồi, căn bản ghen ghét không nổi, chỉ có một phần hâm mộ.

Từ khi nào An Thành lại nghĩ, nếu như chính mình xuất thân tốt một chút, không phải sinh ra trong một nơi nghèo khó ở nông thôn, thật là tốt biết bao.

Bất quá ý tưởng kia từ khi ông đi học đại học, cưới Đinh Vi xuất thân ở thành phố, ở chỗ này xây dựng gia đình, đã tiêu tan rất nhiều.

Hoắc Vân Xuyên đem mọi chuyện nói thật sự ngắn gọn, từ 11 giờ đến 11 giờ bốn mươi phút, liền tan họp.

Cao Nham trăm phần trăm xác định, đối phương chính là chạy theo thời gian không sai được: “Tư liệu tôi đã gửi đến email của anh, có vấn đề gì anh lại nói cho tôi.”

“Ừm.” Hoắc Vân Xuyên vội vã trở về, cùng Cao Nham nói một câu: “Tôi hôm nay không có thời gian, về sau có rảnh lại tìm cậu ăn cơm.”

Cao Nham: “Không vội không vội, chuyện của anh quan trọng hơn, anh mau về đi.”

Sau đó anh nhìn Hoắc Vân Xuyên đi đường mang theo cả tiếng gió mà rời khỏi, thoạt nhìn đáng vẻ thật sự rất sốt ruột.

Cao Nham thâm nghĩ, cùng người anh họ này tiếp xúc vài lần, anh cảm giác đối phương khẳng định là điển hình của người mặt lạnh tâm nóng.

Mặt ngoài nhìn rất lạnh lùng khó gần, kỳ thật không đáng sợ như vậy.

Ở chung cư, dì Trương đã sớm làm xong cơm, chỉ còn chờ Hoắc tiên sinh trở về ăn.

Chính là 12 giờ còn không có trở về, bà lo lắng An Vô Dạng sẽ nhịn đói: “Vô Dạng a, dì múc cho cậu một chén canh trước, cậu uống canh trước được không?”

An Vô Dạng vừa mới nhận được tin nhắn, ngẩng đầu nói: “Dì Trương, chờ một chút, hắn nói lập tức về đến.”

Huống hồ chính mình vẫn luôn ăn nhiều thứ, đồ ăn vặt hoa quả chưa từng ngừng lại, thật sự không đói bụng.

“Vậy được.” Dì Trương nói.

Người dì hơn năm mươi tuổi hiền lành, chăm sóc An Vô Dạng mấy ngày, liền bắt đầu cảm thấy đứa nhỏ này thật khả ái khiến người đau lòng.

Hôm nay buổi sáng vội xong mọi chuyện, hai người bọn họ ngồi xuống cùng nhau xem TV, đối phương đặc biệt cùng bà xem kịch gia đình, ai nha, thật là cảm động.

Vì thế một già một trẻ lại đợi khoảng mười phút, ngoài cửa rốt cuộc truyền đến động tĩnh.

Thân ảnh cao lớn của Hoắc tiên sinh bước vào căn hộ, lập tức làm người cảm thấy không gian rộng mở trở nên chật chội hơn.

Nguyên nhân có thể là bởi vì tồn tại cảm của đối phương quá mức cường đại, An Vô Dạng không quá chắc chắn mà nghĩ như thế.

“Hoắc tiên sinh, hoan nghênh về nhà.” An Vô Dạng đứng lên, người chưa tới, thanh âm trong trẻo dễ nghe đã tới trước rồi.

Lão đàn ông bị giọng nói ‘ngọt ngào’ sung sướng tác động đến, trước mắt được trải qua một lần về nhà vui sướng nhất từ trước đến nay.

Tổng hợp biểu hiện chính là, động tác cúi chào cùng để đồ vật trước sau loạn cả lên, cực kỳ không bình tĩnh: “Cảm ơn.”

An Vô Dạng nói: “Mọi chuyện hôm nay có thuận lợi không?”

Hoắc Vân Xuyên gật gật đầu với cậu: “Thủ tục tạm nghỉ học của cậu đã làm xong, hai năm.”

“Thật vậy chăng?” An Vô Dạng mặt lộ vẻ tươi cười: “Vậy thật tốt quá.” Hai năm là thời gian mình rất thích, chỉ là nghĩ đến hai năm không cần phải đi học, tâm tình thật sự không tồi.

“Vui vẻ như vậy sao?” Hoắc Vân Xuyên càng đi càng gần, thực nhanh liền tới trước mặt An Vô Dạng.

Xét thấy nguyên nhân vì hân quá mức cao lớn lạnh lùng, luôn làm người có loại cảm giác áp lực đến ‘run bần bật’.

Còn may, An Vô Dạng không khỏi sợ hãi đại thiếu gia này sẽ ôm mình lên trên đùi vuốt mặt: “Đúng vậy, bởi vì tôi là học tra.”

Mặc kệ cậu nỗ lực ra làm sao đều không đọc sách nổi, thấy trường học cùng sách vở là cảm thấy sợ rồi.

Hoắc Vân Xuyên gật gật đầu: “Đó không phải vấn đề của cậu.” Đồng thời cúi bỏ cả vật trên cổ, đặt ở trên tay vịn sa lông: “Cậu buổi sáng không phải nói để cho tôi ôm một chút?”

“A?” An Vô Dạng ngây ngốc mà thốt ra một đơn âm.

“Tôi bây giờ lập tức có thể thỏa mãn cậu.” Hoắc đại thiếu ngẩng đầu nói, sau đó ôm lấy thiếu niên đứng ở trước mặt mình.

Không, phải nói là bao phủ lấy cậu!

An Vô Dạng cảm thấy ngoại trừ đầu mình ở bên ngoài, toàn thân đều được Hoắc tiên sinh vây quanh, bọc đến kín mít, nhưng mà không đau.

Cậu vừa phun tào vừa nỗ lực bình tĩnh mà nghĩ, nếu như bởi vì tinh thần buổi sáng kia, ừm, cậu muốn biểu đạt kỳ thật chỉ là một cái ôm tạm biệt đơn giản.

Tứ chi tiếp xúc sẽ không vượt qua hai giây, cũng sẽ không ôm chính mình đến mức không thể động đậy nổi thế này.

“Hôm nay tôi ở công ty, giống như gặp được ba ba cậu.” Hoắc Vân Xuyên nghĩ tới nghĩ lui, đúng sự thật mà nói.

An Vô Dạng cả người cứng đờ, sau đó kỹ thuật diễn kịch mười phần mà nói: “Ba tôi? Trùng hợp như vậy sao?”

Hoắc Vân Xuyên ôm đủ rồi nhếch khóe miệng, từ phản ứng cứng đờ của tên nhóc trong lòng ngực mà sớm biết được, đối phương rất có khả năng đã biết chuyện này từ lâu: “Không sai, chính là trùng hợp như vậy.”

Vậy chính mình còn có thể thế nào, dĩ nhiên là theo cậu, giả bộ không biết.

An Vô Dạng cân nhắc một lát, lựa chọn chủ động cung khai: “A? Nói gì thì nói, mẹ tôi cũng là nhân viên của anh, bà cùng ba ba tôi giống như đều làm ở công ty nhà anh.”

Dù sao cậu cảm thấy, Hoắc tiên sinh sớm hay muộn cũng sẽ nắm bắt được tin tức, chỉ bằng chính mình chủ động lộ ra.

“Đúng là trùng hợp thật.” Hoắc Vân Xuyên sờ sờ đầu tóc An Vô Dạng, cúi đầu đòi lấy những hơi thở dễ ngửi đó: “Lúc tôi thu mua công ty kia, đem nhân viên trong công ty có sa thải có chuyển công tác, không biết ba mẹ cậu có nói với cậu hay không?”

“Giống như có.” An Vô Dạng nhớ rõ ba mẹ đã cố ý nói qua.

Ánh mắt Hoắc Vân Xuyên chậm rãi trở nên u ám, bất động thanh sắc mà theo dõi hai lỗ tai đáng yêu của An Vô Dạng: “Vậy cậu hy vọng tôi thăng chức tăng lương cho ba mẹ cậu, hay hết thấy vẫn như cũ?”

Chỉ cần cậu nói được.....

“Dĩ nhiên không cần thăng chức tăng lương.” An Vô Dạng duy trì tư thế được bảo bọc không thể động đậy, cau mày nói: “Trong công việc bọn họ biểu hiện tốt thì được, anh đồng ý thăng chức tăng lương cho bọn họ là chuyện của người làm ông chủ anh, nhưng là tôi sẽ không yêu cầu anh như vậy.”

Dừng một chút, cậu nghiêm túc mà nói thêm câu: “Tôi sao có thể yêu cầu anh?”

Bị bác bỏ ngay mặt Hoắc tiên sinh, không còn lời gì để nói.

An Vô Dạng bất ngờ phát giác bọn họ giống như đã ôm thật lâu, còn như vậy mãi đồ ăn di Trương nấu đều sẽ lạnh, vì thế thật cẩn thận mà nhích ra: “Chúng ta nên rửa tay ăn cơm, Hoắc tiên sinh.”

Nói xong một lúc sau, Hoắc tiên sinh trầm mê với ôm ấp mới buông cậu ra.

Di Trương lén lút tránh ở góc tường, thấy hai người rốt cuộc nói xong chuyện riêng tư, lúc này mới cười tủm tỉm mà đi ra: “Hoắc tiên sinh đã trở lại? Vậy ăn cơm thôi, đã sắp 12 giờ rồi.”

“Di Trương, lần sau tôi về trễ, di liền dẫn cậu ấy đi ăn trước, không cần chờ tôi.” Hoắc Vân Xuyên dặn dò.

“Tôi cũng đã nói như vậy, nhưng cậu ấy không nghe nha.” Di Trương cáo trạng: “Đứa nhỏ kia rất quật cường, một hai phải chờ cậu trở về mới bằng lòng ăn.”

Hoắc tổng trong lòng đột nhiên không kịp phòng ngừa mà ngọt ngào một phen, thật sâu mà nhìn thoáng qua An Vô Dạng đang rửa tay ở phía trước: “.....” Thật sự là quỷ đánh người, hắc ngẫm thâm.

An Vô Dạng · quỷ đánh người ·, đang nghiêm túc mà rửa tay, cũng không biết chính mình bị Hoắc tiên sinh đánh mắt nhìn.

“Hoắc tiên sinh, có thể mua giúp tôi một ít sách trở về hay không?”

Cậu trong lòng cân nhắc, trong khoảng thời gian mang thai sinh con nhỏ này, vừa lúc có thể nghiên cứu một chút đồ ăn mình muốn học làm.

Hoắc Vân Xuyên gật đầu: “Có thể, cậu viết ra một tờ giấy, tôi kêu Trần Phóng đi mua.”

An Vô Dạng ‘ ừm ’ một tiếng: “Cảm ơn, chờ tôi làm ra điểm tâm ngon, món đầu tiên sẽ cho anh ăn.”

Hoắc tổng liên tiếp được đút đường, bảo trì trấn định mỉm cười: “Vì sao muốn cho tôi ăn món đầu tiên?”

An Vô Dạng nói: “Bởi vì di Trương tuổi lớn, tôi sợ cho bà ăn sẽ đau bụng.”

Hoắc tổng: “.....”

Một bữa cơm hoà thuận vui vẻ, trơ mắt thấy thiên sứ nỗ lực từng ngậm từng ngậm ăn cơm, Hoắc Vân Xuyên cảm thấy chính mình giống như sống lại một lần nữa.

Từ trước cảm thấy là thứ bé nhỏ không đáng kể, hiện tại thì không, chỉ còn lại cảm động loáng thoáng.

“Cái này xương cốt nhiều cho anh.” Thiên sứ nhỏ nói.

Quá cảm động, một chút cũng không dám cự tuyệt.

Hoắc Vân Xuyên: [gif][mỉm cười] cái này xương cốt nhiều cho tôi, thực tốt quá.

Trong vòng người duy chỉ có ba người bạn của hắn có thể xem hiểu, Tưởng Thiếu Phi, Trần Sơ, Quý Minh Giác, đột nhiên nhìn thấy bạn tốt được đối xử như cẩu bị ngược, nhưng bị ghét bỏ cũng có thể vui mừng.

Tưởng Thiếu Phi để lại một câu: Thực tốt.

Trần Sơ để lại một câu: Thực tốt.

Quý Minh Giác cũng để lại một câu: Thực tốt.

Hoắc Vân Xuyên có niềm vui như vậy, bọn họ thích.

Về sau phàm là nào bị co rút chọc hắn, tốt xấu cũng có một con đường cong để cứu vãng.

Chỉ cần không phải giống như tên Quý Minh Giác khốn nạn kia, lôi kéo người ta chơi game đến trời tối, phỏng chừng cũng sẽ không bị đánh.

An Vô Dạng đã đem chuyện chơi game quên đến không còn gì, bởi vì Hoắc tiên sinh không có truy cứu, xét đến cùng sinh hoạt vẫn nên nhìn về phía trước.

Qua rồi thì khiến cho nó theo gió bay đi.

“Hoắc tiên sinh, tôi ngủ trưa, anh ngủ không?” An Vô Dạng vỗ vỗ nệm bên cạnh.

Hoắc tổng vừa mới đi đến phòng ngủ, choáng váng một chút: “.....” Theo sau gật gật đầu, trưng ra bản mặt rụt rè lạnh lùng nói: “Chờ một lát, tôi xem một số tài liệu rồi tới.”

Hôm nay Cao Nham gửi tài liệu đến email, có hai phần.

Quả nhiên tựa như thiên sứ nói vậy, hóa ra mẹ cậu cũng là nhân viên ở Hoa Thụy.

Sau đó công ty bị thu mua, mẹ thiên sứ ở trong danh sách điều nhiệm, bị điều động đến một công ty con của Hoắc thị.

Ánh mắt Hoắc Vân Xuyên, dừng lại ở ghi chép thù lao trước kia của vợ chồng An Thành, đó là một con số tương đối không tồi.

Hắn đột nhiên nhớ tới lần thứ hai gặp An Vô Dạng, đối phương nói chính mình thiếu tiền, giống như một bé con đáng thương xuất thân từ gia đình nghèo khó.

Hóa ra ba mẹ rất biết kiếm tiền.

Bất quá suy nghĩ lại An gia có ba đứa con, con gái lớn có thể đi Mỹ học, cũng không kỳ quái.

Tám phần là bởi vì thiên sứ học không giỏi, trong nhà cho tiêu phí ít.

Hoắc Vân Xuyên nhìn kỹ xong tư liệu rồi, khép lại laptop; khu vực làm việc của hắn, được bày trí ở một góc phòng rộng mở, bên cạnh chính là cửa sổ sát đất, ánh sáng vô cùng dồi dào.

Hắn đột nhiên thấy ánh mặt trời quá chói mắt, đứng dậy đem bức màn thật dày màu xanh xám kéo lên.

An Vô Dạng vừa rồi bị ánh sáng làm phiền ngủ không được, phát hiện Hoắc tiên sinh kéo lại bức màn, liền xoay người lại.

Thực nhanh, cậu liền nhìn đến ngực người: “.....” Hoắc tiên sinh thay ra quần áo, mỏng thật cong, chân thật thẳng!

An Vô Dạng trơ mắt nhìn Hoắc Vân Xuyên mặc vào một cái quần hơi mỏng, sau đó đối phương đột nhiên xoay người, nhướn mày nhìn lên cậu.

Tuy rằng Hoắc tổng trong lòng kiêu ngạo vô cùng, lại vẫn làm bộ thần thánh không thể xâm phạm: “Đẹp sao?”

Hai chân của hắn, mỗi phụ nữ khi hợp tác với hắn đều thèm nhỏ dãi, chuyện đó hắn biết rõ.

Hơn nữa không kể xuất thân cùng dáng vẻ xuất chúng, còn có năng lực thủ đoạn, Hoắc Vân Xuyên ba chữ này, cơ hồ đã tương đương với tính từ hoàn mỹ.

An Vô Dạng gật gật đầu nói: “Đẹp!” Vội dột thoát nhìn mềm mại xúc cảm cực tốt, lại có chút giống tơ lụa: “Có số nhỏ không? Tôi cũng muốn mặc một bộ.....”

Cậu nói xong liền hối hận, cảm giác luôn mở miệng đòi đồ, sẽ để lại cho người ta ấn tượng xấu thích chiếm tiện nghi?

Hoắc Vân Xuyên: “Cậu đang nói cái gì?”

“Quần ngủ a.” Thiên sứ nói: “Quần ngủ tơ tằm!”

Mùa hè mặc cái này thực mát mẻ, chính là giá không rẻ đâu, phải tốn hết tiền tiêu vặt của mình chắc chắn mua cũng không đủ.

– Nay post trễ hơn mọi ngày, cáo lỗi với mọi người.

39. Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đáp án ngoài dự đoán có thể nói là làm người hít thở không thông.

Hoắc Vân Xuyên lúc này mặt đen thui, thực dễ dàng làm cho An Vô Dạng hiểu lầm, có phải bởi vì mình mở miệng muốn đồ làm Hoắc tiên sinh khó chịu hay không?

Cậu không nhịn được ở trong lòng nói thầm, kẻ hèn chỉ cần một cái quần ngủ thôi, vẫn là từ bỏ thôi.

“Cậu nếu thích thì nói, tôi để Trần Phóng buổi chiều mua mang đến đây.” Hoắc Vân Xuyên làm bộ như là không có việc gì nói ra, lập tức gọi điện thoại cho thư ký Trần, cực kỳ tường tận mà giao nhiệm vụ cho đối phương.

Bao gồm bồn hoa để ban công đã nói xong trước đó, sách của An Vô Dạng, còn có cái quần đáng chết nữa.

Buổi chiều 5 giờ rưỡi, Trần Phóng dừng lại một chiếc xe tải nhỏ, đi vào dưới lầu nhà lão tổng.

Trước đem một thùng sách cùng quần áo lên, sau đó tiếp tục dọn chậu hoa.

Vì không tiện vận chuyển, chậu hoa cùng cây xanh không ở cùng một chỗ, nên phải dọn đi bồn cây của chính mình.

Lúc này An Vô Dạng đã tỉnh ngủ một lúc lâu, cậu nghe thấy động tĩnh ngoài ban công, thực nhanh liền ra ngoài giúp đỡ..... Khiêng đồ.

Hoắc Vân Xuyên một tay một cái chậu hoa nặng tới hai mươi cân, không nói khoác, thấy An Vô Dạng cũng ở đây, không nhẫn tâm kêu cậu không cần vướng chân vướng tay.

Vì thế chỉ đành vòng qua cậu, tiếp tục dọn đồ.

Trần Phóng dọn một chậu cây xanh mướt đi lên: “Hoắc tổng, chậu Monstera* này đặt ở nơi nào?” Ý thờ hồng học hỏi, ngạc nhiên phát hiện người ngồi xổm ở ban công cũng không phải Hoắc tổng, mà là một thiếu niên mặt trắng nõn tuấn tú.

(Monstera deliciosa là một loài thực vật có hoa trong họ Ráy (Araceae). Loài này được Liebm. mô tả khoa học đầu tiên vào năm 1849))

Hoắc Vân Xuyên đứng ở ban công xoay đầu, quay người nói với cấp dưới: “Chậu đó đặt ở phòng khách.”

An Vô Dạng trong tay cầm một cái xẻng, đang hết sức chuyên chú xúc đất, trồng một gốc cây phong lữ đã trở nụ hoa.

Cậu đột nhiên phát hiện có một người đàn ông mặc tây trang giày da nhìn mình, hình như chính là thư ký Trần Phóng trong miệng Hoắc tiên sinh.

“Xin chào.” An Vô Dạng trên mặt mang nụ cười mà chào hỏi: “Trần đại ca, vất vả rồi.”

Cứ như vậy Trần Phóng liền thấy rõ ràng mặt cậu, hơi kinh ngạc một chút: “Xin chào.” Người này chẳng lẽ là họ hàng của lão tổng? Trần Phóng nghĩ như vậy, một bên tò mò một bên thận trọng.

An Vô Dạng chào hỏi xong, liền cúi đầu tiếp tục đào đất.

Kỳ nở hoa của phong lữ vào tháng năm đến tháng bảy, nhìn nụ của chậu hoa này, chắc chắn mấy ngày nữa sẽ nở thôi.

Cậu sau khi vun đất, tìm cái vôi nước, rắc một chút nước ở trên nụ hoa be bé.

Ba người ” đồng lòng hợp lực ” mất hết một giờ, rốt cuộc đem ban công thu dọn đến thật xinh đẹp, dự tính qua không lâu sẽ có dáng vẻ muôn hoa khoe sắc.

“Hoắc tổng, tôi về trước đây.” Trần Phóng đưa ra lời cáo từ.

“Ừm, về đi.” Hoắc Vân Xuyên không quay đầu lại chào biệt với thư ký, lông mày hấn nhú chặt, đang rửa đôi tay dính đầy bùn đất của An Vô Dạng.

Trần Phóng trợn mắt há hốc mồm mà nghĩ, nhìn người tuổi cũng không nhỏ, còn cứng chiều thành như vậy, chẳng lẽ là em trai của lão tổng?

Nhưng là, cũng không có nghe nói tổng tài có một em trai nhỏ như vậy.

An Vô Dạng rửa tay xong, tìm một cái khăn lông lau khô tay.

Cậu nhớ chiều nay mua sách về rồi, chính mình cầm một con dao nhỏ mở thùng giấy sắp xếp lại.

Bách khoa toàn thư các món điểm tâm ngọt , Bánh ngọt Kinh Thánh , Pizza , ... một thùng to như vậy, xem ra có thể đọc thật lâu.

(Tên các cuốn sách: Dessert Tasting Daquan, Pastry Bible, Doughing Dough)

An Vô Dạng mở ra một quyển sách, dựa theo nội dung bên trong, bắt đầu ở trong lòng tính toán chính mình cần phải mua nguyên liệu gì.

“Ai.” Cậu đột nhiên thở dài một hơi, cách làm sao siêu như vậy, tiền bối quả nhiên không phải những người tùy tiện nói bậy.

Bên trong phòng ngủ của Hoắc Vân Xuyên, có một mặt tường tất cả đều là sách; sách chỗ này An Vô Dạng đã nhìn qua, so với sách trong công ty Hoắc tiên sinh hoàn toàn không giống nhau, không có một quyển nào mình cảm thấy hứng thú.

Đó là dĩ nhiên, bởi vì sách đó chính là từ văn phòng Hoắc Vân Xuyên dọn về.

Hoắc Vân Xuyên xếp ra một địa bàn nhỏ, cho An Vô Dạng đặt sách bảo bối của cậu vào.

Đột nhiên di động An Vô Dạng vang lên, đây là tình huống rất ít thấy, lại có người gọi điện thoại cho cậu.

An Vô Dạng cầm lấy di động, phát hiện là số điện thoại của em trai, cậu nói: “Alo, em hả?”

Bên kia truyền đến thanh âm của An Vô Phi: “Anh, ngày mốt chị phải đi Mỹ, mẹ kêu anh buổi chiều ngày mai về nhà một chuyến.”

An Vô Dạng: “A.” Hình như đúng vậy, bây giờ đã sắp tháng chín.

An Vô Phi: “Mẹ nói ra tiệm ăn, chị vẫn luôn muốn ăn đồ Thái Lan.”

“A?” An Vô Dạng lại a một tiếng, cậu nghĩ đến đồ ăn của Thái, không phải có một mùi vị cà ri nồng đậm sao?

Vậy giống như không quá tốt, chính mình nghĩ tới chắc chắn sẽ ỏi.

Cậu suy xét một chút khả năng để mẹ thay đổi quyết định, bất hạnh phát hiện tỷ lệ bằng không, liền thực xấu hổ.

Em trai nói: “Như vậy đã định rồi, nhớ trở về sớm một chút.”

An Vô Dạng khô héo mà đáp lại một chữ “tốt”, trên mặt rõ ràng rất buồn bực.

Hoắc Vân Xuyên giúp cậu xếp sách xong, thấy thế hỏi: “Ai gọi điện thoại?”

An Vô Dạng nói: “Em trai tôi.”

Mày lão đàn ông nhăn lại, không chút biểu tình mà hỏi: “Nói những gì?”

Thiên sứ giống như một cọng rau héo, giải thích rõ ràng ngọn nguồn, khuôn mặt trắng nõn nhăn dúm dọ mà nói: “Đồ ăn Thái Lan là dạng gì? Có phải mùi vị cà ri rất nặng hay không?”

Lúc cậu đi học có ăn qua một xâu trứng cá nằm tẹt một xâu, cái loại hương vị đó quá sức chịu đựng của cậu.

Hoắc Vân Xuyên trả lời: “Không khác lắm, không thích hợp cho cậu ăn.”

“Vậy làm sao bây giờ?” An Vô Dạng nói: “Tôi nhất định phải tham gia mới được.”

Nếu không đi, chị cậu nhất định sẽ có ý kiến, tính tính của mẹ táo bạo cũng sẽ bùng nổ.

Hoắc Vân Xuyên dựa vào phản ứng của An Vô Dạng, lại lần nữa liên tưởng đến tình huống của gia đình An Vô Dạng, tâm tình không phải thực dễ chịu: “Kỳ thật cũng không khó lắm, đổi nơi khác ăn cơm cũng được.” Hắn nói xong, lấy ra di động tìm được giám đốc khách sạn Castle La Fayette đặt một căn phòng VIP.

Nếu có bữa ăn tối xa hoa miễn phí, người nhà An Vô Dạng sẽ cự tuyệt sao?

Đáp án thử xem sẽ biết.

An Vô Dạng biểu tình vô cùng phức tạp mà liếc mắt nhìn Hoắc Vân Xuyên một chút, trong lòng có chút áy náy, có chút cảm động: “Tôi gọi điện thoại nói với bọn họ, còn có, cảm ơn anh.”

Hoắc Vân Xuyên nhàn nhạt nói: “Bảo bảo của chúng ta cũng sắp sinh ra, cậu còn nói cảm ơn với tôi?”

An Vô Dạng không lời để nói chỉ sờ sờ bụng, mới chưa đến hai tháng a, đâu mà sắp sinh ra?

Hoắc tiên sinh nói chuyện độ chuẩn xác thật là không đáng tin cậy, cậu nghĩ thế.

“Alo?” Mẹ cậu nghe điện thoại, An Vô Dạng hơi khấn trương mà nói: “Mẹ, mọi người ăn cơm chưa?”

Đình Vi nói: “Chuẩn bị ăn, làm sao vậy?” Vừa rồi con út mới gọi điện thoại cho con thứ mà, bây giờ con thứ lại gọi trở lại, làm bà thực ngại hoặc.

“Là như thế này, về chuyện buổi tối ngày mai ra tiệm ăn ăn cơm, ba ba bạn học con sau khi nghe nói, tặng cho con một bàn ăn sáu người ở một phòng VIP, địa điểm cũng không xa, ở khách sạn Castle La Fayette.” An Vô Dạng theo lời dạy của Hoắc Vân Xuyên một hơi nói xong.

“Con nói khách sạn gì?” Đình Vi kinh ngạc hỏi.

An Vô Dạng lặp lại một lần: “Khách sạn Castle La Fayette.”

“Đây..... Thật hay là giả?” Đình Vi tràn đầy khó hiểu mà hỏi lại.

Bà biết trong thành phố có một khách sạn như vậy, nhưng là chi phí không phải cao bình thường, lại là phòng VIP, ít nhất cũng đáng phải mấy ngàn tệ.

Cho dù nhà bạn học An Vô Dạng rất có tiền, cũng không thể nói đưa mấy ngàn tệ là đưa chứ?

An Vô Dạng vội nói: “Là thật, không tin mẹ có thể gọi điện thoại cho khách sạn, cứ nói là Hoắc tiên sinh đặt phòng.”

Đinh Vi suy nghĩ lại cũng phải, con thứ không phải đứa nhỏ sẽ nói gạt người: “Được, vậy cứ quyết định như vậy, con nhớ rõ phải cảm ơn người ta cho đằng hoàng.”

An Vô Dạng: “Vâng vâng, con biết.”

Đinh Vi lại nói: “Con về nhà cùng chúng ta đi qua, hay là trực tiếp đến khách sạn?”

An Vô Dạng lập tức nói: “Con đến cửa khách sạn chờ mọi người.”

Cậu nói xong một lúc sau liền ngây ngẩn, bởi vì mấy ngày hôm trước mình giống như còn rất nhớ nhà.

Hiện giờ nhanh như vậy đã quen thuộc với sinh hoạt ở nhà mới, thậm chí cảm thấy nhà mới cái gì cũng tốt, Hoắc tiên sinh cũng thực tốt.

“Ai nha.....” An Vô Dạng xoa xoa khuôn mặt thanh tú lạnh nhạt, bị sự bạc tình của mình kích thích một chút.

Ba mẹ thật đáng thương, cậu nghĩ thầm.

An Vô Dạng sau khi ăn xong cơm chiều, soạn ra quần áo cũ của mình, chuẩn bị dùng bàn ủi ủi, buổi tối ngày mai lúc đi ăn tiệc sẽ mặc.

Hoắc Vân Xuyên ở một bên nhìn, đặc biệt cạ lời, hẳn cho rằng bộ quần áo này An Vô Dạng đã ném rồi mới đúng.

An Vô Dạng lần đầu tiên dùng bàn ủi, ngay từ đầu dùng tay chân quỳnh quáng, thiếu chút nữa đã đem quần của mình ủi ra một cái lỗ thủng.

Sau khi cậu dùng thuận tay hơn, cảm thấy ủi đồ chơi rất vui: “Hoắc tiên sinh, anh có quần áo cần phải ủi hay không? Tôi thuận tay giúp anh ủi một chút.”

Hoắc Vân Xuyên trưng ra một gương mặt nghiêm túc đứng đắn, nhìn như đang đọc sách, kỳ thật xuyên thấu qua bìa sách, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của thiên sứ.

Hắn biết rõ, kỹ thuật ủi đồ của An Vô Dạng không được tốt lắm, những cái áo sơ mi của mình đều hơn mấy ngàn cao hơn còn cả vụn tệ nên vô cùng không muốn.

Nhưng mà hai mắt thiên sứ tràn ngập chờ mong.

“Tôi đi tìm xem.” Hoắc ba ba buông sách rồi nói, đi đến trước tủ quần áo mở cửa, tìm ra bên trong những quần áo rẻ nhất, cũ kỹ nhất.

Đưa cho An Vô Dạng.

Vì thế An Vô Dạng ước chừng ủi quần áo cả một đêm, sau đó mệt nhọc liền tắm rửa đi ngủ.

Cậu mơ mơ màng màng nhận ra được bên cạnh có người, biết người này khẳng định là Hoắc tiên sinh, liền cố nén buồn ngủ bàn giao rõ ràng: “Quần áo tôi đều ủi xong, anh ngày mai có thể chọn một cái mặc đi ra ngoài.....”

Cậu nói câu này xong, đầu ngã một bên mà ngủ say.

Hoắc Vân Xuyên tâm đều mềm mại, một người đàn ông độc thân đã có tuổi căn bản là không cách nào dời được tâm mắt.

Hắn chỉ nghĩ muốn ôm như vậy mãi thôi, thỉnh thoảng cúi đầu hôn cái trán thiên sứ một chút, cọ cái mũi thiên sứ một chút.....

“.....” Cuối cùng nghiêng mặt già hôn môi thiên sứ một chút.

Hoắc Vân Xuyên dâng lên một cỗ xúc động, muốn đòi lấy càng nhiều thêm, thậm chí hy vọng đối phương giống một người yêu, nhiệt tình mà đáp lại mình.

Nhưng hắn biết trước mắt An Vô Dạng không thể đáp lại hắn như giữa người yêu với nhau.

Hoắc Vân Xuyên nghĩ này nọ, ngón tay cái ở trên môi An Vô Dạng xẹt qua, ánh mắt trong chốc lát u ám, trong chốc lát nóng bỏng.

An Vô Dạng trong lúc ngủ mơ thấp thỏm một chút, cảm giác có chút lạnh lạnh.

Cậu bản năng hướng vào trong lòng ngực Hoắc tiên sinh cọ cọ, áp sát vào nguồn nhiệt làm cho mình thoải mái.

Buổi tối hôm qua An Vô Dạng có một đêm mộng đẹp, kỳ quái chính là buổi sáng tỉnh lại lại quên mất nội dung của những giấc mộng đó.

Cậu chỉ nhớ rõ rất hạnh phúc, có một loại cảm giác cả người ấm đào dạt.

“Ngô.....” Dư vị thiếu niên tuổi dậy thì đến một nửa, tươi cười trên mặt dần dần biến mất, cậu đưa tay sờ sờ quần lót của mình, là tinh d***.

” Mộng tỉnh ” hai chữ xuất hiện ở trong đầu An Vô Dạng, cậu lập tức bò dậy thay quần lót.

“Làm sao vậy?” Hoắc Vân Xuyên ngồi dậy hỏi.

Giọng nói đàn ông khàn khàn thành thực lười biếng, làm An Vô Dạng cả người không được tự nhiên.

“Sớm a, Hoắc tiên sinh, tôi đi toilet.” Cậu lập tức nói dối xong, chạy trốn mất dạng.

Hoắc Vân Xuyên biết thiếu niên không thích hợp, nhưng cũng không có nghĩ nhiều.

Không lâu sau hắn nhìn thấy trên ban công treo một cái quần lót mới giặt..... Tức khắc làm mặt hắn sợ ngây người.

“Khụ.....”

An Vô Dạng cảm thấy buổi sáng ăn cơm không khí hơi là lạ, giữa trưa cũng là lạ, giống như có người vẫn luôn dùng ánh mắt quỷ dị nhìn coi mình.

Bất quá cũng có thể chỉ là ảo giác thôi, cậu nghĩ thầm.

Monstera

Phong Lữ

40. Chương 40

Quay ngược lại thời gian tối hôm qua, sau khi Đinh Vi cùng con thứ trong nhà nói chuyện điện thoại xong, trong lòng trước sau có chút do dự.

Bà cũng không phải là không tin An Vô Dạng, chỉ là cảm thấy hắn là cẩn thận một chút, gọi điện thoại hỏi một câu tương đối tốt hơn.

“Xin chào, nơi này là khách sạn Castle La Fayette, có gì có thể giúp được ngài sao?” Giọng nói của cô gái phục vụ khách hàng vô cùng lịch sự, tiếng phổ thông cũng thực tiêu chuẩn.

Đinh Vi nói thẳng: “Xin chào, tôi muốn xác nhận một chút, buổi tối ngày mai Hoắc tiên sinh đặt phòng.....”

Cô gái nghe điện thoại củ khách vừa nghe là Hoắc tiên sinh, lập tức vào máy tính kiểm tra: “Xin hỏi là mấy người đi ăn cơm?”

Đinh Vi nói: “Sáu người.”

Cô gái nói: “Đúng vậy, ngày mai buổi tối sáu người một phòng VIP, xin hỏi muốn hỏi lại một lần món ăn ngài đã đặt sao?”

Đinh Vi sửng sốt, sau đó ừ một tiếng, liền nghe được bên kia thao thao bất tuyệt mà cho báo tên món ăn cho bà.

“.....” Mấy món đó nghe cũng chưa nghe qua bao giờ, làm người nghe không hiểu ra sao, chỉ biết hẳn là không rẻ được.

“Tốt, cảm ơn.” Đinh Vi cùng cô gái nói xong, trong lòng cao hứng vì tiết kiệm được một số tiền, bởi vì gần đây trong nhà thật sự càng nghèo càng túng quẫn.

Tâm tình bà không tồi lập tức liền đi đến phòng con gái, trên mặt mang theo tươi cười ôn nhu hiếm thấy, không giống ngày thường nghiêm túc: “Vô Ngu, mở cửa, mẹ có chuyện muốn thương lượng với con.”

“Mẹ?” An Vô Ngu mở cửa, lộ ra cảnh tượng hỗn độn mình đang thu thập đồ đạc: “Con thu dọn quần áo, chuyện gì nha?”

Đinh Vi: “Buổi tối ngày mai chúng ta không đi ăn món Thái Lan?” Bà lập tức nhìn thấy con gái sắc mặt không cao hứng, vì thế nhanh chóng nói: “Ba ba bạn học của em trai con, tặng em trai con một bàn tiệc VIP, ở khách sạn Castle La Fayette, món ăn cũng không thể so với mấy món Thái Lan kém cỏi kia.”

An Vô Ngu trừng mắt: “Khách sạn Castle La Fayette? Bạn học em út có tiền như vậy?”

Đinh Vi nói: “Không phải em út, là bạn học Vô Dạng, đặt một bàn sáu người, con suy nghĩ lại xem mang theo người bạn nào lại đây?”

“Cái gì?” An Vô Ngu kinh ngạc một chút, lập tức nhớ tới em trai lớn có một người theo đuổi là phú nhị đại có tiền, liền hiểu rõ: “Vậy được, con gọi điện thoại hỏi Kiều Kiều một chút xem có thể đi hay không.”

Diệp Kiều Kiều chính là chị em tốt nhà giàu của An Vô Ngu, ngày thường An Vô Ngu cũng không dám mời cô ăn cơm.

Ngày mai hiếm khi có cơ hội đi khách sạn xa hoa ăn cơm, An Vô Ngu dĩ nhiên sẽ không từ bỏ cơ hội làm cho mình nở mày nở mặt.

Sau khi con gái bên này đáp ứng, cơ hồ tương đương cả nhà đã đồng ý, em út cùng ba ba bên kia chỉ cần thông báo một tiếng là được.

Ngày hôm sau buổi chiều khoảng 5 giờ rưỡi, bọn họ một nhà bốn người ăn mặc chỉnh tề, tâm tình không tồi mà đến dự tiệc.

Nhưng mà An Vô Ngu dọc theo đường đi đều suy nghĩ, rốt cuộc nên nói cho ba mẹ hay không, hiện tại có một cô gái có tiền đang theo đuổi em trai.

Tư tâm bên trong cô dĩ nhiên hy vọng, ai không muốn có một cô em dâu giàu có chứ?

An Vô Ngu rối rắm tới rối rắm đi, cuối cùng quyết định, vẫn là trong chốc lát thấy em trai rồi nói.

“Hassssss!” An Vô Dạng đứng ở bên trong phòng ngủ thay quần áo, hơi lạnh của máy điều hòa, lạnh làm cậu run lập cập.

Hoắc Vân Xuyên thấy thế, lập tức tìm ra điều khiển tắt đi điều hòa, thuận tiện cau mày nói: “Ngày hôm qua tôi đã nhắc nhở cậu, không được đứng ở dưới đầu gió.”

“Ừm, lần sau tôi sẽ chú ý.” An Vô Dạng hít hít cái mũi nói, động tác mặc quần áo nhanh hơn, che khuất thân hình gầy gầy của mình.

Cậu bởi vì chuyện buổi sáng, đến nay còn có chút không được tự nhiên.

Nhưng mà cẩn thận suy nghĩ lại, mỗi người đàn ông vài tuổi dậy thì đều là như thế này không phải sao, Hoắc tiên sinh hẳn là hiểu rõ cho mình mới đúng.

An Vô Dạng sau khi nghĩ thông suốt, đơn giản thoải mái hào phóng mà đem ra nói: “Ha ha, tôi buổi sáng mộng tỉnh.”

Lạch bạch một tiếng, sách từ trên tay Hoắc tiên sinh rơi xuống, dọa An Vô Dạng nhảy dựng.

“Hoắc tiên sinh mấy tuổi bắt đầu?” Tâm thiếu niên rộng rãi, chạy tới nhìn chăm chăm Hoắc Vân Xuyên, nhìn dáng vẻ là muốn cùng hắn bàn luận một hồi chuyện giữa hai người đàn ông.

“Mười ba đi, có lẽ.” Hoắc Vân Xuyên mặt vô biểu tình mà nói, có lòng muốn nhặt quyển sách kia, lại cảm thấy cái eo già của mình không cong xuống được, cả người cứng đờ.

“Thật sớm a.” An Vô Dạng kinh ngạc cảm thán nói, sau đó khom lưng giúp Hoắc tiên sinh nhặt lên sách vở: “Nè.”

“Cảm ơn.” Hoắc Vân Xuyên hít sâu một hơi: “Chẳng lẽ cậu mười tám mới có?”

An Vô Dạng cười nói: “Ngược lại không phải, 15 liền có, chỉ là không thường xuyên.”

Cậu xoay người đi chải đầu, dùng một chút nước vuốt ra một kiểu tóc.

Như vậy sẽ không có vẻ như học sinh, hơi chút giống người đã ra xã hội.

Dĩ nhiên, đó chỉ là cái nhìn của chính An Vô Dạng, trên thực tế trong mắt người ngoài, cậu vẫn trẻ con như cũ làm người không dám động vào.

“Vuốt đẹp như vậy để làm cái gì?” Hoắc Vân Xuyên dùng một vụn phấn khắc chế chính mình, mới không có trực tiếp nói ra từ đáng yêu, kìm nén mong muốn rất mạnh mà nói đẹp trai.

An Vô Dạng đối với gương tươi cười như một đóa hoa nở rộ sáng lạn, trong lòng vô cùng hài lòng mà: “Ok chứ?”

Kỳ thật trong lòng cậu thật cao hứng, có thể được Hoắc tiên sinh một người đẹp trai như vậy khen đẹp, không thể nghi ngờ là một loại khẳng định.

“Ừm.” Hoắc tổng nhìn thấy nụ cười ngượng ngùng kia, dùng sức nhéo mũi của chính mình một chút: “Không tồi.”

Hắn ném sách xuống, từ trên sofa đứng dậy, đi đến trước tủ quần áo, lấy một cái áo sơ mi An Vô Dạng tối hôm qua ủi xong.

Thay ra.

Hoắc Vân Xuyên trong thời gian không làm việc, không thích đeo cà vạt, bởi vì cổ sẽ có sẽ có một loại cảm giác bị trói buộc không thoải mái.

Nói đơn giản, chính là giống như đàn ông không thích mang bao khi làm, cảm thấy khó chịu.

Trong thời gian làm việc liền không có biện pháp, đành phải mang lỏng một chút.

Còn hôm nay, cổ áo Hoắc tổng hoàn toàn rộng mở, lộ ra áo lót màu trắng bên trong, so ngày thường thiếu

một phần nghiêm cẩn, nhiều ba phần dã tính.

Dù sao hẳn cũng không cần đi xuống gặp người nhà của thiên sứ, đáng vẻ này kỳ thật chỉ có một người có thể thấy.

Người kia chính là An Vô Dạng.

Cậu cảm lòng không đậu mà buột miệng thốt ra: “Hoắc tiên sinh thật soái.”

Được cậu khen lão đàn ông hiếm thấy tươi cười, tản ra mị lực đàn ông thành thực gợi cảm.

Sau khi tán tỉnh nhau một trận, rốt cuộc ra cửa.

An Vô Dạng ở phía sau ngoan ngoãn ngồi, Hoắc Vân Xuyên dặn dò nói: “Vì nhân nhượng người nhà của cậu, tôi không có chọn quá nhiều đồ ăn thanh đạm, nếu như cậu ngửi mùi vị không được, thì ăn nhiều cơm ít đồ ăn, sau khi kết thúc tôi lại cho cậu ăn tiếp.”

“Tốt.” Bé thiên sứ mềm mại mà ứng tiếng.

Có thể nói là làm lỗi tai Hoắc ba ba thực hưởng thụ, khéo miệng không tự chủ được nhếch lên cao, con nai già trong tim cũng nhảy loạn cả lên.

Lúc này trong thế giới hẳn chỉ còn lại một cái ý nghĩ.

Dễ thương, của tôi.

Đến cửa khách sạn Castle La Fayette, một nhà An Thành đã tới rồi, đáng vẻ cũng là vừa mới xuống xe.

Trong chốc lát di động An Vô Dạng vang lên, là chị gái hỏi cậu: “Đang ở đâu?”

An Vô Dạng nói: “Em lập tức đến cửa.”

An Vô Ngu nói: “Ừm, chúng ta ở đại sảnh chờ em, nga, đúng rồi, chị mang theo một người bạn, cii ấy tên Diệp Kiều Kiều, chốc lát sẽ giới thiệu cho em quen.”

An Vô Dạng ngẩn ngơ: “Ừm, tốt.” Cậu chỉ là rất ngoài ý muốn, chị thể nhưng giới thiệu bạn cho chính mình quen biết.

Cúp xong điện thoại liền đến, Hoắc Vân Xuyên dừng xe lại, nhất thời không có mở cửa xe: “Có chuyện gì phải lập tức gọi điện thoại cho tôi, không thể tự mình cố gắng chịu đựng, biết không?”

An Vô Dạng nói: “Tôi đã biết.” Sau đó kéo kéo cửa: “Hoắc tiên sinh mau mở cửa.”

Cậu sợ người trong nhà đợi lâu, sốt ruột muốn xuống.

“Ý của tôi là nói, bọn họ khi dễ cậu liền nói cho tôi biết, không cần nén giận.” Hoắc Vân Xuyên nói thẳng ra, chẳng sợ An Vô Dạng cho rằng hấn châm ngòi ly gián cũng được, chỉ cần đối phương không bị ăn hiếp.

“.....” An Vô Dạng xuất hiện trầm mặc hiếm thấy, cậu chỉ là suy nghĩ, Hoắc tiên sinh làm sao lại cho rằng chính mình bị người nhà khi dễ?

Chẳng lẽ loại chuyện này thực thường thấy sao?

Bởi vì cậu im lặng.

Hoắc Vân Xuyên nghĩ thầm, quả nhiên người nhà chính là điểm mấu chốt không thể đụng vào của An Vô Dạng.

Vừa chạm vào liền không cao hứng.

“Vậy đi, tôi cũng chỉ là thuận miệng nói, cậu không cần để ở trong lòng.” Hoắc Vân Xuyên nói, sau đó mở khóa ra, để cho cậu đi xuống.

“Tốt.” An Vô Dạng lấy lại tinh thần, nói: “Tôi quyết định một lát sẽ ăn ít một chút, chờ bụng lại ăn một trận.”

Cậu ở cái ngoái đầu nhìn lại khó hiểu của Hoắc Vân Xuyên, mở cửa xe xuống xe.

Ngay từ đầu An Vô Ngu chỉ chú ý tới một chiếc siêu xe mà thôi, nhưng là thực nhanh, liền thấy em trai từ trên siêu xe xuống dưới.

“An Vô Dạng!” Cô kêu một tiếng.

“Chị.....” An Vô Dạng nhìn chị chạy tới, liền có điểm hoảng loạn mà muốn Hoắc Vân Xuyên lái xe đi nhanh lên.

Nhưng chị đã qua tới.

“Em ngồi xe ai tới?” An Vô Ngu hơi thở gấp, đôi mắt thẳng tắp mà nhìn lên trên, vừa thấy liền giật mình: “Là hần?”

Người ngày đó đến nhà mình tìm em trai, An Vô Ngu tuy rằng biết hần có con trai, nhưng lại lần nữa nhìn thấy, vẫn nhìn đến không dời mắt được.

Bởi vì điều kiện của đối phương có thể nói là làm người kinh ngạc cảm thán.

Không chỉ lớn lên đẹp trai, còn có tiền, khí chất phong độ như vậy.

Thử hỏi một đứa con gái bình thường, trong cuộc đời có thể gặp được mấy người đàn ông như vậy?

An Vô Ngu bắt đầu ghen ghét vợ của soái ca này, phỏng chừng đời này có vận cứt chó gì mới gặp được một ông chồng cực phẩm như vậy.

“Các người quen nhau sao?” An Vô Dạng đầy mặt kinh ngạc hỏi, trong lòng thế nhưng có chút không thoải mái.

“Cũng không coi như quen biết.” An Vô Ngu nói: “Chị cùng vị tiên sinh này từng gặp mặt một lần.”

Chị em bọn họ hai người ở bên ngoài nói chuyện, Hoắc Vân Xuyên thấy thế, vội bỏ đai an toàn xuống xe.

An Vô Ngu lại một lần cảm nhận đối phương rất cao, trong lòng nói thầm một câu: “Thật cao!”

Nhìn ít nhất cũng khoảng 1 mét 87 trở lên!

“Xin chào.” Hoắc Vân Xuyên gật đầu nói, vừa không nhiệt tình, cũng không thất lễ.

“Xin chào.....” An Vô Ngu ngây ngốc mà nhìn hần, cô nghĩ thầm luôn luôn đối với ông chú này không có sức chống cự, hóa ra đây là mị lực của đàn ông thành thực.

Xác thật rất có sức mê hoặc người, trách không được có phụ nữ người trước ngã xuống, người sau đã bước lên, chỉ cần đó là người đàn ông có tiền.

“Tôi giới thiệu hai người một chút,” An Vô Dạng thấy bọn họ đã gặp nhau, đành phải giới thiệu: “Hoắc tiên sinh, đây là chị của tôi, tên An Vô Ngu.”

Hoắc Vân Xuyên bày ra một thái độ lễ phép xa cách, gật gật đầu nói: “An tiểu thư.”

An Vô Dạng nói: “Chị, người này chính là ba ba của bạn học em, Hoắc tiên sinh.”

Em trai giới thiệu làm An Vô Ngu lắp bắp kinh hãi, buột miệng thốt ra: “Sao có thể như vậy?” Cô cho rằng Hoắc tiên sinh nhiều nhất là 30 thôi, sao có thể có con trai đi học cao trung!

Nhìn ra chị gái nghi ngờ, An Vô Dạng không chút hoang mang mà giải thích nói: “Hoắc tiên sinh có cách bảo dưỡng, kỳ thật tuổi tác đã không nhỏ.”

Hoắc đại thiếu thiếu chút nữa phun ra một búng máu, hắn cũng không cảm thấy chính mình ba mươi tuổi là già.

Nhưng là vì mặt mũi của thiên sứ, trừ phối hợp còn có thể thế nào: “Đúng vậy, tuổi tôi không nhỏ, chỉ là thoát nhìn tuổi trẻ mà thôi.”

— **RIP, Hoắc tiên sinh, vợ ngài chê ngài già.**

41. Chương 41

An Vô Ngu được bản thân đối phương thừa nhận, kinh ngạc mà nói một câu: “Nhìn ngài thật trẻ tuổi.”

Nếu là ba ba bạn học của em trai, đó chính là trưởng bối, cô tự giác liền xưng hô bằng kính ngữ.

“Như vậy, cùng chúng tôi đi lên ăn cơm thôi?” An Vô Ngu nhanh chóng nói: “Hơn nữa bữa cơm này là do ngài mời, thật vô cùng cảm ơn.”

“Không cần khách sáo,” Hoắc Vân Xuyên nói: “Ăn cơm thì không cần, buổi tối tôi còn có chút việc gấp.”

Thân là người làm ăn như hắn, tự nhiên là trăm công ngàn việc, công việc bận rộn.

An Vô Ngu không dám miễn cưỡng, thậm chí cả danh thiệp cùng số điện thoại cũng không dám xin: “Vâng, vậy ngài vội vàng, nếu lần sau có cơ hội, lại cùng nhau ăn cơm”

Hoắc Vân Xuyên nói: “Chăm sóc tốt Vô Dạng, cậu ấy là người đặc biệt quan trọng của con tôi.”

An Vô Ngu tự cho là nghe rõ ràng, lộ ra tươi cười hiểu rõ nói: “Hoắc tiên sinh nói đùa, nó là em trai tôi, tôi dĩ nhiên sẽ chăm sóc nó thật tốt.”

“Vây được.” Hoắc Vân Xuyên nói.

“Tạm biệt Hoắc tiên sinh.” An Vô Dạng gấp không chờ nổi mà phát tay, không hy vọng lại nhìn thấy bọn họ tiếp tục tán gẫu với nhau.

“Ừm.” Hoắc Vân Xuyên thật sâu mà nhìn vào mắt thiên sứ của hắn, sau đó xoay người lên xe.

“Tạm biệt!” An Vô Ngu vẫn luôn nhìn theo siêu xe của đối phương đến khi lái ra đường, lúc này mới thu hồi ánh mắt tán thưởng, than thở nói: “A, kẻ có tiền chính là không giống nhau.”

Trên người Hoắc tiên sinh có một loại khí chất ngạo mạn, những người bình thường như bọn họ suốt cuộc đời cũng học không được.

“Ba mẹ đợi lâu, chúng ta nhanh qua đi thôi.” An Vô Dạng đối với lời của chị không phát biểu ý kiến, chỉ là nhàn nhạt mà nhắc nhở.

An Vô Ngu nhìn chằm chằm em trai nói: “Em lần trước không phải nói với chị, hắn không làm gì sao?”

Rõ ràng chính là một ông chủ lớn rất có tiền.

“Mỗi ngày đi ký tên, mở hộp coi như là làm việc đi, chính là vậy.” An Vô Dạng ôm cánh tay nói, chân mang một đôi giày thể thao thoải mái, đó là thứ mới duy nhất trên người cậu do Hoắc Vân Xuyên mua, nếu không tính “quần lót”.

An Vô Ngu mắt sáng như đuốc mà chạy theo em trai: “Hắn chính là ba ba của cô gái đang theo đuổi em đúng hay không? Nhưng không phải em nói con nhà hắn là con trai sao? Chẳng lẽ có hai đứa con?”

Chị gái nhiệt tình quá mức, vừa thấy đã biết là đối với Hoắc tiên sinh tràn ngập hứng thú.

“Không có chuyện gì, nhà hắn chỉ có một đứa con.” Đang còn trong bụng mình đây, An Vô Dạng nghĩ thầm.

Sau đó liền đến đại sảnh khách sạn, gặp mặt người trong nhà.

“Ba, mẹ, em trai.” An Vô Dạng nói.

“Đây là chị Diệp.” An Vô Ngu giới thiệu nói: “Kiều Kiều, đây là em trai thứ hai của tớ, tên An Vô Dạng.”

“Xin chào.” Diệp Kiều Kiều vươn tay với An Vô Dạng, một dáng vẻ vui vẻ cười tủm tỉm.

“Chị Diệp.” An Vô Dạng hào phóng bắt tay với cô.

“Quả nhiên lớn lên rất tuấn tú nha.” Diệp Kiều Kiều trên dưới đánh giá cậu, sau đó khen ngợi, trách không được An Vô Ngu nói có con gái hao tâm tổn sức theo đuổi em trai cô ấy.

Nếu như trưởng thành như vậy cũng không kỳ quái.

“Cảm ơn.” An Vô Dạng hơi cười mỉm nói, hoàn toàn không được đắc ý như khi nghe Hoắc tiên sinh khen, cũng không biết vì cái gì.

Bên này An Vô Ngu nhanh nhẹn lôi kéo Đinh Vi nói: “Mẹ, con vừa rồi gặp ba ba bạn học của Vô Dạng, hẳn lái một chiếc xe thể thao đưa Vô Dạng đến đây, lớn lên rất trẻ tuổi, vô cùng soái.”

Đinh Vi kinh ngạc nói: “Phải không, làm sao không mời người ta cùng nhau ăn cơm?”

An Vô Ngu nói: “Con mời, nhưng hẳn nói có việc gấp liền đi rồi.”

Đinh Vi hơi nhú nhú mày, không tán đồng mà nhìn con thứ: “Con tại sao không nói sớm người ta cũng đến đây chứ, còn để cho ba ba người ta đưa đến đây rồi đi mất, không biết lễ phép gì cả?”

An Vô Dạng nói dối mẹ: “Hắn thuận đường đưa con mà thôi, cũng không phải chỉ chuyên đưa con lại đây.”

An Vô Ngu giảng hòa mà nói: “Hoắc tiên sinh người ta thật sự bận bịu, tối nay xác thật không rảnh cùng chúng ta ăn cơm, lần sau rồi nói, kêu em trai hẹn hẳn trước một chút.”

Đinh Vi lúc này sắc mặt mới dịu lại, nói với mọi người: “Chúng ta đi lên rồi nói sau, Kiều Kiều, đi thôi.”

An Vô Dạng đi một cách chậm rì rì, lúc ba ba đi qua sờ sờ đầu của cậu: “Lần trước không nói với ba ba, làm sao quen được bạn học có tiền như vậy?”

Ông cười cười, đẩy mặt là đáng vẻ trêu ghẹo.

Kỳ thật An Thành đi vào thành phố càng lâu, càng thêm phát hiện cái chỗ này khắp nơi đều là kẻ có tiền.

Tiền tay vút ra mấy ngàn tệ chỉ là bổ thí, đối với người khác mà nói căn bản không đáng giá nhắc tới, có thể người ta chỉ là nhất thời cao hứng, tiền muốn cho ai cũng như nhau.

An Vô Dạng cũng xấu hổ, há miệng nhưng không nói chuyện, chỉ là kêu một tiếng ba.

“Anh.” Em trai nín tay áo cậu: “Chị sắp khai giảng, anh chừng nào thì về nhà ở?”

Từ sau khi anh đi rồi, chỉ có một mình nó ngủ, rất là tịch mịch.

An Vô Dạng nói: “Chỉ sợ không trở về, trực tiếp đến trường học.”

Mọi người nói chuyện với nhau, được người phục vụ dắt vào, vào phòng ngồi xuống.

Đinh Vi một lần nữa nói tới chuyện Hoắc tiên sinh, hướng về con thứ nhà mình dò hỏi: “Vô Dạng, ba ba bạn học con làm gì vậy?”

An Vô Dạng nói: “Mở công ty.”

Đinh Vi lại hỏi: “Kinh doanh trong ngành gì?”

An Vô Dạng lắc đầu: “Con cũng không biết, không có cố tình đi tìm hiểu.”

Đinh Vi tức khắc rất thất vọng, nếu như con gái quen được nhân vật như con thứ, cũng sẽ không giống như con thứ vô tâm vô phế, đã 18 tuổi còn không chịu lớn lên.

“Vậy quên đi.” Bà đổi chủ đề, nói đến chuyện khai giảng: “Trường học con bên kia cũng sắp khai giảng, vừa rồi nghe con nói, con muốn trực tiếp đến trường học?”

“Vâng,” An Vô Dạng nói: “Con trực tiếp đến trường học.”

Đinh Vi nói: “Vậy con trước khi đến trường học, thì nói với mẹ một tiếng, mẹ đưa học phí cùng sinh hoạt phí cho con.”

An Vô Dạng lắc đầu: “Con không cần phí sinh hoạt, mẹ cho con học phí là được.”

Người An gia cũng không kỳ quái, bởi vì con thứ học cao trung đã bắt đầu làm thêm, nói không chừng chính mình còn có tiền dư.

“Vậy mẹ không đưa, gần đây tiền bạc trong nhà cũng tương đối gấp rút.” Đinh Vi dừng một chút, nhiều ít cảm thấy có chút áy náy: “Hứa mua máy tính cho con mẹ nhất định sẽ mua, đến lúc đó mua cho con notebook Apple, hiện tại sinh viên đều dùng cái đó.”

An Vô Dạng hơi kinh ngạc, không nghĩ tới mẹ sẽ mua notebook Apple cho mình, vậy cần phải mất mấy vạn tệ: “Vẫn là không cần đâu, đến lúc đó xem tình huống rồi tính.”

Cậu trong lòng nghĩ chính là, mua máy tính, mẹ có thể càng thêm đối với mình hận sắt không thành thép hay không? Cứ cả ngày nhắc mãi?

Nếu như vậy, notebook Apple vẫn không cần thì tốt hơn.

An Vô Dạng từ nhỏ đến lớn, trong nhà mua cho đồ rẻ tiền, cậu mới có thể yên tâm thoải mái.

Nếu như mắc một chút, trong lòng liền bắt đầu không yên ổn, đây cũng là nguyên do cậu nỗ lực làm thêm kiếm tiền.

“Cũng được, vậy về sau lại nói.” Đinh Vi gật gật đầu.

Bà là một người hiếu thắng, đồng thời cũng rất quý trọng mặt mũi.

Cho dù biết con thứ kết giao với bạn bè có tiền, cũng sẽ không truy hỏi nguyên nhân rõ ràng, càng không định lôi kéo làm quen.

Nếu người ta có ý tốt mời nhà mình ăn cơm, vậy yên lặng mà tiếp nhận đi.

Bởi vì mình chiếm giữ quyền chủ động, trước nay chính mình đều không phải tầng lớp cạnh tranh đấu mới sinh sống nổi.

“Khai giảng thật sự không cần ba ba đi cùng chứ?” An Thành ngồi ở bên trái An Vô Dạng, nhỏ giọng hỏi một câu.

An Vô Dạng lắc đầu: “Nếu như trong thời gian làm việc, ba cũng không thể xin nghỉ đi với con? Mỗi lần nghỉ lại mất vài trăm tệ.”

An Thành liền hiền hòa mà cười cười: “Con cái đứa quỷ tham tiền, cũng biết suy xét những thứ đó.”

Con gái nhà ông trước nay chưa từng suy nghĩ qua.

Gần đây phải cho con gái một số tiền lớn, còn con thứ chỉ cần tiền học phí, cả sinh hoạt phí cũng không cần.

An Thành làm ba, thỉnh thoảng sẽ cảm thấy không dễ chịu, nhưng cũng chỉ là thỉnh thoảng mà thôi.

Theo suy nghĩ chung, ông cảm thấy tỉ mỉ bồi dưỡng đứa con có tiềm lực hơn, không phải là một lựa chọn sai lầm.

Năm đó An ba ba cũng có hai anh em, cha mẹ cũng đem tiền bạc tài nguyên đặt ở trên người đứa con có thành tích tốt hơn.

An Thành sau khi ra xã hội, không quan tâm trong nhà không tiền hay giàu có, dù sao mỗi năm đều đưa tiền về trong nhà.

Cho nên nói tới chuyện này, ông có cảm nhận rất sâu sắc.

Sống đến 40 tuổi ông đã sớm rõ ràng, trên đời này mặc kệ là cái gì, đều phải dựa vào chính mình nỗ lực đi giành lấy.

Cưng chiều đứa trẻ không bằng làm đứa trẻ sớm hiểu rõ đạo lý này, đây mới là cách giáo dục chính xác nhất.

An Vô Dạng tâm đều đặt ở trên cơm chiều, cậu muốn biết Hoắc tiên sinh sẽ cho cậu ăn những gì?

Cậu nghĩ thầm, nếu như chính mình không thể ăn, liền tìm có rồi khỏi sớm một chút.

Kết quả còn tốt, cậu phát hiện có vài món ăn mình vẫn có thể dùng ha ha.

Bất quá nếu đáp ứng Hoắc tiên sinh rồi, cho dù ăn ngon, cũng phải quản cái miệng mình.

Ăn ít thôi.

An Vô Ngu thấy em trai đông chọn chọn tây nhặt nhặt, cuối cùng chọn rau xanh bỏ vào trong chén, cô liền buồn bực: “Đồ ăn ngon như vậy, em lại kén cá chọn canh?”

Làm người không khỏi suy đoán, em trai ở nhà bạn học mỗi ngày đều ăn đồ ăn ngon như vậy suốt sao?

Khó trách chơi vui đến quên cả trời đất, cả nhà cũng không muốn về.

“Thịt có chút dầu mỡ, em ăn rau xanh là được.” An Vô Dạng trung thực mà nói.

Làm cho An Vô Ngu bĩu môi, trong lòng có chút khó chịu, bởi vì An Vô Dạng làm cho mấy người bọn họ đang vui đầu ăn, dường như có vẻ rất đói khát.

Diệp Kiều Kiều làm tiểu thư nhà giàu, đồ ăn cô đều ăn qua, nhưng khi ăn một miếng vây cá, cô đầy mặt kinh hỉ ngoài ý muốn: “Oa, Ngu Ngu, cái này mùi vị rất ngon, vừa vào miệng liền biết là hàng cao cấp.”

Giá hân là không rẻ đâu.

An gia mọi người nghe vậy, cũng lập tức buông đôi đũa trong tay, ăn trước một ngụm vây cá.

Bao gồm An Vô Dạng, cậu theo nguyên tắc ăn một miếng, sau khi ném qua liềm buông cái muỗng không ăn.

An Vô Ngu thấy thế, căn bản lười phản ứng đũa em trai giống như thiếu gia nhà giàu này.

Thật là, cả vây cá đều chứng mắt, cậu đến tột cùng muốn ăn cái gì?

Cứ như vậy, An Vô Dạng ngồi ở chỗ đó chậm rì rì mà cùng người trong nhà ăn xong một bữa cơm chiều.

Lúc tính tiền, người phục vụ cầm hóa đơn đi tới, mỉm cười với cậu nói: “An tiên sinh, mời ký tên.”

Tuy rằng do Hoắc Vân Xuyên đặt phòng, nhưng ăn xong rồi dù sao cũng phải có người ký tên.

“Tốt.” An Vô Dạng thực bình tĩnh, lấy lại đây ký vào tên của mình, chữ ký đại khái cũng giống như cậu viết trên bài thi đại học, từng nét bút, ngay ngắn chỉnh tề.

An Vô Ngu thật lâu về sau bắt đầu nhớ lại một màn hôm nay, phát hiện này có lẽ là lần cô cảm nhận được sớm nhất, trên người em trai có thứ gì đó đã không giống trước.

Bất quá lúc cô tỉnh ngộ, giữa lẫn nhau đã bởi vì đủ loại lý do mà kéo ra khoảng cách thật lớn, căn bản không cách nào tới gần.

“Vậy mọi người trở về đi, trên đường cẩn thận một chút.” An Vô Dạng cười tủm tỉm mà nói: “Còn con, Hoắc tiên sinh xong xuôi công việc, lập tức sẽ lại đây đón con.”

“Đang ở chỗ nào?” Đinh Vi hỏi.

An Vô Dạng trả lời nói: “Ở tại Giang Loan bên kia.”

Mọi người liền dừng miệng, có chút ý tứ không hẹn mà ngẫm hiểu.

Đột nhiên di động An Vô Dạng vang lên, là Hoắc Vân Xuyên tìm cậu.

Cậu ở trước mặt ba mẹ tiếp điện thoại: “Alo, Hoắc tiên sinh? Đúng, chúng tôi ăn xong rồi, anh ở đâu? Giao lộ phía trước, nga, tốt tốt, tôi lập tức lại đó.”

An Vô Dạng cúp điện thoại, lập tức nói với ba mẹ: “Hoắc tiên sinh đang ở trên đường, con hiện tại liền đi qua tìm hắn, mọi người cũng trở về đi.”

Thuận tiện lộ ra răng nanh, vẫy vẫy tay.

Cậu chạy về phía trước hai bước, lại lập tức nhớ ra Hoắc tiên sinh nói qua, không được chạy, phải chậm rãi đi.

Không thể không nói, gương mặt lạnh của Hoắc Vân Xuyên đối với An Vô Dạng tràn ngập lực uy hiếp.

Cậu lập tức không dám chạy nữa.

An Vô Dạng đành phải chậm rì rì mà từ cửa khách sạn một đường đi đến chỗ Hoắc tiên sinh dừng xe.

Trong lòng cậu có chút tò mò, chẳng lẽ Hoắc tiên sinh vẫn luôn ở chỗ này chờ sao?

Hoắc Vân Xuyên đã sớm xuống xe chờ An Vô Dạng, khi xa xa thấy thân ảnh mảnh khảnh kia tới gần, hắn lập tức ném mẩu thuốc lá trong tay, đi nhanh qua hướng đối phương.

“Hoắc tiên sinh?” An Vô Dạng kêu hắn, trên mặt lộ ra tươi cười cao hứng.

Bởi vì rất cao hứng, cậu đã quên tuân thủ quy định ‘ không được chạy ’, thế nhưng chạy lên.

Hoắc Vân Xuyên phát hiện thiên sứ chạy nhảy, trái tim kinh hoàng.

“.....” Biểu tình nghiêm túc của hắn vào một ngày phải vỡ nát hai lần, sau đó lập tức ba bước thành hai bước mà chạy qua, vót thiên sứ ôm vào trong ngực.

“A, thực xin lỗi.” An Vô Dạng xin lỗi nói, phát hiện chính mình cao hứng giống như dọa Hoắc tiên sinh choáng váng: “Tôi chỉ là thấy anh nên rất cao hứng.”

Đột nhiên phát hiện nhìn thấy Hoắc tiên sinh so với cùng người trong nhà ăn cơm càng nhẹ nhàng hơn, không hề có áp lực gì cả.

Một câu âu yếm không mang theo tính toán làm tâm tình Hoắc tổng từ địa ngục kéo về thiên đường, so với bất cứ thứ gì đều hữu dụng hơn.

“..... Lần sau không được làm tôi sợ như vậy nữa.” Hoắc Vân Xuyên nói: “Tôi tuổi tác không nhỏ.”

An Vô Dạng ngẩn người: “Phụt!” Lúm đồng tiền như hoa, không có một chút ổn trọng như vừa rồi ở trên bàn cơm.

Hoắc ba ba ánh mắt âm thầm thưởng thức: “.....” Không sai, đây là con người thật của thiên sứ.

“Cơm chiều ăn no không?” Hoắc Vân Xuyên đề lại tâm thần, ôm thiên sứ đến bên xe.

“Không ăn no.” An Vô Dạng nói: “Nhưng đồ ăn tối nay đều ăn rất ngon, tất cả mọi người đều thực vừa lòng.”

Chị cùng bạn chị đều ăn đến khen không dứt miệng, ba mẹ tuy rằng không nói cái gì, nhưng hẳn là cũng ăn uống rất ngon.

Hoắc tổng tài ừ một tiếng, một bàn tay vuốt ve phía sau lưng thiên sứ, cùng đối phương cảm nhận gió đêm mát mẻ: “Tôi không ăn cơm.”

An Vô Dạng lập tức chớp chớp đôi mắt mà nói: “Tôi cũng không ăn no, chúng ta đi ăn thôi?”

Hoắc ba ba lặng lẽ thở dài, vô luận cảnh tượng mờ ám cỡ nào, đối phương cũng có thể tán gẫu như bình thường.

“Lên xe đi.” Hẳn giúp An Vô Dạng mở cửa xe.

An Vô Dạng ngồi vào trong, lấy ra di động quẹt quẹt nói: “Chúng ta đi tụ hươg các ăn phần ăn tình nhân được không? Nhà đó gần đây có khuyến mãi, đi hai người giảm được 50%.”

Thật sự rất có lời!

“.....”

Ba ba Hoắc cần phải bình tĩnh một chút mới có thể trả lời vấn đề của nhãi con.

“Tôi không muốn đi.” Hoắc Vân Xuyên tự hỏi một lát, đưa ra đáp án cự tuyệt.

An Vô Dạng sững sốt nói: “Vì sao?” Tụ hươg các ăn rất ngon, bọn họ lúc trước đã ăn qua.

“Không vì sao cả.” Hoắc đại thiếu đơ mặt.

Hắn lần đầu tiên ăn cơm tình nhân từ lúc sinh ra, sao có thể vì ‘ giảm giá 50% ’ lý do vớ vẩn như vậy cũng đi được sao.

An Vô Dạng bị cự tuyệt sau có hơi ngốc, Hoắc tiên sinh như vậy giống như không thấy nhiều lắm.

Cậu là một người biết nhìn sắc mặt người khác, nếu đối phương tâm trạng không tốt, vậy mình sẽ không tiếp tục kiên trì nữa.

“Vậy anh muốn đi chỗ nào ăn?” Thiên sứ dịu dàng hỏi.

Hoắc Vân Xuyên nói: “Tôi dẫn cậu đi một chỗ mới.” Sau đó lái xe lên đường, đi đến địa điểm đã định.

“Chị của tôi hôm nay mang theo một người bạn, lớn lên thập phần xinh đẹp.” An Vô Dạng cảm thấy trong xe qua yên tĩnh, vì thế thuận miệng nói ra.

“Cô ta rất nóng bỏng sao?” Hoắc Vân Xuyên nhàn nhạt hỏi.

“Ai? Tôi không biết,” An Vô Dạng lập tức đã bị hai chữ nóng bỏng rượt chạy: “Đúng rồi, tôi liệt kê một số công cụ ra giấy, anh nhìn xem khi nào rảnh kêu anh Trần mua giúp tôi một chút?”

Hoắc tổng lại hỏi: “Có những công cụ gì?”

An Vô Dạng mang ra tờ ghi nhớ của mình, một đầu chui vào những dụng cụ mình muốn, rốt cuộc nghĩ không ra bạn của chị trông như thế nào.

Tới nơi ăn cơm, không khí giữa bọn họ đã khôi phục vui vẻ như ngày thường.

An Vô Dạng rốt cuộc nói xong sự tình lò nướng, cảm thấy mỹ mãn mà uống vào một ngụm nước ấm: “Hoắc tiên sinh, anh vừa rồi vì sao tâm tình không tốt?”

Hoắc Vân Xuyên nói: “Có chuyện khó giải quyết.”

An Vô Dạng kinh ngạc mà chớp chớp mắt: “A, là chuyện công việc sao?”

Cậu nghĩ thâm, Hoắc tiên sinh là một người có năng lực như vậy, thế nhưng cũng sẽ gặp phải chuyện khó giải quyết?

“Ngược lại không phải.” Hoắc Vân Xuyên nhìn cậu nói: “Là chuyện về bảo bảo, cậu biết sinh bảo bảo phải làm giấy khai sinh sao?”

An Vô Dạng gật gật đầu: “Tôi có nghe nói qua.”

“Không có giấy khai sinh khi bảo bảo sinh ra sẽ không có hộ khẩu, không có hộ khẩu, cũng làm không được chứng nhận thân phận.”

Hoắc tổng thực sự dựa theo sự thật mà khẳng định, tiếp tục nói: “Để làm giấy khai sinh cần có giấy kết hôn, nếu không bảo bảo không chỉ không có hộ khẩu, mà còn là con ngoài giá thú, tôi không hy vọng bé con đeo trên lưng thân phận là một đứa con riêng.”

An Vô Dạng lập tức nói: “Tôi dĩ nhiên cũng không hy vọng.”

Cậu cùng Hoắc Vân Xuyên giống nhau đều yêu đứa nhỏ này, mang càng lâu, cảm tình càng sâu, ước gì mang cho bảo bảo những thứ tốt nhất.

Hoắc Vân Xuyên đầu ngón tay ở trên mặt bàn gỗ nhẹ, không nhanh không chậm nói: “Cho nên tôi muốn thương lượng với cậu, chúng ta ít nhất phải cho bảo bảo sinh ra trong một mối hôn nhân một gia đình bình thường, còn lại hết thảy hãy tính sau, cậu cảm thấy thế nào?”

Hắn bình thản nhìn thiên sứ đầy mặt ngây ngô.

“.....” Thiên sứ lộ ra biểu tình cân nhắc, một bên uống nước, một bên nắm chặt khăn trang trí trên bàn.

Hoắc tổng đối mặt với đối tượng đàm phán đặc biệt, rất thiếu kiên nhẫn, không còn bình tĩnh như ngày xưa nữa, hắn thay đổi một tư thế ngồi nói: “Nếu cậu sợ bị người lớn phát hiện, chúng ta có thể bí mật làm thủ tục, trừ tôi và cậu, chỉ có Cục Dân Chính biết.”

An Vô Dạng cau mày nói: “Nhưng là hộ khẩu không ở trong tay tôi, ba mẹ tôi cất ở trong ngăn kéo, bình thường không mở ra.”

Hoắc tổng lặng lẽ nuốt nuốt nước miếng nói: “Chuyện đó tôi sẽ mở khóa.”

Chuyện tới bây giờ, không muốn cũng phải đến thôi.

—.....

42. Chương 42

Ở trong ấn tượng của An Vô Dạng, Hoắc tiên sinh vẫn luôn xuất hiện bằng hình tượng lạnh lùng nghiêm cẩn, lý trí mạnh mẽ.

Cậu chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày từ trong miệng Hoắc tiên sinh nghe được những chữ đại loại với ” cạy khóa ”.

Trừ kinh ngạc bên ngoài, giống như càng thêm xác định Hoắc tiên sinh vô cùng quan tâm bảo bảo.

Đối phương vì bảo bảo, bình tĩnh ngày thường đều mất đi, ngược lại càng giống một ba ba ngốc.

“Nhưng cũng không được.” An Vô Dạng hơi suy xét thêm một chút, liền lắc lắc đầu: “Cách đó quá nguy hiểm, tôi không tán thành làm như vậy.”

Cậu cho rằng nếu sự tình bại lộ, danh dự của Hoắc tiên sinh sẽ tạo thành tổn thất không thể nào thay đổi.

Hơn nữa, An Vô Dạng cảm thấy để lấy được hộ khẩu có rất nhiều cách, không nhất định là phải ăn trộm.

Hoắc Vân Xuyên giải thích với cậu nói: “Chờ ba mẹ cậu ra cửa đi làm chúng ta mới đi lên, như vậy cũng sẽ không có nguy hiểm.”

An Vô Dạng chớp chớp mắt, xem ra Hoắc tiên sinh thật sự rất sốt ruột.

Cậu cúi đầu trầm mặc mà nghĩ một lát, làm thời gian thoát nhìn trôi qua thật lâu: “Nếu không như vậy đi, tôi cũng mười tám tuổi, lúc này nói với mẹ tôi, đem hộ khẩu ra ngoài, bà hẳn là sẽ đồng ý.”

Hoắc Vân Xuyên lập tức nghĩ đến, An Vô Dạng quả thật có thể đem hộ khẩu dời đến trường học: “Không.” Giọng nói hần đầy áp lực: “Trực tiếp dời hộ khẩu cậu đến nhà tôi, như vậy là tốt nhất.”

Bất quá, thiên sứ vẫn phải nói dối với người trong nhà.

“Ừm.” An Vô Dạng không ngu ngốc, cậu cũng nghĩ đến lý do thoái thác hợp lý, vì thế thở dài một hơi nhẹ nhõm mà nói: “Vậy quyết định như vậy đi, chờ ngày mai tôi lại gọi điện thoại cho mẹ tôi.”

Đến lúc đó dời hộ khẩu đến trong nhà Hoắc tiên sinh, vẫn chờ đến khi bảo bảo nhập hộ khẩu vào xong, thì lại dời ra ngoài.

Kế hoạch nhìn dường như thực hoàn hảo.

Hai người sau khi mặt đối mặt mà nói xong, bữa tối cũng tới.

“Hoắc tiên sinh, nhanh ăn cơm thôi.” An Vô Dạng đau lòng Hoắc tiên sinh không ăn cơm chiều, vẫn luôn ở bên ngoài chờ.

Cậu cầm lấy một đôi đũa, lần đầu tiên gấp đồ ăn cho Hoắc Vân Xuyên.

Tuy rằng kẹp lấy chính là món rau xanh bản thân An Vô Dạng không thích nhất, nhưng Hoắc tổng vẫn nuốt xuống hầu hết khô khốc, cảm giác cho tới bây giờ chưa từng vinh hạnh như thế.

“Cảm ơn.” Hắn thông thả ung dung mà ăn.

Hoắc tổng cảm thấy cọng rau xanh này lửa nấu vừa chín tới, vào trong miệng giòn ngọt, tươi ngon nhiều nước.

An Vô Dạng sáng sớm liền rõ ràng, chính mình ở trước mặt Hoắc tiên sinh luôn cảm thấy thực nhẹ nhàng tự nhiên, ngày thường căn bản sẽ không để ý quá nhiều chi tiết.

Vì thế cậu gấp rau xanh xong, lại tiếp tục gấp một miếng thịt, cười nói: “Cái này thoát nhìn ăn cũng ngon, anh ném trước một chút xem có quá ngấy không?”

Chờ Hoắc tiên sinh nói không ngấy, An Vô Dạng mới gấp cho mình một khối, vô cùng cao hứng mà ăn vào.

Hoắc Vân Xuyên ở đối diện nhìn cậu, ánh mắt thâm thúy lúc sáng lúc tối, không biết đang so đo cái gì.

Lúc này, ba ba Hoắc Vân Xuyên gửi tin nhắn tới hỏi thăm: “Vân Xuyên, ngày mai thứ bảy, con về nhà cùng ông nội con ăn một bữa cơm, ông ấy đã có nhiều ngày không thấy con.”

Hoắc Vân Xuyên thấy tin nhắn, ấn đường hơi nhíu.

Trả lời lại một chữ: “Được.”

Hoắc Vân Xuyên thời gian này toàn tâm toàn ý xử lý chuyện của An Vô Dạng, nếu không phải ba ba đột nhiên gửi tin nhắn đến, hắn cũng đã quên mất chính mình đã rất lâu không có về nhà.

“Giữa trưa ngày mai, tôi về nhà ăn một bữa cơm.” Thanh toán xong tiền, cùng An Vô Dạng trở lại trên xe, hắn nói.

An Vô Dạng sững sờ, trả lời: “Tốt a, nhà ba mẹ anh sao?”

Hoắc Vân Xuyên gật đầu: “Là nhà ba mẹ.” Tiếp theo dặn dò cậu: “Buổi chiều tôi trở về, nhưng cũng không chắc chắn lắm, đến lúc đó xác định tình huống xong tôi lại nói với cậu.”

An Vô Dạng sáng khoái mà nói: “Tốt.”

Cậu phát hiện chính mình đã không giống như trước đây kháng cự Hoắc tiên sinh ra cửa nữa, có thể là bởi vì ở mấy đêm, trong lòng đối với phòng ở đã quen thuộc.

Hoắc Vân Xuyên nghe giọng nói sáng khoái như thế, không khỏi liếc mắt nhìn.

Hắn vẫn là càng thích An Vô Dạng ỷ lại chính mình nhiều hơn một chút.

“Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.” Hoắc Vân Xuyên nói.

“Sẽ không, tôi ở nhà có thể có chuyện gì?” An Vô Dạng cười cười: “Anh yên tâm về ăn cơm với người trong nhà đi, tôi sẽ không quấy rầy anh.”

Hoắc Vân Xuyên gác ngón tay trên tay lái, đè lên lớp da, trầm giọng nói: “Không sao cũng có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi phải biết được tình huống của cậu.”

An Vô Dạng nghĩ Hoắc tiên sinh yêu bảo bảo như vậy, ngược lại cũng có thể hiểu được gật gật đầu: “Ừm.”

Ngày hôm sau buổi sáng đúng 10 giờ, ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao.

Hoắc Vân Xuyên ở nhà cùng An Vô Dạng dùng xong bữa sáng, cố ý mặc vào một trong những cái áo sơ mi đối phương ủi cho mình.

Vẫn nhớ rõ cái áo này, đã có hơn nửa năm hắn không có mặc tới.

Nói cách khác, đây là một cái áo đã rất cũ.

“Tạm biệt.” Người đàn ông nghiêm cẩn ở chỗ huyền quan đối xong giày, quay đầu nhìn thiên sứ ở phía sau.

“Ừm.” Đối phương lập tức nhìn hắn lộ ra mỉm cười làm người thoải mái, sau đó muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là vẫy vẫy tay nói: “Tạm biệt.”

Hoắc tổng tài nhìn thấy chính là, cậu muốn đòi ôm một cái, nhưng bé ngoan lại không dám nói ra.

[Bé ngoan] AnVô Dạng, rõ ràng nhớ rõ chính mình lần trước đã phản ánh với Hoắc tiên sinh chuyện ôm tạm biệt rồi, đối phương miệng cũng đã đáp ứng.

Có lẽ là quên mất thôi, vậy chính mình tiếp theo nhất định phải nhắc nhở hần.

Lúc An Vô Dạng nghĩ đông nghĩ tây, một cái ôm ấp mang theo mùi nước hoa nhàn nhạt của nam bao vây lấy cậu, bao phủ đến kín mít.

“Nga.....” Thiếu niên nhất thời kinh ngạc, nhất thời cười vui vẻ đến lộ ra cả răng nanh.

Hoắc tiên sinh thật sự là thần đèn Aladdin, cậu nghĩ thâm.

Lần này Hoắc tiên sinh không chỉ ôm cậu thôi, còn nắm tay cậu.....

Nắm hồi lâu mới buông ra: “Giữa trưa tự mình ăn cơm, cũng phải giống như ngày thường ăn nhiều một chút, nếu như ới ra, liền ăn ít đồ ăn ăn nhiều cơm, không nên gấp gáp.” Thanh âm kia không chút hoang mang mà dạn dò.

An Vô Dạng vội gật đầu: “Vâng.”

Cậu một chút đều không chê giọng nói lạnh lùng như thiết của Hoắc tiên sinh, bởi vì lòng bàn tay cùng ngực của người đàn ông này đều cực kỳ nóng.

“Gấp sau.” Hoắc tổng lúc rõ như ban ngày hôn một cái lên trán thiên sứ, sau đó sạch sẽ lưu loát mà xoay người ra cửa.

“.....” An Vô Dạng ngơ ngẩn mà sờ sờ cái trán, nghĩ tới nghĩ lui nói thầm: “Chẳng lẽ Hoắc tiên sinh coi cậu trở thành con của mình sao?”

Cậu càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, kỳ thật chính mình lúc đối mặt với Hoắc tiên sinh, cũng cảm nhận được sự quan tâm giống như của một người trưởng bối.

Nhất định khi quen thuộc với nhau rồi, đối phương rốt cuộc đã hiểu rõ, chính mình không phải đối tượng thích hợp với hần ở phương diện kia.

Thừa dịp hôm nay là thứ bảy, ba mẹ hần là không có đi làm.

An Vô Dạng gọi một cuộc điện thoại cho Đinh Vi, cậu đi thẳng vào vấn đề mà nói: “Mẹ, mẹ ở nhà sao? Con muốn về nhà lấy hộ khẩu của con.”

Đình Vi: “Làm sao vậy? Ở trường cần phải dùng sao?” Bà mơ hồ nhớ rõ lúc con gái lớn đi học, cũng từng lấy một lần.

An Vô Dạng nói: “Đúng vậy, chúng con khai giảng phải dùng.” Còn có: “Nếu không con trực tiếp dời ra là được, tự mình làm một quyển sổ hộ khẩu, dù sao sớm hay muộn cũng phải tách ra ngoài.”

Đình Vi suy nghĩ lại, thật ra cũng không phản đối: “Được, con cũng đã trưởng thành, tách sớm tách trễ đều giống nhau.” Dù sao nhà bọn họ tuy rằng là dân Bắc Kinh, chính là thứ nhất không chia hoa hồng, thứ hai không có phá bỏ và di dời.

Những thứ như bánh từ trên bầu trời rớt xuống đầu đó, đời này cũng không cần nghĩ đến.

“Vâng, trong chốc lát con sẽ trở về lấy.” An Vô Dạng dừng một chút, hỏi: “Chị của con đâu? Ra sân bay sao?”

Đình Vi nói: “Đi rồi, ba con sáng sớm đã đưa đi.”

Hỏi xong tình huống của chị, giống như cũng không còn gì để nói nữa, An Vô Dạng liền nói tạm biệt mẹ.

“Vô Dạng, cậu muốn ra ngoài sao?” Di Trương phản ứng thập phần khẩn trương hỏi: “Có nói với Hoắc tiên sinh chưa? Ngài ấy cho cậu một mình ra cửa sao?”

An Vô Dạng gật gật đầu nói: “Hắn biết con muốn ra cửa, dì Trương không cần lo lắng.”

Sau đó An Vô Dạng liền thuận lợi mà ra cửa, dù sao dì Trương lại không có khả năng gọi điện thoại cho Hoắc tiên sinh để xác nhận.

Cậu nghĩ thầm, ngồi xe qua lại về nhà mình cũng đơn giản giống ăn cơm uống nước thôi.

Đừng nói bây giờ bảo bảo còn chưa được hai tháng, cho dù bảo bảo bốn năm tháng..... Ngô..... Bốn năm tháng là không dám lén lút ra cửa, sẽ bị oánh chết.

Khấp đầu óc An Vô Dạng đều chắc chắn như thế, ngồi xe taxi đi đến dưới lầu nhà mình, thuận lợi đi lên lấy được sổ hộ khẩu.

Cậu thật cẩn thận mà đem sổ hộ khẩu bỏ vào ba lô của mình, nói với Đình Vi: “Con dùng xong lại đem về.”

Đình Vi thấy cậu phải đi, nghi ngờ nói: “Con không ăn cơm sao?”

An Vô Dạng nói: “Thời gian còn sớm, con muốn tranh thủ thời gian đi nghe tư vấn một chút.”

Đinh Vi không nghi ngờ lời cậu, chờ An Vô Dạng đi một thời gian rồi, bà mới nhớ tới: “Hôm nay không phải thứ Bảy sao?”

Một số ban ngành đều không làm việc.

Bất quá nghe một chút giống như cũng không có gì xấu.

An Vô Dạng cất kỹ sổ hộ khẩu quý giá, ngồi ở trên xe trở về, trái tim nhỏ không biết vì sao bang bang mà nhảy loạn.

Cậu cảm thấy, hẳn là bởi vì chính mình làm một chuyện khác người.

Nhưng là suy nghĩ kỹ lại cũng không đúng, chính mình đời này làm chuyện khác người nhất, chỉ sợ là mang bảo bảo của Hoắc tiên sinh.....

- Hoắc tiên sinh, tôi lấy được sổ hộ khẩu rồi, anh nhìn một chút nè [hình ảnh]

Ngón tay thiếu niên trắng nõn, nâng lên một quyển vở màu đỏ nâu, càng thêm tô điểm lên ngón tay thon dài đẹp đẽ kia.

Hoắc Vân Xuyên ngồi ngay ngắn ở trong phòng trà của Hoắc gia, dựa theo yêu cầu của ông nội, đang pha trà cho ông cụ nhà mình.

“Di động con vang lên.” Ông cụ Hoắc nói.

Ông ngồi ở đối diện, thưởng thức mùi thơm ngon do tay nghề pha trà của cháu nội: “Tốt, nước chảy mây trôi.” Vừa thấy đã biết có nghiên cứu trà cụ.

“Mời ngài.” Hoắc Vân Xuyên nói một tiếng.

Nam nhân nghiêm túc rót xong trà cho ông nội, thấy đối phương bùng lên chuyên tâm nhắm nháp, sau đó thần trí chú ý di động trên mặt bàn.

Hắn lặng lẽ dùng vân tay mở khóa màn hình, click mở giao diện liếc mắt nhìn nội dung một chút.

Đầu tiên ánh vào mi mắt chính là màu trắng nõn cùng hồng nhạt, sau đó mới nhìn đến chữ viết.

Đing một tiếng, trà cụ từ trên mặt bàn ngã xuống đất, động tĩnh không nhỏ quấy nhiễu ông cụ Hoắc đang phẩm trà: “Vân Xuyên, làm sao vậy?”

Hoắc Vân Xuyên nói: “Không sao, đồ ngã xuống, con nhặt lên.”

Lúc hần cúi thấp người xuống, cũng đem điện thoại đi theo, ở phía dưới cái bàn quỳ một gối gửi tin nhắn cho đối phương: “An Vô Dạng, cậu ra ngoài?”

An Vô Dạng thấy tên mình gọi ra đầy đủ, nhin không được run run, ngón tay run rẩy ân ân a a mà gửi lại: “Ừm a.”

- Ừm a cái rắm! Ai cho cậu lén lút ra cửa?

Hoắc Vân Xuyên tức giận đến tim gan phổi đều nổ tung, nếu không phải ở trước mặt ông nội, hần hiện tại muốn gọi điện thoại qua rống An Vô Dạng một hồi.

- Ai nha, tôi về đến nhà rồi, anh trở về rồi nói sau.

An Vô Dạng thật lòng rất hối hận, cậu hần là nên nói dối Hoắc tiên sinh, là mẹ đưa lại đây.

- Cậu muốn làm tôi tức chết hả.

Hoắc Vân Xuyên gõ ra một câu như vậy.

An Vô Dạng nắm chặt di động, khuôn mặt căng thẳng mà trả lại một câu: “Tôi bây giờ đang trở về.”

Hoắc Vân Xuyên nhận được câu trả lời, sắc mặt tức khắc so với vừa rồi còn đen hơn vài phần: “Không được!”

Bên kia lại không có đáp lại.

“Vân Xuyên? Tìm được rồi sao?” Ông cụ Hoắc gõ gõ cái bàn, cảm thấy cháu nội ngồi xồm xuống tìm cũng lâu lắm rồi.

“Tìm được rồi.” Hoắc Vân Xuyên bắt đầu thu liễm khuôn mặt bạo phát của mình, đem trà cụ để lại trên mặt bàn nói: “Ông nội, con xin lỗi, con gọi điện thoại một chút.”

Hần mang theo di động như một cơn gió ra cửa, lên lầu ba tìm được một phòng không có người quấy rầy, đi vào khóa trái cửa: “An Vô Dạng?”

Sau khi điện thoại chuyển được hấn kêu lên một tiếng.

“.....” An Vô Dạng nghe thấy hấn kêu đầy đủ cả họ lẫn tên mình, theo bản năng xuất hiện tâm lý kháng cự, biểu hiện chính là không muốn nói chuyện.

“Alo? Cậu nghe thấy tôi nói chuyện không?” Hoắc Vân Xuyên alo một tiếng.

“Ừm, tôi hiện tại rất không cao hứng, chờ anh trở về rồi nói sau.” An Vô Dạng không có nhịp điệu mà nói, sau đó lựa chọn cúp điện thoại.

“.....” Hoắc Vân Xuyên phát hiện điện thoại của mình bị cúp ngang, lập tức táo bạo mà đá một chân vào chân tường.

Lại gọi, lại thông, nhưng lại bị cúp.

Lần thứ ba gọi, An Vô Dạng trước đó tổng cộng đã cúp hai lần, có chút không dám cắt ngang lần thứ ba.

Cậu cảm giác Hoắc tiên sinh không phải đối tượng dễ chọc, nếu thật sự tức giận, hấn có khả năng xác thật sẽ đánh chết mình.

Vậy sẽ rất thảm.

An Vô Dạng cảm thấy cú điện thoại này là cú điện thoại đòi mạng, cậu nhận.

Tài xế xe taxi lại đột nhiên nói: “Nhóc đẹp trai, tới rồi.”

Tài xế xe cùng Hoắc tiên sinh người nào quan trọng hơn, năm lần bốn lượt thiếu niên đẹp trai nghĩ thầm, dĩ nhiên không thể chậm trễ thời gian làm việc của tài xế.

“Vâng, bao nhiêu tiền?” Cậu buông di động, tìm ra ví trả tiền xe.

Hai người chậm rì rì mà hoàn thành giao dịch, trong lúc đó còn nói chuyện phiếm vài câu, nói thời tiết quỷ quái ở thành phố Bắc Kinh làm người chán ghét.

So với mấy ngày trước lại nóng hơn vài phần.

Rốt cuộc chờ đến An Vô Dạng xuống xe, di động trong túi bấm riết không tha mà rung mãi.

An Vô Dạng lấy ra nghe, yếu ớt mà alo một câu: “Hoắc tiên sinh?”

Hoắc Vân Xuyên rốt cuộc nghe được giọng nói của người kia, trong lòng bất ổn cuối cùng cũng buông xuống.

“Là tôi.” Hắn thở nhẹ một hơi, trực tiếp dùng tới ngữ khí mềm mỏng nhất đời này: “Đừng cúp điện thoại, chúng ta có chuyện gì phải từ từ nói.”

Thiên sứ tính tình qua đi đã dịu lại, mang theo giọng mũi ừ một tiếng: “Ừm.”

Hoắc Vân Xuyên nghe thấy một tiếng này, âm thầm xoa xoa đầu gối vừa rồi quỳ đau, chỉ cảm thấy trên người khắp nơi đều vừa nhứt vừa đau: “Cầm được hộ khẩu là tốt, tôi rất vui vẻ.”

Táo bạo, tàn ác, được đề nặng ở trong lòng hắn.

Vài người bạn tốt của Hoắc Vân Xuyên đều biết rõ ràng, Hoắc Vân Xuyên nóng nảy là chuyện khó giải quyết nhất, ai cũng không đối phó được.

“Nga,” An Vô Dạng dụi dụi mắt nói: “Tôi muốn nói một tiếng thực xin lỗi với anh, về sau ra cửa tôi sẽ nói cho anh biết.”

Chuyện này cậu cảm giác là chính mình sai rồi, cho nên phải xin lỗi sẽ tương đối thích hợp hơn.

“Ừm.” Hoắc Vân Xuyên vui vẻ chịu đựng mà nói.

Trước mắt người duy nhất đánh bại hắn, chỉ vừa mới mười tám tuổi, một người khác còn lại là bé con trong bụng mới lớn hai tháng.

Đều còn nhỏ đến đáng thương.

43. Chương 43

Vì thế sự tình cứ như vậy nói xong, cảm xúc hai người lấy vận tốc ánh sáng khôi phục bình thường.

“Như vậy, anh về đến nhà sao?” An Vô Dạng thở dài một hơi nhẹ nhõm, sau đó hỏi, trên thực tế cậu đối với chuyện gia đình của Hoắc Vân Xuyên hoàn toàn không biết gì cả.

Cậu không rõ ràng lắm nhà Hoắc tiên sinh có mấy người, cũng không rõ ràng lắm khoảng cách từ nhà Hoắc tiên sinh đến bên này có xa lắm không.

Chỉ là đột nhiên nghĩ đến, người nhà Hoắc tiên sinh, không phải là người nhà bảo bảo sao?

“Ngô……” An Vô Dạng ần ần lo lắng mà nghĩ, bọn họ sẽ là một đám người dễ ở chung sao?

“Tối rồi, vừa rồi đang cùng ông nội của tôi uống trà.” Hoắc Vân Xuyên nói: “Sau đó nhận được tin nhắn của cậu, liền ra ngoài gọi điện thoại cho cậu.”

Hắn nói những lời này không có ý lên án cậu.

Nhưng mà, sắc mặt An Vô Dạng đỏ hồng, đặc biệt ngượng ngùng chính mình quấy rầy người khác gặp nhau: “Thực xin lỗi, tôi không nên quấy rầy anh.”

Tuy rằng Hoắc tiên sinh nói không sao hết, nhưng là nghĩ kỹ lại vẫn sẽ tạo thành bối rối cho người khác đi.

“Làm sao đột nhiên trở nên khách khí như vậy?” Hoắc Vân Xuyên một trận khó chịu, trầm giọng dạy bảo nói: “Về sau lại nói những lời thế này, tôi liền trừng phạt cậu.”

“Hả, a?” An Vô Dạng ngây ngốc nói: “Sao, làm sao trừng phạt?”

Chẳng lẽ Hoắc tiên sinh ngoài miệng nói không sao cả, kỳ thật trong lòng đã tức giận đến muốn đánh người?

“……” Lão đàn ông lạnh lùng khuôn mặt già đơ lên, cách điện thoại hàm hồ mà nói: “Đến lúc đó cậu sẽ biết.”

Dù sao cũng là một ít trừng phạt nhỏ, để cho đối phương biết lợi hại là được.

An Vô Dạng: “Này, như vậy sao……” Cậu cảm thấy rất sợ hãi.

“Cứ như vậy đi, cậu ngoan ngoãn ăn cơm.” Hoắc Vân Xuyên kéo kéo cổ áo, tránh cho lại tiếp tục cùng thiên sứ tán gẫu chính mình sẽ thất thố, bởi vậy lựa chọn chủ động cúp điện thoại.

“Tốt.” An Vô Dạng dừng một chút: “Hoắc tiên sinh cũng phải ăn cơm thật ngon.”

Chỉ nghe bên kia truyền đến thanh âm so với ngày thường rất không giống nhau, sau đó thực nhanh liền cắt đứt, Hoắc tiên sinh hỉ nộ thật là không bình thường.

“Khụ.....” Hoắc Vân Xuyên ở lâu ba bình phục lại một lát, tự mình sửa sang lại tốt dung nhan cùng biểu tình, lúc này mới mở cửa đi ra ngoài.

Trở lại bên trong phòng trà, ông nội Hoắc nhìn hấn nói: “Gần đây rất bận sao?”

Hoắc Vân Xuyên gật đầu: “Quả thật có một chút.” Sau đó một lần nữa ngồi xuống đối diện ông nội.

“Nhà chồng cô út của con giới thiệu đối tượng, buổi tối ngày mốt về nước, con muốn cùng người ta ăn một bữa cơm hay không?” ông cụ Hoắc chống quai trượng nói, ngón tay ở trên đầu rồng gỗ nhẹ mấy cái.

Ông một bên nhàn nhã mà uống trà, một bên quan sát phản ứng của cháu nội.

Mỗi lần chỉ cần nhắc tới vấn đề đối tượng, đối phương quả nhiên mặt đen thui, so với thứ gì đều hiệu quả hơn.

“Ông nội, con thật sự không thích phụ nữ.” Hoắc Vân Xuyên uống ngụm trà rồi nói, vừa rồi bởi vì An Vô Dạng mà yết hầu khô khốc: “Đặc biệt là gần đây, con rất rõ ràng mà biết được con không có khả năng cùng phụ nữ kết hôn.”

Trong nhà tương đối hiểu rõ hấn chính là ông nội, nhưng khi nghe thấy hấn nói như vậy, vẫn thở ngắn than dài không ngừng.

“Con biết ông nội không đồng ý chuyện mang thai hộ.” Ông cụ Hoắc cố chấp nói.

“Đúng vậy.” Hoắc Vân Xuyên gật gật đầu, ánh mắt tràn ngập giãy giụa, bởi vì ông nội già rồi.

“Ai.....” Ông cụ Hoắc khép mí mắt, đẩy mặt ưu sầu.

“Ông nội.” Hoắc Vân Xuyên rót cho ông một ly trà, hù chết người không đền mạng mà nói: “Con tìm được người mình thích rồi, em ấy hiện tại đang mang bảo bảo của con, đã hai tháng.”

Ông cụ Hoắc: “.....” Khóe mắt nhắm lại lập tức mở to ra, hai mắt sáng rực mà trừng mắt với cháu nội.

“Suyt.” Hoắc Vân Xuyên nhắc nhở, hấn không định nói với ba mẹ sớm như vậy.

Chuyện này càng ít người nhúng tay càng tốt, bởi vì hấn gánh vác không nổi bất luận nguy hiểm ngoài ý muốn nào xuất hiện.

Bất cứ loại nào.

“Chắc chắc chắc chắc trai..... Hai tháng?” Ông cụ Hoắc choáng váng, hướng cháu nội dựng thẳng lên hai ngón tay che kín nếp nhăn, biểu tình không thể tin tưởng.

Hoắc Vân Xuyên bị nhìn chăm chăm, căng da đầu gật đầu: “Ồ trong bụng hai tháng, không phải sinh ra được hai tháng.”

“.....” Ông cụ Hoắc tiếp tục ngốc, ước chừng qua một phút đồng hồ, ông mở miệng to như một trái lựu, cười không khép miệng được: “Tốt, tốt, thẳng nhóc con, ha ha ha, ông liền biết con không phải đứa thành thật.”

Thế nhưng không rên một tiếng đã có, thật là!

Hoắc Vân Xuyên chịu đựng bàn tay to hữu lực của ông nội vỗ bùm bụp ở trên vai mình, mặt vô biểu tình.

“Không đúng.” Ông cụ Hoắc đột nhiên dừng lại ý cười: “Con không phải nói con không thích phụ nữ sao? Đâu ra người thích còn có bảo bảo của con?”

Thằng nhóc lại muốn lừa ông già này!

Hoắc Vân Xuyên một tay nắm quả trứng của ông nội đang giơ lên, giải thích nói: “Thiên thần nhỏ có bảo bảo của con là nam.”

Ông cụ Hoắc rút ra quả trứng, lại quơ lại đây: “Con đừng có lừa ông!”

Hoắc tổng tài đột ngột bị ăn vài gậy, trong đầu vừa động, hắn đem Tưởng Thiếu Phi dọn ra, ông nội hấn đối với trình độ của Tưởng Thiếu Phi rất tán thưởng, còn hơn cả ba người còn lại của bọn họ: “Ngài nếu như không tin, có thể hỏi Thiếu Phi một chút, hắn có thể làm chứng.”

Ông cụ Hoắc nói: “Vậy con lập tức gọi điện thoại cho nó ngay bây giờ.”

Ông cụ trên lý trí không tin, nhưng trên cảm tình so với ai khác đều hy vọng đây là sự thật, cháu nội không có lừa ông.

“Được.” Hoắc Vân Xuyên lấy ra di động, lập tức gọi tới số điện thoại của Tưởng Thiếu Phi: “Ngài cầm, để tránh nghi ngờ chúng con thông đồng.”

Ông cụ Hoắc nhận lấy di động, nói thầm: “Muốn thông đồng đã sớm thông đồng rồi, còn cần ở trước mặt ông mới bố trí sao.” Ông nghi ngờ lớn nhất, chính là sợ Hoắc Vân Xuyên lấy chuyện này trốn tránh nghĩa vụ kết hôn sinh con, dĩ nhiên ông không hy vọng như thế.

Mấy giây sau điện thoại chuyển được, ông cụ Hoắc thật cao hứng: “Thiếu Phi?”

Tưởng Thiếu Phi nhìn rõ ràng là số của Hoắc Vân Xuyên, lại nghe giọng của ông cụ Hoắc, sợ ngây người: “Ông Hoắc?”

“Ai, là ông, con khỏe sao?” Ông cụ Hoắc là một người ưu nhã, không có thói quen đi thẳng vào chủ đề.

“Con rất tốt.” Tưởng Thiếu Phi đỡ khóc đỡ cười, vội nói: “Ngài gần đây vẫn khỏe chứ?”

Hắn nghĩ, Hoắc Vân Xuyên khẳng định ở bên cạnh chờ, không phải là bị ông cụ Hoắc tóm được, rồi bắt đi xem mắt chứ?

Ông cụ Hoắc ôn nhu nói: “Ông cũng rất khỏe.” Ông cùng đứa nhỏ mình thích hàn huyên một hồi, rồi cuộc tiến vào chủ đề: “Thiếu Phi, kỳ thật ông Hoắc có một chuyện muốn hỏi con, là về chuyện của Vân Xuyên.”

Tưởng Thiếu Phi: “Ngài nói đi.”

Ông cụ Hoắc: “Nó hôm nay về nhà, đột nhiên nói với ông, nó có người thích, còn có bảo bảo..... Là thật vậy chăng?”

Cái trán ông cụ thấm mồ hôi, thoát nhìn rất là khẩn trương.

Tưởng Thiếu Phi trầm mặc một lát, nghĩ nếu như Hoắc Vân Xuyên chính miệng nói, cũng đã nói lên đối phương không có ý dấu diếm ông cụ Hoắc: “Đúng, ông Hoắc chuyện này là thật.” Hắn nói: “Chúc mừng ngài, qua bảy tám tháng là có cháu chắt bế rồi.”

“.....” Ông cụ Hoắc không theo dự kiến mà ngốc một hồi lâu, qua một lát mới nói: “Có bảo bảo chính là con trai?”

Tưởng Thiếu Phi nói: “Tuy là hiếm thấy, nhưng cũng có tiền lệ rồi, ông Hoắc không cần quá lo lắng.”

Từ khi nghe xong tin tức này, ông cụ Hoắc không chỉ một lần biểu tình hoảng hốt, có lẽ chỉ có ” vui sướng không gì sánh kịp” mới có thể biểu đạt tâm tình hiện tại của ông.

“Đối phương là người ở đâu? Bao lớn rồi?” Ông cụ Hoắc nói: “Lớn lên đẹp không? Tính cách thế nào?”

Tưởng Thiếu Phi nói: “Tình huống cụ thể, ngài hỏi Vân Xuyên là được, con chỉ có thể nói với ngài, bảo bảo rất khỏe mạnh, trước mắt hết thấy đều bình thường.”

Ông cụ Hoắc: “Được, ông hỏi nó.”

Sau đó liền cúp điện thoại, biểu tình cười tủm tỉm.

“Thật sự là quá tốt, không tồi.” Ông đưa điện thoại lại cho cháu nội: “Đây, của con.”

“Vâng.” Lúc Hoắc Vân Xuyên nhận máy, phát hiện ngón tay ông nội đang run.....

“Nó là người ở chỗ nào?” Ông cụ Hoắc hỏi.

“Người địa phương.” Hoắc Vân Xuyên trả lời.

“Mấy tuổi?” Ông cụ Hoắc lại hỏi

“.....” Về mặt cháu nội nghẹn lời, không nói chuyện.

“Quên đi.” Ông cụ Hoắc xua xua tay nói: “Con trực tiếp sắp xếp ông và nó gặp nhau một lần, ông muốn gặp nó.”

Hoắc tổng sốt ruột không được tự nhiên, biểu tình nghiêm túc mà nói: “Chuyện này ngài phải giữ bí mật, tạm thời con không muốn nói với bất luận kẻ nào.”

Hắn phát hiện ông nội giống như không hiểu, vì thế nói thẳng: “Không được, ông như vậy sẽ dọa đến cậu ấy.”

Nghe nói không cho gặp, ông cụ Hoắc liền nóng nảy: “Ông đây lên nhìn, đừng cho nó biết ông tới gặp nó.” Ông cụ thương lượng nói: “Ông chỉ lên lút nhìn một chút.”

Hoắc Vân Xuyên là không có khả năng đáp ứng: “Không được, khi tới rồi ngài lại đòi gặp.”

Ông cụ Hoắc tức giận đến vênh râu tròng mắt, lại thấy hắn không lùi bước: “.....” Đành phải nói: “Dù sao cũng phải cho ông thấy, nó trông như thế nào? Có ảnh chụp không?”

Hoắc Vân Xuyên nhìn ông nội, dưới ánh mắt mãnh liệt yêu cầu của đối phương, rốt cuộc cầm lấy di động, từ bên trong tìm ra ảnh chụp bản thân mình chụp trộm.

Hắn không tình nguyện mà đưa qua: “Chỉ có một tấm.”

Ông cụ Hoắc nhận di động, có hơi hoa mắt, tìm ra mắt kính mang lên, cẩn thận nhìn kỹ.

Ông nhìn thoáng qua, sắc mặt tối xuống, rồi nói: “Vân Xuyên, đây vẫn là một đứa nhỏ.”

Hoắc Vân Xuyên rũ mi mắt, hơi né tránh tầm mắt ông nội.

“Con thật là không thể nói nổi.....” Ông cụ Hoắc mắng xong, tiếp tục nhìn: “.....” Mặt mày, mắt hạnh nhân, khóe miệng mỉm cười, hai mắt có thần.

Là một đứa nhỏ ngoan.

“Tên gọi là gì?” Hoắc lão gia tử không giận tự uy hỏi.

“An Vô Dạng.” Hoắc Vân Xuyên nói ra cái tên ở đầu quả tim, yết hầu khô khốc.

“An Vô Dạng? Nghĩa là bình yên?” Ông cụ Hoắc càng thêm thích mà nói: “Thật là tên hay, rất hợp với khí chất của đứa nhỏ này.”

Ông đoán, đứa nhỏ này chắc chắn tính tình rất ngoan.

“Ừm.” Hoắc Vân Xuyên lấy lại di động, không dấu vết mà nhìn hai mắt, đáy mắt tràn đầy nhớ nhung: “Hiện tại không còn sớm, chúng ta xuống ăn cơm thôi?”

Hắn đứng lên, dìu ông nội cùng xuống.

“Từ từ, share ảnh chụp cho ông một tấm.” Ông cụ Hoắc yêu cầu nói.

“Không được.” Hoắc ba ba lấy ra uy nghiêm đại tổng tài của bản thân, chém đinh chặt sắt mà cự tuyệt nói: “Để ngừa vạn nhất, xin ngài thứ lỗi.”

“.....” Ông cụ Hoắc lại một lần nữa tức giận đến vênh râu tròng mắt, nghĩ thầm, cái gì là ngừa vạn nhất, rõ ràng chính là keo kiệt.

Bất quá tuy rằng bị cháu ngoan cự tuyệt, ông cụ Hoắc vẫn đầy mặt vui mừng, đối với cháu ngoan của nhà họ Hoắc bọn họ vô cùng vừa lòng.

Ba mẹ Hoắc Vân Xuyên thấy thế, cười trêu ghẹo nói: “Ông xem, mỗi lần Vân Xuyên trở về nhà, ba liên cười đến không khép miệng được.”

“Nói tôi cái gì chứ?” Ông cụ Hoắc nói: “Cháu ngoan của tôi đã trở lại, còn không cho tôi cười một cái sao?”

Hai vợ chồng Hoắc Kiêu cùng Chương Nhược Kỳ biểu tình: “.....” Bọn họ hình như còn nhớ rõ, từ sau khi Hoắc Vân Xuyên thành niên, ông cụ rất ít kêu cái xưng hô “cháu ngoan” buồn nôn như vậy.

Hôm nay như thế nào đột nhiên kêu lên.....

“Ông nội, ngài ngồi chỗ này.” Hoắc Vân Xuyên nói, giúp ông nội kéo ra ghế dựa.

Trong lòng ông cụ Hoắc ấm áp mà nói: “Con cũng ngồi.” Ông nghĩ thầm, có bảo bảo chuyện quan trọng như vậy, Hoắc Vân Xuyên ai cũng không nói, chỉ nói với người ông nội là mình.

Ngưỡng mộ không cần nói cũng biết.

Ông mắt nhìn hai vợ chồng đối diện, biểu tình không cần nói có bao nhiêu vi diệu.

“Vân Xuyên, buổi tối ngày một con có rảnh không?” Chương Nhược Kỳ nói: “Cô con giới thiệu cho con một cô gái.....”

Ông cụ Hoắc nói: “Ngừng, ăn cơm thì lo ăn cơm đi, nói chuyện đó làm gì?”

Chương Nhược Kỳ nhe răng ở trong miệng, giật mình: “Ba, chúng ta không phải đã nói.....” Dùng danh nghĩa ông cụ kêu đứa nhỏ trở về, cùng nhau thúc giục hẳn xem mắt sao?

“Ăn cơm đi.” Hoắc Kiêu nói: “Nếu Vân Xuyên là trở về gặp ba, chuyện xem mắt lần sau lại nói.”

Chồng mình đã lên tiếng, Chương Nhược Kỳ gật gật đầu: “Được, các người không nóng nảy, tôi còn sốt ruột làm gì.” Vì thế vùi đầu ăn cơm.

“Ai.” Hoắc Kiêu thở dài, nhưng thật ra chưa nói cái gì.

Hoắc Vân Xuyên cảm kích mà nhìn thoáng qua ông nội, cảm tạ đối phương giúp hẳn tránh thoát một kiếp.

Ông cụ Hoắc cười hiền lành, dùng khẩu hình miệng lặng lẽ nói với cháu nội: “Ảnh chụp.”

“.....” Hoắc tổng vừa rồi còn tràn ngập cảm kích, tức khắc mặt vô biểu tình, xoay đầu đi ăn cơm.

Xa xa ở chung cư, An Vô Dạng lúc này cũng chuẩn bị ăn cơm, biểu tình có chút ư ờ, không có tinh thần.

Dì Trương quan tâm hỏi: “Vô Dạng làm sao vậy? Nói với dì một chút, không thoải mái chỗ nào sao?”

An Vô Dạng nhú đôi lông mày, sờ sờ dạ dày nói: “Có thể là buổi sáng ăn nhiều, con cảm giác dạ dày có chút không thoải mái.....”

“A?” Dì Trương mắt nhìn phòng bếp, lập tức phải ăn cơm: “Vậy làm sao bây giờ?”

Thuốc trị ăn không tiêu, trong nhà thật ra có.

Mẫu chốt là đứa nhỏ này trong bụng có một bé con, không thể uống thuốc bừa bãi.

Dì Trương có hơi hoảng hốt, nhất thời gấp đến độ xoay lòng vòng.

“Ai nha, dì gọi điện thoại cho Hoắc tiên sinh.” Bà móc di động ra, đi đến bên cạnh gọi.

Thiếu niên bơ phờ không kịp ngăn cản, đành phải nằm ở trên mặt bàn giả chết.

Cậu dựng thẳng lỗ tai lên nghe dì Trương nói: “Hoắc tiên sinh, không xong rồi, Vô Dạng nói dạ dày đau, ngài chừng nào thì trở về nha?”

An Vô Dạng khước miệng nhếch lên, mắt một nhắm một mở, sau đó bên kia không biết nói gì, dì Trương liên tục đáp ứng: “Vâng vâng vâng.”

Bà cúp điện thoại, quay đầu vỗ vỗ vai An Vô Dạng: “Vô Dạng, Hoắc tiên sinh lập tức trở về, cậu nhịn một chút a.” Lại nói: “Dì nấu cho cậu ly sữa bò nóng, uống vào sẽ không đau nữa.”

An Vô Dạng không hiểu, chẳng lẽ Hoắc tiên sinh trở về dạ dày mình đang đau là có thể hết sao?

“Vâng.” Bất quá cậu vẫn ngoan ngoãn gật đầu đáp lời.

Sau đó uống một ly sữa bò nóng, lại đi toilet một chuyến, An Vô Dạng thần kỳ phát hiện, chính mình tốt hơn rồi.

Bụng hết khó chịu không quan trọng, còn bắt đầu muốn ăn cơm.....

An Vô Dạng mặt đỏ hồng nói: “Dì Trương, con muốn ăn cơm.”

Dì Trương ngẩn người nói: “Được được được, lập tức ăn cơm, ăn cơm.”

Mười lăm phút trước Hoắc Vân Xuyên nhận được điện thoại, nghe dì Trương nói An Vô Dạng dạ dày đau,

dạ dày hẳn cũng co rút theo một chút.

Ngày thường không sai mà, làm sao đột nhiên lại đau dạ dày.....

Sau đó không màng chính mình vừa mới bắt đầu ăn, liền nói với dì Trương sẽ lập tức trở về.

Hoắc Vân Xuyên cúp thoại, đầy mặt nghiêm túc mà đi đến bên người ông nội, khom lưng thì thầm với đối phương một câu: “Vô Dạng đau dạ dày, con phải lập tức trở về nhìn xem.”

Ông cụ Hoắc biểu tình hoảng sợ, lại cố tình thu liễm, gật đầu nói: “Ừm, con mau đi đi.”

Ba mẹ nghe nói hẳn phải đi, dĩ nhiên không hiểu gì: “Làm sao lại vội vàng như vậy?”

Cơm mới ăn một nửa, vậy cũng quá kỳ cục.

Bọn họ nghĩ thầm, trên thế giới này còn có chuyện gì so với người nhà càng quan trọng hơn?

Ông cụ Hoắc bĩu môi nói: “Đứa nhỏ có việc thì cho nó đi, quản nhiều như vậy làm gì?”

“.....” Hai vợ chồng bị rắn dạy quả thực không thể tin được, bọn họ như phảng phất thấy được một người không phải ba mình.

“Ba, mẹ, con về trước đây.” Hoắc Vân Xuyên nói: “Ông nội, lần sau con lại trở về thăm ngài.”

“Đi đi, đừng trì hoãn.” Ông cụ Hoắc.

“Vâng.” Hoắc Vân Xuyên giống như một trận gió, từ trong nhà rời đi.

Sau khi hẳn đi rồi, hai vợ chồng Hoắc Kiêu nói với cha già một câu: “Ba, ba đã quá dung túng Vân Xuyên rồi.”

Nhưng mà, đối phương căn bản không nghe: “Ăn cơm ăn cơm.”

Hoắc Vân Xuyên trong lòng không yên ổn, vì thế tốc độ lái xe thật sự rất nhanh.

Trên đường dì Trương gọi điện thoại tới, hẳn cũng không có thời gian nhận.

“Ai nha, Hoắc tiên sinh không nghe điện thoại.....” Dì Trương nói thầm, đôi mắt nhìn An Vô Dạng đang ăn đến ngon lành.

Đứa nhỏ này cơm đã ăn no, đang dùng tay gỡ thịt trên xương cốt.....

Hoắc Vân Xuyên mở cửa, như một cơn gió lốc, không đổi giày, trực tiếp bước vào trong nhà: “Dì Trương?”

Dì Trương lại đây đón: “Hoắc tiên sinh?”

“Cậu ấy đâu?” Hoắc Vân Xuyên hai hàng lông mày nhíu chặt, trên người sát khí bốc ra, mãi đến khi hắn đi đến gần bàn ăn cơm...

“Hoắc tiên sinh?” An Vô Dạng đầy miệng bóng mẩy mà nhìn hắn, trong tay cầm một khối thịt xương: “Anh làm sao nhanh như vậy đã trở lại?”

Cậu quay đầu mắt nhìn đồng hồ treo tường, nga, hóa ra đã sắp một giờ.

“.....” Hoắc Vân Xuyên sững sờ ngay tại chỗ, không dám chắc chắn mà nói: “Dạ dày đau? Không đau nữa?”

“A, ừm.....” An Vô Dạng rút cuộc nghĩ tới, chẳng lẽ Hoắc tiên sinh không có nhận được điện thoại của dì Trương?

“Không sao là tốt rồi.” Hoắc Vân Xuyên nói, trong lòng lặng lẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nếu An Vô Dạng thật sự bị bệnh, là một chuyện rất rất nghiêm trọng.

Hoắc tiên sinh thoát nhìn không có để ý, vậy thật tốt quá.

An Vô Dạng chớp chớp mắt, nâng nâng thịt xương nói: “Tôi tiếp tục ăn đây?”

Dáng vẻ tinh thần mười phần, biểu tình Hoắc tổng còn đang hoảng hốt, qua một lát mới hoàn hồn.

Hắn ngồi ở bên cạnh thiên sứ, yên ổn* mà gật đầu nói: “Cậu ăn đi.”

(*) *Tứ bình bát ổn: Bốn bề yên tĩnh; sóng yên biển lặng*

—Chương sau Hoắc ba ba tỏ tình

44. Chương 44

Dì Trương hôm nay nấu hai cân xương sườn, có cả phần của Hoắc tiên sinh; đáng tiếc đối phương không có nói trước, đã đột xuất ra cửa.

Vì thế An Vô Dạng trở thành quân chủ lực tiêu diệt cả mâm xương sườn nấu này.

Nhà bọn họ không có thói quen ăn đồ ăn thừa, nhưng mà xương sườn ngon như vậy, bỏ đi quá đáng tiếc.

Còn may là, xương sườn làm rất thơm, cũng không dầu mỡ.

An Vô Dạng mang vào bao tay dùng một lần, biểu tình chuyên chú chậm rãi gặm.

“Đây, dì rót cho cậu một ly trà, ăn ngấy quá liền uống một ngụm.” Dì Trương cười tủm tỉm nói, thuận tiện cũng rót cho Hoắc Vân Xuyên một ly: “Hoắc tiên sinh, cậu cũng uống.”

“Cảm ơn.” Hai người cùng mở miệng.

Một thanh âm réo rắt, một thanh âm trầm thấp.

“A, tôi ăn no rồi.” An Vô Dạng ước chừng ăn hơn nửa giờ, rốt cuộc hai cân xương sườn nấu ăn dư lại một phần ba, thật sự ăn không nổi nữa.

Nhưng cậu vẫn cảm thấy thực đáng tiếc: “Hôm nay dì Trương làm xương sườn ăn thật ngon, bỏ rất đáng tiếc.”

Nếu có thể xin cho vào tủ lạnh cất lại buổi tối ăn, vậy thật tốt quá.

“Cũng có thể không cần bỏ.” Hoắc Vân Xuyên cảm thấy chính mình vì thiên sứ, cũng có thể ăn một lần đồ ăn thừa: “Dì Trương, giúp tôi lấy một bộ chén đĩa.”

“Được.”

An Vô Dạng ở trong vòng mấy giây ngắn ngủn, vui sướng trong chốc lát tiêu tan thành ảo ảnh, biểu tình trở nên ngơ ngác: “.....”

Vừa rồi Hoắc tổng tài ở nhà ba mẹ không có ăn cơm no, ở dưới cái nhìn si mê chăm chú của thiên sứ, tâm

tình rất tốt ăn một chén cơm.

“.....” Hoắc Vân Xuyên phát hiện đối phương còn đang nhìn, khóe miệng không chịu khống chế mà nhếch lên một chút: “Hôm nay dạ dày đau là chuyện như thế nào? Bây giờ đã hoàn toàn khỏi chưa?”

Một bên hỏi, một bên ưu nhã mà bưng lên trà uống một ngụm.

Hình dáng sườn mặt thâm thúy, vô cùng hoàn mỹ.

An Vô Dạng bị giọng nói làm bừng tỉnh, vì thế đem xương sườn từ trong đầu vớt đi ra ngoài: “Hình như là buổi sáng ăn nhiều quá, chỉ là hơi trướng một chút, cũng không phải rất đau.”

Cậu sờ sờ bụng phình ra: “Bây giờ rất khỏe.”

Tầm mắt Hoắc Vân Xuyên, đi theo ngón tay trắng nõn kia, đến trên cái bụng của An Vô Dạng.

Hắn cũng phát hiện chỗ kia hơi hơi phồng lên một độ cong, tức khắc cảm thấy ngón tay phát ngứa, bất đắc dĩ đành véo lên đùi của mình: “Uống nước, sau đó cậu nên ngủ trưa.....”

< An > bảo bảo ngoan nói: “Tốt, tôi đi ban công nhìn một chút xem nụ hoa đã nở chưa.”

Cậu cẩn thận rời khỏi ghế dựa, xỏ dép lê trong nhà đi đến ban công, ngồi xổm xuống đi tìm một cái vòi nước.

Cây tươi xanh mơn mớn vì hút đủ nước, không giống lúc vừa trở về héo rũ như trước nữa.

Dáng vẻ nụ hoa phong quỳ này đã sắp nở hoa, An Vô Dạng tỉ mỉ phun cho chúng nó một tầng hơi nước mỏng, nụ hoa có vẻ mềm mềm non nớt phá lệ xinh đẹp.

Đồng thời ông cụ Hoắc cũng chuẩn bị ngủ trưa, đột nhiên nghe thấy di động truyền đến âm thanh nhắc nhở có tin nhắn đến.

Ông không chút để ý mở ra vừa thấy, người gửi thế nhưng là Hoắc Vân Xuyên, hơn nữa là một tấm ảnh màu sắc rực rỡ.

Ông cụ Hoắc trong lòng siết thật chặt, kéo ra ngăn kéo tìm kính lão mang lên, giơ di động về chỗ có ánh sáng để xem.

Đầu tiên ánh vào mi mắt là một vườn hoa rực rỡ màu sắc, tiếp theo là sườn mặt của một thiếu niên, ghé

vào bên nụ hoa tươi cười yên bình.

“.....” Trái tim già nua của ông cụ Hoắc run rẩy co rút.

Ông cảm thấy đứa nhỏ này rất hợp mắt mình, cho dù không có Hoắc Vân Xuyên ở giữa nói tốt, chính mình khẳng định cũng sẽ thích.

Ông cụ Hoắc quan sát một lát, biểu tình lại không vui.

Ông ôm di động nói thầm: “Thật là, không cho ông gặp, lại gửi ảnh chụp tới làm ông ăn uống không ngon.....”

Mỗi một lần sau khi An Vô Dạng ngủ say, Hoắc Vân Xuyên sẽ thoải mái phóng khoáng mà sờ sờ bụng cậu, sờ sờ đầu của cậu, sờ sờ mặt cậu.

Một buổi trưa cứ như vậy trôi qua, ngủ là không có khả năng.

Giấc ngủ chất lượng siêu cấp tốt, An Vô Dạng ngủ giống như heo, tự nhiên không biết chính mình giữa trưa mỗi ngày đều bị Hoắc tiên sinh ăn đậu hũ.

Lúc cậu chưa mang thai, buổi trưa ở trường học nằm bò ra bàn cũng có thể ngủ.

Hiện tại càng hơn thế, chỉ cảm thấy một khi nhắm mắt lại liền sợ hãi chính mình sẽ không tỉnh lại.

“Oáp.....” An Vô Dạng sau khi tỉnh lại, ngáp một cái, xoa loạn đầu tóc.

Vừa quay đầu quả nhiên thấy Hoắc tiên sinh ở bên cạnh mình, cơ bắp từng khối từng khối giống như ván giặt đồ, chỉ là nhìn hình dáng đã cảm thấy rất cộm tay.

An Vô Dạng dĩ nhiên không có can đảm chạm vào những cơ bắp đó, xúc cảm chỉ có thể tưởng tượng ở trong lòng một chút.

Cậu xuống giường đi toilet, sau đó từ trên kệ sách tìm mấy quyển sách, im lặng đi đến phòng khách đọc sách.

An Vô Dạng học nấu ăn là một loại sở thích, cũng là một loại đầu tư tay nghề.

Cậu nếu biết chính mình không chăm chỉ đọc sách, về sau khẳng định không thể tốt nghiệp được.

Nếu như học nấu ăn thì không giống, lý tưởng to lớn hơn, thậm chí tương lai còn có thể tự mở nhà hàng của mình.

Lúc bốn năm giờ di Trương tới, hôm nay vẫn như thể nấu canh gà mái bồ dưỡng, nhìn tư thế rất giống muốn đút An Vô Dạng đến mập mạp.

Sau đó bà liền kỳ quái, một bên xoa tay nói: “Giờ này rồi, Hoắc tiên sinh còn chưa có tỉnh nha?”

An Vô Dạng từ sách vở ngẩng đầu lên, vừa thấy thế nhưng đã 5 giờ, vì thế buông sách xuống nói: “Con đi vào kêu hắn.”

Bức màn thật dày kéo lại, làm cho trong nhà thực tối tăm, nhiệt độ không khí lạnh lạnh.

An Vô Dạng ngày thường ngủ đều phải đắp chăn kín mít, Hoắc tiên sinh lại không cần.

Đối phương có thói quen để trần nửa người trên, chỉ mặc một cái quần ngủ.

An Vô Dạng mở đèn bàn, cúi sát vào Hoắc tiên sinh đang ngủ say, khom lưng kêu một câu: “Hoắc tiên sinh, rời giường.”

Cậu đồng thời cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng trong phòng hơi lạnh đầy đủ, trên người Hoắc tiên sinh lại đổ mồ hôi.....

Nam nhân đang nằm mơ, ở trong mơ chính mình cùng người ở trên giường lăn lộn.

Sau đó một giọng nói mềm mại truyền vào màng tai, ở trong đầu Hoắc Vân Xuyên, gương mặt kia còn ngây ngô trẻ con, trong chốc lát mỉm cười: “Hoắc tiên sinh?” Trong chốc lát khóc thút thít gọi: “Ba ba.....”

“A.....” Hoắc Vân Xuyên bừng tỉnh dậy, cả người đổ mồ hôi đầm đìa.

Càng kinh khủng chính là, gương mặt khóc ở trong mơ, đang xuất hiện ở trước mắt mình: “Hoắc tiên sinh, anh làm sao vậy?”

Cùng hình ảnh đối phương mỉm cười trong mơ trùng lặp lên nhau!

Hoắc Vân Xuyên cả người đều ngây ngốc, khó khăn lắm mới rõ ràng cảnh trong mơ cùng hiện thực.

Hắn giơ lên cánh tay che lại cái trán, mi mắt gắt gao nhắm chặt chính mình không có ý tốt, trầm giọng nói: “Ừm, không sao, gặp ác mộng.”

Mặt An Vô Dạng lộ vẻ giật mình, sau đó cười nói: “Hoắc tiên sinh cũng sẽ gặp ác mộng?”

Cậu cảm thấy thực ngoài ý muốn, thật là nhìn không ra nha.

“Rất kỳ lạ sao?” Hoắc Vân Xuyên trong lòng loạn cả lên, cảm xúc trong người còn không có từ trong mộng đi ra: “Tôi đổ mồ hôi, đi tắm rửa trước một chút.”

Hắn nói, vẫn luôn không có nhìn tới An Vô Dạng.

“Ừm.....” An Vô Dạng miễn cảm tinh tế mà nhận ra được, thái độ Hoắc tiên sinh đối với mình đột nhiên có hơi lạnh nhạt.

Bất quá cậu không có nghĩ nhiều, thực thông cảm do đối phương vừa mới gặp ác mộng.

Nói không chừng bởi vì giấc mơ kia thật là đáng sợ, Hoắc tiên sinh bị dọa sợ rồi.

An Vô Dạng có một ý nghĩ không đáng tin cậy, làm chính mình cười vui vẻ.

Hoắc Vân Xuyên đi vào phòng tắm, lập tức mở ra vòi nước lạnh xối từ đầu đến chân mình một lần, sau đó mới từ biểu tình hoảng hốt mà cởi ra quần ngủ, thuận tiện hung hăng dùng tay lau mặt.

“.....”

Hắn nhớ lại một chút giấc mơ vừa rồi, nội tâm sắp hỏng mất.

Bởi vì nội dung giấc mơ khó coi, khó có thể mở miệng.

Hoắc Vân Xuyên qua tuổi ba mươi mới biết được, hóa ra chính mình lại là một người biến thái thèm khát người đến như vậy.

Không chỉ mơ thấy chuyện lăn giường như bình thường, lại còn có.....

“Tuồng Thiếu Phi, cậu hại chết tôi.....” Hoắc Vân Xuyên lẩm bẩm nói.

Hắn ở trong phòng tắm hết nửa giờ, vạn phần xác định chính mình hiện tại rất bình tĩnh, nội tâm một chút ý tưởng dơ bẩn đều không có, mới bước ra khỏi ngưỡng cửa.

An Vô Dạng không thích uống canh gà nhất, nhưng là dì Trương bưng cho cậu đầy cả một chén.

Đang lúc cậu phiền não, Hoắc Vân Xuyên từ trước mặt cậu đi tới.

“Hoắc tiên sinh!” An Vô Dạng mắt trông mong mà nhìn Hoắc Vân Xuyên nói: “Tôi muốn ới.”

Hoắc Vân Xuyên nhìn đôi mắt sáng ngời của cậu, lại nhìn bát canh trước mặt cậu, nhàn nhạt nói: “Uống.”

An Vô Dạng không còn gì để nói, trơ mắt thực khẩn trương nhìn Hoắc tiên sinh từ bên cạnh mình đi qua.

Tốt lắm, đối phương tựa hồ thay lòng đổi dạ rồi, không thương mình nữa.

Nói cách khác canh gà mái chắc chắn là phải uống.

“.....” An Vô Dạng bóp mũi, từng ngụm từng ngụm mà uống, tự mình uống xong bát canh có độ ấm vừa phải.

Cậu rất muốn ới ra, nhưng là đặc biệt bực mình, lúc muốn ới lại không ới, lúc không muốn ới thì lại ới ra.

“Vô Dạng uống xong rồi? Giải quá.” Dì Trương khen ngợi, sau đó nhìn ông chủ từ phòng ngủ ra tới: “Hoắc tiên sinh cũng uống một chén đi, hôm nay canh không ngấy, cậu xem, Vô Dạng uống rất ngon miệng.”

Cũng chưa có ới đâu.

“Ừm.” Hoắc Vân Xuyên chọn một vị trí có khoảng cách hơi xa An Vô Dạng, trên mặt lạnh băng băng.

An Vô Dạng nhìn hẩn, không nói lời nào.

Trong chốc lát dì Trương dọn đồ ăn xong cho bọn họ, liền về nhà.

An Vô Dạng cầm lấy muống nhỏ, lặng im mà đút no chính mình.

Sau đó bước ra ban công một chút, nhìn hoa cỏ, nhìn mặt trời lặn, lại trở về tắm rửa, đọc sách đi ngủ.

“.....” Hoắc tổng một mình ở phòng tập thể hình, một thân mồ hôi mà ngồi dưới đất, thoát nhìn có chút suy tư về cuộc đời.

Khi 11 giờ hẩn cho rằng An Vô Dạng ngủ rồi, kết quả thật cẩn thận mà trở lại trong ổ chăn, phát hiện đối phương giống như trốn mình mà dịch sang bên cạnh.....

“Cậu làm sao vậy?” Hoắc Vân Xuyên biết rõ còn cố hỏi, trái tim co rúm thành một đoàn.

An Vô Dạng nép ở trong chăn không nói chuyện, nhưng hơi có một chút động tĩnh truyền đến.

Hoắc Vân Xuyên cẩn thận nghe, cả khuôn mặt tức khắc hết hoảng kinh ngạc.

Hắn ngồi dậy, cánh tay vói vào trong ổ chăn đào An Vô Dạng ra, sau đó trên tay sờ đến một vệt nước:
“.....”

An Vô Dạng mặt úp vào gối đầu, nhanh chóng nói: “Đôi mắt tôi đau, đau quá.”

Giọng cậu đã nghẹn thành như vậy, còn muốn gạt người.

“.....” Hoắc Vân Xuyên phát hiện quả thật An Vô Dạng đã khóc, tức khắc choáng váng, giống như bị người chém mười tám đao, không chỉ có đau đớn, còn chóng mặt thiếu máu.

Trời đất quay cuồng.

An Vô Dạng vừa nghe giọng nói của mình đã biết lời đuôi, mắt mặt quá rồi.

Cậu từ bên cạnh xóc chăn lên định xuống giường, mang vào dép lê muốn chạy.....

Hoắc Vân Xuyên đuổi ra cánh tay, ôm lấy eo cậu kéo trở về, gắt gao mà khóa lại trong lòng ngực: “Im nào?” Thuận đó mở đèn đầu giường, bật đèn lên liền sững sốt.

Thiên sứ hai mắt đỏ bừng, biểu tình hoảng hốt: “Không, không, không phải như vậy.....”

Hoắc Vân Xuyên nhìn An Vô Dạng bị dọa thành như vậy, liền biết chính mình không thu liễm tốt, hung ác lộ ra, so với ngày thường mặt vô biểu tình càng đáng sợ hơn.

Hắn vội thu liễm lệ khí đã rất ít xuất hiện, bày ra dáng vẻ lạnh lùng đối phương quen thuộc: “Không cần sợ, tôi không có ý hung dữ với cậu.....”

An Vô Dạng liền giãy giụa nói: “Vậy, vậy anh buông tôi ra, tôi thật sự muốn đi WC.”

Chính là Hoắc Vân Xuyên vừa thấy ánh mắt chột dạ của cậu liền biết, giờ phút này cậu không muốn đi WC, chỉ là muốn chạy trốn.

Xem ra đã hiểu lắm cái gì rồi.

Làm bên lớn tuổi hơn, Hoắc Vân Xuyên trong mắt tràn ngập giãỵ giụa, ngón tay cũng đã vô ý thức mà ma sát sau cổ đối phương giọng khàn khàn: “Vừa rồi vì cái gì khóc?”

An Vô Dạng rút cổ lại lắc đầu nói: “Mắt tôi đau.”

Cậu kiên quyết không thừa nhận chính mình khóc, mắt mặt lăm.

Hoắc Vân Xuyên ôm cái đầu cậu, nhất định bắt cậu phải nhìn chính mình: “Có phải bởi vì tôi không để ý tới cậu hay không? Hửm? Cậu liền cảm thấy ủy khuất? Vì cái gì?”

An Vô Dạng cảm xúc tủi thân vốn dĩ đã qua đi, lúc này nghe thấy Hoắc Vân Xuyên một lần nữa nhắc tới, cái loại khó chịu nói không nên lời lập tức lại vây lấy cậu.

An Vô Dạng vừa mới phát hiện, kỳ thật chính mình thực để ý thái độ của Hoắc tiên sinh.

Cậu chỉ hy vọng Hoắc tiên sinh ôn nhu săn sóc mình, dùng kiên nhẫn mười phần, nếu không phải như thế, trong lòng sẽ rất khó chịu.

“Hoắc tiên sinh, xin anh buông tôi ra đi, anh như vậy tôi sẽ cảm thấy rất bối rối.” An Vô Dạng lạnh như băng mà nói.

Ngày thường cậu dùng ánh mắt ấm áp nhìn Hoắc Vân Xuyên, hiện tại đã không còn nữa.

Bị An Vô Dạng dùng ánh mắt như vậy nhìn, Hoắc Vân Xuyên cảm thấy hít thở không thông.

Đây không phải kết quả hắn muốn.

“Chẳng lẽ cậu không muốn biết rõ ràng, tôi vì sao phải đối với cậu như vậy?” Hoắc Vân Xuyên nói: “Là không muốn biết, hay là không dám biết?”

Thật ra cái gì An Vô Dạng cũng không biết, nhăn mặt nói: “Tôi không có hứng thú biết.”

Cậu thực bướng bỉnh, nói không muốn liền không muốn, nói không dính lấy là không dính, một dáng vẻ lập tức có thể thu dọn hành lý bỏ đi.

Quả thật, An Vô Dạng xác thật đã nghĩ như thế đó.

Cậu định nếu như chọc giận người đàn ông hung thần ác sát này, liền thu dọn đồ đạc về nhà.

Sau đó cậu giận đến âm đầu, lại coi những lời này trở thành vũ khí mà tuyên bố ra.

“Anh có phải bắt đầu không kiên nhẫn rồi hay không? Nếu như không kiên nhẫn chăm sóc tôi nữa, tôi liền trở về nhà của mình.” An Vô Dạng nói: “Không cần tốn tiền của anh, cũng không cần anh chậm trễ thời gian mỗi ngày ở cùng tôi.....”

Cậu đã nghĩ thật lâu, chính là nói ra vẫn khó chịu đến muốn khóc.

Hoắc Vân Xuyên nhéo cằm An Vô Dạng, lấp kín cái miệng đang lải nhải của cậu, chạm vào liền không muốn buông ra nữa, ước chừng hôn nhau kéo dài khoảng mười phút..... (||° _ °||)

Trí não của An Vô Dạng bị loạn thành một đoàn, lập tức quên khóc, quên mất khó chịu.

Cậu cảm thấy cơ thể không phải của mình nữa, đối phương muốn cướp lấy cậu, hô hấp, sức lực, hết thấy tất cả.....

Lão đàn ông tàn nhẫn ném được chút mùi ngon ngọt, lập tức tựa như một gian nhà cũ bốc cháy, một phát không thể cứu vãn.

Hoắc Vân Xuyên dùng cả sức lực toàn thân, rốt cuộc đem con thú dữ kêu gào muốn uống máu ăn thịt trong lòng kia, một lần nữa giam lại trong lý trí.

Lúc này, An Vô Dạng đã hoàn toàn ngu ngơ.

Trải qua một loạt khi dễ, hiện tại cậu đáng thương đến rối tinh rối mù, đôi mắt sưng cái mũi hồng hồng, khu vực chịu tra tấn mạnh mẽ càng không cần phải nói.

Cậu dùng ánh mắt lên án nhìn người đàn ông câu nói đều trở nên lấp bắp: “Anh làm sao có thể như vậy, anh làm sao có thể như vậy.....”

Đây không phải cầm thú sao!

Nam nhân vừa mới phóng thích một phen ma quỷ trong lòng, bất chấp tất cả mà nhìn cậu: “Tôi đối với cậu ý nghĩ chân thật chính là như vậy.”

“.....” An Vô Dạng giận dữ trừng mắt.

Bởi vì cậu từng ảo tưởng, giữa hai người chỉ có cảm tình đơn thuần.

“Chính cậu suy xét đi.” Hoắc Vân Xuyên giơ tay, dùng ngón cái lau khóe miệng một chút, biểu tình như một trọng phạm chờ đợi hình phạt: “Muốn tiếp tục cùng tôi đăng ký kết hôn hay không.”

– Có muốn hay không hả?

45. Chương 45

” **Tôi đối với cậu ý nghĩ chân thật chính là như vậy** ” những lời này chuyển động lòng vòng trong não An Vô Dạng, nói cách khác, từ lần đầu tiên gặp gỡ đến bây giờ, ý đồ của đối phương với mình vẫn luôn chưa từng thay đổi.

Mục đích là muốn ôm lên giường.....

Sự thật này có chút làm người trở tay không kịp.

An Vô Dạng từ nhỏ đối với sinh hoạt gia đình tràn ngập lực bất tòng tâm, giống như làm sao cũng không đúng.

Sau khi cậu lớn lên cũng không có nghĩ tới muốn duy trì quan hệ thân mật với ai cả.

Bởi vì để người khác vừa lòng quá khó khăn, chi bằng chính mình một mình sinh sống càng tốt hơn.

“Nếu tôi nói không muốn, anh sẽ để tôi về nhà sao?” An Vô Dạng nhỏ giọng nói.

“Cậu nghĩ kỹ rồi?” Hoắc Vân Xuyên quỳ trước mặt cậu, trên thực tế, tứ chi vẫn đang chạm vào nhau.

Nếu không phải do lòng An Vô Dạng quá đơn thuần, sớm đã phát hiện, động tác giữa bọn họ đã vượt quá phạm vi quan hệ bình thường.

Đúng rồi, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ, còn thường xuyên mà xảy ra hành động thân mật ấp áp ôm ôm.

An Vô Dạng nhớ lại những chuyện đó, khuôn mặt trắng bệch thật sự đáng thương.

Cậu cảm thấy về nhà cũng không phải lựa chọn tốt nhất, lập tức sắp phải khai giảng, căn bản tìm không

ra lý do lừa ba mẹ nói chính mình phải tạm nghỉ học hai năm.

Hoắc Vân Xuyên nhú mày: “Cậu đang sợ hãi cái gì? Có phải sợ tôi đối với cậu không tốt hay không?”

Tiếp theo hắn lại nói: “Cậu đừng lo lắng, tôi sẽ đối với cậu thực tốt.”

An Vô Dạng há miệng, không có trả lời.

Bởi vì cậu hiện tại còn không rõ ràng lắm, Hoắc tiên sinh rốt cuộc là nghĩ như thế nào?

An Vô Dạng giống như con trai khép chặt miệng, không nói lời nào.

Hoắc Vân Xuyên cảm thấy có hơi bức bối.

Hắn cảm thấy xưa nay mình chưa từng thất bại như thế, chuyện này so với quản lý toàn bộ Hoắc thị còn khó hơn.

Chuyện về nhà hắn cũng không dám nhắc đến, hắn sợ hãi lỡ như lại khơi mào thần kinh thô của An Vô Dạng.

Hắn đành phải hỏi: “Cậu chán ghét tôi sao?”

An Vô Dạng lắc đầu.

Hoắc Vân Xuyên thở phào một hơi nhẹ nhõm, ít nhất thiên sứ không chán ghét mình.

Hắn tiếp tục nói: “Vậy vì cái gì không thể tiếp nhận chuyện tôi thích cậu?”

Hoắc tổng tài chột dạ, nói tới đây dừng một chút, xấu hổ mở miệng mà làm sáng tỏ một chút: “Tôi không có ham mê đặc biệt, cậu không cần lo lắng cho rằng tôi là biến thái.”

An Vô Dạng ngẩng lên đôi mắt kinh ngạc: “Anh nói cái gì?”

Hoắc Vân Xuyên kiên nhẫn lặp lại nói: “Tôi không có ham mê đặc biệt, cậu không cần lo lắng cho rằng tôi là biến thái.”

An Vô Dạng lắc đầu: “Không phải câu này, câu trước đó.”

Hoắc Vân Xuyên nhớ lại một chút nội dung câu chính mình vừa nói, sau đó dùng ánh mắt nóng cháy liếc An Vô Dạng: “Vì cái gì không thể tiếp nhận chuyện tôi thích cậu?”

Khi hắn nhìn thấy hai lỗ tai An Vô Dạng hồng hồng, bàn tay không tự chủ được để bên người nắm chặt thành quyền.

An Vô Dạng ấp úng mà nghĩ, chính mình đang được Hoắc tiên sinh tỏ tình sao?

Mặt đỏ, làn da cũng nóng lên.

Cậu cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Hoắc tiên sinh cường đại ưu tú như thế, lại thích một học sinh không giỏi giang như mình, còn chỉ đậu trường top sau.

“Không phải, tôi muốn hỏi rõ ràng.....” An Vô Dạng ngồi dậy, dùng eo dựa vào đầu giường, hy vọng kéo ra một chút khoảng cách với Hoắc Vân Xuyên làm người có thể thuận lợi hô hấp: “Anh là nghiêm túc thích tôi, hay là chỉ muốn cùng tôi lên giường?”

“Cái gì?” Hoắc Vân Xuyên nhướn mày, không thể tin tưởng mà nhìn cậu, cắn răng nói: “Vấn đề này cần phải hỏi sao? Khi nào tôi biểu hiện là chỉ muốn cùng cậu lên giường?”

Hắn thật muốn cạy đầu An Vô Dạng ra, nhìn xem bên trong đến tột cùng chứa cái gì.

“Nga, là như thế sao a.”

An Vô Dạng bị Hoắc Vân Xuyên hung dữ một hồi, cũng không dám nói lung tung.

Cậu gật gật đầu giống như tiếp nhận sự thật đối phương thích mình.

Hoắc Vân Xuyên bình phục cảm xúc một chút, cố gắng không muốn mỗi lần đều dọa An Vô Dạng sợ tới mức rụt cổ, như vậy hắn cũng rất khó chịu.

Chỉ có thể kỳ quái sao đối phương quá nhất gan, không có một chút dũng khí.

“Suy nghĩ thế nào?” Hắn khôi phục lại xong thanh âm rất dịu dàng.

“..... Tôi còn đang suy nghĩ.” An Vô Dạng rừ mi mắt nói, ngón tay nắm lấy gối đầu bên người, một tay khác nắm lấy đầu giường sau lưng.

“Ừm.” Hoắc Vân Xuyên rất có kiên nhẫn chờ đợi, không có thúc giục.

Tuy rằng hấn thực khấn trương, lòng bàn tay đều ra mồ hôi, nhớ rõ sau khi thành niên lần đầu tiên tham gia đại hội cổ đông, cũng không căng thẳng như vậy.

Sau đó qua vài phút, ngón tay An Vô Dạng từ trên đầu giường từ từ trượt xuống dưới, kinh động người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào tóc cậu.

“Suy xét xong rồi?” Hoắc Vân Xuyên trầm giọng hỏi.

Trả lời hấn, là hình ảnh thiên sứ chậm rãi nghiêng đầu sang bên cạnh.....

Hoắc Vân Xuyên phản xạ kịp đưa tay đón được đối phương, khi hấn đầy cỏi lòng hy vọng chuẩn bị nghênh đón cuộc sống tươi đẹp, cúi đầu nhìn thấy chính là một gương mặt ngủ say vừa đáng yêu lại đáng giận.

Người vừa rồi nói đang suy nghĩ, nhắm mắt lại ngủ thật sự ngon lành.

“.....” Hoắc Vân Xuyên im lặng mà nhìn gương mặt kia, một chút biện pháp cũng không có.

Như thế cũng không thể trách An Vô Dạng, chủ yếu là do quá khuya rồi.

Lúc cậu chuẩn bị ôn thi đại học, cũng chưa từng ngủ trễ như vậy.

Hoắc tổng tài còn có thể thế nào, dĩ nhiên là nhẹ nhàng thả cậu lại vào trong ổ chăn, để cho cậu ngủ thoải mái hơn một chút.

Ngày hôm sau An Vô Dạng tỉnh lại, trong đầu suy nghĩ một chút.

Cậu từ từ nhớ tới cuộc đối thoại tối hôm qua với Hoắc tiên sinh, miệng há to thành chữ O.

Nếu ký ức không có vấn đề, ba ba nhỏ rất ủy khuất, trốn ở trong chăn lau nước mắt, sau đó được tổ tình rồi ngủ quên ở trên giường cũng chính là mình.

An Vô Dạng, vì cái gì cậu giỏi giang như vậy?

Cậu nghĩ thầm.

An Vô Dạng buổi sáng tỉnh lại chuyện làm đầu tiên là đi ban công nhìn mấy chậu hoa có nụ, hôm nay nở chưa nhỉ?

Sau đó cậu vui vẻ như ý nguyện mà thấy phong lữ nở rộ, từng đóa từng đóa, thật sự rất đẹp.

Đón nắng sớm An Vô Dạng cười cười, quay đầu đi vào trong phòng tắm đánh răng, rửa mặt.

Hoắc Vân Xuyên đã sớm nghe được động tĩnh trong phòng, sau đó nghi hoặc phát hiện, sáng sớm hôm nay cùng ngày thường không có gì khác biệt cả.

Hắn nhúu chặt mi mày, từ trên giường ngồi dậy.

Hoắc tổng nghi ngờ lén lút nhìn An Vô Dạng đi đến ban công ngắm hoa, hẳn là đối phương rất để ý tới chuyện hoa nở, trên gương mặt kia còn cười tủm tỉm.

Rất đẹp.

Hoắc tiên sinh lòng tràn đầy sự nghi ngờ, nghiêm túc mà nhìn An Vô Dạng từ hành lang đi trở về, đi vào toilet đánh răng.

“.....” Hắn tức khắc có loại sợ hãi bị lãng quên.

Dĩ nhiên, An Vô Dạng không có khả năng quên hẳn, chỉ là nghĩ thông suốt mà thôi.

Về nhà là không có khả năng về nhà rồi, trước mắt mà nói bảo bảo là quan trọng nhất.

Còn tình cảm của Hoắc tiên sinh, đi một bước thì tính một bước thôi.

An Vô Dạng nghĩ thâm, không để tâm người ta nói cũng là một chuyện tốt.

“Sớm.” An Vô Dạng thấy có người tới, nhấc lên tươi cười không hề có khúc mắc, bên trong không chút hỗn loạn ngượng ngùng.

“Sớm.” Hoắc Vân Xuyên nói, lại bị nụ cười lóe mắt ảnh hưởng một chút.

Hắn dùng ánh mắt phức tạp nhìn An Vô Dạng, đoán không ra mạch não của người này.

Bất quá mặc kệ thế nào, sự tình vẫn phải dựa theo suy nghĩ của mình.

An Vô Dạng đã đánh răng xong, cậu thấp giọng nói: “Dì Trương ngày hôm qua làm bánh, tôi lấy từ tủ lạnh ra hâm nóng một chút, chuyện này là sở trường của tôi, anh sẽ không phản đối chứ?”

Thông thường những việc này đều do Hoắc tiên sinh làm, bởi vì hắn không yên tâm mình.

Hoắc Vân Xuyên còn có chút hoảng hốt, thuận miệng liền ứng tiếng: “Ừm.”

An Vô Dạng liền đi ra ngoài.

Cậu mở tủ lạnh, lấy ra bánh bao đã đông lạnh, trước dùng nước rửa bên ngoài bánh bao một chút, sau đó dùng giấy phủ lên.

Chờ Hoắc Vân Xuyên lấy lại tinh thần, lập tức nhớ tới chính mình vừa rồi đã đáp ứng chuyện gì rồi.....

Mặt hắn đen thui buông bàn chải đánh răng, đi vào cửa phòng bếp nhìn xem.

Lúc này An Vô Dạng, đã đem bánh bao trắng treo mộp mộp bỏ vào bên trong lò viba, chỉnh xong ba phút.

Sau khi cậu phát hiện Hoắc Vân Xuyên ở đây, hơi sửng sốt, sau đó nói: “Hâm bánh bao rất đơn giản.”

Nhưng mà buổi sáng ngày hôm qua, Hoắc tiên sinh đem sandwich đi Trương cực cực khổ khổ làm nướng cháy.

Tuy rằng rất thơm, nhưng là mình ăn vào tiêu hóa không được.

“Cẩn thận một chút.” Hoắc Vân Xuyên xác định đối phương không sao, mới lui về phòng tắm.

Hắn dùng thời gian nhanh nhất thu thập xong cho mình, sau đó ra ngoài, đem việc vặt dư lại nhận làm, không cho An Vô Dạng động một chút đồ nào trong phòng bếp nữa.

Hoắc Vân Xuyên cũng không biết, đáng vẻ mình mặc tạp dề vẻ mặt nghiêm túc mà làm bữa sáng, siêu cấp có mị lực.

Hiển nhiên làm bữa sáng không phải kỹ năng gì ghê gớm, chỉ là người đang làm bữa sáng lại là Hoắc tiên sinh.

Nếu An Vô Dạng không có đoán sai, tài sản Hoắc tiên sinh ít nhất có gần chục tỷ, xứng danh là một tỷ phú thứ thiệt.

“Ăn đi.” Hoắc Vân Xuyên rót sữa bò nóng, dọn ra bánh bao, lấy xong đưa cho An Vô Dạng.

Hắn đối mặt với những đồ vật mình không am hiểu, đã cố gắng làm rất cẩn thận, tránh sai lầm.

“Cảm ơn.” An Vô Dạng đã sớm đói bụng, cậu lập tức cúi đầu ăn, thỉnh thoảng uống một ngụm sữa: “Bánh bao hôm nay ăn rất ngon.”

Hoắc Vân Xuyên nói: “Vây ăn thêm mấy cái.”

Hắn gấp lên một cái bánh bao nhỏ, không sai biệt lắm hai ngụm là giải quyết hết một cái.

An Vô Dạng so với hắn ăn chậm hơn một chút, ít nhất ăn ba ngụm mới xong.

Về chuyện xảy ra đêm qua, hai người rất ăn ý, ai cũng không nhắc tới.

Buổi sáng Trần Phóng đưa tới dụng cụ An Vô Dạng chỉ định, ước chừng nhiều khoảng hai thùng to.

An Vô Dạng rất vui vẻ, bởi vì đồ vật quen thuộc này, làm cậu nhớ tới thời gian làm thêm ở tiệm điểm tâm ngọt.

“Dì Trương, chúng ta dọn ra ngoài sử dụng thôi.” Cậu nói thì nói như vậy, nhưng thật ra chính mình không có ra tay, mà ở một bên nhờ dì Trương sắp xếp theo ý mình.

Hai người phối hợp, dùng tài liệu có sẵn bắt đầu làm, thực nhanh liền làm ra một ít bánh mì.

Dì Trương xé mở một cái bánh mì còn nóng, ném thử một ngụm nói: “Ăn thật ngon, hương thơm ngào ngạt.”

“Con lấy cho Hoắc tiên sinh một cái.” An Vô Dạng nói, dùng mâm đựng một cái, bưng vào phòng ngủ.

Người đàn ông kia đang ở trong phòng làm việc, đối với An Vô Dạng xâm lấn không chút nào để ý.

“Hoắc tiên sinh,” An Vô Dạng gõ gõ cửa phòng vốn dĩ không có đóng, vừa đi vừa nói chuyện: “Dì Trương làm bánh, anh đói bụng không?”

Cậu đi đến cách khoảng một thước liền dừng lại.

Cơ bắp trên lưng Hoắc Vân Xuyên kéo căng, có một loại như kẻ thù đang đến gần, làm cho mặt hắn đều đen.

“.....” Bạn nhỏ mềm mại có cái gì đáng sợ chứ.

“Để trên bàn đi.” Hấn nhàn nhạt nói.

“Được.” An Vô Dạng gật gật đầu, bưng bánh mì đi qua.

Sau đó cậu không có rời đi, mà là ngồi xuống ở cái ghế bên cạnh, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc.

“Chúng ta nói nói chuyện đi, Hoắc tiên sinh.”

Hoắc Vân Xuyên buông công việc trong tay, từ từ quay đầu nhìn cậu.

Nhưng mà An Vô Dạng đang dẫn đo câu chữ, trên mặt một mảnh trầm tư: “Ừm.....” Cậu nghĩ thầm, nói như vậy có hơi không tốt lắm: “Nga.....” Nói như vậy hình như cũng không ổn.

Hoắc Vân Xuyên chờ không kịp, chờ đến cái trán có lớp mồ hôi mỏng, trực tiếp thúc giục nói: “Nói đi.”

Vì thế An Vô Dạng nhanh chóng lên tiếng: “Là thế này, chính là tôi quyết định không trở về nhà.”

Hoắc Vân Xuyên nhìn cậu, bên ngoài một mảnh bình tĩnh, nhưng sau lưng đã ứa đẫm: “Sau đó thì sao?”

An Vô Dạng tim đập bùm bùm, rốt cuộc biết ý tứ ẩn giấu của Hoắc tiên sinh, cậu chậm rãi nói: “Tuy rằng tôi không rõ ràng lắm cảm giác thích là gì, nhưng tôi không chán ghét anh.” Sau đó nâng lên đôi mắt, vẻ mặt nghiêm túc mà quyết định: “Vậy cho cả hai chúng ta một cơ hội đi.”

Thiên sứ thật là đáng yêu quá đi thôi.

Hoắc Vân Xuyên thì thầm yết hầu phát ngứa, dùng hứa hẹn trong khả năng của mình mà nói: “Tôi sẽ làm cho cậu biết.”

Hấn tràn ngập tin tưởng, chỉ cần chờ đối phương cho mình cơ hội, nhất định cậu sẽ thích mình.

“Nga, tốt.” An Vô Dạng không được tự nhiên gật đầu nói.

Hoắc tổng tài chăm chú nhìn bạn nhỏ một lát, kéo ra ghế dựa giơ tay qua ôm cậu.....

Lúc này An Vô Dạng nghĩ thầm, ừm, nếu đáp ứng cho cả hai cơ hội thì không thể cự tuyệt, có thể dời qua, ngồi ở trên đùi cũng không sao hết.....

Hoắc tiên sinh lấy bánh mì đút cậu.

“Tôi không ăn bánh mì, đã ăn rồi.” Lực chú ý của An Vô Dạng chính là nhanh như vậy đã bị dời đi: “Anh ăn đi, tôi cảm thấy nướng cũng không tệ lắm.”

“.....” Hoắc tổng tài cảm thấy mỹ mãn mà ôm thiên sứ, trong miệng nếm bánh mì, lại giống như đang nhắm nháp không phải bánh mì, mà là chính là thiên sứ.

“Chúng ta khi nào đi đăng ký?” Hoắc Vân Xuyên giả vờ không chút để ý hỏi.

An Vô Dạng cẩn thận nghĩ một chút: “Hôm nay là cuối tuần, chờ tôi kiểm tra thời gian làm việc của Cục Dân Chính trước đã.”

Cậu lấy ra di động, ngồi ở trên đùi Hoắc Vân Xuyên bắt đầu nghiêm túc mà tra cứu, quả nhiên phát hiện Cục Dân Chính cuối tuần không làm việc.

Thiên sứ hiểu ý người đầu tiên hỏi rõ ràng: “Hoắc tiên sinh cần phải chọn ngày không?”

Nghe nói nhà giàu người ta đều tương đối để ý hoàng lịch, tuổi tác..v...v..

Lão bánh quẩy Hoắc Vân Xuyên liếc thiên sứ trong lòng ngực: “Nếu không?” Hiển nhiên hắn đã đoán được dự định của An Vô Dạng.

“Nếu không cần.” An Vô Dạng không quá chắc chắn mà đề nghị nói: “Anh cảm thấy thứ hai thế nào?”

“Tốt.” Hoắc Vân Xuyên lập tức đáp ứng, đồng thời cúi đầu hôn lỗ tai An Vô Dạng một chút.

Bên tai truyền đến hô hấp dọa An Vô Dạng nhảy dựng, cảm thấy có phải hắn sinh bệnh hay không?

Cậu không có nghĩ nhiều hỏi: “Hoắc tiên sinh làm sao vậy?”

Sau đó vì chỗ chính mình ngồi không thoải mái lắm, sắc mặt An Vô Dạng dần đỏ lên, rốt cuộc đã biết sao lại thế này.

Cậu nhanh nhẹn nhẹ nhàng mà xê dịch.

Hoắc tổng tài bị cậu hại mất nửa cái mạng, biểu tình vặn vẹo khó chịu, kiên trì vài phút mới buông An Vô Dạng ra: “Đi đọc sách, tôi tiếp tục làm việc.”

An Vô Dạng liếc liếc mắt một cái nhìn văn kiện chất đống trên mặt bàn, ngoan ngoãn gật đầu đi ra ngoài.

Cậu tràn ngập kính nể mà nghĩ, Hoắc tiên sinh thật là kiến thức rộng rãi, là một doanh nhân hết sức tài ba.

— **Lúc đầu tui định sau chương này sẽ đổi xưng hô của hai người thành anh-em, nhưng nghĩ lại thì hình như có hơi vội!!**

46. Chương 46

Giữa người với người vốn dĩ đã có chênh lệch, sự thật này, lúc An Vô Dạng còn chưa có hiểu chuyện đã thể nghiệm đầy đủ.

Cậu nhớ rõ một năm khi từ tiểu học lên sơ trung ấy, chính mình học ở trường tiểu học bình thường, bên người có hai bạn học hàng ngày gặp mặt khi thi cử đều đạt được thành tích thập phần tốt.

Tốt tới trình độ nào, chính là nghe nói có thể đậu vào trường học tốt nhất thành phố.

Lúc ấy trong trường học bùng nổ tới nỗi, không thua gì thi đỗ Trạng Nguyên.

Ba mẹ bạn học mở tiệc ăn mừng, An Vô Dạng thân là bạn học cũng có đi tham gia.

Cậu tới nhà bạn học rồi, tận mắt nhìn thấy cái bầu không khí tràn đầy vui vẻ, tình cảm hòa hợp giữa bạn học cùng cha mẹ.....

Đó là lần đầu tiên An Vô Dạng cảm thấy hâm mộ cùng không biết làm sao, trong lòng dâng lên ghen tị cùng cảm xúc tự ti.

Cậu nhớ lại chuyện cũ sâu kín lúc thơ ấu, vừa mở ra ngăn tủ, từ trong tủ lấy ra bột mì, bột nở, đường, chuẩn bị làm bánh bông lan.

Dì Trương vừa rồi thu dọn xong mớ hỗn độn, nói với cậu: “Vô Dạng, cậu nói với Hoắc tiên sinh một tiếng, dì về đây.”

An Vô Dạng vội nói: “Vâng, dì Trương trên đường cẩn thận.”

Cậu làm bộ đang sửa sang lại đồ vật, chứ không phải lén lút chuẩn bị làm bánh.

Chờ sau khi dì Trương đi rồi, An Vô Dạng dựa theo mấy bước mình đã thuộc lâu lâu, đập trứng, khuấy trứng, sàng bột mì.....

Từng bước một mà làm, làm đến siêu cấp nghiêm túc, siêu cấp cẩn thận.

Không biết từ khi nào, chớp mũi cậu liền chảy ra một lớp mồ hôi mỏng.

An Vô Dạng đối với chuyện này không hề quan tâm, tiếp tục nhìn chăm chăm công việc trong tay mình.

Thời gian cứ như thế trôi qua một giờ.

Hoắc Vân Xuyên chờ thật lâu không thấy An Vô Dạng vào ngủ trưa, có chút hoài nghi đối phương vừa rồi có phải bị mình dọa sợ rồi hay không?

Hắn vừa hổ thẹn vừa oan uổng mà nhú mào: “.....” Chính mình thân là đàn ông huyết khí phương cương trai tráng mạnh mẽ, đối với người mình thích có phản ứng là chuyện bình thường.

Đối phương thân cũng là đàn ông, cho dù không đồng tình cũng có thể hiểu chứ.

Bất quá Hoắc tổng tài nghi An Vô Dạng đơn thuần, khéo miệng liền co rút, cảm thấy hiểu được mới là lạ.

“Hôm nay làm sao không chịu ngủ trưa?”

An Vô Dạng đột nhiên nghe thấy một giọng nói xuất hiện, là Hoắc tiên sinh tới.

May quá, cậu đã đem bánh cho vào lò nướng.

“Ừm, không buồn ngủ.” An Vô Dạng chỉ vào lò nướng trước mặt mình nói: “Là dì Trương nướng, đến giờ liền có thể ăn.....”

Hoắc Vân Xuyên đối với nhân phẩm của An Vô Dạng ấn tượng thập phần tốt đẹp, căn bản không tin đối phương sẽ nói dối.

“Không cần ăn quá nhiều bánh.” Hắn không nghi ngờ gì mà phân phó.

An Vô Dạng gật gật đầu, cười cười với hắn.

Hoắc Vân Xuyên đem đôi tay luôn luôn tiết lộ cảm xúc của chính mình, nhanh chóng giấu đến sau lưng:

“Cậu tối hôm qua ngủ tương đối trẻ, vẫn là đi ngủ một chút tương đối tốt hơn.”

Nghe thấy Hoắc tiên sinh đề nghị, An Vô Dạng liếc mắt một cái nhìn lò nướng, còn phải nướng hơn ba mươi phút nữa mới được.

Bàn tính nhỏ trong bụng của cậu đang đánh tách tách, gật gật đầu với Hoắc Vân Xuyên: “Được a, chúng ta ngủ nửa giờ.”

Hoắc tổng tài lực chú ý toàn bộ đặt ở trên hai chữ ‘ **chúng ta** ’, hoàn toàn bị sung sướng tới điên rồi.

Hắn dùng ánh mắt nóng cháy nhìn thiên sứ, gật đầu đáp ứng dễ dàng: “Có thể.”

Sau đó xoay người đi vào trải giường nệm.

Nhưng mà An Vô Dạng khắp đầu óc đều là bánh nướng, chỉ nghĩ không thể bỏ lỡ thời gian.

Cậu nghiêm túc đặt đồng hồ báo thức, mới dám nằm xuống.

Sau lưng chính là bộ ngực ấm áp dễ chịu của Hoắc tiên sinh, từ sau khi được tỏ tình thẳng mặt, luôn làm người miên man không xác định.....

An Vô Dạng nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện một dáng người cao gầy rắn chắc, đường cong hoàn mỹ.

Cậu không tự chủ được dịch về phía trước một chút, thuận tiện theo bản năng mà khống chế hô hấp của chính mình.

Hoắc Vân Xuyên vĩnh viễn sẽ không biết, người bên cạnh đang cách xa mình nửa cánh tay thôi, thiên sứ thuần khiết đang ảo tưởng về hắn.

Nửa giờ sau, đồng hồ báo thức An Vô Dạng đã đặt trước đấy vang lên.

Cậu bò dậy, xoa xoa gương mặt còn buồn ngủ, xuống giường đi xem thành phẩm của mình.

Hoắc Vân Xuyên hé mở mi mắt, đáy mắt một mảnh tỉnh táo, nhìn không ra một chút dấu vết đã ngủ.

Hắn cho rằng An Vô Dạng đi toilet mà thôi.

An Vô Dạng đang hồi hộp không biết bánh bông lan có thành công, mang xong bao tay chống phồng, mở

ra lò nướng đem bánh lấy ra ngoài.

“.....” Cậu ngủ được một mùi thơm nồng nàn, rồi mỉm cười thật tươi.

An Vô Dạng gấp không chờ nổi mà dùng tay bẻ một miếng, bỏ vào trong miệng.

Cậu từ từ nhắm nháp, biểu tình từ bình tĩnh suy tư, qua một hồi thành vừa lòng mỉm cười.

Kỳ thật bánh cũng không ngon lắm, ít nhất còn không có ngon bằng bánh của cửa hàng làm đâu.

Bất quá, An Vô Dạng cảm thấy bánh này của mình cũng không phải không có chỗ để khen.

Hơn nữa sau khi ăn qua một lúc, trong đầu tự động nhận ra khuyết thiếu, rất rõ ràng chính mình lần sau phải cải tiến như thế nào.

“Có lẽ là ông trời cho mình thiên phú đi.....” An Vô Dạng vỗ vỗ vụn bánh, nói nỉ non.

Cậu biểu tình bình tĩnh mà trở lại trên giường, tay chân nhẹ nhàng, ôm lấy cánh tay Hoắc Vân Xuyên đang gác ở bên cạnh, ngủ tiếp.

“.....” Hoắc tổng giả bộ ngủ cũng không dám thở mạnh, chỉ dám dùng cằm nhẹ nhàng mà cọ một chút mái tóc của thiên sứ.

Ngày cuối tuần cứ như vậy trôi qua. Rất nhanh hết ngày, thực mau liền đến thứ hai.

An Vô Dạng ngồi ở trên giường tỉnh thần, đột nhiên xoa xoa lồng ngực khó chịu: “Tôi có hơi muốn nôn.”

Hoắc Vân Xuyên ném xuống quần áo mình vừa mặc được một nửa, từ trong phòng lấy ra một cái chậu mang lại đây.

Hắn để cho An Vô Dạng ói trong này: “Không cần đi phòng tắm.”

Ngồi ở trên giường thoải mái để chịu mà ói.

Nhưng là buồn nôn muốn ói sao có thể thoải mái, hướng chỉ buổi sáng mới dậy, trong dạ dày trống không.

Không có gì trong dạ dày lúc ói rất là vất vả.

Cả khuôn mặt An Vô Dạng vặn vẹo đáng vẻ rất khó coi, bất quá vẫn luôn luôn không rên một tiếng.

Ngón tay cậu trắng nõn nắm lấy mép chậu, đầu cúi thấp thấp há miệng nhắm vào trong.....

Hoắc Vân Xuyên ngồi xổm bên cạnh chậu chùng chùng, lông mày nhíu chặt thành một đường thẳng.

Trừ dùng bàn tay xoa lưng An Vô Dạng, hắn cái gì cũng làm không được.

Hai kẻ đều là hũ nút, một người không có thói quen kể khổ, một người không biết cách an ủi.

Phòng ngủ trừ thanh âm nôn mửa của An Vô Dạng tình cờ phát ra bên ngoài, chỉ có sự im ắng.

Mười phút sau, thiếu niên sắc mặt xanh trắng ngẩng đầu lên, muốn nước muốn khăn giấy.

Hoắc Vân Xuyên trước tiên đem mấy thứ này lên, sau đó đưa khăn lông ấm, lấy ra bàn chải đánh răng....

An Vô Dạng biết chính mình có chứng bệnh huyết áp thấp, liền đón nhận ý tốt của đối phương: “Cảm ơn.”

Cậu vừa mới ới giọng nói hơi khàn khàn, còn có chút suy yếu.

“Vì cái gì phải nói cảm ơn tôi?” Hoắc Vân Xuyên nói: “Về sau không cần nói nữa.”

Hắn nghe xong không hề cảm thấy vui sướng chút nào.

Trong lúc này, cảm thấy làm sao cũng được thiếu niên gật gật đầu, tóm lại có hơi khó chịu mà rửa mặt đáng răng xong.

Sau đó cậu một lần nữa nằm lên giường, ôm chăn bơ phờ mà nghỉ ngơi.

Hoắc Vân Xuyên tìm bị vò thành một cục, đứng dậy vào phòng bếp nấu cháo.

Công ty có điện thoại gọi đến, hắn nghe cuộc gọi rồi nói: “Tôi hiện tại rất bận, không phải chuyện rất khẩn cấp không cần tìm tôi.”

Người gọi điện thoại cho hắn đều nghe ra được, tổng tài tâm tình không tốt.

May mắn chính là, An Vô Dạng ăn vào đồ ăn, tinh thần từ từ tốt hơn.

Cậu thậm chí cướp lấy chén trong tay Hoắc Vân Xuyên, tự mình động thủ, ăn ngấu nghiến.

“Vừa rồi ới quá lợi hại, bụng rất đói.” An Vô Dạng phát hiện Hoắc tiên sinh không chớp mắt mà nhìn mình, ngượng ngùng mà cười cười.

Sau đó tiếp tục dùng tốc độ nhanh nhất tự dứt mình ăn.

Hoắc Vân Xuyên gần như thất thần mà nhìn An Vô Dạng, nếu không phải chính mình nhìn thấy, như thế nào có thể tin, trên thế giới này có người vừa có một biểu tình như rơi xuống địa ngục, sau đó lập tức lại có một biểu tình vui sướng như bay thẳng lên thiên đường.

Hắn nhận lấy chén An Vô Dạng ăn xong, đặt ở trên mặt bàn.

Sau đó mở ra hai tay ôm chặt lấy đối phương.....

Chính là An Vô Dạng vừa mới ăn no, thể xác và tinh thần đắm chìm ở trong cảm giác bụng được thỏa mãn.

Không khí hiện tại tốt đẹp như vậy, nhẹ nhàng mà đánh ợ một cái: “ Ợ ợ ợ.....”

Hoắc tổng tài đờ một lúc lâu, ôm thiên sứ nhẹ giọng mà cười ra tiếng.

Sau khi phát hiện chính mình ợ, An Vô Dạng cũng cười: “Thực xin lỗi a.”

Còn may, vừa rồi ăn là cháo thịt nạc, không có mùi vị gì quá nặng!

“Không sao cả.” Hoắc Vân Xuyên bên môi mang theo ý cười, tâm trạng thoải mái mà đi rửa chén, vì thiên sứ làm trâu làm ngựa.

An Vô Dạng đi chải đầu, thay quần áo.

Hôm nay sẽ đi làm giấy kết hôn, cậu mở ra tủ quần áo, định chọn một bộ quần áo thật đẹp.

Trước đó đã hỏi thăm rõ ràng, khi chụp ảnh phải mặc vào sơ mi trắng, cho nên chọn sơ mi trắng.

An Vô Dạng lấy ra một trong số không nhiều lắm những cái áo sơ mi mà bản thân cậu có, ngón tay ở trên phần vải dệt tinh tế sờ sờ, biểu tình do dự.

Cậu lặng im vài giây, cầm quần áo cầm đi ủi cho thẳng.

Hoắc Vân Xuyên ngày thường đều mặc áo sơ mi trắng, tủ quần áo tất cả đều áo sơ mi.

Hắn ước chừng ở bên trong lựa hơn mười giây, chọn ra một cái áo cùng kiểu với áo sơ mi của thiên sứ.

Quần áo mặc hằng ngày, dĩ Trương đều đã ủ.

Hiện tại lấy ra ủ sơ một lần là có thể mặc.

An Vô Dạng thay xong quần áo, sờ sờ đầu tóc của mình: “Hoắc tiên sinh, tôi muốn đi cắt tóc.....”

Cậu cảm thấy tóc có hơi dài, thoát nhìn không có tinh thần lắm.

Hoắc Vân Xuyên hơi chau mày: “Chúng ta lập tức sẽ ký giấy kết hôn, em xem có phải hẳn là nên sửa xưng hô hay không?”

Luôn là Hoắc tiên sinh dài Hoắc tiên sinh ngắn, có vẻ rất xa lạ.

“Cũng đúng.” Lúc trước An Vô Dạng cũng đã như vậy, bắt quá kêu đã quen, vẫn luôn không có sửa miệng: “Nhưng mà.....” Cậu đột nhiên nói thêm một câu: “Có phải nên thu phí sửa miệng hay không?”

Hoắc Vân Xuyên: “Khụ.....”

Khuôn mặt già lạnh lùng hơi đỏ lên, máu nóng đang sôi lên trong lòng.

“Ừm.....” Người đàn ông qua tuổi ba mươi, trái tim run rẩy mà hàm hồ đáp: “Sẽ cho em.”

An Vô Dạng xua xua tay nói: “Tôi nói giỡn, sao có thể đòi bao lì xì của anh chứ.”

Cho dù Hoắc tiên sinh không ngại, chính mình cũng rất ngượng ngùng à nha.

Hành trình sau khi ra cửa chính là như vậy, dắt An Vô Dạng đến trong tiệm cắt tóc trước, cắt một kiểu tóc model nhất hiện giờ.

Hoắc Vân Xuyên phát hiện, mặc kệ thiên sứ nhà mình cắt kiểu tóc nào, đều mang theo một dáng dấp ngoan ngoãn.

Hắn nhếch môi cười cười, tiếp tục xem báo trong tay.

Sau khi cắt xong, An Vô Dạng ở trước gương trái phải nhìn ngó, cảm thấy cũng không tệ lắm.

Chỉ là tóc mái có chút ngắn, lộ ra lông mày.

Trước đó cậu đã phản đối kiểu tóc này với nhà tạo mẫu, đối phương lại nói mặt cậu nhìn hợp, cái kiểu tóc này hoàn toàn hold được.

Nhà tạo mẫu tóc thấy thành quả kiểu tóc cũng thực bối rối, rõ ràng một kiểu tóc khốc suất cường bá duệ như vậy, sau khi ở trên người vị khách này, liền trở thành tiểu thịt tươi mát mẻ.....

Không thể hiểu được.

An Vô Dạng ngay từ đầu không biết chỗ này cắt tóc cũng lâu như vậy, sau khi cắt xong đã 11 giờ.

Cậu thúc giục nói: “Hoắc tiên sinh, chúng ta đi nhanh thôi, Cục Dân Chính sắp tan làm rồi.”

Sau đó người chung quanh đều nhìn cậu.

Chỉ thấy một người đàn ông cao lớn từ khu chờ đứng lên, đi đến bên cạnh thiếu niên thoạt nhìn còn rất nhỏ tuổi, ôm eo đối phương đi ra ngoài.

An Vô Dạng ngồi trên xe nhìn cảnh thành phố trôi qua cực nhanh, trong lòng so với buổi sáng bình tĩnh không ít.

Cậu cảm thấy rất nhiều thứ xảy ra có lẽ do hiển nhiên, chính mình không cần quá kháng cự, chỉ cần kiên định mà đi qua là tốt rồi.

Gần tới cửa cục dân chính, Hoắc Vân Xuyên dừng xe lại.

Hắn tự nhận không phải một tên chính nhân quân tử, bắt quá lúc sắp tới cửa, vẫn rất có trách nhiệm hỏi một câu: “Em khẳng định thật sự muốn đăng ký với tôi?”

An Vô Dạng gật gật đầu.

Nam nhân phía trước có thể thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy phản ứng của cậu.

“Nếu không có gì ngoài ý muốn, sẽ không bao giờ ly hôn.” Hoắc Vân Xuyên nói rõ ràng.

Chuyện này không giống như đã bàn bạc lúc trước đó, đã không còn là vì bảo bảo mới kết hôn, An Vô Dạng trong lòng biết rõ ràng.

Cậu cau mày không rên một tiếng, đầu chậm chạp không gật xuống.

Hoắc Vân Xuyên dựa vào ghế dựa êm ái, nặng nề mà thở dài một hơi.

Sau đó mở cửa xe đi ra ngoài, để không gian lại cho An Vô Dạng.

Bất quá cũng không có đi xa, chỉ đứng ở bên cạnh xe, An Vô Dạng vừa quay đầu liền có thể thấy bóng dáng hần.

Dáng vẻ Hoắc tiên sinh thoát nhìn thực bức bối, bây giờ nhất định rất muốn hít một điếu thuốc để giải sầu, không biết vì cái gì, An Vô Dạng chính là có loại cảm giác này.

Cẩn thận suy nghĩ lại mà nói, cậu đã thật lâu không còn nhìn thấy Hoắc Vân Xuyên hút thuốc nữa.

Gạt tàn thuốc trong nhà cũng đã vứt.....

Hoắc tiên sinh đã nói dì Trương cầm đi vứt.

“Cũng tốt, không ly thì không ly.” An Vô Dạng lẩm bẩm, dù sao sau này Hoắc tiên sinh chán ngấy mình, cuộc hôn nhân này vẫn phải ly thôi.

Cậu suy nghĩ xong, mở cửa xe từ trên xe xuống dưới.

“Hoắc tiên sinh, chúng ta vào thôi.”

Thời gian sắp không kịp, đợi một lát còn phải chụp ảnh.

Hoắc Vân Xuyên quay đầu lại, không nói hai lời đi tới kéo tay An Vô Dạng, trực tiếp đi vô cổng lớn.

Lần đi đường này, có lẽ là lần có tốc độ nhanh nhất sau khi hần cùng An Vô Dạng ở bên nhau.

Dọc theo đường đi vì thông suốt, một đôi thực nhanh đã được người ta sắp xếp xong tư liệu, cùng chụp ảnh.

“Sổ hộ khẩu có mang theo không?”

“Mang theo.”

Hoắc Vân Xuyên lấy ra hai quyển, sổ hộ khẩu của An Vô Dạng cùng giấy chứng minh buổi sáng đã bị hấn cướp tới tay.

Lúc chụp ảnh, nhiếp ảnh gia đối với đôi tân nhân thống nhất yêu cầu: “Này, đầu hai người tới gần một chút, nhìn thẳng vào máy ảnh cười một cái.”

An Vô Dạng là một đứa nhỏ nghe lời, nghe vậy liền dựa gần vào Hoắc Vân Xuyên, cười đến sáng lạn.

Răng rắc ——

Bức ảnh trên giấy hôn thú của cậu cùng Hoắc Vân Xuyên, đã dừng lại ở trong camera của nhiếp ảnh gia.

Chụp xong ảnh thì được phân phó ngồi ở bên cạnh chờ, bởi vì giấy hôn thú cùng ngày là có thể lấy được.

An Vô Dạng rất bình tĩnh, trừ thỉnh thoảng hơi ngẩng đầu, nhìn nhìn động tĩnh mọi người làm việc.

Người đàn ông ngồi ở bên người cậu so với cậu càng bình tĩnh hơn, chỉ là ngồi ở kia, nắm tay cậu, ngậm miệng một chữ đều không nói.

Bởi vì, người ta nói sắp xong rồi.

Hoắc Vân Xuyên dẫn theo An Vô Dạng đi lên, cầm quyển vở hồng thuộc về bọn họ tới tay.

“Có phải có một quyển là của tôi hay không?” An Vô Dạng ánh mắt tràn ngập tò mò, cậu vươn ra ngón tay sờ sờ, muốn lấy một quyển.

“Tôi cất.” Hoắc Vân Xuyên chỉ nhìn thoáng qua An Vô Dạng, liền tự mình lấy mất.

Ly hôn cũng phải dùng đến cái này, hấn định sau khi lấy về cho vào tủ khóa lại, tóm lại không thể để cho An Vô Dạng đụng tới nữa.

47. Chương 47

Giấy hôn thú cứ như vậy cầm tới tay, tuy rằng chính mình mới chạm vào một chút, bên trong cụ thể viết cái gì đều không thấy rõ ràng.

Bất quá tâm tình An Vô Dạng vẫn khá tốt, có một loại cảm giác không hề cô đơn nữa.

Cậu ngưng ngưng ánh mắt lấp lóe một chút, thật ra chính mình mặt ngoài chần chờ, cuối cùng vẫn là quyến luyến nhiệt độ cơ thể của Hoắc tiên sinh.

Cho nên, mặc kệ cuộc hôn nhân này cuối cùng có thể đi đến đâu, vẫn cần phải tích cực vun đắp mới được.

“Vân Xuyên.” An Vô Dạng đột nhiên nói: “Về sau tôi sẽ kêu anh như vậy.”

Trong lòng cậu quyết định, về sau phải hoàn toàn thay đổi cách xưng hô.

Hoắc tổng tài đang lái xe, chỉ cảm thấy cánh tay mình đang nắm tay lái tê rần, thiếu chút nữa không lái xe nổi nữa..... Hắn thở dồn dập mà ngừng xe lại ven đường nơi có ít xe cộ, từ lúc đi ra khỏi Cục Dân Chính vẫn luôn nhăn nheo, hiện tại rốt cuộc tới cực hạn rồi.

An Vô Dạng thắc mắc nói: “Đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta đi nhầm đường sao?”

Hoắc Vân Xuyên thấp giọng nói: “Không có.” Sau đó cởi bỏ đai an toàn từ trên xe xuống dưới, đi đến ghế sau An Vô Dạng đang ngồi mở cửa xe.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của bạn nhỏ, trực tiếp khom lưng thăm dò đi vào, nắm cầm đối phương, như mưa rền gió dữ mà tàn nhẫn hôn một trận.

“Ngô.....” An Vô Dạng trở tay không kịp tìm kiếm thứ gì đó có thể bắt lấy, đôi mắt dễ dàng hoảng sợ thực nhanh liền tràn ngập hơi nước.

Nam nhân hôn đã ghiền mới buông cậu ra, hung dữ cảnh cáo nói: “Lần sau không cần tùy tiện câu dẫn tôi.”

Đặc biệt là ở trên đường cái.

Sau khi xe lái đi được một lúc, An Vô Dạng môi hồng hồng vẫn không thể tin được, Hoắc tiên sinh ở trên đường dừng xe đi xuống, chỉ là vì chiếm tiện nghi của mình

Nhưng sự thật hình như chính là như vậy.

“Tôi không có câu dẫn anh.....” An Vô Dạng cãi lại.

Đầu lưỡi của cậu có chút tê dại, dùng ngón tay xoa xoa khóe miệng, hai lỗ tai vẫn luôn ửng đỏ.

Hoắc Vân Xuyên hừ nhẹ: “Vậy là ai đang câu dẫn tôi?”

Tóm lại vô luận chính là đáng vẻ như thế nào cũng không tin.

An Vô Dạng hé miệng nói: “Dù sao cũng không phải tôi.”

Vốn dĩ Hoắc Vân Xuyên định mang An Vô Dạng đi nhà hàng tốt nhất ăn cơm, kết quả thấy cậu như vậy, đành phải ở gần đó tìm một nơi thoát nhìn cũng không tệ lắm.

Hắn nắm tay An Vô Dạng đi vào, nhanh chóng cần một gian ghé ló.

Chờ sau khi người phục vụ đi rồi, An Vô Dạng phát hiện chính mình lại ngồi trên đùi Hoắc tiên sinh.

Bởi vì sợ hãi ngã xuống, cậu trước tiên vòng tay ôm vai Hoắc Vân Xuyên.

“Vân Xuyên.....” An Vô Dạng năn nỉ nói, muốn dùng hai chân dẫm trên mặt đất, lại phát hiện chân của mình bị nâng lên.

Hoắc tiên sinh giống như ôm em bé mà ôm lấy cậu.

Nam nhân máu huyết cuộn cuộn nói: “Em không được nhúc nhích, tôi để cho chân em chấm đất.”

An Vô Dạng nhanh chóng nói: “Được.”

Sau khi chân được buông xuống cậu rất tuân thủ hứa hẹn, bảo trì tư thế vùi mình ở trong lòng ngực Hoắc Vân Xuyên, ngón tay bắt lấy quần áo sau lưng người ta.....

Động tác như thế làm người đàn ông lớn hơn cậu mười hai tuổi tràn ngập ý muốn bảo hộ.

Hoắc Vân Xuyên rót cuộc chịu không nổi nữa, chui đầu vào trong cổ thiên sứ hít sâu một hơi, giống như người hít thuốc phiện.

An Vô Dạng nhột nhột, cảm thấy Hoắc tiên sinh có chút biến thái, đồng thời có chút đáng sợ.

Cậu không quá nhớ rõ sự tình cụ thể buổi tối ngày đó, bắt quá lên giường chính là chuyện như vậy, dù sao cũng là mình giống phụ nữ ở trong phim điện ảnh, ở dưới tiếp nhận.....

Suy nghĩ lại thực đáng sợ.

An Vô Dạng ngồi ở trong lòng ngực Hoắc Vân Xuyên, lặng lẽ run cầm cập.

Phần sợ hãi này khiến cho cậu nhẹ nhàng xê dịch.

“Lạnh không?” Hoắc Vân Xuyên ôm cậu càng thêm chặt hơn, cầm cổ ý cọ gương mặt cậu một chút: “Tôi bật điều hòa cao hơn một chút.”

An Vô Dạng nói: “Không phải, không cần chỉnh.”

Hoắc Vân Xuyên tôn trọng ý kiến của cậu, tay cầm lấy điều khiển lại buông xuống, sau đó cầm lấy di động ở bên cạnh.

“Dạng Dạng, em lấy giấy chứng nhận rồi có muốn nói với bạn bè họ hàng biết không?” Hoắc Vân Xuyên dụ dỗ nói.

Một tiếng thân mật ‘Dạng Dạng’ kêu ra làm sắc mặt An Vô Dạng hồng thắm, cậu ngượng ngùng mà ‘Ừm’ một tiếng: “Có.”

“Tuy rằng trước mắt chúng ta không định công khai thông báo với mọi người, bất quá có thể nói với bạn bè.” Hoắc Vân Xuyên dễ dàng thiên sứ cùng mình cùng nhau cầm giấy kết hôn trong tay, chụp một bức ảnh ngọt ngào: “Buổi tối ngày mai mời bạn bè tối trong nhà ăn cơm, em cảm thấy được không?”

Khắp đầu óc An Vô Dạng đều là ý nghĩ, giọng nói Hoắc tiên sinh thật ôn nhu, sau khi kết hôn hình như thật sự không giống nhau.

Cậu nhẹ nhàng cắn khước nói: “Tôi thấy cũng được.”

Hoắc Vân Xuyên rũ mắt nhìn màn hình, một bên nói: “Tốt lắm.” Một bên chỉnh sửa lại tin nhắn gửi cho đám cầu FA bạn hắn.

“Bất quá, tôi không có bạn nào để mời.” An Vô Dạng thanh âm nhẹ nhàng nói: “Bạn họ đều chuẩn bị khai giảng, hẳn là rất bận rộn.”

“Không sao cả.” Hoắc Vân Xuyên ấn đầu thiên sứ vào trong lòng ngực của mình: “Vậy chờ lúc chúng ta cử hành hôn lễ rồi mời.”

An Vô Dạng: “Ừm, ờ?” Cậu cảm thấy không đúng chỗ nào đó, nhưng là lại nói không nên lời không đúng chỗ nào.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Hoắc Vân Xuyên oanh tạc đám bạn của hắn.

Lần này hẳn cài đặt nhiều thêm một đối tượng có thể thấy được, là ông nội hẳn.

Trên hình ảnh có hai bàn tay một lớn một nhỏ, cùng nhau cầm hai mép quyển vở màu hồng trên có mấy chữ to ‘ Giấy Hôn Thú ’.

Bàn tay An Vô Dạng trắng nõn tinh tế, đầu ngón tay thon nhỏ, lộ ra màu hồng nhạt khỏe mạnh.

Tay Hoắc tổng thì dày rộng thon dài, phía trên không mang theo bất kỳ một trang sức nào, chỉ có trên cổ tay mang một chiếc đồng hồ, thực hiển nhiên là bàn tay của một người sống trong nhung lụa.

Quý Minh Giác: [che mặt][che mặt][che mặt] Hoắc Vân Xuyên cậu là một tên cầm thú, cậu lại lừa bạn nhỏ đi làm giấy kết hôn!

Trần Sơ: Không thể tưởng tượng nổi.jpg

Tưởng Thiệu Phi là người không bất ngờ nhất: Vân Xuyên vốn dĩ chính là loại người như thế, các cậu đều quên rồi sao.

Từ lúc Hoắc Vân Xuyên đưa An Vô Dạng tới trước mặt hẳn, hẳn liền mơ hồ đoán được sẽ có một ngày như vậy.

Chỉ là không nghĩ tới sẽ nhanh như thế, nói thật vẫn có một chút bất ngờ nho nhỏ.

Người sau nhần lại nội dung, người khác cũng nhận được thông báo.

Bọn họ nhìn xong im lặng một lúc, tập thể cùng nhớ lại một chút ký ức xa xôi trong quá khứ, Hoắc Vân Xuyên là người thế nào, sau đó liền run lấy bầy.

Ông cụ Hoắc ngủ một giấc tỉnh lại, cảm di động rơi vào trầm tư.

Cháu nội ông thật hết sức tàn nhẫn, trực tiếp giấu giếm trong nhà, con cùng người yêu đều có cả rồi.

Nghĩ một chút, ông cụ Hoắc gọi điện thoại qua.

Lúc này Hoắc Vân Xuyên đã ở nhà, bên người chính là An Vô Dạng đang ngủ say.

Còn hẳn thật ra không có ngủ, nghe thấy di động ở trên bàn làm việc run run, lập tức ngồi dậy, cầm lấy vào phòng khách nghe.

“Ông nội.” Hoắc Vân Xuyên dường như không có việc gì mà kêu lên.

Bên kia truyền đến thanh âm không nhanh không chậm của ông cụ Hoắc: “Hai đứa giấy chứng nhận cũng đã lấy, tình huống bé con cũng ổn định, định khi nào mới công khai?”

Hoắc Vân Xuyên mày nhíu chặt: “Vậy mọi người định thế nào? Để cho cậu ấy lần lượt tiếp đãi họ hàng bạn bè?” Ông nội im lặng làm hắn hừ lạnh: “Thực xin lỗi, con đau lòng.”

Ông cụ Hoắc nhe răng một lát, sợ bị cháu nội hiểu lầm, vội vã nói: “Ông nội ngược lại không phải có ý đó đâu.....” Chẳng qua, nếu con trai cùng con dâu biết, quả thật tương đương với toàn bộ gia tộc đều biết.

Ông thật sự không dám bảo đảm, sẽ không tạo thành bất luận quấy rầy nào đối với đứa nhỏ kia.

“Ai, vậy quên đi.....” Ông hiển nhiên rất muốn gặp mặt, cho dù là lén lút cũng tốt.

Năm đó, ông cụ Hoắc nhớ lại khoảng thời cháu nội phản nghịch kéo dài đến hơn hai năm, khoảng thời gian đó quan hệ của cháu nội với cha mẹ thật sự rất gay gắt, cơ hồ cũng không trở về nhà.

Ông cụ Hoắc một câu cũng chưa nói, nên thế nào vẫn thế đó.

Loại thái độ rộng lượng đó khiến cho quan hệ của ông cùng Hoắc Vân Xuyên so với ai khác đều tốt hơn nhiều.

Từ khi đó ông cụ Hoắc liền biết, tính cách của cháu nội nhà mình rất cứng rắn, không tiếp nhận bất luận kẻ nào can thiệp vào cuộc sống của hắn.

Bao gồm cả người có huyết thống gần gũi nhất, cũng không thể.

“Sau ba tháng, chờ bảo đảm thật sự ổn định rồi, con sẽ tự mình nói với bọn họ.” Hoắc Vân Xuyên suy nghĩ một lát rồi nói.

“Tốt, vậy đứa nhỏ kia thích ăn cái gì?” Ông cụ Hoắc không dám yêu cầu gặp mặt, chỉ là uyển chuyển tỏ vẻ quan tâm.

Hoắc Vân Xuyên ngẩn người, quay đầu lại nhìn phòng ngủ: “Em ấy thích ăn tôm, cà chua.....”

Ông cụ Hoắc cũng ngẩn người, sau đó cười: “Thật là dễ nuôi..... Là một đứa nhỏ ngoan ngoan?” Ông lần thứ hai nhắc mãi những lời này, tràn ngập tưởng tượng yêu thương.

“Ừm, tính tình rất ngoan.” Hoắc Vân Xuyên ánh mắt lóe sáng, cảm thấy người kia hẳn là không biết giận đâu.

“Ông cũng đoán như thế.” Ông cụ Hoắc nói thầm: “Tính tình của con xấu như vậy, cũng chỉ có người tính tình dễ chịu mới có thể ở chung với con.”

Hoắc Vân Xuyên bĩu môi, không tỏ ý kiến.

Hắn và ông cụ Hoắc hàn huyên một hồi lâu, nội dung phần lớn đều quay chung quanh An Vô Dạng và bảo bảo.

“Vậy cứ thế đi, không chậm trễ con.” Ông cụ Hoắc trước khi cúp điện thoại, nói một câu: “Tân hôn vui vẻ.”

Hoắc Vân Xuyên nói: “Cảm ơn ông nội.”

Cúp điện thoại của cháu nội, nhìn trên màn hình trò chuyện xuất thần thật lâu, thế nhưng lâu đến mười phút.

Ký ức ông cháu bọn họ trò chuyện một lần lâu như vậy, dừng lại những năm cháu nội học tiểu học.

Chỉ chớp mắt đứa trẻ liền lớn như vậy, chính mình cũng sắp làm ông cố.

Ông cụ Hoắc mở ra bức ảnh lần trước nhận được, lại một mình lẳng lặng nhìn thật lâu.

Hoắc Vân Xuyên mời xong vài người bạn, cảm di động nghĩ một chút, vẫn là gọi cho ông nội một cuộc điện thoại: “Khụ, ông nội, buổi tối ngày mai bọn Thiếu Phi ở chỗ của con mở tiệc liên hoan, ngài muốn cũng có thể đến đây, con kêu Thiếu Phi đi đón ngài.”

“.....” Ông cụ Hoắc không dám tin mà há miệng, sau đó liên tục gật đầu: “Tốt tốt tốt,” Ông khẩn trương mà nói: “Vậy ông nội có phải nên chuẩn bị một phần quà hay không?”

Hoắc Vân Xuyên: “Hai phần.”

Ông cụ Hoắc: “Đúng đúng đúng, xem trí nhớ của ông này, hai phần.”

Buổi tối 6 giờ, đèn rực rỡ mở lên.

Trên không trung nơi thành thị phồn hoa đã xám xịt, không còn thấy rõ nơi lầu cao chói vót.

An Vô Dạng nghe thấy trong phòng có người kêu mình, liền xoay người vào phòng, trở về ăn cơm.

“Tối ngày mai trong nhà có khách đến.” Dì Trương đã không còn ở đây, Hoắc Vân Xuyên bế An Vô Dạng lên đùi mình, một dáng vẻ thực quen thuộc.

An Vô Dạng giật mình: “Anh sao lại ôm tôi?” Sau đó cậu phóng đại sự thật mà nói: “Tôi nặng một trăm hai mươi ba cân đó (61.5kg).” Chẳng lẽ Hoắc tiên sinh không cảm thấy nặng sao?

Hoắc Vân Xuyên nhàn nhạt nói: “Kể nặng một trăm hai mươi ba cân.” Ôm thực thoải mái.

Thiếu niên bị ôm lấy chột chột cơ bắp trên người hắn, chỉ có thể nói vô cùng hâm mộ.

“Ăn cơm đừng quây.” Lão đàn ông bắt lấy ngón tay đang đốt lửa kia, đặt ở bên miệng hôn một cái: “Ông nội của tôi, ngày mai muốn đến gặp em.”

An Vô Dạng tròn to mắt, sau đó không nói gì thêm.

Nhưng là dáng vẻ thoát nhìn không giống như là không sao cả.

“Sợ sao?” Hoắc Vân Xuyên hỏi.

“Không có.” An Vô Dạng lắc đầu, đưa tay bưng bát cơm.

Ăn từ giữa trưa đến bây giờ, bụng cậu đã đói rồi.

“Để tôi đi.” Hoắc Vân Xuyên giành trước bụng lấy, thế nhưng ra tay dứt cậu.

Có lẽ lớn nhất là do thói quen, thiếu niên ngồi ở trên đùi hắn cũng không hề kháng cự mà hé môi, ăn một ngụm, lại ăn một ngụm.

An Vô Dạng cũng không biết mình đã tập mãi thành quen, bị người khác biết đến sẽ có bao nhiêu dọa người.

Cậu chỉ đơn thuần cảm thấy, anh tình tôi nguyện hắn là có thể, người khác muốn quản cũng không được.

Ăn ăn, Hoắc Vân Xuyên phát hiện toàn thân thiên sứ đều dựa vào mình, biểu tình thực thả lỏng; hơn nữa đôi mắt đối phương, ừm, không chớp mắt nhìn chăm chăm TV.

Cơm nước xong còn phải ăn trái cây.

Lúc An Vô Dạng gặm dưa, Hoắc ba ba vừa rồi vẫn luôn đút cậu giờ mới ăn cơm.

Tốc độ nhanh mà không loạn, ăn một bữa cơm vẫn tuần tú như thường.

Nhưng là gương mặt lạnh lùng như vậy, An Vô Dạng hoàn toàn không hiểu được, đối phương như thế nào lại là một người chu đáo biết chăm sóc như vậy.

Ăn xong một miếng dưa, An Vô Dạng vứt vỏ dưa, lau lau tay nói: “Hôm nay thật vui vẻ.”

Hoắc đại thiếu một người bận bịu trăm công nghìn việc, giơ tay ra xoa bóp gương mặt không nhiều thịt lắm của An Vô Dạng, ánh mắt thâm thúy giống như có thể nuốt người vào.

Chờ hẩn cơm nước xong, An Vô Dạng liền đi tắm rửa.

Hoắc Vân Xuyên báo với dì Trương, buổi tối ngày mai phải chuẩn bị một bữa tối dành cho sáu người ăn.

Các món ăn cũng làm như thường ngày là được, số lượng vừa đủ là có thể.

Hôm nay là buổi tối tân hôn đầu tiên, Hoắc đại thiếu rất vui vẻ cùng hưởng thụ sau khi tắm rửa xong, mặc xong quần ngủ, ở trên quầy bar nhỏ nhà mình rót một ly rượu từ cây thừa (*khóm mỹ*)*.

Uống cùng chanh cắt miếng cùng muối ăn.

Hoắc Vân Xuyên thích rượu Mexico, trước ném một chút muối ăn, sau đó uống xong ly Tequila, lại thông thả ung dung mà ăn chanh.

An Vô Dạng nhìn rất ngon miệng, ngồi sát lại: “Cho tôi một ly với.”

Hoắc Vân Xuyên gật đầu, lấy ra một cái ly sạch sẽ, rót cho An Vô Dạng một ly sữa bò.

“.....” An Vô Dạng cắn khước môi, nén giận mà uống hết ly sữa kia.

Không chỉ như thế, còn phải chịu đựng tiếng nhỏ giọng cười nhạo của đối phương.

Có thể nói là rất rất khinh người quá đáng.

“Dạng Dạng, buổi tối mượn tay em để tôi dùng.” Hoắc Vân Xuyên nói, tầm mắt chậm rãi từ trên mặt An Vô Dạng dời xuống dưới, mục tiêu là tay An Vô Dạng.

An Vô Dạng sửng sốt, giơ tay của mình lên trước mắt nhìn một chút, lòng rộng lượng gật đầu nói: “Được a.”

Cậu phát hiện Hoắc tiên sinh thường lui tới phòng tập thể hình, không đến 10 giờ rưỡi sẽ không vào phòng, tối hôm nay chỉ tập nửa giờ liền vào ngủ.

An Vô Dạng đã đồng ý cho đối phương mượn tay, thực nhanh đã bị cầm đi xài.

Ngay từ đầu cậu cũng không biết vì sao phải mượn tay của mình, sau đó thì dùng ra sao?

“Không cần sợ, đây là chuyện thực bình thường.” Hoắc Vân Xuyên mờ hồ đầy người mà thoáng nhìn ánh mắt kháng cự của thiên sứ, trong lòng vừa nhói.

Hắn không muốn ép cậu, nhưng không thể ngăn cản tình tròng lên não, thật sự làm không được chính nhân quân tử.

An Vô Dạng da mặt nóng bừng, hô hấp hơi loạn một chút.

“Ừm.....” Nhưng là lòng bàn tay ma sát hơi đau, còn phải bao lâu, cậu nhỏ giọng nói.

Hoắc Vân Xuyên nói: “Rất nhanh.”

Sau đó An Vô Dạng tin là thật, kết quả Hoắc tiên sinh dùng những lời này lừa gạt cậu cả một buổi tối.

Về sau không bao giờ tin lời nói dối trong miệng Hoắc tiên sinh nữa, cậu nghĩ thâm.

(*) *Tequila* (người Mỹ phát âm là tê-ki-la) là một thứ rượu có độ cồn cao được chưng cất từ agave xanh được trồng xung quanh thành phố Tequila cách thành phố Guadalajara 65 km về phía tây bắc và nằm trên cao nguyên Los Altos của bang Jalisco thuộc quốc gia Mexico.

- Độ cồn thông thường 38-40% nhưng cá biệt có thể có độ cồn 35-55%. Mặc dù vậy, đa số tequila có độ cồn 40%.

- Cách uống *Tequila cruda*-tequila với chanh và muối: phổ biến ở ngoài lãnh thổ Mexico, được gọi là “tequila cruda” hay được gọi theo thứ tự thành phần được dùng trước: lick-sip-suck (liếm muối, nốc tequila, mút lát chanh). Cách uống này rất được ưa chuộng bởi số đông, tất cả đồng loạt thực hiện ba bước trên cùng lúc và lặp lại nhiều lần. Cũng có người mút chanh trước khi uống, theo cách đó họ sẽ ít thấy hương vị của tequila

hơn và không bị sốc.

– Chương sau Dạng Dạng gặp ông nội chồng và ba mẹ chồng.

48. Chương 48

Sau khi xong việc, không khí đặc sệt không thể giải thích lan tràn ở phòng ngủ, chỉ cần là một người trưởng thành đều biết nơi này đã xảy ra chuyện gì.

An Vô Dạng thu lại cái tay đã bị sử dụng quá độ của mình, mặt nóng bừng đến choáng váng.

Sau đó xoay người đi xuống, vào toilet rửa sạch.

Hoắc Vân Xuyên ở trên giường một lát, đứng dậy theo sau.

“Không sao chứ?” Hắn từ trong gương thấy An Vô Dạng rũ mi mắt, lo lắng hỏi.

“Không sao.” An Vô Dạng nói như vậy, lại hơi xấu hổ lật lại lòng bàn tay đã đỏ lên: “Tôi rửa xong rồi.” Cậu dùng nước vội vàng xối lên một chút, liền chuẩn bị rời đi.

“Từ từ.” Hoắc Vân Xuyên lập tức rút một cái khăn lông, kéo đôi tay An Vô Dạng qua, giúp đối phương cẩn thận lau khô: “Đỏ hết rồi.” Lúc lau không thể tránh khỏi nhìn thấy lòng bàn tay.

Vừa rồi nam nhân còn coi như thỏa mãn, hô hấp trong chốc lát liền thay đổi.

Bất quá hắn thực lý trí mà lau khô, rồi buông ra.

An Vô Dạng muốn nói cảm ơn, không sao rồi, đúng lúc nhớ tới lời Hoắc Vân Xuyên đã nói qua, liền ngậm miệng lại.

“Tôi trở về ngủ đây.” Cậu xoay người rời khỏi toilet.

Trong ổ chăn còn lưu lại một loại hương vị làm người mặt đỏ tim đập, nằm xuống một lúc sau vẫn luôn lượn lờ như có như không.

An Vô Dạng chịu không nổi mà bò dậy, hai tay níu lấy góc chăn, dùng sức vung tay mà quạt vài cái.

Như vậy liền tốt hơn một chút.

Hoắc Vân Xuyên thấy thế nói: “Muốn đổi ga giường khác hay không?”

An Vô Dạng nói: “Không cần.”

Hiện tại thời gian đã không còn sớm, cậu nằm xuống rồi liền lười đứng lên.

Hoắc Vân Xuyên gật gật đầu, chưa nói cái gì.

Thiên sứ phản xạ kịp nhớ lại lời nói của hắn, ở trong vòng tay của Hoắc tiên sinh hỏi ra thắc mắc: “Ông nội anh dễ ở chung sao?”

Người đàn ông ôm cậu trả lời: “Dễ ở chung.” Dừng một chút lại hôn cậu một hồi nói: “Ông ấy cũng là ông nội của em.”

An Vô Dạng sững sốt, bất quá dựa trên pháp luật mà nói là sự thật: “Nga, cũng phải.” Ký ức của cậu về ông nội mình thực xa lạ, chỉ có một chút không có ấn tượng nào sâu đậm: “Ngủ ngon.....”

Cậu nói xong thì nhắm mắt lại, thực nhanh liền ngủ rồi.

“Ngủ ngon.” Hoắc Vân Xuyên nhẹ giọng nói.

An Vô Dạng khi ngủ gặp một giấc mơ, thấy rất nhiều thứ kỳ quặc, không biết khi nào trời đã sáng rồi.

Sáng sớm hôm nay không có nồm, chỉ là lúc đánh răng hơi khó chịu một chút.

Dì Trương buổi sáng mang đến rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, thịt các loại rau dưa cần có đều có cả.

Sau khi được Hoắc Vân Xuyên cho phép, An Vô Dạng một đầu chui vào phòng bếp, đi theo dì Trương cùng nhau chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn buổi tối phải dùng.

Như vậy đến buổi tối mới có thể xong việc.

Dì Trương vốn dĩ không cho phép, chính là An Vô Dạng vẫn cứ khẳng khái, bà đành phải chấp nhận.

Dì Trương có chút hồi hộp: “Dì vào làm cho Hoắc tiên sinh bên này, vẫn là lần đầu tiên chiêu đãi khách, thật là có phần thấp thỏm.”

An Vô Dạng nhìn bà: “Dì đừng lo lắng, bạn bè của Vân Xuyên đều rất dễ ở chung.”

Dì Trương gật đầu: “Dì thấy hai ngày nay Hoắc tiên sinh tươi cười nhiều hơn, đã có chuyện tốt gì sao?”

Bà rất tò mò, ngày thường vị tiên sinh kia mặt luôn cứng đờ.

Có một vài từ thể hiện đúng nhất, không giận tự uy, rất dọa người.

“Dạ?” An Vô Dạng không khỏi nhớ lại một chút, Hoắc tiên sinh tươi cười thật sự trở nên nhiều hơn sao?

Sau đó nghiêng đầu nói một câu: “Có thể là bởi vì thứ hai chúng con đã làm giấy kết hôn.”

Động tác xắt rau của dì Trương ngừng lại một hồi: “Kết hôn?”

Bà tựa hồ cảm thấy thực kinh ngạc, bất quá suy nghĩ lại Hoắc tiên sinh yêu thương An Vô Dạng như thế, lại cảm thấy rất đương nhiên.

“Vậy thật tốt quá. Chúc mừng hai cậu, tân hôn vui vẻ.” Dì Trương nói.

Vốn dĩ bà cho rằng, với tính tình của cậu thiếu niên này, chỉ là giúp Hoắc tiên sinh sinh một đứa con, tuyệt đối không có khả năng có được danh phận.

“Cảm ơn dì Trương.” An Vô Dạng lộ ra một cái mỉm cười hơi thẹn thùng, trong lòng thật ấm áp.

Ước chừng qua nửa giờ, việc vặt ở phòng bếp đã xử lý xong.

An Vô Dạng phụ giúp làm việc xong thì rửa tay, sau đó bưng lên một ly hồng trà do mình pha, gõ cửa phòng ngủ.

“Vào đi.” Cửa vốn không có khóa, từ bên trong truyền đến một giọng nói nghiêm cẩn trầm thấp.

Tim An Vô Dạng bỗng nhiên đập nhanh một chút, vội đi vào.

Cậu không biết Hoắc Vân Xuyên đang mở hộp qua video, chỉ cho rằng đối phương giống như thường, đang xử lý công việc hằng ngày.

“Vân Xuyên, tôi pha hồng trà, anh muốn nếm thử một chút hay không?” An Vô Dạng nở một nụ cười mỉm, giọng nói như bơ sữa có một mùi vị dịu dàng ngọt ngào.

Hoắc tổng đột nhiên không kịp phòng ngừa, lập tức tắt màn hình.

Nhưng đã không còn kịp rồi, hắn phát hiện khuôn mặt bọn cấp dưới trong video nhanh chóng lộ ra một bộ dáng khiếp sợ kinh ngạc.

Hoắc Vân Xuyên có chút phiền.

“Tôi quấy rầy đến anh sao?” An Vô Dạng cái gì cũng không biết, cậu chuyên chú rót hồng trà nóng trong tay, thật cẩn thận bưng lại đây.

Hoắc Vân Xuyên lập tức nhận đến giúp cậu: “Không có.”

Thuận tiện, đem cameras dời đi, để cho nhóm cấp dưới nhìn vách tường.

Trong phòng hội nghị xa xôi một mảnh thốn thức, sôi nổi suy đoán hình ảnh cùng giọng nói nghe thấy vừa rồi.

“Không rõ lắm anh thích gì, tôi không có cho đường.” An Vô Dạng gãi gãi đầu nói, đón nhận ánh mắt thâm thúy của đối phương, có chút không được tự nhiên mà quay mặt đi: “VẬY anh tiếp tục làm việc đi, tôi đi ra ngoài đọc sách.”

Hoắc Vân Xuyên gật đầu: “Ừm.”

Hắn nhìn theo thân ảnh bạn nhỏ rời đi, bưng lên hồng trà còn nóng nhẹ nhấp một ngụm, biểu tình đoán chừng là vô cùng hưởng thụ.

Nam nhân luôn luôn không có hứng thú với hồng trà, hôm nay đột nhiên cảm thấy hồng trà uống vô cùng ngon miệng.

Sau đó dời camera trở về, mở ra màn hình: “Tiếp tục cuộc họp.”

Xét thấy bọn cấp dưới hàng năm khuất phục ở dưới dâm uy của Hoắc Vân Xuyên, do đó không có người nào dám hỏi đến người vừa rồi là ai.

Trừ khi chán sống.

Bên này, An Vô Dạng một mình ngồi ở phòng khách đọc sách, xem đến trong lòng run rẩy rục rịch, vô cùng muốn làm bánh kem.

Bất quá ngày hôm qua vừa mới làm chuyện xấu xong, tạm thời cậu không muốn làm nữa.

Hơn nữa buổi tối còn có khách đến, cứ chờ thêm hai ngày nữa rồi nói.

Đáng để nhắc tới chính là, tháng chín đã tới rồi, lại khai giảng thêm một năm mới.

An Vô Dạng mở ra nhóm của lớp cao trung, phát hiện các bạn học bên trong đang tán gẫu hết sức sôi động.

Tiểu béo: [cười gian /][cười gian /][cười gian /] bạn tốt tớ muốn đi trường học, cậu làm gì đấy? @An Vô Dạng

Đúng là bởi vì do tiểu béo gửi đến, An Vô Dạng mới mở nhóm lớp đã lâu không vào.

Cậu nhìn thấy các bạn học trong nhóm tám đến khí thế ngất trời, thế nhưng có loại ảo giác phẳng phát giống như đã cách mình cả một thế hệ.

An Vô Dạng: Hiiii, béo ca, ngày mai thuận buồm xuôi gió nhé [cười gian /]

Tiểu béo nhìn thấy tin nhắn này, tức khắc hiểu lầm: Gì hả, thằng nhóc cậu sớm như vậy đã đến trường học? Làm gì, của gái hả?

Lớp trưởng Vương Lệ: Phó học tập, đừng tưởng rằng mỗi người đều giống như cậu có được không?

Ở trong ấn tượng của cô, An Vô Dạng không phải một người thích trêu ghẹo bạn nữ như những bạn nam khác.

Tuy rằng thành tích không tốt lắm, nhưng là người ta lớn lên đẹp trai lại biết lễ phép, tính cách rất là ôn nhu.

An Vô Dạng: [cười to /] cảm ơn lớp trưởng thay tôi chứng minh trong sạch.

Còn chuyện tạm nghỉ học, cậu nghĩ tới nghĩ lui, lựa chọn giữ kín không đề cập tới.

Dù sao Tiểu béo cũng không có hỏi nhiều, đối phương vẫn giống như trước kia, ba câu không rời khỏi chuyện tán gái.

An Vô Dạng: Có người kêu tớ ăn cơm, Tiểu béo, cố gắng giảm béo nha, chờ mong lần sau gặp mặt cậu [cười gian /]

Tiểu báo: Cậu là một tên đàn ông phụ bạc, nhanh như vậy đã quen bạn mới rồi? Nam hay là nữ?

Không thể nào, cậu nghĩ thầm, với cái tính cách hay then thùng kia của An Vô Dạng, có thể quen được bạn mới lạ.

An Vô Dạng ở trong lòng trả lời, là nam, chỉ là không phải bạn mới, mà là..... Là.....

Ông xã - cái từ này không thích hợp lắm, bà xã..... Hai chữ này ở trong lòng An Vô Dạng chợt lóe qua, làm cậu thật sự run rẩy một lúc.

Ngô, thật là đáng sợ.

Lúc ăn cơm, Hoắc Vân Xuyên mới chú ý tới khuôn mặt An Vô Dạng có hơi hồng hồng.

Hắn không có nghĩ nhiều, vươn tay sờ sờ không có phát sốt, liền tiếp tục gấp đồ ăn đốc thức đối phương ăn cơm.

Hôm nay trên mặt bàn thể nhưng có rau họ.

An Vô Dạng cảm thấy, đây mới là thứ đáng sợ nhất.....

Cậu không ăn rau họ được a.

Tính ra nuôi An Vô Dạng cũng đã được một thời gian, mỗi ngày ăn ngon uống tốt mà phục vụ, đối phương thoát nhìn yếu đuối mỏng manh, tổng cộng không có được hai lượng thịt.

Hoắc Vân Xuyên tầm mắt ở trên người bạn nhỏ quét tới quét lui, tóm lại có chút ghét bỏ.

Hắn nhíu mày nói một câu: “Một lát đi cân thử xem.”

An Vô Dạng: “.....”

Lúc cậu chờ Hoắc Vân Xuyên đứng dậy đi lấy cân điện tử, liền cầm bình sữa bò trên bàn lên, rót ra một ly lớn.

Đôi tay ôm cái ly, một hơi uống hết vào bụng.

Hoắc Vân Xuyên cầm cân điện tử ra tới, thấy trên miệng bạn nhỏ có một vòng sữa trắng..... Trên mặt đáng

về lại dường như không có việc gì.

Quá sức là đáng yêu.

“Khụ, lên cân.”

An Vô Dạng: “Được.” Cậu bình tĩnh từ trên mặt đất bước lên cân, phát hiện chính mình nặng hơn mình nghĩ, tức khắc thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hôm nay lại là một ngày đặc biệt.

Hoắc Vân Xuyên cao thâm khó đoán mà ngồi xuống, ngón tay ở trên mặt bàn gỗ nhẹ: “Uống vào mấy ly?”

Nháy mắt bị người vạch trần An Vô Dạng mặt đỏ lên, quá hồi hộp, cậu liền ợ lên một cái: “Ợ..... Một, một ly.”

Hoắc đại thiếu nhìn chăm chăm cái con số kia, nhàn nhạt nói: “Giảm hai trăm gram.”

Thiên sứ tự mình giảm một chút, không thoải mái mà phát hiện, giảm xong hai trăm gram cũng không còn bao nhiêu.

“Cân này không khoa học.....” Rõ ràng chính mình mỗi ngày đã ăn vào rất nhiều.

“Lại đây.” Nam nhân nhìn chăm chăm một vòng sữa ngoài miệng An Vô Dạng, rốt cuộc nhịn không được ngoắc tay với cậu.

Thiếu niên trong lòng còn đang rối rắm không có nghĩ nhiều, cậu xuống khỏi cân điện tử, đi đến trước mặt người đàn ông đang cho gọi mình.

Một nháy mắt sai lầm, An Vô Dạng phát hiện chính mình lại bị Hoắc tiên sinh ôm tới trên đùi rồi.

Tầm mắt nóng rực của đối phương nhìn chăm chăm chính mình: “Ngạch, miệng tôi dính gì vậy?” Cậu giơ tay lên, định sờ.....

“Không có gì.” Hoắc Vân Xuyên nắm lấy tay bạn nhỏ: “Chỉ là có chút vết sữa.....”

Theo câu nói, hần lấp kín môi An Vô Dạng.

Đây là một cái hôn có mười phần hương sữa, Hoắc đại thiếu ba mươi tuổi ném đến tâm viên ý mã*.

Hắn có khả năng phải thu lại đánh giá của mình với bản thân, về một câu ” tôi không phải biến thái ” kia.

Bắt đầu từ chỗ này, An Vô Dạng căn bản là không được xuống đất.

Cậu trực tiếp bị Hoắc Vân Xuyên ôm vào phòng ngủ, đặt ở trên giường đắp chăn đàng hoàng: “Em ngủ trước, tôi một lát nữa sẽ vào.”

Trước đó bị cướp đoạt cơ hội tự mình ăn cơm, sau đó lại bị tước đoạt luôn cả cơ hội đi đường.

An Vô Dạng hỗn loạn mà nghĩ, rất nhiều cô gái nhất định sẽ cảm thấy chính mình gả rất hợp lý nhỉ?

Hả, từ từ, gả là cái quỷ gì?

An Vô Dạng mơ mơ màng màng, suy nghĩ về những chuyện trong mấy ngày này, liền ngủ rồi.

Một giấc này cậu ngủ thật sự lâu, trực tiếp bỏ lỡ cơ hội đón tiếp khách đến.

Buổi chiều đúng bốn giờ rưỡi, luật sư Trần Sơ văn nhả tuần tú là người đầu tiên chạy đến đây.

Anh gặp Hoắc Vân Xuyên trước ôm hắn một chút, sau đó đưa lên quà tặng: “Tân hôn vui vẻ, cậu lần này rất giỏi.”

Hoắc Vân Xuyên lộ ra ý cười hiếm thấy, Trần Sơ đánh cược, nếu như có người nào thấy cái tươi cười này của Hoắc Vân Xuyên, nhất định sẽ ghen tị đến phát cuồng.

Bởi vì người có thể làm Hoắc Vân Xuyên lộ ra nụ cười như thế, không phải bọn họ.

Dĩ nhiên Trần Sơ rất rõ ràng, cũng không phải bởi vì do mình.

“Mời qua bên này đại luật sư Trần.” Hoắc Vân Xuyên mời bạn tốt vào trong, tự mình đi châm trà.

Bởi vì dì Trương đang ở phòng bếp, An Vô Dạng còn đang ngủ.

Bất quá cho dù An Vô Dạng tỉnh, Hoắc Vân Xuyên cũng không có khả năng sẽ để cho cậu đi làm việc.

“Cậu ấy đâu?” Trần Sơ ngồi xuống, tìm kiếm khắp nhà.

“Còn đang ngủ.” Hoắc Vân Xuyên nói.

Trần Sơ gật gật đầu: “Người mang thai tương đối thích ngủ, thực bình thường.”

Đang nói chuyện, ngoài cửa truyền đến động tĩnh, không cần nghĩ cũng biết là tên nào có chìa khóa nhà.

“Hiiii!” Quý Minh Giác mở cửa, nghênh ngang mà đi vào: “Nha, lão Trần tới? So với tôi còn sớm hơn.”

Gã mặc một bộ đồ hết sức khó tưởng tượng, nghiêm cẩn đặt mông ngồi ở giữa hai thằng bạn, có vẻ vô cùng chật chội.

“Nha, quà này.” Quý Minh Giác từ trong túi móc ra một cái hộp, ném lên trên mặt bàn.

“Cảm ơn.” Hoắc Vân Xuyên nói, lấy một một cái ly sạch châm trà cho gã.

Quý Minh Giác nhìn đông nhìn tây, quan tâm nói: “Bạn nhỏ đâu?”

Trần Sơ thay Hoắc Vân Xuyên trả lời nói: “Ngủ.”

Quý Minh Giác mắt nhìn đồng hồ, không thể tin tưởng: “Chắc chắc, có thể ngủ nhiều như vậy, cậu ấy tuổi heo sao?”

Hoắc Vân Xuyên liếc mắt nhìn Quý Minh Giác một cái: “Cậu ấy tuổi rồng.”

Quý Minh Giác cùng Trần Sơ lập tức bấm đốt ngón tay tính tính, ừm, tuổi rồng vừa đúng mười tám tuổi.

Nhưng chuyện này cũng không thay đổi được sự thật Hoắc Vân Xuyên là một tên cầm thú.

Tóm lại, chỉ cần khoảng cách mười hai tuổi còn tồn tại ở đó, bằng hiệu cầm thú treo ở trên người Hoắc Vân Xuyên cũng không hái xuống dưới được.

Hoắc Vân Xuyên cùng An Vô Dạng ở bên nhau đã làm tốt chuẩn bị tâm lý bị phỉ nhổ, đối mặt với ánh mắt này cũng thập phần thản nhiên.

“Thiếu Phi khi nào đến?” Mất Hấn nhìn đồng hồ, đứng dậy ra ban công gọi điện thoại cho ông nội.

Bất quá thực trùng hợp, điện thoại đối phương cũng vừa lúc gọi vào.

Hoắc Vân Xuyên nghe cuộc gọi, kêu lên một câu: “Ông nội?”

“Vân Xuyên.....” Bên đầu dây kia của điện thoại là giọng nói của ba hắc Hoắc Kiêu: “Khụ, ông nội con đã nói, ba và mẹ con hiện tại cũng cùng nhau lại đây.”

Ông cụ Hoắc hận không thể giơ lên quả trứng một gậy đánh chết đứa con bất hiếu bên cạnh: “Không phải, Vân Xuyên, không phải ông nội nói, ai nha.....”

“.....” Hoắc Vân Xuyên không nói một lời, loại im lặng này rất dày vò người.

“Thực xin lỗi, ba biết con muốn gạt chúng ta, là vì bảo hộ..... Bọn họ, nhưng là ba và mẹ con cam đoan với con, chúng ta nhất định sẽ không thương tổn cậu ấy.” Hoắc Kiêu cường điệu nói: “Chúng ta thật cao hứng, bởi vậy mới muốn gặp cậu ấy.”

Hoắc Vân Xuyên từ từ quay đầu lại mắt nhìn cửa phòng ngủ: “Con khẳng định, các người nhất định sẽ dọa đến em ấy.”

Tính cách An Vô Dạng có bao nhiêu thẹn thùng nhát gan, hắc đã thể nghiệm nhiều lần.

Chương Nhược Kỳ cướp lấy điện thoại: “Vân Xuyên, chúng ta có thể giả bộ không phải ba mẹ con.” Vì cháu nội cùng con dâu, con trai không là gì cả, có thể vứt bỏ rất dễ dàng!

“Nhưng là.” Hoắc Kiêu cướp lấy điện thoại: “Đối phương cả con cũng không sợ, làm sao sẽ sợ chúng ta?”

Ông làm cha, một câu không suy nghĩ cẩn thận đã nói ra lời trong lòng mình.

“Phải không?” Hoắc tổng tài chỉnh sửa lại cổ áo: “Thật đáng tiếc, ở trong lòng em ấy con không đáng sợ, vì em ấy rất y lại con.”

Đây không phải khoe khoang, mà là trần thuật một sự thật.

(*) *Khỉ, hay tương cận với nó là vượn, theo Phật và Lão, tượng trưng cho tâm con người. Loài vượn, khỉ vốn hay lẳng xằng, nhảy nhót, chuyên leo, không chịu ngồi yên. Cái tâm con người cũng lao xao, ưa tư tưởng chuyện này, hay nhớ nhung việc nọ. Phật ví tâm người như loài khỉ, vượn nên gọi là tâm viên (con vượn lòng). “Bản” của tâm viên là ý mã (ngựa ý). Tâm ý theo nhau, tâm chạy rong, ý cũng chạy rong. Giữ chặt cho tâm ý ở yên, tập trung tư tưởng vào một chỗ, là chuyện không dễ. Sách chú quyển Tham đồng khế của Ngụy Bá Dương có câu: “Tâm viên bất định, ý mã nan truy.” (Vượn lòng nhảy nhót không yên, ngựa ý rong ruổi theo liền khó thay.).*

Hoắc tiên sinh trong lòng không yên nháy nhót lưng từng như khi ngựa.

–ui tui nhớ nhâm rồi

49. Chương 49

Hoắc Kiêu đổi mặt với câu nói tự tin thành linh thốt ra của con trai cứng đờ người ghen hòng hai giây, nhưng là, nếu tới rồi, không có khả năng rút lui một cách trật tự.

“Mặc kệ nói làm sao đi nữa, chúng ta hiện tại lập tức sẽ đến.” Hoắc Kiêu nói: “Con bây giờ có thể nói với cậu ấy, con tùy tiện bịa ra thân phận gì cũng được, tóm lại người chúng ta nhất định phải thấy.”

“Sau khi mang thai em ấy đặc biệt thích ngủ, hiện tại còn chưa tỉnh dậy.” Hoắc Vân Xuyên hỏi: “Chẳng lẽ ba kêu con hiện tại đánh thức em ấy, chỉ muốn nói với em ấy, lập tức sẽ có rất nhiều người tới nhìn em ấy?”

Hoắc Kiêu ghen lại một chút, suy nghĩ đến mang thai vất vả: “Như vậy.....” Ông liền thở dài một hơi: “Con để cậu ấy tiếp tục ngủ đi, hết thấy đến lúc đó lại nói.”

Hoắc Vân Xuyên nhú mày: “.....”

Tóm lại bất kể nói như thế nào, ba mẹ nhất định phải tới.

Hắn miễn cưỡng tiếp nhận sự thật này.

“Con đã biết.”

Bên trong phòng ngủ, An Vô Dạng tránh thoát một kiếp bị đánh thức, còn đang ngủ đến trời đất u ám.

Chờ sau khi tỉnh lại, bên ngoài sắc trời đã có chút biến thành màu đen.

Hình như trước khi ngủ uống quá nhiều nước, sau khi tỉnh lại đặc biệt mắc tiểu.

An Vô Dạng trước lúc ngủ uống một ly sữa bò to, hiện tại bụng nhỏ thật sự trương trương.

Cậu xuống giường mang vào dép lê, vẻ mặt còn buồn ngủ cùng một đầu tóc lộn xộn, bước nhanh đi đến trước cửa phòng ngủ vặn cửa ra.

Động tĩnh này khiến cho mấy vị đang nói chuyện trong phòng khách nháy mắt an tĩnh lại, mọi người quay đầu nhìn hướng tiếng động truyền đến.

Hơn nữa tính cả bản thân Hoắc Vân Xuyên, tổng cộng có bảy đôi mắt.

“.....” An Vô Dạng ngây ngốc mà đứng ở đó, nhất thời không phản ứng lại kịp, làm sao trong nhà đột nhiên nhiều ra một phòng người, hơn nữa tất cả đều nhìn mình.

Cậu da mặt mỏng như vậy, dĩ nhiên là trốn trở về đem cửa đóng lại.

“Ai.....” Ba cha con Hoắc gia, thần sắc khác nhau, trong đầu nhớ lại hình bóng thiếu niên vừa rồi như phù dung sớm nở tối tàn, ánh mắt liếc nhìn Hoắc Vân Xuyên: “Con đi xem.”

Hoắc Vân Xuyên cảm thấy An Vô Dạng là bị dọa rồi, lông mày nhú sít sao: “Ừm.”

Sau khi hẩn đứng dậy rời khỏi, bên này im ắng, không ai nói nữa.

An Vô Dạng trốn ở trong phòng tâm tình rối rắm.

Bởi vì cậu mắc tiểu, cái loại hấp tấp này, cứ không ra có thể sẽ tiểu trong quần mất.

Khi Hoắc Vân Xuyên nhẹ nhàng vặn ra cửa phòng, nhìn thấy hình ảnh làm hẩn cảm thấy vừa đáng thương vừa đáng yêu.....

Bé thiên sứ mới vừa tỉnh ngủ, một tay đỡ cửa, một tay che lại bé ngoan còn kẹp chân, trên mặt biểu tình rất xuất sắc.

“Khụ.....” Hoắc ba ba nghiêm túc hỏi: “Đụng đau?” Còn đi vào khom người giúp cậu xem: “Tôi nhìn xem.”

“Không phải như vậy.” An Vô Dạng nhanh chóng nhảy về sau, khuôn mặt nhăn thành bánh bao nói: “Tôi mắc tiểu.....”

Hoắc Vân Xuyên nhú mày: “Vội nhanh đi toilet.”

Sau đó phát hiện không đúng, hẩn nhìn theo ánh mắt tội nghiệp của thiếu niên, liếc hướng cửa, tức khắc hiểu rõ: “Không cần phải sợ đâu, tôi mang em đi.”

“Ừm, thật sự không phải sợ.....” An Vô Dạng lúng túng nói, chỉ là đáng về bây giờ của mình thế này, dĩ nhiên không tốt.

Mặt không rửa, tóc chưa chải, không hề có hình tượng gì hết.

Cậu cảm giác chính mình vô cùng mất mặt, có thể là cứ như vậy đi ra ngoài sẽ bị cười chết.

Đều do giữa trưa Hoắc tiên sinh đột nhiên nói muốn cần mình, chính mình mới uống nhiều sữa bò như vậy.

Hoắc Vân Xuyên mắt mang ý cười, đưa tay dắt cậu: “Đi thôi.”

An Vô Dạng nghĩ một chút, cảm thấy được Hoắc tiên sinh hộ tống là biện pháp tốt nhất, thực nhanh liền gật gật đầu: “Tôi đi toilet trước, sau đó lại chào hỏi mọi người, như vậy không thành vấn đề chứ?”

Cậu chỉ là lo lắng sẽ bị cho là không lễ phép.

“Ừm, em suy nghĩ nhiều quá.” Hoắc tổng nói.

Hắn lớn lên cao to cường tráng, không cần tốn nhiều sức, cũng có thể che chắn An Vô Dạng đến kín mít.

Mọi người trong phòng khách chỉ có thể lực bất tòng tâm, nhìn thấy một chút màu của quần áo, cùng với một đôi dép lê trắng trắng rộng rộng trong nhà.

Ông cụ Hoắc lẩm bẩm nói thầm câu: “Thoạt nhìn thật ra chỉ cao đến bả vai Vân Xuyên thôi.” Thực sự mà nói, với chiều cao như này xem như lùn rồi.

Chương Nhược Kỳ cười cười: “Màu tóc đen nhánh sáng bóng, thân thể hắn là không tồi.”

Còn Hoắc Kiều cái gì cũng chưa nhìn kỹ, có chút miễn cưỡng nói: “Dép lê không tồi, ở trong nhà nên mang loại này.....”

Ba vị quý công tử: “Phốc.....” Tập thể cười ra tiếng, vỗ đùi cảm thán, ba mẹ cùng ông nội Vân Xuyên, thật đúng là ba kẻ dở hơi.

Chắc là số tuổi lớn, một lòng ngóng trông Hoắc Vân Xuyên cưới vợ sinh con đây mà.

Hiện tại thật vất vả thực hiện được, nóng lòng chút cũng bình thường.

“Ông Hoắc,” Tưởng Thiếu Phi mở miệng: “Thân thể Vô Dạng xác thật khá tốt.” Có Hoắc Vân Xuyên ở bên người đốc lòng điều dưỡng, tình huống An Vô Dạng trước kia dinh dưỡng theo không kịp hiện tại hẳn là đã chuyển biến tốt hơn, hẳn cảm thấy không nói ra tương đối tốt.

“Đúng vậy, mỗi ngày bị Vân Xuyên nuôi giống như heo, không tốt cũng phải tốt.” Quý Minh Giác cười nói, mặc dù đang ở trước mặt trưởng bối, gã cũng là loại bộ dáng cà lơ phất phơ như vậy.

Trần Sơ đẩy đẩy mắt kính, cũng cười nói: “Trong chốc lát mọi người sẽ biết, Vân Xuyên đối với Vô Dạng vô cùng chu đáo.”

Quả thực là nuôi giống như nuôi con.

Ba cha con Hoắc gia: “Ừm, vậy là tốt rồi.”

Đôi mắt bọn họ nhìn chăm chăm hướng toilet, có vẻ phá lệ nhón chân mong chờ.

Trong chốc lát, bên kia mơ hồ truyền đến tiếng bước chân của hai người.

Ra tới đầu tiên chính là thân ảnh cao lớn của Hoắc Vân Xuyên, khí thế bức người, cao ráo soái khí, nhưng không có gì đẹp cả, bọn họ đã sớm nhìn chán.

Chân chính làm người cảm thấy hứng thú, là thiếu niên đứng ở phía sau Hoắc Vân Xuyên kia.

Cậu lộ ra một nửa thân mình, có thể nhìn thấy thân hình thon dài cân đối, làn da cánh tay trắng nõn, một đường đi lên trên chính là khuôn mặt.

Ba cha con Hoắc gia, không phòng ngừa đột nhiên đối diện với một đôi mắt đen nhánh, lập tức tức sững sốt.

An Vô Dạng cũng sững sốt một chút, trong phòng người nhiều như vậy, không giống như đã nói lúc trước đó.

“Hai người bên trái là ba mẹ tôi, bọn họ vừa mới quyết định lại đây.” Phảng phất nhìn ra An Vô Dạng đang thắc mắc cái gì, Hoắc Vân Xuyên giải thích, sau đó mang đối phương qua: “Đây là ông nội.”

Người đầu tiên hần giới thiệu cho mình là ông nội.

An Vô Dạng hơi ngại ngùng một chút, da mặt nóng lên, có vẻ hơi khấn trương.

Cậu ở dưới sự thúc giục của Hoắc Vân Xuyên, đi ra phía trước, hơi hơi cúi người một cái: “Con chào ông nội, con tên Vô Dạng.”

Ông cụ Hoắc gật đầu mỉm cười: “Chào con.” Ông vừa muốn đưa tay đi đỡ bả vai An Vô Dạng.

Đáng tiếc chưa đựng tới, đứa nhỏ kia dường như rất sợ hãi, thực nhanh lại về tới bên người cháu nội ông.

Hoắc Vân Xuyên thuận thế nắm cánh tay An Vô Dạng, đưa đối phương tới bên cạnh ba mẹ: “Đây là ba, đây là mẹ.” Dừng một chút, lại nói: “Ba, mẹ, đây là Vô Dạng.”

An Vô Dạng nhìn họ, khí chất ba mẹ Hoắc tiên sinh đều hơn người, nhìn cũng còn rất trẻ tuổi, chính là cũng giống như Hoắc tiên sinh, trên người có một khí thế không gian tự uy.

Bọn họ đứng chung một chỗ mà nói, không khó nhìn ra là người cùng một nhà.

Cậu cảm thấy kêu ba mẹ không giống như là kêu ông nội, nếu như thật sự không quen thuộc, thật sự không mở miệng để gọi ra được.....

Chính là tất cả mọi người mắt trông mong mà nhìn, chỉ chờ chính mình mở miệng.

An Vô Dạng rối rắm mà ngậm miệng, sau đó thật sâu mà cúi người chào: “Xin chào hai vị, lần đầu gặp mặt, con tên Vô Dạng.”

Hoắc Kiều cùng Chương Nhược Kỳ hơi kinh ngạc, bất quá thực nhanh liền điều chỉnh tốt cảm xúc, gật đầu ứng lời: “Chào con.”

Bọn họ đánh giá An Vô Dạng một chút, vóc dáng xác thật không cao, dáng vẻ nhìn thực ngây ngô, có thể nói là một người vô cùng bình thường.

Hai ánh mắt của vợ chồng Hoắc gia, thật ra không có cố tình xem bụng An Vô Dạng, chỉ là không dấu vết mà nhìn lướt qua.

“Dừng đứng, ngồi xuống đi,” Hoắc Kiều mở miệng nói, ánh mắt thẳng tắp mà nhìn An Vô Dạng: “Trước phải nói một tiếng xin lỗi với con, vốn dĩ trước tiên nên mời con đến nhà, lần này tùy tiện tới cửa, xác thật có phần thất lễ.”

Muốn nói đời này An Vô Dạng sợ nhất cái gì, đó chính là người lớn trong nhà.

Cậu đứng thẳng lưng ở đó, trả lời: “Không sao, ngài quá khách khí.”

Nghiêm túc mà nói tiếp, chỗ này là nhà Hoắc tiên sinh ở, ba mẹ đối phương muốn tới bất cứ lúc nào, cũng là thực bình thường.

Chương Nhược Kỳ ở một bên, từ sau khi nhìn thấy An Vô Dạng xuất hiện, liền thu lại một thân khí thế thiết huyết nữ cường nhân, tuy rằng vẫn làm An Vô Dạng cảm thấy rất mạnh mẽ, nhưng bà đã rất nỗ lực.

Ít nhất bà cười thực dịu dàng: “Tên của con thật là dễ nghe, có nghĩa là bình yên sao Vô Dạng?”

An Vô Dạng tức khắc cảm thấy bà thân thiết hơn nhiều, cũng nở nụ cười: “Đúng ạ, chính là nghĩa như vậy.”

Ba cha con Hoắc gia ánh mắt sâu kín mà nhìn sự ngây thơ của An Vô Dạng, phảng phất nháy mắt hiểu được con trai / cháu nội nhà mình.

Bọn họ không hẹn mà cùng chìm trong suy tư, nghĩ thầm, Vân Xuyên khi nào có đam mê thế này?

“Ngồi xuống.” Hoắc Vân Xuyên tìm một cái gối nhỏ mềm mại, dời đến sau lưng An Vô Dạng.

“Vâng, cảm ơn anh” An Vô Dạng gật đầu ngồi xuống.

Cậu tuy rằng không có cúi đầu, nhưng vẫn luôn rũ mi mắt, hiếm khi cùng người khác đối diện.

Hoắc Vân Xuyên ở sát bên người An Vô Dạng, cánh tay vòng quanh eo An Vô Dạng, bởi vì hắn cảm thấy, đáng vẻ bạn nhỏ bên người mình thoát nhìn không biết theo ai.

Hắn âm thầm thở dài một hơi.

Hoắc Vân Xuyên cánh tay ôm càng chặt hơn chút nữa, chỉ kém không có ôm An Vô Dạng lên đùi của mình.

Cho dù hắn rất muốn làm như vậy.

Mặc kệ nói làm sao, An Vô Dạng rất ít gặp qua những trường hợp thế này.

Giai tầng của đối phương không chỉ cao hơn mình vài bậc, hơn nữa còn là trưởng bối của Hoắc tiên sinh.

Hắn trước sau luôn ôm cậu vào trong lòng cậu luôn thuận theo tự nhiên, tâm tính thản nhiên tiếp thu.

“Không chào hỏi anh Thiếu Phi bọn họ sao?” Hoắc Vân Xuyên xoa bóp eo An Vô Dạng, thấp giọng nói.

“.....” An Vô Dạng mới nhớ tới việc này: “Anh Thiếu Phi, anh Tiểu Minh, anh Trần Sơ.”

Thiếu niên tươi cười ảm áp, nhanh nhẹn nhất nhất kêu lên tên họ.

“Hi!” Ba quý thiếu gia, giơ tay lên nói say hi với cậu.

“Tiểu Dạng Dạng, quà tân hôn của các cậu tôi đã đưa cho Vân Xuyên, một lát cậu đòi hắt đi.” Nói chuyện chính là Quý Minh Giác.

“Vâng, hóa ra kết hôn cũng nhận được quà tặng?” An Vô Dạng nói ra câu thắc mắc, sau đó tươi cười đầy mặt nói cảm ơn: “Cảm ơn mọi người.”

Tuy rằng hiện tại còn chưa có nhìn thấy bóng dáng quà tặng, nhưng cậu thực chờ mong.

“Dĩ nhiên là có, ông nội cũng có quà tặng cho con.” Ông cụ Hoắc thấy người thật mình ghi nhớ trong lòng, ngược lại cũng không có thất vọng.

Ông cười tủm tỉm mà lấy quà ra ngoài, đưa qua: “Cho con.”

“Cảm ơn ông nội.” An Vô Dạng đưa hai tay nhận lấy, nhìn thấy một phần quà tặng được gói vô cùng đẹp đẽ.

Cậu đột nhiên rất cảm động, cái mũi cũng ê ẩm.

Đời này số lần nhận được quà tặng, một bàn tay đều đếm không hết.

Bé ngoan thành thật nhẹ dạ nói ra: “Mấy năm gần đây rất ít nhận được quà, nên con vô cùng vui vẻ.”

Mọi người đang ngồi mặt lộ vẻ không thể tưởng tượng, sao có thể chứ?

Quý Minh Giác trực tiếp hỏi: “Sao có thể, năm rồi lúc cậu ăn sinh nhật không ai tặng sao?”

An Vô Dạng nghĩ một chút, cậu thật sự lắc đầu: “Không có.” Cậu chưa từng tổ chức sinh nhật.

Tướng Thiếu Phi: “Vô Dạng, lúc cùng Vân Xuyên ở bên nhau có nhận được quà chứ?”

Hoắc Vân Xuyên lại không phải là người bủn xỉn.

Nhưng mà không khí lại trầm mặc.

Mọi người đang ngồi biểu tình thay đổi, đột nhiên toàn bộ nhìn về phía Hoắc Vân Xuyên.

An Vô Dạng nghiên cứu một chút trang trí phức tạp bên ngoài hộp quà tặng, căn bản không có ý thức được, một câu của mình đã đưa Hoắc tiên sinh lên đầu sóng ngọn gió.

“.....” Hoắc đại thiếu đối mặt với ánh mắt trách cứ từ bốn phương tám hướng, nhàn nhạt nói câu: “Cần phải tặng sao? Cửa tôi chính là của em ấy.”

Tuyên bố của hắn làm trong lòng mọi người rất phức tạp.

Nói như vậy ngược lại cũng đúng, đã lấy chứng nhận rồi, An Vô Dạng và Hoắc Vân Xuyên là một thể, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia, là một sự thật không thể nghi ngờ.

Hoắc Kiều gật gật đầu, không có dị nghị.

Nếu có thể, ông tự nhiên có khuynh hướng muốn cho Hoắc Vân Xuyên cưới một cô gái môn đăng hộ đối, mà không phải một đứa con trai thoát nhìn còn ngây thơ đơn thuần thế này.

An Vô Dạng ưu tú hay không, ông không muốn đánh giá.

Nếu Hoắc Vân Xuyên thích, trước mắt lại còn mang thai, vậy cứ như vậy thôi.

Hoắc Kiều cân nhắc xong lại liếc mắt nhìn An Vô Dạng một cái, đối phương chú ý tới tầm mắt của ông, cũng lễ phép mà nhìn lại một cái, còn hơi chút tươi cười.

“.....” Cậu ngây thơ, nhưng thật ra lớn lên thuần mắt, vừa thấy chính là một đứa nhỏ ngoan ngoãn.

“Nhà ở chỗ này, vậy đi học ở đâu?” Người lớn tuổi nhất nhà họ Hoắc hỏi một câu.

An Vô Dạng biết là hỏi chính mình, nên trả lời: “Hiện tại không có đi học, nhà con ở tại thành nam.”

Hoắc Kiều gật gật đầu, không có hỏi tiếp.

Ngồi ở bên tay phải cậu là ông cụ Hoắc, hòa ái hỏi hai câu: “Cha mẹ trong nhà có khỏe không? Có anh chị em gì hay không?”

An Vô Dạng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim mà nói: “Có chị cùng em trai, ba mẹ con đều khỏe.”

“Vậy là tốt rồi.” Ông cụ Hoắc thở dài, đối đứa nhỏ này lại nhiều thêm ấn tượng không hoạt bát, bất quá cũng có khả năng là lần đầu gặp mặt, nên không được cởi mở lắm.

Chương Nhược Kỳ thấy chồng cùng ba chồng đều hỏi xong, liền hỏi: “Vân Xuyên, hai con nói xem, Vô Dạng bao nhiêu tuổi?” Đôi mắt bà nhìn gương mặt non nớt của An Vô Dạng.

Hoắc Vân Xuyên trả lời: “Mười tám, con lớn hơn em ấy một con giáp, đều là tuổi rồng.”

Nghe nói mới tròn mười tám tuổi, ba cha con Hoắc gia nhưng thật ra thở phào một hơi nhẹ nhõm, ít nhất không có phạm pháp.

Sau đó lại hỏi: “Ba mẹ Vô Dạng biết không?”

Mười tám chính là mới học cao trung?

Lớn hơn một con giáp ngược lại cũng còn có thể tiếp thu, mấu chốt là, Hoắc Vân Xuyên lại không phải người tốt, bọn họ trong lòng hiểu rõ.

“Không biết.” Hoắc Vân Xuyên trả lời: “Con chưa để trong nhà biết tình huống của em ấy, phương diện này xem ý của Dạng Dạng, do chính em ấy quyết định.”

Chuyện hai vợ chồng An gia ở công ty con của Hoắc thị làm việc, nếu không phải trong lúc vô ý phát hiện, hẳn chỉ sợ cũng sẽ không cố tình đi tra hỏi.

“Con.....”

Giấy kết hôn cũng đã làm, lại không đi qua hỏi gia đình đối phương một chút, ngay cả cha ruột là Hoắc Kiêu, cũng cảm thấy Hoắc Vân Xuyên không khỏi quá vô tâm.

“Vô Dạng có ý thế sao?” Chương Nhược Kỳ tò mò hỏi: “Chẳng lẽ con không hy vọng ba mẹ con biết, con cùng Vân Xuyên ký giấy kết hôn?”

Dựa theo lẽ thường mà nói, giải thích như thế không hợp lý, không chừng còn có ẩn tình khác.

An Vô Dạng đối diện với đôi mắt của người phị nữ đoan trang ưu nhã có học thức, cảm thấy trong lòng có hơi hoảng loạn.

Cậu rũ mắt nói: “Quá đột ngột ạ, con là nói, từ khi con mang thai đến cùng Hoắc tiên sinh lấy chứng nhận, do bất ngờ nên bọn họ đều cho rằng con đang đi học, chỉ sợ sau khi biết sẽ không tiếp nhận được.”

An Vô Dạng vừa lơ đãng, xưng hô “Hoắc tiên sinh” lại từ trong miệng vọt ra ngoài.

Có thể là bởi vì, trong tiềm thức cậu vẫn cho rằng, chính mình và Hoắc Vân Xuyên vẫn là người của hai thế giới.

Bởi vậy mới dấu diếm ba mẹ, sợ ba mẹ không chấp nhận, cũng là một đạo phòng tuyến cuối cùng mà cậu giữ lại.

Cậu cũng hiểu rõ ràng, chính mình hoàn toàn không có khả năng bởi vì sinh ra bảo bảo, là có thể dung nhập vào gia đình của Hoắc tiên sinh.

“Hóa ra là như thế.” Ba cha con Hoắc gia gật gật đầu, như là tiếp nhận lời giải thích này.

Hoắc Vân Xuyên lại cảm giác được, hóa ra thiếu niên ở sát bên cạnh mình, cố tình cùng chính mình kéo ra khoảng cách.

Mày hăn nhú chặt, cánh tay gác ở trên người đối phương, cũng bởi vậy thu trở về.

Mấy anh chàng thiếu gia tuổi trẻ vây xem, âm thầm thở dài, ánh mắt rất lo lắng.

Bọn họ nhìn ra được, thiếu niên ngây ngô rõ ràng không thích ứng trường hợp này, hôm nay biểu hiện đều không nhẹ nhàng bằng vài lần tụ hội trước đây.

“Vân Xuyên, sắp chết đói rồi, nhà các cậu khi nào ăn cơm?” Quý Minh Giác mở miệng kéo không khí, căn bản không để bụng trưởng bối thấy gã thế nào.

“Cũng không phải thế.” Trần Sơ mắt nhìn đồng hồ: “Thời gian cũng không còn sớm, tất cả mọi người cũng đã đói bụng rồi.”

Ông cụ Hoắc mắt nhìn ngoài cửa sổ, tuổi già sức yếu trên mặt lộ ra chút đau lòng: “Đi đi đi, đi ăn cơm thôi, có chuyện gì về sau từ từ tán gẫu tiếp, không vội lúc nhất thời.”

Hoắc Vân Xuyên gật đầu, hướng phòng bếp kêu đi Trương, sau đó kéo tay An Vô Dạng: “Đi, tôi mang em đi rửa mặt.”

“Tiếp khách đi, tôi tự đi được.” An Vô Dạng nói, bàn tay vừa bị cầm cũng lặng lẽ tránh ra.

Hoắc tổng tài cứng đờ đứng ở tại chỗ, quay đầu lại mắt nhìn mọi người không rõ nguyên do, quay đầu theo sau.

Cửa toilet khóa lại, nam nhân đẩy đẩy cũng không đẩy ra, lông mày gắt gao nhú lại gõ cửa: “Mở cửa.”

Bên trong bọt nước ào ào vang lên, là tiếng An Vô Dạng đang rửa mặt.

Cậu rửa mặt xong, tóc còn chưa có kịp chải, liền nghe thấy có người gõ cửa.

An Vô Dạng cho rằng có người muốn đi toilet, vội vàng cầm lược qua mở cửa, lại nhìn thấy một gương mặt có chút hung ác, ánh mắt nặng nề mà nhìn chính mình.

“Anh muốn đi toilet sao?” An Vô Dạng tay cầm lược đi ra, nhường toilet lại cho hắn: “Anh vào đi.”

50. Chương 50

Vội vàng tránh ra thân thể để cho đối phương đi vào toilet, đối phương lại dùng ánh mắt phức tạp mà nhìn mình, hoàn toàn không có ý muốn đi vào.

An Vô Dạng ở trong lòng cân nhắc trước sau, nếu như người đàn ông này tức giận vì mình hôm nay biểu hiện không tốt, cậu liền không ở đây nữa, dọn dẹp một chút đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Cái ý nghĩ đó vừa xuất hiện, sắc mặt An Vô Dạng liền đen, bởi vì trốn tránh vấn đề không phải có ý nghĩa trong cuộc đời cậu.

Cậu cảm thấy vẫn là phải tìm hiểu rõ ràng một chút: “Cái kia.....”

Lời nói còn chưa nói hết, Hoắc Vân Xuyên đưa cánh tay dài ra, đem thiếu niên gần trong gang tấc ôm vào trong lòng ngực: “Thực xin lỗi.”

An Vô Dạng tức khắc há hốc mồm, cảm giác ở trên bờ vai dày rộng của đối phương, cần phải nhón mũi chân mới có thể thoải mái, nếu không cả hô hấp cũng không thông thuận: “Không sao.”

Xem ra người này không phải muốn trách cứ chính mình, điều này cũng đúng.

Chính mình từ nhỏ đã như vậy, dù không ưu tú cũng không phải do mình sai.

“Bọn họ không phải không thích em,” Hoắc Vân Xuyên dè cảm xúc xuống gắt gao ôm An Vô Dạng vào trong ngực, thở dài: “Em về sau sẽ biết.”

An Vô Dạng đôi mắt chớp chớp, muốn gạt đầu, lại phát hiện không gian hoạt động của cái cằm hữu hạn, vẫn là từ trong lòng ngực Hoắc tiên sinh ra ngoài trước lại nói.

Cậu nói một câu: “Anh buông tôi ra trước.”

Ôm như vậy không tốt lắm, không may bị ba mẹ Hoắc Vân Xuyên thấy, như vậy sẽ lưu lại ấn tượng tùy tiện càn rỡ.

Hoắc Vân Xuyên buông An Vô Dạng ra, một đôi mắt thâm thúy u ám đánh giá ở trên người đối phương, biết được sắc mặt An Vô Dạng không phải không ổn, tiếp tục nói: “Không cần nghĩ nhiều.”

Quả thật An Vô Dạng thật sự không có nghĩ nhiều, chuyện đó là sự thật mà thôi.

Mặt cậu bình tĩnh mà nói: “Tôi không có nghĩ nhiều.” Trái lại còn trấn an đối phương: “Anh có phải quá khẩn trương hay không, lần đầu tiên gặp mặt, mọi người có chút khách sáo là bình thường.”

An Vô Dạng vì để cho Hoắc Vân Xuyên tin tưởng mình, liền xua xua cái lược trong tay, tươi cười nhẹ nhàng.

Trong ngực Hoắc Vân Xuyên buồn bực, lại nói không ra là do nguyên nhân gì.

Chỉ là cảm giác làm sao cũng không đúng, lúc trước ba mẹ cùng ông nội chưa tới không hề có cảm giác thế này.

Hắn thích An Vô Dạng ỷ lại mình một chút, cho dù là tùy hứng la lối khóc lóc chơi xấu cũng được.

Có một hồi im lặng, đôi mắt An Vô Dạng nhìn vào hướng nhà ăn: “Không cần ở lâu, tất cả mọi người đều đang đợi chúng ta ăn cơm.”

Nếu Hoắc Vân Xuyên không dùng toilet, vậy chính mình đi vào chải đầu tóc cho xong.

Cậu nhìn ảnh mình trong gương, phát hiện quả nhiên thật sự rối nùi, thực sự tổn hại hình tượng.

Hai phút sau, An Vô Dạng cùng Hoắc Vân Xuyên một trước một sau, xuất hiện ở nhà ăn.

“Đến đến đến, Vô Dạng thích ăn tôm nhất, để ở chỗ này.” Giọng nói của dì Trương mạnh mẽ mà phát ra, một phần cuối cùng đồ ăn là do bà cố ý sắp đặt như vậy.

Dù sao cũng là đứa nhỏ mình chăm chút mỗi ngày, vừa rồi ở phòng khách bị người vây quanh hỏi này hỏi nọ, bầu không khí như thế, cũng chỉ tự mình trải qua mới biết được.

An Vô Dạng nói: “Cảm ơn dì Trương.”

Người cẩn thận quan sát cậu sẽ phát hiện, thiếu niên rời đi một chuyển, quanh thân tựa hồ yên tĩnh xuống, không căng thẳng giống như vừa rồi nữa.

“Hóa ra Vô Dạng thích ăn tôm a, vậy ăn nhiều một chút.” Chương Nhược Kỳ tự mình ra tay, gấp hai con tôm đến trên cái đĩa không bên cạnh bát cơm của An Vô Dạng.

An Vô Dạng có hơi kinh ngạc, sau đó nói lời cảm tạ: “Cảm ơn.”

Chương Nhược Kỳ đang chuẩn bị nói gì đó, lại thấy con trai mình, mang vào bao tay dùng một lần bắt đầu lột tôm.

Vài giây sau, tôm được bóc vỏ xong, sau đó chấm tương, đưa đến bát cơm kế bên.

Động tác rất thành thạo, tựa như đã trải qua vô số lần.

An Vô Dạng không cần ngẩng đầu nhìn, cũng biết hình ảnh này quá kỳ lạ, tất cả mọi người trên mặt bàn đều xem ở trong mắt.

Cậu thần sắc như thường, cầm lấy bao tay bên cạnh mang lên, không nhanh không chậm mà lột ra hai con tôm Chương Nhược Kỳ gấp tới, một con đưa vào trong chén Hoắc Vân Xuyên, một con để vào trong chén mình.

Người xung quanh bọn họ nhìn thấy đều cười cười, thậm chí có chút hâm mộ, cảm tình thật tốt quá.

Hoắc Vân Xuyên nhìn chằm chằm con tôm đã bóc vỏ trong chén mình, ánh mắt sâu lắng, ước chừng là vì quá vui sướng.

Ông cụ Hoắc cười hai tiếng: “Ông nội cũng thích ăn tôm, Vô Dạng cũng lột cho ông nội hai con, được không?”

Hai đứa cháu thể hiện tình yêu với nhau, ông già là ông xem đến tâm ngứa ngứa, cũng muốn thò vào một chân.

“Dĩ nhiên là được.” Còn không phải là lột tôm thôi sao, việc nhỏ như vậy không có gì khó.

An Vô Dạng không chút hoang mang định ra tay, nếu như là yêu cầu khác, quá khó khăn, khả năng liền làm không được.

Nhóm mấy thiếu gia trên bàn nói: “Ai nha, chúng ta là những người không ai thương, liền tự mình ra tay thôi”

Có bọn họ nói chêm chọc cười, không khí trên bàn cơm nhất thời thân thiện lên nhiều.

Các trưởng bối cười tùm tùm, có vẻ vô cùng hưởng thụ.

Nói thật, bọn họ đều là người bận rộn, quanh năm suốt tháng, hiếm khi có thời gian tề tụ đông đủ như vậy.

Tựa như Hoắc Vân Xuyên nói, làm sao lại không thích.

Phải biết rằng, kinh nghiệm làm ba mẹ của bọn họ, đều toàn bộ dựa theo ý nguyện của con trai độc nhất của mình.

Đột nhiên gặp phải một đứa nhỏ hướng nội miễn cưỡng, lập tức từ người xa lạ quá độ thành con dâu mình.

Không biết làm sao để kéo gần cảm tình, cũng thực bình thường.

Hướng chi, đối phương thoát nhìn đối người với khác đều nhàn nhạt, chỉ có lúc đối với Hoắc Vân Xuyên mới có thể toát ra tính tình trẻ con.

Cũng làm người không thể tưởng tượng.

Rũ mắt nghiêm túc giúp ông cụ lột tôm An Vô Dạng cũng không biết, chính mình ở trong mắt người khác lại là một đối tượng không thể tới gần.

Thậm chí có chút xa cách, không thích giao tiếp với mọi người.

Sau khi bữa tiệc chấm dứt, thời gian đã hơi trễ.

Hoắc Vân Xuyên phụ trách tiễn khách ra cửa, An Vô Dạng bị hắt ra lệnh không cho đi ra.

Không cần chính mình đi tiễn người khác, An Vô Dạng nghĩ thầm nhưng cũng không nhàn rồi a.

Bởi vì buổi tối dì Trương không ở, một mảnh hỗn độn trên mặt bàn cần chính mình ra tay thu dọn.

Lúc An Vô Dạng muốn chính mình ra tay thu dọn, lại cảm thấy đợi một chút bị Hoắc tiên sinh thấy được chắc chắn sẽ ăn mắng.

Cậu do dự một lát giữa chuyện có thể bị ăn mắng cùng không làm việc, có hơi lưỡng lự mà lựa chọn không làm việc.

Dưới lầu, Hoắc Kiêu đứng ở trước mặt con trai trưởng thành đến thập phần xuất sắc, quay đầu lại vỗ vỗ bả vai đối phương: “Tốt lắm, đưa đến chỗ này thôi, không cần tiến nữa.....”

“Trở về nhìn Vô Dạng đi.” Chương Nhược Kỳ nói, đem câu nói còn giữ lại trong miệng chồng nói ra giúp.

Hoắc Vân Xuyên nhưng thật ra không đi, tầm mắt nghi hoặc nhìn chăm chú ba mẹ: “Các người không thích Dạng Dạng?”

Vợ chồng Hoắc gia hơi ngần ra, rồi bật cười: “Vì sao hỏi như vậy?” Bọn họ không phải không thích, nói thật, vấn đề này hẳn là ngược lại mới đúng: “Chúng ta cảm thấy đứa nhỏ kia không phải thật thích chúng ta, con có rảnh thì hỏi nguyên nhân một chút.....”

Thấy dáng vẻ con trai không tin, Hoắc ba ba đã qua tuổi nửa trăm tự đáy lòng cười nhạt: “Đừng nghĩ nhiều, về sau quen thuộc hơn là được.”

Trở lại trên xe, vợ ông nói: “Đã bao lâu không được như vậy, sao không từ từ mà nói chuyện?”

Thời điểm mười năm trước thì không dám nghĩ đến, khoảng bảy năm trước ước chừng có chuyển biến tốt hơn, chỉ là một năm không gặp mặt được hai ba lần.

Gần ba bốn năm nay ngoài mặt thì hoà bình, nhưng khoảng cách còn có một tầng ở giữa.

Giữa hai bên không khí từ gương cung bạt kiếm, từ từ hòa hợp đến tôn trọng lẫn nhau.

Sau này không khác lắm chính là như vậy thôi, có thể càng tiến thêm một bước hay không, thì phải xem ý trời.

‘ Bé con ’ rãnh tay phát hiện có người đã trở lại, vừa thấy quả nhiên là Hoắc tiên sinh: “Tiền xong?” Cậu hỏi một câu, nhỏ giọng chỉ vào nhà ăn nói: “Trên mặt bàn tôi không có đụng vào, anh mau đi thu dọn một chút.”

“.....” Hoắc tổng tài vừa vào nhà đã bị sai sử làm trâu làm ngựa, cả người cứng đờ, bất quá vẫn cứ thực lạnh lùng gật gật đầu, lập tức mang vào tạp dề cùng bao tay, bắt đầu làm việc.

Ngày hôm sau chính là ngày khai giảng, tình trạng giao thông ở thành phố Bắc Kinh vào buổi sáng, trước sau như một mà thăm không nổi nhìn.

An Thành đưa con trai út đi học xong, trong lòng nhớ ra.

Ông đứng ở dưới bóng cây của trường học, gọi điện thoại cho con thứ trong nhà.

“Vô Dạng, ở trường học thế nào? Lúc nào thì bắt đầu học quân sự nha?” An ba ba là người phương bắc, giọng nói to lớn thân hình cường tráng, lúc trước thấy con trai đến mười mấy tuổi vóc dáng vẫn cao có bao nhiêu, ông ngoài miệng không nói kỳ thật trong lòng rất tiếc nuối.

Làm sao không có di truyền giống như ông An cao lớn uy mãnh, hay giống mẹ cậu đáng người tinh tế.

Bất quá tính tình thành thật phúc hậu thật ra không khác ông An là mấy.

“Ba?” An Vô Dạng nói: “Khá tốt, phỏng chừng ngày mai sẽ nhập học.”

Từ sau khi mang thai, cậu phát hiện tiêu chuẩn lời nói dối của mình càng ngày càng cao.

Trước mắt cơ bản đã khoát lác tới nông nổi nói không chớp mắt rồi.

“Nga, vậy sao.” An Thành phẩy phẩy cho có gió, oán trách nặng gắt cuối thu quá mạnh, tiếp tục ở trong điện thoại cùng con trai nói chuyện: “Ba hôm nay đưa em trai con đi học, bây giờ đang đứng ở cửa trường học, nắng nóng quá.”

An Vô Dạng: “Vậy ba nhanh về nhà đi thôi, trong nhà mát mẻ.” Lại nói: “Hôm nay còn đi làm sao?”

“Không đi được, đến nhà bà ngoại con một chuyến, đưa chút đồ ăn cho hai ông bà.” An Thành nói: “Vậy con coi chuyện mà làm, nên làm gì thì làm đó, không có tiền thì gọi điện thoại cho ba.”

“Con còn.” Lấy số tiền đóng học phí kia, chính mình lại không đi học, An Vô Dạng rất là khó chịu.

“Được, ba cúp đây, ba đi đổ thêm xăng cho xe, rồi lập tức lên đường.” An Thành nói, vừa lòng mà ngắt điện thoại.

“By bye.” An Vô Dạng nói chuyện với ba ba xong, rơi vào buồn bã mất mát.

Đây mới chính là hương vị của cuộc sống a, một chút bình phàm tục khí. Lo âu, áp lực, phiền não, mọi thứ đều tồn tại không ít.

“Nói điện thoại với ai?” Hoắc Vân Xuyên tây trang giày da, đi tới, trong tay quần một cái cà vạt đang buộc nút: “Tôi phải ra ngoài một chuyến, muộn nhất sau hai tiếng sẽ giờ trở về.”

Hắn nhìn qua đồng hồ, còn có thể kịp giờ ăn cơm trưa.

An Vô Dạng vừa rồi còn đắm chìm ở thế giới của dân thường phải lo củi gạo mắm muối, vừa quay đầu lại

đã bị sự soái khí bức người của đại thiếu gia nhà giàu chói mù mắt.

Mặc kệ nói như thế nào, cậu không thể giấu được lời nói của mình.

An Vô Dạng nhìn Hoắc Vân Xuyên mà nói: “A, Hoắc tiên sinh hôm nay rất là tuần tú nha.”

Người đàn ông ấy thân hình cao lớn, khí phách hăng hái.

Không thể không thừa nhận, dáng vẻ khi đối phương mặc chính trang, chỉ sợ ở trong đầu của mình, đời này đều không thể xóa đi.

Hoắc đại thiếu ánh mắt chợt lóe sáng, trên mặt biểu tình trở nên suy tư hơn.

Nếu hắn không có nhớ lầm mà nói, từ khi mình biết An Vô Dạng tới nay, số lần đối phương khen mình ngay mặt.....Không chỉ một hai lần.

Không hề hay biết, động tác đeo cà vạt của Hoắc Vân Xuyên so với ngày thường hơi chậm hơn một chút.

Làm như vậy dĩ nhiên không phải bởi vì hắn non tay, chỉ là trong lòng có cảm giác, thiếu niên ngây thơ kia yêu thích trai đẹp.

“Tôi ra ngoài đây, em chờ tôi trở lại.” Lúc cà vạt được mang xong, Hoắc Vân Xuyên nói một tiếng liền đi.

“ Ừm, cái kia.....” An Vô Dạng giơ lên móng vuốt, chỉ thầm nghĩ muốn tạm biệt.

Đối phương lại quay ngược trở lại, đối diện với đôi mắt ngạc nhiên của cậu.

“Đã quên ôm em.” Hô hấp Hoắc Vân Xuyên từ chính diện đến, ở ngay bên tai An Vô Dạng, nóng bỏng, ấm áp.

Chỉ ôm cũng không có gì, dù sao cũng là An Vô Dạng tự mình nói ra.

Cậu không trách ai, muốn trách thì tự trách chứng thèm khát da thịt của mình, chính là muốn trải nghiệm một phen khi ra cửa cùng về nhà đều có người ôm một cái mà thôi.

Nhưng là, một xúc cảm ẩm ướt mềm mại chen vào trong miệng, đã tiến quân thần tốc.

Làm An Vô Dạng cả người đều không tốt là, phản ứng đầu tiên của mình thế nhưng là nhắm mắt, hé

miệng, động tác liền mạch lưu loát.

Bùm, mặt đỏ hồng.

“.....” Hoắc Vân Xuyên kinh ngạc một chút, trăm việc vội bên trong còn nhín bớt thời giờ để nhận xét, thật là nhiệt tình.

Ngược lại cũng không kỳ quái, hẳn thực bình tĩnh, bởi vì bản về nhan sắc, chính mình ở thủ đô Bắc Kinh tùy tiện cũng có được mấy vị trí đầu.

Giống như An Vô Dạng loại đơn thuần trắng như ngà voi, cảm tình trải qua trống rỗng, ở trên người chính mình hăm sâu cũng thực bình thường.

Sau khi xác định tâm ý thuần khiết của thiên sứ, Hoắc tổng tài đem nụ hôn này hôn đến sâu hơn một chút.

Đối tượng cùng hắn hôn môi, từ từ liền thừa nhận không nổi, luôn có loại cảm giác sắp bị hắn ăn mất!

An Vô Dạng nỗ lực đẩy Hoắc Vân Xuyên ra, làm bộ như mình nắm giữ được nhịp điệu hô hấp, nói: “Anh không phải sắp ra ngoài sao? Cẩn thận đừng đến muộn.”

Hoắc tổng tài nhận thấy được chính mình quá cần rở, mặt già đỏ lên, lau môi nói: “Cũng đúng.” Sau đó mắt nhìn thiếu niên lung tung rối loạn, đưa tay sờ sờ đầu đối phương: “Mọi lúc đều có thể gọi điện thoại cho tôi.”

“.....” An Vô Dạng gật gật đầu không nói chuyện, một dáng vẻ tôi đã nghe được.

Rốt cuộc nhìn theo nam nhân cao lớn rời đi, cậu như lặn long lóc mà ngã vào trên sofa, trước sau không thể tin được người chủ động há miệng kia là chính mình.

Vô cùng ngượng ngùng.

Đối phương sẽ nghĩ như thế nào chứ?

Ba chữ Hoắc tiên sinh đưa vào chỉnh sửa, lại bị ngón tay thiếu niên xóa đi, thay bằng hai chữ.

— Vân Xuyên, vừa rồi tôi không có ý gì khác.

An Vô Dạng gửi tin nhắn đi, hy vọng đối phương hiểu được, trong lòng chính mình xoay quanh quá nhiều vấn đề, tạm thời còn không có ý muốn yêu đương.

Hoắc đại thiếu sau khi đi mấy giây, chờ mong lần này chính mình ra cửa thời gian bao lâu sẽ nhận được liên lạc của ‘ quý đình người ’.

Di động vang lên một giây sau, hần giơ tay lên nhìn đồng hồ, mặt mày hớn hở.

— Buổi tối cùng em xem phim.

An Vô Dạng nhận được tin trả lời này, tràn ngập thắc mắc.

— Hả?

— Đi xem phim, phim đề tài đồng tính.

An Vô Dạng co rút khóe miệng, cảm giác đối phương cố ý nói sang chuyện khác, vậy không được.

— Chúng ta không phải đang nói vấn đề khác sao?

— Ý của tôi là, em hẳn nên học sự thẳng thắn thành khẩn một chút, Dạng Dạng.

Hoắc Vân Xuyên mặt mày hớn hở mà đi vào mục đích chính, ngay cả đối tượng hợp tác sắp đến khó chơi ra sao, mặt mày đều làm hần cảm thấy đáng yêu.

Hần nghĩ thầm, dựa trên điều này, liền tranh thủ ít điều khoản bá đạo một chút.

—Hai chương như đã hứa ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-cho-lao-cong-nha-giau>